

iuvis

Juridisch tijdschrift uitgegeven door de Juridische Commissie
Synergrid
Revue juridique publiée par la Commission Juridique
Synergrid

Éditie 2012-2014
Edition 2012-2014

33

**Distributie van Elektriciteit en Gas
Distribution d'Electricité et de Gaz**

Tijdschrift uitgegeven door de Juridische Commissie van Synergrid.

Revue éditée par la Commission juridique de Synergrid.

Redactiecomité / Comité de rédaction

Dirk Devroe, Advocaat te Antwerpen
Emmanuelle Back
Helena Boons
Paul Bouwens
Filip Cousy
Frank Dillen
Julie Gysens
Dirk Gullentops
Julie Nelen
Quentin Peiffer
Ingeborg Rubben
Frank Sels
Sylvain Silber, Advocaat te Brussel
Sophie Van De Vijvere

Administratie / Administration

Francine De Schinckel

Hoofdredacteur / Rédacteur en chef

Frank Dillen

Verantwoordelijke uitgever / Editeur responsable

Synergrid
p.a. Frank Dillen, Deuzeldlaan 43, 2900 Schoten

Inhoud

Sommaire

Voorwoord / Préface	1921
Rechtspraak / Jurisprudence	1923
Burgerlijke Aansprakelijkheid / Responsabilité civile	1923
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 3 APRIL 2008.....	1924
S NV T / ML NV T / I <i>Klantencabine elektriciteit • Waterinsijpeling • Artikel 1384, lid 1 BW • Gebrek van de zaak • Onderbreking van elektriciteitsdistributie • Aansprakelijkheid van de bewaarder Cabine électrique client • Infiltration d'eau • Article 1384, alinéa 1 C.C. • Vice de la chose • Interruption de distribution d'électricité • Responsabilité du gardien</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 8 MEI 2008.....	1926
E NV, G CVBA T / F Y, V I, F B V NV, T NV, E V BVBA <i>Brand • Aansluitingskabel • Bewaarder van de aftakking • Bewijs • Oorzakelijk verband Incendie • Câble de raccordement • Gardien du branchement • Preuve • Causalité</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 20 FEBRUARI 2009.....	1931
I OV / IEE NV T/ BD <i>Verhouding verdeler/verbruiker • Schade geleden door derden • Val van een boom • Overmacht Relation distributeur/utilisateur • Dommage subi par des tiers • Chute d' un arbre • Force majeure</i>	
VREDEGERECHT TE ANTWERPEN - 18 MEI 2009.....	1935
VI V DL T / I OV <i>Gebrek van de zaak • Openbare orde en veiligheid • Geen recht op verhaal Vice de la chose • Ordre public et sécurité • Pas de droit à un recours</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL - 8 OKTOBER 2009.....	1936
V G T / E A NV <i>Schade geleden door derden • Luchtlijn • Bewijslast • Geen gebrek van de zaak • Overmacht • Bewaarder niet aansprakelijk Dommage à des tiers • Ligne aérienne • Charge de la preuve • Absence de vice de la chose • Force majeure • Absence de responsabilité du gardien</i>	
RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT - 18 NOVEMBER 2009.....	1940
J NV T / E CVBA en I OV <i>Schade geleden door derden • Stilstandkosten • Gaslek • Geen tegensprekelijke vaststelling • Bewijs • Gasnetbeheerder • Afwezigheid van fout • Geen handelaar • Afwezigheid van protest Dommage à des tiers • Frais d'immobilisation • Fuite de gaz • Absence de constat contradictoire • Preuve • Distributeur de gaz • Absence de faute • Pas commerçant • Absence de protestation</i>	
HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 10 NOVEMBER 2011.....	1942
E T / K en D G <i>Brand • Aansluitingskabel • Gebrek van de zaak • Bewijslast • Kortsluiting • Fout van verdeler • Gebrek aan bewijs Incendie • Câble de raccordement • Vice de la chose • Charge de la preuve • Court-circuit • Faute du distributeur • Absence de preuve</i>	

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL – 26 JANUARI 2012.....	1944
E T / K en D G	
<i>Schade geleden door derden • Spanningsdips • Geen resultaatsverbintenis • Continuïteit van openbare dienst • Gebrek van de zaak • Fout • Aansprakelijkheid • Bewijs • Dommage à des tiers • Fluctuations de la tension • Pas d'obligation de résultat • Continuité du service public • Vice de la chose • faute • Responsabilité • Preuve •</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL – 19 FEBRUARI 2013.....	1947
G T / E CVBA en I OV T / H BVBA	
<i>Grondwerken • Schade geleden door derden • Oorzakelijk verband • Burenbinder • Evenwicht tussen naburige erven • Toerekenbare daad • Buitencontractuele aansprakelijkheid • Fout • Aansprakelijkheid op grond van vermoedens Travaux de terrassement • Dommage à des tiers • Lien de causalité • Trouble de voisinage • Equilibre entre fonds voisins • Responsabilité extracontractuelle • Faute • Responsabilité sur base de présomptions</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 4 MAART 2013.....	1950
A T / V G en V G T / E, B, E, I, VMW, T en E, I T / R	
<i>Overheidsopdracht • Toepassing A.A.V. • Verbodding aanbestedende overheid/aannemer • Vordering tegenover derden • Art. 1382 B.W. • Geen samenloop • Ongegrondheid van de vordering Marché public • Application du CgCb • Relation autorité adjudicataire / entrepreneur • Créance contre tiers • Art.1382 C.C. • Pas de concours • Non fondement de la demande</i>	
Invorderingen / Recouvrement.....	1959
VREDEGERECHT TE BORGLOON - 24 JUNI 2008.....	1960
B. T / I. OV	
<i>Betaling van het verbruik • Meetinstallatie • Elektriciteitsmeter • Bewijs Paiement de la consommation • Installation de comptage • Compteur électrique • Preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 15 JUNI 2010.....	1962
G. CVBA T / C.M	
<i>Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verbodding distributienetbeheerder / -gebruiker • Meldingsplicht verbuis • Fout Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation de mentionner un déménagement • Faute</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 23 SEPTEMBER 2010.....	1964
I. OV T / C.A.	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbodding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Verbuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'informer du déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 6 JANUARI 2011.....	1966
G. CVBA T / R.W. en M.V.	
<i>Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verbodding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Meldingsplicht verbuis • Buitencontractuele aansprakelijkheid • Fout Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'information du déménagement • Responsabilité extracontractuelle • Faute</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL - 13 JANUARI 2011.....	1968
I OV T / A.N.	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Obligation d'informer en cas de déménagement • Avertissement du gestionnaire du réseau de distribution • Charge de la preuve</i>	

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 16 FEBRUARI 2011.....	1970
I OV T / J.F.	
<i>Drop residentieel • Kosten ingebrekestelling</i>	
<i>Drop résidentiel • Coûts de mise en demeure</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 16 FEBRUARI 2011.....	1972
I OV T / J.V.d.A.	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbouwing verdeler/verbruiker •</i>	
<i>Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast</i>	
<i>Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation distributeur/abonné • Obligation</i>	
<i>d'informer du déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 18 MAART 2011.....	1974
S T / I OV	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbouwing distributienetbeheerder /</i>	
<i>distributienetgebruiker • Openbare dienst • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de</i>	
<i>netbeheerder • Bewijslast</i>	
<i>Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau</i>	
<i>de distribution • Service public • Obligation d'information du déménagement • Avertissement</i>	
<i>du gestionnaire de réseau • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 28 APRIL 2011.....	1979
I OV T / S.B.	
<i>Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verbouwing distributienetbeheerder /</i>	
<i>distributienetgebruiker • Meldingsplicht verbuis • Domicilie</i>	
<i>Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau</i>	
<i>de distribution • Obligation de mentionner un déménagement • Domicile</i>	
JUSTICE DE PAIX DU CANTON D'ANDERLECHT - 20 JUILLET 2011.....	1984
S T / L.B.	
<i>Marché de l'énergie • Fourniture sociale • Résiliation • Suspension de la fourniture • Client</i>	
<i>protégé • Période hivernale</i>	
<i>Energiemarkt • Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering • Beschermde</i>	
<i>klant • Winterstop</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT- 20 OKTOBER 2011.....	1985
I OV T / CS en HG.	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de</i>	
<i>distributienetbeheerder • Bewijslast</i>	
<i>Paiement de la consommation • Drop résidentiel • Obligation d'information du déménagement</i>	
<i>• Avertissement du gestionnaire de réseau • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 16 NOVEMBER 2011.....	1988
I OV T / RU	
<i>Betaling van het verbruik • MOZA • Verantwoordelijkheid eigenaar • Bewaarder van de</i>	
<i>aftakking</i>	
<i>Paiement de la consommation • MOZA • Responsabilité du propriétaire • Gardien du</i>	
<i>branchement</i>	
VREDEGERECHT TE ANTWERPEN - 21 NOVEMBER 2011.....	1990
I OV T / CS	
<i>MOZA • Betaling van het verbruik • Verantwoordelijkheid eigenaar • Bewaarder van de</i>	
<i>aftakking</i>	
<i>MOZA • Paiement de la consommation • Responsabilité du propriétaire • Gardien du</i>	
<i>raccordement</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 22 MAART 2012.....	1991
I OV T / KM en IC	
<i>MOZA • Betaling van het verbruik • Verantwoordelijkheid eigenaar</i>	
<i>MOZA • Paiement de la consommation • Responsabilité du propriétaire</i>	

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 22 MAART 2012.....	1994
I OV T / ZLJ	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbodiging distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Verbuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast</i>	
<i>Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'annonce de déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 29 MAART 2012.....	1996
I OV T / KM en BD	
<i>MOZA • Betaling van het verbruik • Verbodiging distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Reglementair karakter • Verantwoordelijkheid eigenaar</i>	
<i>MOZA • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Caractère réglementaire • Responsabilité du propriétaire</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE - 21 MEI 2012.....	2000
I CVBA T / CC	
<i>Drop residentieel • Sociale leverancier • Leveringsvoorwaarden • Decretale leveringsplicht</i>	
<i>Drop résidentiel • Fournisseur social • Conditions de fourniture • Obligation décrétele de fourniture</i>	
VREDEGERECHT TE IZEGEM - 30 MEI 2012.....	2004
G CVBA T / RH	
<i>Drop niet residentieel • Betaling van het verbruik • Distributienetbeheerder niet verwittigd</i>	
<i>Drop non résidentiel • Paiement de la consommation • Gestionnaire du réseau de distribution non averti</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 21 JUNI 2012.....	2006
G T / BR - VDVA - VR - BB	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast</i>	
<i>Paiement de la consommation • Départ de l'abonné • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 6 SEPTEMBER 2012.....	2009
G T / J C. NV	
<i>Betaling van het verbruik • Verbodiging distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • MOZA • Onrechtmatig verbruik • Verantwoordelijkheid eigenaar</i>	
<i>Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • MOZA • Consommation illégitime • Responsabilité du propriétaire</i>	
JUSTICE DE PAIX DU CANTON D'IXELLES - 22 NOVEMBRE 2012.....	2012
S T / DL	
<i>Marché de l'énergie • Fourniture sociale • Résiliation • Suspension de la fourniture • Client protégé • Période hivernale</i>	
<i>Energemarkt • Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering • Beschermdde klant • Winterperiode</i>	
JUSTICE DE PAIX SAINT-GILLES - 26 FEVRIER 2013.....	2013
S T / LB	
<i>Fourniture sociale • Résiliation • Suspension de la fourniture • Client protégé</i>	
<i>Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering • Beschermdde klant</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 10 APRIL 2013.....	2014
I OV T / MD	
<i>Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verbodiging distributienetbeheerder / -gebruiker • Verbuismeldingsplicht • Domicilie</i>	
<i>Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'informer en cas de déménagement • Domicile</i>	

VREDEGERECHT TE HARELBEKE - 16 MEI 2013.....	2017
I CVBA T / GB en VN	
<i>Sociale leverancier • Betaling van het verbruik Hoofdelijkheid tussen echtgenoten</i>	
<i>Fournisseur social • Paiement de la consommation • Responsabilité conjointe entre époux</i>	
JUSTICE DE PAIX DU CANTON DE JETTE - 19 JUIN 2013.....	2020
S T / LJ	
<i>Paiement de la consommation • Fournisseur de dernier ressort • Résiliation • Suspension de la</i>	
<i>fourniture • Client protégé</i>	
<i>Betaling van het verbruik • Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering •</i>	
<i>Beschermde klant</i>	
VREDEGERECHT TE KORTRIJK - 30 OKTOBER 2013.....	2021
G T / MB	
<i>Betaling van het verbruik • Verbodiging distributienetbeheerder / distributienetgebruiker •</i>	
<i>MOZA • Onrechtmatig verbruik • Verantwoordelijkheid eigenaar</i>	
<i>Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution •</i>	
<i>MOZA • Consommation illégitime • Responsabilité du propriétaire</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 14 NOVEMBER 2013.....	2023
G CVBA T / RSV VZW	
<i>MOZA • Betaling van het verbruik • Verbuismeldingsplicht • Geschat verbruik</i>	
<i>MOZA • Paiement de la consommation • Obligation d'informer en cas de déménagement •</i>	
<i>Consommation estimée</i>	
Patrimoniumschade / Dégâts des installations.....	2025
HOF VAN BEROEP TE GENT - 13 FEBRUARI 2009.....	2026
V. NV T / E.CVBA	
<i>Lokalisatieplicht • Beschadiging van gasleiding • Mechanische werktuigen (gebruik) • Diepte</i>	
<i>van de leiding</i>	
<i>Obligation de localisation • Bris de canalisation de gaz • Engins mécaniques (emploi) •</i>	
<i>Profondeur de la conduite</i>	
RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT - 21 JANUARI 2008.....	2029
I. CVBA T / O. B. NV	
<i>Beschadiging van ondergrondse kabel • Planaanvraag • Hervatting van de werken • Oude</i>	
<i>plannen • Aansprakelijkheid van de aannemer • Overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID</i>	
<i>Bris de câble souterrain • Demande des plans • Reprise des travaux • Plans anciens •</i>	
<i>Responsabilité de l'entrepreneur • Convention ASSURALIA-SYNERGRID</i>	
VREDEGERECHT TE AARSCHOT - 29 FEBRUARI 2008.....	2033
I. OV T / H. NV	
<i>Beschadiging van gasaansluiting • Vaststelling van de schade • Onwillige houding van aannemer</i>	
<i>• Tegensprekelijke vaststelling</i>	
<i>Bris de canalisation de gaz • Constatation des dommages • Entrepreneur récalcitrant • Constat</i>	
<i>contradictoire</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 18 APRIL 2008.....	2035
I. T / P. & D. C.	
<i>Beschadiging van ondergrondse kabel • Privéterrein • Geen planaanvraag • Raadplegingsplicht</i>	
<i>• Lokalisatieplicht • Algemene zorgvuldigheidsplicht • Art. 192.02 AREI • Bijkomende</i>	
<i>aanduidingen</i>	
<i>Bris de câble souterrain • Terrain privé • Absence de demande de plans • Obligation de</i>	
<i>consultation • Obligation de localisation • Obligation générale de prudence • Art. 192.02 R.G.I.E.</i>	
<i>• Indications complémentaires</i>	

VREDEGERECHT TE MECHELEN - 22 APRIL 2008.....	2038
I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / C. NV	
<i>Lokalisatieplicht • Planaanvraag • Beschadiging van ondergrondse kabel • Planafwijking • Aansprakelijkheid van de aannemer</i>	
<i>Obligation de localisation • Demande des plans • Bris de câble souterrain • Plan non conforme à la réalité • Responsabilité de l'entrepreneur</i>	
RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE LEUVEN - 22 MEI 2008.....	2040
I CVBA T / L BVBA	
<i>Kabelbeschadiging • Raadplegingsplicht • Lokalisatieplicht • Mechanische werktuigen (gebruik) • Onvoorzichtigheid • Aansprakelijkheid van de aannemer</i>	
<i>Bris de câble • Obligation de consultation • Obligation de localisation • Engins mécaniques (emploi) • Imprudence • Responsabilité de l'entrepreneur</i>	
VREDEGERECHT TE AALST - 17 SEPTEMBER 2008.....	2042
I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / W NV	
<i>Lokalisatieplicht • Aansluiting • Bescherming van de kabel • Diepte van de kabel • Beschadiging van ondergrondse kabel</i>	
<i>Obligation de localisation • Raccordement • Protection de câble • Profondeur du câble • Bris de câble souterrain</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 18 SEPTEMBER 2008.....	2044
W K C NV T / I CVBA & D S F NV	
<i>Beschadiging van ondergrondse kabel • Planaanvraag • Oude Plannen • Aanwezigheid van plannen • Vermelding van kabels • Tegensprekelijke vaststelling • Hoofdaannemer/ onderaannemer • Lokalisatieplicht • Algemene voorwaarden • Exoneratiebeding</i>	
<i>Bris de câble souterrain • Demande des plans • Plans anciens • Présence de plans • Mention de câbles • Constat contradictoire • Entrepreneur principal/sous-traitant • Obligation de localisation • Conditions générales • Clause d'exonération</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 24 OKTOBER 2008.....	2048
I OVT / B V NV T / M V	
<i>Beschadiging van ondergrondse kabel • Mechanische werktuigen • Verplichte planaanvraag • Lokalisatieplicht • Raadplegingsplicht • Privéterrein • Geen onoverwinnelijke dualing • Overeenkomst BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) • Expertise BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) en eenzijdige expertise: respectievelijke draagwijdte</i>	
<i>Bris de câbles souterrains • Engins mécaniques • Obligation de demande des plans • Obligation de localisation • Obligation de consultation • Terrain privé • Absence d'erreur invincible • Convention UPEA-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) • Expertise UPEA-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) et expertise unilatérale: portée respective</i>	
VREDEGERECHT TE DEINZE - 12 NOVEMBER 2008.....	2052
G CVBAT / H NV EN D NV	
<i>Lokalisatieplicht • Art. 51 K.B. 28 juni 1971 • Regels van de kunst • Algemene zorgvuldigheidsplicht • Overeenkomst BVVO-CETS (FIGAS) (ASSURALIA-SYNERGRID)</i>	
<i>Obligation de localisation • Art. 51 A.R. 28 juin 1971 • Règles de l'art • Obligation générale de prudence • Convention UPEA-CETS (FIGAZ) (ASSURALIA-SYNERGRID)</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 27 NOVEMBER 2008.....	2058
L. T / I. OV	
<i>Aftakking • Art. 42 K.B. 28 juni 1971 • Diepte van de leiding</i>	
<i>Branchement • Art. 42 A.R. 28 juin 1971 • Profondeur de la conduite</i>	
HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 17 DECEMBER 2008.....	2062
I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / S. NV	
<i>Beschadiging van ondergrondse kabel • Aansluitingskabel • Privé-terrein • Planafwijking</i>	
<i>Bris de câble souterrain • Câble de raccordement • Terrain privé • Plan non conforme</i>	

COUR D'APPEL DE BRUXELLES - 17 FEVRIER 2010.....	2065
S C / A	
<i>Dégât au câble • Engins mécaniques (emploi) • Règlements (prescriptions techniques) • Art.260 bis R.G.P.T. et art. 192.02 R.G.I.E.</i>	
<i>Schade aan de kabel • Mechanisch werktuig (gebruik) • Reglementen (technische voorschriften) • Artikel 260 bis ARAB en 192.02 AREI</i>	
COUR D'APPEL DE BRUXELLES - 10 JUIN 2010.....	2068
S C / E	
<i>Dégât au câble • Sondages • Profondeur du câble • Valeur indicative de plans • Responsabilité extracontractuelle</i>	
<i>Schade aan de kabel • Sondering • Diepte van de kabel • Indicatieve waarde van de plannen • Buitencontractuele aansprakelijkheid</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 23 SEPTEMBER 2010.....	2071
V NV T / G CV	
<i>Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Kabel ingewerkt in stabilisatiebeton • Gebruik mechanisch werktuig • Art. 260bis A.R.A.B. en art. 192.02 A.R.E.I.</i>	
<i>Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Câble encastré dans du béton stabilisé • Utilisation d'engins mécaniques • Art. 260 bis R.G.P.T. et art. 192.02 R.G.I.E.</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 13 JANUARI 2011.....	2074
I CVBA T / GA T / SC BVBA LC	
<i>Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Privé terrein • Burenhinder • Vermoeden van aanwezigheid van kabel</i>	
<i>Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Terrain privé • Trouble de voisinage • Présomption d'existence du câble</i>	
HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 17 JANUARI 2011.....	2078
HK NV T / I OV	
<i>Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Raadplegingsplicht • Gebruik mechanisch werktuig • Conventie Assuralia-Synergrid</i>	
<i>Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Obligation de consultation • Utilisation d'engins mécaniques • Convention Assuralia-Synergrid</i>	
RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE DENDERMONDE - 28 MAART 2011.....	2082
I OV T / MS BVBA	
<i>Privé-terrein • AREI • Beschadiging van ondergrondse kabel • Aansprakelijkheid van de aannemer • Mechanische werktuigen (gebruik) • Expertise ASSURALIA-SYNERGRID en eenzijdige expertise: respectievelijke draagwijdte</i>	
<i>Terrain privé • RGIE • Bris de câble électrique souterrain • Responsabilité de l'entrepreneur • Engins mécaniques (emploi) • Expertise ASSURALIA-SYNERGRID et expertise unilatérale: portées respectives</i>	
HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 5 MEI 2011.....	2086
I CVBA T / S NV	
<i>Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Onnauwkeurig plan • Peilingen • Gestuurde boring</i>	
<i>Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Plan imprécis • Sondages • Forage dirigé</i>	
VREDEGERECHT TE HAACHT - 6 JUNI 2012.....	2089
I T / V NV	
<i>Beschermingsmaatregelen door aannemer • Gebrek aan voorzorg • Lokalisatieplicht • Planafwijking: diepte</i>	
<i>Mesures de protection de l'entrepreneur • Manque de prudence • Obligation de localisation • Déviation par rapport au plan: profondeur</i>	

HOF VAN BEROEP TE GENT - 23 NOVEMBER 2012.....	2091
JDN NV T / I	
<i>Beschermingsmaatregelen door aannemers • Planafwijking: diepte • Kabel in beton</i>	
<i>Mesures de protection par l'entrepreneur • Plan non-conforme: profondeur • Câble encastré dans du béton</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE - 4 MAART 2013.....	2095
I T / V-M NV	
<i>Lokalisatieplicht • Kabel in beton</i>	
<i>Obligation de localisation • Câble encastré dans du béton</i>	
VREDEGERECHT TE BERINGEN - 10 MEI 2013.....	2097
I CVBA T / MN NV	
<i>Overeenkomst Assuralia-Synergrid • Bijstandskosten</i>	
<i>Convention Assuralia-Synergrid • Frais d'assistance</i>	
VREDEGERECHT TE BERINGEN - 28 JUNI 2013.....	2099
I CVBA T / MN NV	
<i>Maatregelen te nemen vóór sloopwerken • Overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID •</i>	
<i>Bijstandskosten • Planaanvraag</i>	
<i>Mesures à prendre avant la démolition • la covention ASSURALIA-SYNERGRID • Frais</i>	
<i>d'assistance • demande des plans</i>	
VREDEGERECHT TE MENEN - 24 JULI 2013.....	2102
G T / AV	
<i>Gebreuk van de zaak • Val van een boom • Verantwoordelijkheid van de bewaarder(van de zaak)</i>	
<i>Vice de la chose • Chute d'arbre • Responsabilité du gardien</i>	
Marktscenario's / Scénarios de marché.....	2105
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 29 JANUARI 2009.....	2106
G CVBA T / RSV VZW	
<i>Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest • Drop (huishoudelijk) • Schorsing • Budgetmeter:</i>	
<i>plaatsing • Toegang tot de meters • Weigering • Heraansluiting</i>	
<i>Paiement de la consommation • Région flamande • Drop (résidentiel) • Suspension • Compteur</i>	
<i>à budget : installation • Accès aux compteurs • Refus • Rebranchement</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 19 MAART 2009.....	2108
AL T / I OV	
<i>Verkeerde facturering • Defecte meetinstallatie • Rechtzetting • Bewijs • Betaling van het gebruik</i>	
<i>• Vlaams Gewest</i>	
<i>Facturation erronée • Compteur défectueux • Rectification • Preuve • Paiement de la</i>	
<i>consommation • Région flamande</i>	
TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE NIVELLES - 9 JUNI 2009.....	2111
N T / E - S	
<i>Urgence • Compteur à budget • Région wallonne • Paiement de la consommation</i>	
<i>Hoogdringenheid • Budgetmeter • Waals Gewest • Betaling van het verbruik</i>	
TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE NAMUR - 9 JUNI 2009.....	2113
I. C / K	
<i>Consommation • Absence de contrat de fourniture • Prescription • Région wallonne</i>	
<i>Verbruik • Geen leveringscontract • Verjaring • Waals Gewest</i>	
TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE TOURNAI – 29 MARS 2010.....	2115
D - T C / E – IG. – IN.	
<i>Contestation de consommation • Absence de demande de contrôle du système de comptage •</i>	
<i>Rectification • Région wallonne</i>	
<i>Betwisting verbruik • Geen vraag tot nazicht van de meetinstallatie • Rechtzetting • Waals</i>	
<i>Gewest</i>	

VREDEGERECHT TE SCHILDE - 20 JULI 2010.....	2123
I O V T / PH BVBA	
<i>Betaling van het verbruik • Drop (niet-residentieel) • Afsluiting / Schorsing • Vlaams Gewest</i> <i>Paiement de la consommation • Drop (non résidentiel) • Coupure/Suspension • Région flamande</i>	
RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 3 DECEMBER 2010.....	2125
I O V T / WC, WS, LDP en YU	
<i>Betaling van het verbruik • Verjaring • Fraude • Objectieve begroting van de schade • BOOM-rapport • Vlaams Gewest</i> <i>Paiement de la consommation • Prescription • Fraude • Estimation objective du dommage • Rapport BOOM • Région flamande</i>	
COUR D'APPEL DE MONS - 10 MAI 2011.....	2129
I C / CC	
<i>Paiement de la consommation • Fraude • Gardien (de la chose) • Estimation des consommations</i> <i>• Région wallonne</i> <i>Betaling van het verbruik • Fraude • Bewaarder (van de zaak) • Raming van het verbruik • Waals Gewest</i>	
TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE MARCHE - 15 JUIN 2011.....	2132
B C / I	
<i>Manipulation frauduleuse des compteurs de gaz et d'électricité • Bris de scellés • Estimation des consommations • Article 523 CP • Région wallonne</i> <i>Manipulatie van gas-en elektriciteitsmeters • Zegelbreuk • Raming van het verbruik • Artikel 523 Sw • Waals Gewest</i>	
HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 22 JUIN 2011.....	2135
I T / EO - F - K	
<i>Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest • Fraude • Objectieve begroting van de schade • BOOM-rapport</i> <i>Paiement de la consommation • Région Flamande • Evaluation objective du dommage • Rapport BOOM</i>	
TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE BRUXELLES - 21 MAI 2012.....	2140
A C / S	
<i>Fraude • Preuve • Facture • TVA • Paiement de la consommation • Prescription • Région de Bruxelles-Capitale</i> <i>Fraude • Bewijs • Factuur • BTW • Betaling van het verbruik • Verjaring • Brussels Hoofdstedelijk gewest</i>	
JUSTICE DE PAIX IXELLES - 6 JUIN 2012.....	2148
M T / S	
<i>Fraude • Consommation illégitime • Preuve • Paiement de la consommation • Région de Bruxelles-Capitale</i> <i>Fraude • Onrechtmatig verbruik • Bewijs • Betaling van het verbruik • Brussels Hoofdstedelijk gewest</i>	
TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE DE MONS - 24 AVRIL 2013.....	2150
IEH - IGH C / K	
<i>Manipulation frauduleuse des compteurs de gaz et d'électricité • Preuve • Présomptions graves, précises et concordantes • Paiement de la consommation • Région wallonne</i> <i>Manipulatie van gas-en elektriciteitsmeters • Bewijs • Gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens • Betaling van het verbruik • Waals Gewest</i>	
TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE DE MONS - 25 SEPTEMBRE 2013.....	2153
I. SCRL C / B. et consors	
<i>MOZA • Accès aux compteurs • Relevé des index • Région Wallonne</i> <i>MOZA • Toegang tot de meters • Meteropname • Waals Gewest</i>	

HOF VAN BEROEP TE GENT - 7 OKTOBER 2013.....	2156
I. OV en I. OV T / D.V.D. en C.R.	
<i>Fraude • Objectieve begroting van de schade • BOOM-rapport • Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest</i>	
<i>Fraude • Evaluation objective du dommage • Rapport BOOM • Paiement de la consommation • Région flamande</i>	
Zakelijke rechten / Droits réels.....	2161
HOF VAN CASSATIE - 17 SEPTEMBER 2010.....	2162
I OV T / N.	
<i>Verplaatsing van installaties • Tenlasteneming van de kosten • Wet 10 maart 1925 • Wet 17 januari 1938 • Interceptietheorie</i>	
<i>Déplacement d'installation • Prise en charge des frais • Loi 10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938</i>	
<i>• Théorie de l'interception</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 8 DECEMBER 2011.....	2164
KVL T/ I OV	
<i>Openbare dienst • Ruimte voor plaatsing van een distributiecabine • Erfpachtovereenkomst • Vordering tot permanente toegang • Rechtsplegingsvergoeding</i>	
<i>Service public • Local pour le placement d'une cabine de distribution • Convention de superficie</i>	
<i>• Demande d'accès permanent • Lotissement • Indemnité de procédure</i>	
HOF VAN CASSATIE - 29 MAART 2012.....	2168
KVL T / I OV	
<i>Elektriciteitscabine • Gebruiksrecht • Erfdienstbaarheid • Wettelijke erfdienstbaarheid van openbaar nut</i>	
<i>Cabine électrique • Droit d'usage • Servitude • Servitude légale d'utilité publique</i>	
HOF VAN BEROEP TE GENT - 6 SEPTEMBER 2013.....	2169
I OV T / N	
<i>Verplaatsing van installaties • Tenlasteneming van de kosten • Wet 10 maart 1925 • Wet 17 januari 1938 • Interceptietheorie</i>	
<i>Déplacement d'installation • Prise en charge des frais • Loi 10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938</i>	
<i>• Théorie de l'interception</i>	
HOF VAN CASSATIE 26 SEPTEMBER 2013.....	2175
N T / I OV	
<i>Verplaatsing van installaties • Tenlasteneming van de kosten • Wet 10 maart 1925 • Wet 17 januari 1938 • Interceptietheorie</i>	
<i>Déplacement d'installation • Prise en charge des frais • Loi 10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938</i>	
<i>• Théorie de l'interception</i>	
HOF VAN CASSATIE - 26 SEPTEMBER 2013.....	2177
I OV T / N	
<i>Verplaatsing van installaties • Tenlasteneming van de kosten • Wet 10 maart 1925 • Wet 17 januari 1938 • Interceptietheorie</i>	
<i>Déplacement d'installation • Prise en charge des frais • Loi 10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938</i>	
<i>• Théorie de l'interception</i>	
Wetgeving / Législation.....	2179

Voorwoord

Préface

Beste IUVIS-lezer,

Met het huidig nummer hebben wij de courante rechtspraak in de materie rond energierecht over verschillende jaren gebundeld. De toename van de wetgeving, de verschillen tussen de 3 gewesten, de uiteenlopende problematieken ten gevolge van de liberalisering van de energiemarkten en de diverse oplossingen in de regelgeving, maakten het voor het redactiecomité gedurende een ganse periode moeilijk om het tijdschrift volgens de gepaste periodiciteit klaar te stomen.

Omdat met de vrijmaking van de energiemarkten de toegankelijkheid ervan slechts met mondjesmaat wordt ontsluit, heeft het redactiecomité gemeend de handen uit de mouwen te moeten steken om een specifieke bijdrage te leveren teneinde de werking van deze markten te verduidelijken aan de hand van de intussen ontstane rechtspraak. Daarbij werd gebouwd op de verschillende jaren die nog niet aan bod waren gekomen sedert het laatste IUVIS-nummer. Dit maakt het huidig exemplaar wel tot een lijvig tijdschrift, maar biedt meteen de mogelijkheid om een overzicht te geven van rechtspraak in diverse onderwerpen waarover tot op heden slechts weinig werd gepubliceerd. Denken wij maar aan de vakterminologie waarin nu termen worden gebruikt als 'drop' of 'moza', welke in het kader van de vrijmaking werden uitgedacht. Met dit nummer wordt dan ook getracht om een duidelijke schets te geven van de wijze waarop vanuit de rechtspraak de problemen hieromtrent worden aangepakt.

Chers lecteurs de IUVIS,

Ce numéro est une compilation de la jurisprudence de plusieurs années de droit de l'énergie. L'inflation législative, les différences entre les trois régions, les différentes problématiques résultant de la libéralisation des marchés de l'énergie et leurs diverses solutions dans la réglementation, sont autant d'éléments qui ont rendu difficile au Comité de rédaction de publier la revue avec la même périodicité qu'auparavant.

Etant donné que la libéralisation des marchés de l'énergie dévoile au compte-goutte son accessibilité, le Comité de rédaction a décidé de se retrousser les manches pour livrer un numéro spécifique pour comprendre le fonctionnement des marchés grâce à la jurisprudence prononcée depuis lors. Cela rend le présent exemplaire un numéro volumineux mais il permet déjà de disposer d'un aperçu de la jurisprudence relative à divers sujets qui ont trop peu été publiés. Nous pensons au jargon du métier qui contient désormais des termes tels que «drop» ou «moza», nés de la libéralisation. Avec ce numéro, nous avons tenté de donner une ébauche claire quant à la manière dont les juridictions se saisiront de ces problèmes.

Gezien de regelgeving omtrent de materie inzake openbare dienstverplichtingen in de 3 gewesten niet gelijkvormig verloopt, wordt in het nummer per beslissing in die materie ook onderscheid gemaakt naargelang het gewest waarover de beslissing handelt.

Omdat deze uitgave handelt over verschillende jaren sedert het vorige nummer tot en met 2013, worden ook traditionele problemen als het toebrengen van schade aan gas- en elektriciteitsleidingen, de burgerlijke aansprakelijkheid van de netbeheerder en de problemen rond het dragen van de kosten voor verplaatsing van energieleidingen behandeld. Gezien op Vlaams niveau in 2014 een decreet verscheen waarmee de regelgeving inzake burgerlijke aansprakelijkheid van de distributienetbeheerder op een aantal vlakken werd gewijzigd, maakt dit mee een thema uit van een volgend nummer. Hetzelfde geldt voor de wijzigingen van de bevoegdheid van de rechters in het algemeen en energieleveringen in het bijzonder.

Wij hopen u niettemin veel leesgenot te kunnen bieden en een duidelijker beeld te geven omtrent de huidige werking van de gas- en elektriciteitsmarkt.

Namens het redactiecomité,

Frank Dillen, hoofdredacteur - 26 augustus 2014.

Vu que la réglementation relative aux obligations de service public ne se développe pas de manière uniforme, une différenciation entre les décisions en ce matière sera faite dans le présent numéro en fonction de la région d'où provient la décision.

Dès lors que cette édition traite plusieurs années (jusqu'à 2013) depuis le précédent numéro, les problèmes traditionnels - comme l'endommagement aux conduites de gaz et d'électricité, la responsabilité civile du gestionnaire de réseau, et les problèmes relatifs à l'imputabilité des coûts pour le déplacement des canalisations d'énergie - sont également traités. Vu qu'en Flandre, a été adopté en 2014 un décret modifiant la réglementation relative à la responsabilité civile sur un certain nombre d'aspects, il fera l'objet d'un prochain numéro. Il en va de même pour les changements relatifs à la compétence des juridictions en général et en matière de fourniture d'énergie en particulier.

Nous espérons néanmoins vous offrir une agréable lecture et vous donner une image plus claire du fonctionnement actuel du marché du gaz et de l'électricité.

Au nom du Comité de rédaction,

Franck Dillen, rédacteur en chef - 26 août 2014.

Rechtspraak

Jurisprudence

**Burgerlijke
Aansprakelijkheid
Responsabilité civile**

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 3 APRIL 2008

10de kamer

Magistraat: mevr. Coenen

Advocaten: mrs. Craeghs, Swinnen loco Koninckx en Eens loco Knaeps

S N V T / M L N V T / I

Klantencabine elektriciteit
• Waterinsijpeling • Artikel
1384, lid I BW • Gebrek
van de zaak • Onderbreking
van elektriciteitsdistributie
• Aansprakelijkheid van de
bewaarder

Cabine électrique client •
Infiltration d'eau • Article 1384,
alinéa I C.C. • Vice de la chose
• Interruption de distribution
d'électricité • Responsabilité du
gardien

Waterinsijpeling in een klantencabine elektriciteit die een stroompanne op het distributienet veroorzaakt, is een abnormaal kenmerk dat van aard is om in bepaalde omstandigheden schade te berokkenen. Het is de eigenaar van deze private stroomcabine die als bewaarder van de gebrekkige zaak dient in te staan voor de hierdoor veroorzaakte schade.

De distributienetbeheerder is niet de eigenaar van deze klantencabine en is bijgevolg niet de bewaarder van de gebrekkige zaak aangezien hij niet instaat voor het toezicht op en het onderhoud van die zaak. Het enkele feit dat geen stroom kon geleverd worden, maakt in die omstandigheden geen fout uit in hoofde van de distributienetbeheerde

L'infiltration d'eau dans une cabine électrique client qui occasionne une panne d'électricité sur le réseau de distribution est une caractéristique anormale qui est susceptible dans certaines circonstances d'occasionner des dégâts.

Le gestionnaire du réseau de distribution n'est pas le propriétaire de la cabine client et dès lors n'est pas le gardien de la chose viciée puisqu'il n'assure pas la surveillance de l'entretien de cette chose. Le simple fait que l'énergie ne pouvait être délivrée ne démontre pas dans ces circonstances une faute de la part du gestionnaire du réseau de distribution.

'...

1. Feiten en vorderingen:

1.

Op 21.10.2004 werd eiseres S geconfronteerd met een stroompanne die ongeveer 1 uur zou duren.

Per aangetekend schrijven van 22.10.1994 verzocht zij tweede verweerster I om een verklaring als ook om een aanduiding van de aansprakelijke voor deze panne.

Tweede verweerster I liet per schrijven van 10.11.2004 weten dat de panne veroorzaakt was door waterinsijpeling in een privaatcabine toebehorend aan eerste verweerster M.

Op 21.01.2005 werd de omvang van

de geleden schade vastgesteld door expertisekantoor B.V.B.A. Trans Technics Survey, aangesteld door de verzekeraar van eerste verweerster, in aanwezigheid van eiseres S..

De rechtsbijstandverzekeraar van eiseres S heeft op 26.01.2005 en 03.03.2005 eerste verweerster M in gebreke gesteld om de schade te vergoeden en op 12.05.2005, 23.06.2005 en 28.07.2005 de verzekeraar van eerste verweerster M. Op deze ingebrekestellingen werd pas op 30.08.2005 gereageerd door de verzekeraar met de vraag naar bijkomende informatie.

2.

Bij dagvaarding betekend op 10.02.2006 heeft eiseres S. eerste ver-

weerster M en tweede verweerster I gedagvaard teneinde hen solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen tot betaling van de som van 2 234,87 euro, meer de vergoedende intresten vanaf 12.10.2004, de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

Bij conclusies neergelegd op de griffie op 26.01.2007 heeft eerste verweerster M in ondergeschikte orde een vordering in vrijwaring ingesteld ten aanzien van tweede verweerster I.

Bij conclusies neergelegd op 29.10.2007 heeft eiseres S die in de rechten en verplichtingen is getreden van eiseres K. ingevolge een fusie, het geding hervat ingesteld door K.

2. Beoordeling:

A. Hoofdvordering:

1.

Ten aanzien van eerste verweerster M. steunt eiseres S haar vordering in schadevergoeding op art. 1382 B.W. en art. 1384, 1ste lid B.W..

Eerste verweerster M betwist in eerste instantie dat de stroompanne te wijten is aan waterinsijpeling in haar privaatcabine.

Nochtans werd op 21.01.2005 tijdens de expertise door expertisekantoor B.V.B.A. Trans Technics Survey, aangesteld door haar verzekeraar, vastgesteld dat de schadeoorzaak schade in die cabine was.

Daarenboven heeft eiseres S in haar ingebrekestellingen van 26.01.2005 en 03.03.2005 aan eerste verweerster haar aansprakelijk gesteld voor de stroompanne wegens waterinsijpeling in haar cabine. Ondanks het feit dat eerste verweerster als handelaarster de verplichting heeft om aanspraken in brieven tijdig te protesteren, heeft zij nooit gereageerd op die ingebrekestellingen. Zij wordt als handelaarster bij gebrek aan tijdig protest dan ook geacht in te stemmen met de inhoud van die ingebrekestellingen.

Het is dan ook voldoende bewezen dat de stroompanne werd veroorzaakt door waterinsijpeling in de stroomcabine van eerste verweerster.

De betreffende stroomcabine vertoonde bijgevolg een abnormaal kenmerk dat van aard is om in bepaalde omstandigheden schade te berokkenen. Een stroomcabine dient immers waterdicht te zijn.

Aangezien eerste verweerster eigenaar is van de betreffende cabine, is zij ook de bewaarder van de gebrekkige zaak in de zin van art. 1384, 1ste lid B.W., wat door haar op zich niet wordt betwist.

Eerste verweerster is dan ook gehouden de schade van eiseres S., waarvan zij de omvang niet betwist, te vergoeden op basis van art. 1384, 1ste lid B.W..

2.

Ten aanzien van tweede verweerster I steunt eiseres S. haar vordering in schadevergoeding op art. 1382 B.W. en art. 1384, 1ste lid B.W.. Tweede verweerster I is de netwerkbeheerder en niet de eigenaar van de betreffende cabine. Zij is niet de leverancier van de elektriciteit, zoals werd bevestigd op de zitting van 06.03.2008.

Zij kan bijgevolg niet beschouwd worden als bewaarder van de betreffende cabine in de zin van art. 1384, 1ste lid B.W., daar eerste verweerster M. en niet zij instaat voor het toezicht op en het onderhoud van die cabine.

Eiseres S stelt ook dat het volledige netwerk gebrekkig was waardoor de stroompanne werd veroorzaakt, omdat het volledige netwerk in een lus geschakeld was en daardoor onvoldoende beveiligd was.

Tweede verweerster I betwist dat een netwerk dat in een lus geschakeld is, onvoldoende beveiligd was en bijgevolg een abnormaal kenmerk vertoonde. Eiseres S brengt geen bewijselementen bij om haar beweringen te staven zodat haar vordering op basis van art. 1384, 1ste lid B.W. ongegrond is.

Het enkele feit dat er geen stroom kon geleverd worden, maakt in hoede van de netwerkbeheerder tweede verweerster I geen fout uit in de zin van art. 1382 B.W.. Er ligt geen bewijs voor dat zij zich niet gedragen heeft zoals van een voorzichtig en vooruitziend netwerkbeheerder kan verwacht worden zodat de vordering op basis van art. 1382 B.W. ongegrond is.

B. Tussenvordering:

Eerste verweerster M steunt haar vordering ten aanzien van tweede verweerster I op art. 1384, 1ste lid B.W..

Zij beweert dat de installaties van tweede verweerster I in de betreffende cabine gebrekkig waren waardoor de stroompanne werd veroorzaakt. Van die beweringen wordt evenwel geen enkel bewijs bijgebracht.

Ook zij stelt dat het volledige netwerk gebrekkig was, omdat het volledige netwerk in een lus geschakeld was en daardoor onvoldoende beveiligd was. Ook zij brengt geen bewijzen bij om die stelling te staven.

De tussenvordering is dan ook ongegrond bij gebrek aan bewijs.

Gelet op de artt. 2, 14, 24, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK,

rechtdoende op tegenspraak,

Verleent akte aan S van haar gedinghervatting.

Verklaart de hoofdvordering van eiseres S ontvankelijk en gegrond ten aanzien van eerste verweerster M. en ongegrond ten aanzien van tweede verweerster I.

Verklaart de tussenvordering van eerste verweerster M. ten aanzien van tweede verweerster I ontvankelijk doch ongegrond.

Veroordeelt eerste verweerster M tot betaling aan eiseres S van de schadevergoeding van 2 234,87 euro, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 21.10.2004, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal zonder borgstelling.

...

HOF VAN BEROEP TE GENT - 8 MEI 2008

*Magistraten: dbr.Floren, wnd. Kamervoorzitter, bh. Jocqué en Wylleman
Advocaten: mrs. Van Burm, Declerck, De Zutter en Vandevelde*

E NV, G CVBA T / F Y, V I, F B V NV, T NV, E V BVBA

**Brand • Aansluitingskabel •
Bewaarder van de aftakking •
Bewijs • Oorzakelijk verband**

**Incendie • Câble de raccordement
• Gardien du branchement •
Preuve • Causalité**

Het feit dat bij brand in een woning, vermoedelijk ontstaan naar aanleiding van een beschadiging van de aansluitingskabel, de beveiligingen in de elektriciteitscabine van de netbeheerder niet in werking treden, houdt geen bewijs in van het niet voldoen van de cabine aan de bepalingen van het A.R.E.I.. Het betekent evenmin dat er een oorzakelijk verband wordt aangetoond tussen de dimensionering van de zekeringen in de cabine en de brand. Dat de netbeheerder instaat voor de aansluiting van de kabel, maakt hem er nog geen bewaarder van. Daarentegen blijft er een contractuele verplichting bestaan van de bouwpromotor om aan de eigenaars een gebouw af te leveren zonder schade.

Si, lors d'un incendie dans une habitation, probablement causé par un endommagement du câble de raccordement, les sécurités prévues dans la cabine électrique du gestionnaire de réseau n'ont pas fonctionné, cela ne prouve pas que la cabine ne respecte pas les dispositions du R.G.I.E.. Cela ne prouve pas plus qu'il existe un lien causal entre le dimensionnement des sécurités de la cabine et l'incendie. Le fait que le gestionnaire de réseau s'occupe du raccordement du câble n'en fait pas un gardien. A côté de cela, le promoteur immobilier garde l'obligation contractuelle de délivrer aux propriétaires un bâtiment sans dégât.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 6 januari 2006 stellen de N.V. E en de C.V.B.A. G tijdig en op regelmatige wijze hoger beroep in tegen een vonnis van 25 oktober 2005 op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, vijfde kamer.

Voorgaanden

1. De betwisting van partijen houdt verband met de brand die zich op 24 juni 1994 heeft voorgedaan in het nog niet bewoonde huis eigendom van Y F en I V. Op eenzijdig verzoekschrift van de eigenaars werd ir. CHRISTIAENS aangesteld als deskundige bij beschikking van 27 juni 1994 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk waarna zij op basis van diens bevindingen tot dagvaarding overgingen van de N.V. T, bouwpromotor van de woning, de N.V. E, leverancier van de elektriciteit, en de B.V.B.A. E V, uitvoerder van de elektriciteitswerken.

F Y en I V vorderden voor de eerste rechter de solidaire veroordeling, minstens in solidum, van de N.V. T de N.V. E en de B.V.B.A. E V tot betaling van de som van 7 905,25 EUR (318 897 fr.), meer de wettelijke rente vanaf 24 juni 1994 en de gerechtelijke rente vanaf de dagvaarding tot de datum van betaling, en waarbij wordt gezegd voor recht dat dit bedrag ten aanzien van de N.V. T in compensatie dient gebracht te worden van het saldo van de factuur nr. 1994/141 van 23 juni 1995. Tevens vorderden zij nog de veroordeling van de gedaagden tot betaling van de kosten van het geding.

De N.V. A V vorderde tegelijk de veroordeling van de N.V. T, de N.V. E en de B.V.B.A. E V tot betaling van het bedrag van 29 511,48 EUR (1 190 490 fr.), meer de wettelijke rente vanaf 24 juni 1994 en de gerechtelijke rente vanaf de dagvaarding tot de datum van betaling, en de kosten van het geding.

Bij besluiten neergelegd op 24 januari 1996 vorderde de N.V. T bij tegeneis de hoofdelijke veroordeling van Y F en I V tot betaling van het bedrag van 4.835,93 EUR (195.081 fr.), meer de moratoire wettelijke rente vanaf 24 juni 1995 tot de datum van neerlegging van de besluiten en vanaf dan de gerechtelijke rente. Minstens vorderde zij te zeggen dat dit bedrag zich compenseert met de vordering van Y F en I V. Verder stelde zij een tussenvordering in vrijwaring lastens de N.V. E en de B.V.B.A. E V.

Bij verzoekschrift neergelegd op 29 januari 1996 is de coöperatieve intercommunale vereniging I M V G E E V W (G) vrijwillig tussengekomen in het geding.

Bij besluiten neergelegd op 24 januari 1996 stelde de B.V.B.A. E V een tussenvordering in vrijwaring lastens de N.V. E.

Bij besluiten neergelegd op 19 maart 1996 breidden F Y, V I en de N.V. A hun vordering uit tegen G.

Bij besluiten neergelegd op 15 april 1996 breidde de N.V. T eveneens haar vordering in vrijwaring uit tegen G.

De eerste rechter heeft bij het niet bestreden tussenvonnissen van 2 december 1997 ir. Dirk CHRISTIAENS aangesteld met een aanvullende opdracht zoals weergegeven in het vonnis. De deskundige heeft op 7 januari 2004 zijn verslag ter griffie neergelegd.

Bij besluiten neergelegd op 28 februari 2005 breidde ook de B.V.B.A. E V haar vordering in vrijwaring nog uit tegen G.

De eerste rechter heeft N.V. T, N.V. E en G in solidum veroordeeld tot betaling aan F I en V Ivan de som van 5 799,75 EUR, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 24 juni 1994 tot de dag van de dagvaarding en van dan af met de gerechtelijke rente tot de dag van algehele voldoening. Hierbij werd gezegd voor recht dat voormeld bedrag in hoofde van N.V. T zal gecompenseerd worden met het bedrag dat F I en V verschuldigd zijn zoals verder bepaald.

Tevens werden N.V. T, N.V. E en G in solidum veroordeeld om aan N.V. F V, voorheen N.V. A V, te betalen de som van 29 511,48 EUR, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 24 juni 1994 tot de dag van de dagvaarding en verder met de gerechtelijke rente tot de dag van algehele voldoening.

De vordering van F Y, V I en de N.V. F V werd ongegrond verklaard voor zover gericht tegen de B.V.B.A. E V. De B.V.B.A. E V werd wel veroordeeld tot vrijwaring van de N.V. T tot beloop van één derde van de bedragen in hoofdsom, hetzij 11.770,35 EUR, meer de rente en kosten, waartoe deze laatste werd veroordeeld ten overstaan van F Y, V I en de N.V. F V.

Verder werd gezegd voor recht dat N.V. E en G de N.V. T dienen te vrijwaren ten belope van twee derden van de bedragen in hoofdsom, hetzij 23 540,70 EUR, meer de rente en kosten, waartoe deze laatste werd veroordeeld ten overstaan van F Y, V I en de N.V. F V.

De tussenvordering in vrijwaring van de B.V.B.A. E V gericht tegen de N.V. E en G werd ongegrond verklaard.

Tenslotte werden F I en V I veroordeeld tot betaling aan N.V. T van het bedrag van 4 835,93 EUR, te vermeerderen met de moratoire rente gelijk aan de wettelijke rentevoet vanaf 24 juni 1995 en vanaf 23 januari 1996 met de gerechtelijke rente tot de dag van algehele voldoening en werd gezegd voor recht dat voormeld bedrag zal gecompenseerd worden met het bedrag dat door de N.V. T verschuldigd is aan F I en V I.

2. De N.V. E en G beogen met hun hoger beroep het teniet doen van het bestreden vonnis en de afwijzing van alle tegen hen gerichte vorderingen.

Bij besluiten neergelegd op 26 januari 2006 vragen F Y, V I en de N.V. F V de bevestiging van het bestreden vonnis, mits deze enkele wijziging op incidenteel beroep van F I en V I dat het hen toegekende bedrag wordt verhoogd tot 8 131,60 EUR, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf 24 juni 1994, en met de gerechtelijke rente vanaf de dagvaarding van 6 oktober 1995.

Bij besluiten neergelegd op 27 februari 2006 tekent N.V. T incidenteel beroep aan en vraagt zij dat de hoofdvordering van F Y, V I en de N.V. F V tegen haar ongegrond wordt verklaard en herneemt zij haar tegenvordering lastens F I en V I.

Bij besluiten neergelegd op 5 december 2006 tekent de B.V.B.A. E V eveneens incidenteel beroep aan en vraagt zij de afwijzing van de tegen haar gerichte vordering en tussenvorderingen. Tevens herneemt zij in ondergeschikte orde haar vrijwaringsvordering tegen N.V. E en G.

Beoordeling

1. Op 24 juni 1994 deed zich tussen 18u en 20u30 een brand voor in de woning van F I en V I. De woning werd door hen nog niet bewoond en was pas in de loop van de maand juni nagenoeg afgewerkt. Zij werd opgetrokken ingevolge de bouwovereenkomst die op 25 september 1993 werd afgesloten met de N.V. T.

Na de brand werd op eenzijdig verzoekschrift van F I en V I ir. Dirk CHRISTIAENS bij beschikking van 27 juni 1994 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk aangesteld als deskundige met opdracht om onder meer de oorzaak van de brand te bepalen. De deskundige kwam tot het besluit dat de brand kennelijk is ontstaan in de tellerkast en naar alle waarschijnlijkheid te wijten was aan kortsluiting op de voedingskabel op een plaats die blijkens labo-onderzoek van de restanten erg gekwetst was door de installateur, met name de B.V.B.A. E V, bij het ontmantelen en aansluiten van de kabel. De B.V.B.A. E V voerde de werken uit in onderaanneming van de N.V. T. De deskundige wees er eveneens op dat de voedingskabel aangesloten was op het net van E waarvan de zekeringen kennelijk niet zijn doorgeslagen ter gelegenheid van de kortsluiting. Volgens de deskundige dient dit aanzien te worden als een medeoorzaak in de ontwikkeling van de brand.

Bij het tussenvonnissen van 2 december 1997 heeft de eerste rechter een aanvullende opdracht gegeven aan deskundige ir. Dirk CHRISTIAENS. De deskundige verwijst in zijn aanvullend verslag naar de bevindingen van prof. GEYSEN die gewag maakt van twee mogelijke oorzaken. Enerzijds bestaat de mogelijkheid dat een inzaging van de voedingskabel aan de oorsprong van de brand ligt, 'weze het dan niet door opwarming van de kabel vlak voor de brand maar eerder door een langzame aftakeling van de isolatie in de tijd'. De inzaging is toe te schrijven aan de B.V.B.A. E V. Anderzijds weerhoudt prof. GEYSEN de mogelijkheid dat de voedingskabel

bij zijn aansluiting op de woning niet werd aangespannen in de aansluitklemmen van de tellerkast, hetgeen toe te schrijven is aan de N.V. E. De deskundige achtte de uitvoering van de door prof. GEYSEN voorgestelde dure proeven weinig zinvol. De deskundige herhaalde verder dat de beveiliging van het laagspanningsnet van E niet beantwoordde aan sommige bepalingen van het AREI.

2.1. De N.V. E en G betwisten dat er enige fout in hunne hoofde bewezen voorkomt.

Het Hof stelt vast dat omtrent de juiste oorzaak van de brand geen afdoende duidelijkheid bestaat. Uit de deskundigenverslagen blijkt dat twee mogelijke oorzaken in aanmerking komen voor het ontstaan van de brand, met name een slechte aanspanning van de aansluitklemmen of een inzaging van de voedingskabel. Waar de brand aldus kan veroorzaakt zijn door een foutieve handeling van de B.V.B.A. E V ingevolge het inzagen van de voedingskabel, staat niet met zekerheid vast dat de slechte aansluiting van de aansluitklemmen de brand heeft veroorzaakt. De aansprakelijkheid van de N.V. E en/of G komt op deze grond dan ook niet bewezen voor.

Ir. CHRISTIAENS besloot in zijn aanvullend verslag trouwens: 'Rekening houdend met die laatste mogelijke brandoorzaak en met het feit dat er daarmee onzekerheid ontstaat wie van twee partijen technisch aansprakelijk is, lijkt het ons weinig zinvol dure proeven te gaan uitvoeren, waarbij ook prof. GEYSEN het enkel maar 'waarschijnlijk' acht dat daarmee 'enige duidelijkheid' komt'. Waar de deskundige beide mogelijke oorzaken voorop stelt, kan niet met zekerheid worden besloten dat deze zich beiden hebben voorgedaan en tot de brand hebben geleid.

Zo er een inzaging van de kabel mocht geweest zijn en deze tot de brand heeft geleid, kan dit niet aan de N.V. E worden verweten. Het blijkt niet dat de insnijding in de toevoerkabel voor de werknemers van de N.V. E zichtbaar was. Evenmin kan van deze werknemers verwacht worden dat zij bij de aansluiting de toevoerkabel aan een onderzoek op eventuele beschadigingen ingevolge handelingen van een aannemer op de werf gaan onderzoeken.

2.2. Deskundige ir. CHRISTIAENS voorzag in hoofde van de N.V. E verder nog een fout met betrekking tot de beveiliging van het laagspanningsnet dat niet zou beantwoord hebben aan sommige bepalingen van het AREI. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat de beweerdte foutieve dimensionering van de zekeringen op zich de brand niet hebben veroorzaakt. Enkel zou dit ertoe geleid hebben dat na de kortsluiting die de brand deed ontstaan, de zekeringen niet hebben gewerkt.

Het Hof stelt vast dat de N.V. E van meetaf aan de bevindingen van de deskundige op dit punt heeft betwist. Hierbij werd er op gewezen dat de dimensionering van de zekeringen een analyse van het net zelf vereiste en in functie daarvan diende berekend te worden of de dimensie van de geplaatste zekeringen correct was. Dergelijke analyse en berekening werd door de deskundige niet uitgevoerd. Dat dergelijk onderzoek niet vereist zou zijn, wordt geenszins op overtuigende wijze aangetoond. Hierbij dient er op gewezen te worden dat in het tussenvonnissen aan de deskundige uitdrukkelijk werd gevraagd 'na te gaan of de zekeringen op het net foutief gedimensioneerd waren' waarop de deskundige enkel heeft verwezen naar zijn vorig verslag.

Hierbij dient tevens vastgesteld te worden dat de N.V. E technische informatie heeft verschaft aan de deskundige, onder meer met de brieven van 14 april 1998 en 11 januari 1999 van haar raadsman. Deze technische uitleg wordt door de deskundige niet op een wetenschappelijke wijze tegengesproken. De deskundige stelde een afwijking vast van het AREI zonder dit evenwel in concreto te motiveren. De bewerking van de deskundige dat in de praktijk in veel verdeelcabines in woonwijken er zekeringen van 100A à 200A steken en een kortsluiting in een woonaansluiting dat niet leidt tot het uitslaan van die zware zekeringen, kan bezwaarlijk als een wetenschappelijk onderbouwde vaststelling beschouwd worden.

De N.V. E betwist verder het oorzakelijk verband tussen de beweerdte foutieve dimensionering van de zekeringen en de brand. Ook het bewijs van het oorzakelijk verband wordt niet op afdoende wijze geleverd. De deskundige stelde in dit verband zelf: 'Het is correct dat misschien het begin van de kortsluiting op de voedingskabel al voldoende was om brand te doen ontstaan in de tellerkast'. Hieruit volgt dat de kortsluiting de brand kan hebben veroorzaakt en dat de werking van de zekeringen dit hoe dan ook niet konden verhinderen.

2.3. De schadelijders steunen hun vordering niet alleen op een contractuele dan wel buitencontractuele fout maar eveneens op artikel 1384 lid 1 B.W..

De oorsprong van de brand situeert zich in de voedingskabel. Deze kabel werd aangebracht door de B.V.B.A. E V in het kader van zijn onderaannemingsovereenkomst. Het blijkt niet dat de N.V. E en of G op het ogenblik van de brand bewaarder was van de kabel. Dat zij instond voor de aansluiting maakt haar nog niet tot een bewaarder van de kabel zelf.

De vorderingen zijn dan ook ongegrond voor zover gericht tegen de N.V. E en G.

3. De N.V. T was als hoofdaannemer en bouwpromotor ten overstaan van de eigenaars gehouden het bouwwerk af te leveren zonder beschadigingen. Zij is hieraan tekortgekomen gelet op de brandschade.

In tegenstelling tot hetgeen de N.V. T voorhoudt heeft zij niet geleverd waartoe zij zich verbonden had. De woning was immers door de brand ernstig beschadigd.

De N.V. T kan zich niet beroepen op de clause in het aannemingscontract dat de aansluiting tussen het gebouw en het elektriciteitsnet niet in de aannemingsprijs begrepen was. Dit beding over de prijs houdt geenszins in dat de N.V. T niet gehouden was een woning in perfecte staat af te leveren.

Het feit dat alleen de distributienet-beheerder mag instaan voor de aansluiting, doet geen enkele afbreuk aan de contractuele verplichting van de bouwpromotor ten overstaan van de eigenaars, nu niet met zekerheid vaststaat dat de brand is veroorzaakt door een slechte aansluiting.

De brand die tot de beschadiging heeft geleid, kan niet beschouwd worden als een vreemde oorzaak in hoofde van de N.V. T. Het is immers niet uit te sluiten dat de brand is ontstaan door een foutieve uitvoering van de elektriciteitswerken door haar onderaannemer voor wie zij als hoofdaannemer moet instaan. De N.V. T betwist in dit verband ten onrechte dat de B.V.B.A. E V de voedingskabel plaatste in haar opdracht. De B.V.B.A. E V voerde alle elektriciteitswerken uit als onderaannemer van de N.V. T. Het blijkt geenszins dat de B.V.B.A. E V op enig ogenblik zou gehandeld hebben in opdracht van de N.V. E.

De N.V. T kan evenmin worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat het risico door de voorlopige oplevering reeds werd overgedragen aan de eigenaars. De aanvaarding van het werk met de overdracht van het risico tot gevolg, geschiedt slechts bij de definitieve oplevering. Het tegendeel wordt door de N.V. T niet aangetoond.

De N.V. T dient dan ook in te staan voor de door F I en V I geleden schade en de uitgaven van de in hun rechten gesubrogeerde verzekeraar N.V. F V.

4. Waar de juiste oorzaak van de brand niet vaststaat zoals hiervoor werd aangetoond, kan evenmin enige aansprakelijkheid in hoofde van de B.V.B.A. E V worden weerhouden.

Hierbij dient eveneens nog vastgesteld te worden dat de raadgevende deskundige van de B.V.B.A. E V bij brief van 2 mei 1995 opmerkingen heeft geformuleerd op het voorverslag van deskundige CHRISTIANS. Deze opmerkingen werden niet beantwoord hoewel ze niet zonder meer kunnen terzijde geschoven worden. Dit geldt des te meer waar ir. PEYTIER bevestigde dat er zich geen noemenswaardig opwarmingseffect kan voorgedaan hebben ingevolge de inzaging van de voedingskabel.

Zowel de vordering van de schadelijders als de vrijwaringsvorderingen tegen de B.V.B.A. E V zijn bijgevolg ongegrond, nu geen fout in oorzaaklijk verband met de schade in hare hoofde bewezen voorkomt. Of ter zake al dan niet het samenloopverbod geldt, dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

5.1. Tussen partijen bestaat betwisting omtrent de vergoeding van 2 332,03 EUR voor 'onrechtstreekse verliezen'. Dat deze vergoeding voorzien is in de polis gesloten tussen Y F en I V enerzijds en de N.V. F V anderzijds, houdt geen bewijs in dat deze verzekeringsvergoeding beantwoordt aan in werkelijkheid geleden schade en in gemeen recht voor vergoeding in aanmerking komt.

In het proces-verbaal van schatting wordt verwezen naar 'onrechtstreekse verliezen' evenwel zonder deze te begroten, noch aan te geven waaruit deze verliezen in concreto bestaan. De schadelijders verwijzen thans naar tijdsbesteding en telefoonkosten, organisatie van de expertise, verplaatsingskosten, tijdsbesteding en inkomstenverlies ingevolge de schadevaststelling, expertise en het organiseren van de herstellingen, de juridische bijstand met het oog op de vaststelling van de schade en de recuperatie, en de bijkomende kosten van opkuis.

Voor zover de gevorderde vergoeding betrekking heeft op de kosten van de huidige procedure, kan deze niet in het gevorderd schadebedrag begrepen zitten gelet op de nieuwe regelgeving inzake de rechtsplegingsvergoedingen.

Verder kan worden aangenomen dat de echtgenoten F V kosten zullen hebben moeten maken voor de afhandeling van het schadegeval. Hierbij kan verwezen worden naar kosten van telefoon, briefwisseling en verplaatsing. Dat dit gepaard ging met inkomstenverlies wordt niet bewezen. De kosten kunnen niet exact begroot worden. Een vergoeding van ex aequo et bono 495,79 EUR (20 000 fr.) komt verantwoord voor.

De schade in gemeen recht beloopt aldus:

1 418 518 fr. - 94 074 fr. = 1 324 444 fr.
+ 20 000 fr. = 1 344 444 fr., hetzij 33 327,90 EUR.

De echtgenoten F V zijn gerechtigd op 1 344 444 fr. - 1 190 490 fr. = 153 954 fr., hetzij 3 816,42 EUR, meer de morele schadevergoeding ten bedrag van 2 478,94 EUR, weze in totaal 6 295,36 EUR.

De door de N.V. F V uitgekeerde vergoeding van 29 511,48 EUR is geringer dan de schade in gemeen recht en dient bijgevolg integraal aan haar toegekend te worden.

6. Partijen verklaarden zich op de zitting van 10 april 2008 bij monde van hun raadslieden akkoord met de toekenning van de basis-rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep, zoals ingevoerd door het K.B. van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot en met 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat (B.S. 09.11.2007). Gelet op het bedrag van de vordering dient deze basis-rechtsplegingsvergoeding te worden begroot op 2 000,00 euro.

Dit bedrag vormt een forfaitaire vergoeding voor de kosten en het ereloon van de advocaat. De gevorderde uitgavenvergoeding en aanvullende rechtsplegingsvergoeding in graad van hoger beroep, zijn dan ook niet meer toewijsbaar. Het K.B. van 20 november 1970 tot vaststelling van het tarief van de invorderbare kosten bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, waarin de uitgavenvergoeding en aanvullende rechtsplegingsvergoeding haar grondslag vond en het bedrag ervan werd bepaald, werd overigens opgeheven bij art. 9 van het voormelde K.B. van 26 oktober 2007.

Bij beoordeling van de zaak zijn de in Belgische frank uitgedrukte bedragen wettshalve omgezet in Euro, tevens rekening houdende met de afrondingsbepalingen. Wanneer de Belgische franken nog zijn vermeld, is dit louter ten informatieven titel.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op art. 24 van 15 juni 1935 van de wet op het gebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Verklaart het incidenteel beroep van F I en V I ontvankelijk en deels gegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis wat betreft de tegenvordering van de N.V. T lastens F I en I V;

Doet het bestreden vonnis voor het overige teniet en opnieuw wijzende:

Verklaart de vorderingen van F I en V I en de N.V. F V voor zover bericht tegen de N.V. E, G en B.V.B.A. E V ontvankelijk doch ongegrond;

Wijst dienvolgens deze vorderingen af;

Verklaart de vorderingen van F I en V I en de N.V. F V lastens de N.V. T ontvankelijk en gegrond in volgende mate;

Veroordeelt N.V. T om te betalen aan F I en V I het bedrag van 6 295,36 EUR, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 24 juni 1994 tot de dag van de dagvaarding en de gerechtelijke intresten tot de dag van de algehele betaling en zegt voor recht dat voormeld bedrag zal worden gecompenseerd met het bedrag van F I en V I op tegeneis verschuldigd zijn aan de N.V. T;

Veroordeelt N.V. T om te betalen aan de N.V. F V het bedrag van 29 511,48 EUR, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 24 juni 1994 tot de dag van de dagvaarding en met de gerechtelijke intresten tot de dag van de algehele betaling.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 20 FEBRUARI 2009

Magistraat: dbr. Van Gerwen, voorzitter

Advocaten: mrs Schollier, Van Waes loco Van Parys en Steyaert loco De Donder

I OV / IEE NV T/ BD

**Verhouding verdeler/verbruiker •
Schade geleden door derden • Val
van een boom • Overmacht**

**Relation distributeur/utilisateur
• Dommage subi par des tiers •
Chute d' un arbre • Force majeure**

Wanneer door een netgebruiker schade wordt geleden door een breuk van het elektriciteitsnet ingevolge het vallen van een boom bij zwaar stormweer, dan maakt dit overmacht uit zowel in hoofde van de netbeheerder als in hoofde van de eigenaar van de boom.

Het feit dat de Aansluitingsreglementen niet ondertekend werden door de netgebruiker, impliceert niet dat deze haar niet zouden tegenstelbaar zijn. Door elektriciteit af te nemen van het distributienet werd immers de toepassing van die reglementen aanvaard.

En cas de dommage subi par un utilisateur de réseau suite à une coupure du réseau provenant de la chute d'un arbre lors d'une forte tempête, le cas de force majeure est applicable tant dans le chef du gestionnaire de réseau que dans le chef du propriétaire de l'arbre.

Le fait que le règlement de raccordement n'a pas été signé par l'utilisateur n'implique pas que ce dernier ne lui est pas opposable. Par le fait de prélever de l'électricité du réseau de distribution, les dispositions de ce règlement sont acceptées.

‘...

A. De vorderingen.

1. Blijkens de laatste conclusie dd. 25 september 2008 strekt de vordering van eiseres ertoe verweerders solidair, de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen om te betalen aan eiseres de som van 2 544,07 €, meer de vergoedende intresten vanaf 18.01.2007 en de gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding;

Verweerder tevens te veroordelen tot de kosten van het geding incl. een rechtsplegingsvergoeding van 650 € en bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande enige vooziening, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

2. Eerste verweerder vraagt de vordering af te wijzen als ongegrond en ook de vordering tot vrijwaring ingesteld door tweede verweerder tegen haar ongegrond te verklaren;

Ondergeschikt, te zeggen voor recht dat tweede verweerder eerste ver-

weerster integraal dient te vrijwaren in betaling van alle bedragen, zowel in hoofdsom, intresten als in kosten, waartoe eerste verweerder zou worden veroordeeld jegens eiseres.

Minstens te zeggen voor recht dat eiseres hoogstens aanspraak kan maken op betaling van het bedrag van 415,76 (de schadebegroting te herleiden);

Eiseres en tweede verweerder solidair, zoniet in solidum te veroordelen tot de kosten van het geding aan haar zijde begroot op 650 €.

3. Tweede verweerder vraagt de vordering van eiseres af te wijzen als ongegrond en ook de vrijwaringsvordering van eerste verweerder af te wijzen als ongegrond.

Ondergeschikt, te zeggen voor recht dat eiseres hoogstens aanspraak kan maken op betaling van 415,76 €, te zeggen voor recht dat eerste verweerder tweede verweerder dient te vrijwaren voor alle bedragen waartoe hij zou worden veroordeeld en eiseres en eerste verweerder solidair, in so-

lidum te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding m.n. 650 €.

B. De feiten.

Op 18 en 19 januari 2007 deed er zich, ten gevolge van extreme weersomstandigheden, die volgens eerste verweerder erkend werden als een natuurramp, een defect voor aan het bovengronds laagspanningsnet van I..

Eiseres schreef op 23 januari 2007 een brief aan eerste verweerder waarin zij haar aansprakelijk stelde voor schade die zij had geleden ingevolge de storingen op het elektriciteitsnet. (stuk 1 van eerste verweerder).

Op 8 maart 2007 betwistte eerste verweerder haar aansprakelijkheid stellende dat er geen fout gemaakt was en dat ingevolge de reglementen die van toepassing zijn, zij enkel gehouden is als er een fout gemaakt is. (stuk 2 van eerste verweerder).

Bij schrijven dd. 4 april 2007 betwistte eiseres deze stelling en stelde zij dat de kortsluiting veroorzaakt was doordat takken van bomen de elektriciteitskabels hadden geraakt. (stuk 4 van eerste verweerster).

Bij schrijven dd. 11 juli 2007 stelde eiseres de tweede verweerder in gebreke gezien deze eigenaar is van de bomen.

Er was immers gebleken dat een boom van tweede verweerder door de stormwind afgebroken was en terechtgekomen was op de laagspanningsleiding en dat die leiding door het gewicht van de boom afgebroken was.

Partijen kwamen niet tot een regeling en eiseres ging over tot dagvaarding.

C. Standpunt van partijen.

Eiseres stelt in essentie:

- dat de beide verweerders als haar nabuur dienen beschouwd te worden en dat zij beiden gehouden zijn tot vergoeding van de schade op basis van art. 544 B.W. gezien de bovenmatige hinder die zij leed door de aanhoudende elektriciteitsonderbrekingen ingevolge de verstregeling van de leidingen van eerste verweerster in de takken van de bomen van tweede verweerder;
- dat beide verweerders daarenboven ook aansprakelijk zijn op basis van artikel 1382-1383 B.W.;
- dat immers zowel eerste als tweede verweerder fouten maakten door de bomen niet tijdig te snoeien;
- dat eerste verweerster daarenboven nog een fout maakte door niet gepast in te grijpen na het ontstaan van de panne;
- dat ingevolge die samenlopende fouten de beide verweerders solidair gehouden zijn;

- dat daarenboven een ongesnoeide boom gebrekkig is in de zin van art. 1384 B.W. en dat ook elektriciteitskabels die bij het minste afknakken ook als gebrekkig in de zin van art. 1384 B.W. dienen omschreven te worden en beide verweerders derhalve aansprakelijk zijn op basis van art. 1384 B.W.;

- dat eerste verweerster zich ten onrechte baseert op haar reglement gezien eiseres dat reglement niet heeft aanvaard;

- dat haar schade ontegensprekelijk werd begroot door haar brandverzekeraar, expertise waarop eerste verweerster werd uitgenodigd;

- dat zij recht heeft op integrale vergoeding van de schade en zij derhalve het bedrag dat niet werd vergoed door haar brandverzekeraar kan verhalen op de verweerders;

- dat heel ondergeschikt desgevallend een deskundige dient te worden aangesteld.

Eerste verweerster daarentegen repliqueert:

- dat de relatie tussen eiseres en eerste verweerster contractueel is doch van reglementaire aard en dat het Reglement betreffende de aansluitingen op het distributienet zoals goedgekeurd door de raad van bestuur van I. op 13 november 2003, van toepassing is;

- dat het reglement in elk geval van toepassing is, ook al werd het niet ondertekend door eiseres gezien het rechtstreeks tegenstelbaar is;

- dat overeenkomstig dat Reglement eerste verweerster niet kan aansprakelijk gesteld worden tenzij de schade het rechtstreeks gevolg is van een aan de distributienetbeheerder toerekenbare fout;

- dat er een defect ontstond tengevolge van extreme weersomstandigheden en dat het precies daardoor is dat er takken van de bomen het net hebben geraakt;

- dat het niet haar taak is de bomen te snoeien nu de kwestieuze bomen eigendom zijn van tweede verweerder;

- dat rechtspraak en rechtsleer het er over eens zijn dat de eigenaar van de bomen aansprakelijk blijft voor de schade die vallende takken zouden aanrichten aan elektriciteitsleidingen;

- dat storm e.d.m. in elk geval als overmacht dienen te worden beschouwd;

- dat zij in elk geval niet is tekort geschoten aan haar middelenverbintenis ter voorkoming en herstelling van onderbrekingen nu deze verbintenis wordt opgeschort bij overmacht;

- dat ook de vordering op basis van art. 1384 B.W. ongegrond is nu de bomen, noch de leidingen een gebrek vertoonden;

- dat ook de vordering op basis van art. 544 B.W. niet gegrond is nu dat artikel voorziet dat men dient te voorzien in compensatie voor overlast door een niet-foutieve gedraging van een storende nabuur en dat eiseres allermist een verzuim noch een gedraging kan verweten worden; dat het immers ten gevolge van extreme weersomstandigheden is dat er schade ontstond;

- dat ondergeschikt de tweede verweerder eerste verweerster dient te vrijwaren gezien hij verantwoordelijk is voor het niet snoeien van de bomen;

- dat ondergeschikt de gevorderde bedragen betwist worden nu deze louter éézijdig werden vastgesteld;

- dat zij hoe dan ook een vordering in vrijwaring instelt tegen tweede verweerder voor alle bedragen waartoe zij zou worden veroordeeld;

- dat er geen enkele reden is om een eventuele beoordeling uitvoerbaar bij voorraad uit te spreken;

Dat tot slot tweede verweerder argumenteert:

- dat aansprakelijkheid op basis van art. 544 B.W. enkel toepasselijk is in geval van nabuurschap tussen de verschillende eigendommen, hetgeen in casu niet het geval is;
- dat er daarenboven schade moet zijn door overlast veroorzaakt door een niet-foutieve gedraging en dat de aansprakelijkheid niet zonder meer voort vloeit uit de loutere hoedanigheid van buurman;
- dat hij evenmin aansprakelijk is op grond van art. 1382 B.W. gezien niet bewezen wordt dat hij een fout maakte, immers de verklaring van mevr. E., getuige die wordt geciteerd door eiseres bewijst geenszins dat tweede verweerder een fout maakte;
- dat aan eerste verweerder daarentegen wel een fout kan verweten worden en zij zich niet kan bevrijden door zich te beroepen op extreme weersomstandigheden, immers had zij de bovengrondse leidingen moeten beveiligen of ze desgevallend ondergronds leggen;
- dat eerste verweerder daarenboven niet diligent heeft gereageerd, nu zij niet onmiddellijk ter plaatse is gekomen om het euvel aan te pakken, doch zij slechts daags nadien de vereiste herstellingen uitvoerde;
- dat hij evenmin aansprakelijk is op basis van art. 1384 B.W. nu eiseres geenszins bewijst dat de bomen behept waren met een gebrek;
- ondergeschikt, dat eiseres geen bewijskrachtige stukken voorlegt van de beweerde geleden schade en dat er maximaal 415,76 € kan toegekend worden m.n. 2 x het bedrag van de contractuele vrijstelling;
- dat een expert bezwaarlijk nog vaststellingen kan doen, 3 jaar na de feiten en het dus geen zin heeft een expert aan te stellen;

- dat hij een vordering in vrijwaring instelt lastens de eerste verweerder;
- dat de vordering in vrijwaring van eerste verweerder lastens tweede verweerder ongegrond is om de hoger vermelde redenen;
- dat er geen enkele reden is om een eventuele veroordeling uitvoerbaar bij voorraad uit te spreken;

D. Beoordeling.

1.

De vordering van eiseres lastens eerste verweerder:

1. Als algemeen beginsel geldt dat de eigenaar van een onroerend goed die door een niet foutief feit het evenwicht tussen zijn erf en dat van de naburige eigenaar verbreekt door het opleggen aan een naburig eigenaar van een stoornis, die de maat van de gewone buurschapsmodellen overschrijft, hem een rechtmatige en passende compensatie verschuldigd is waar door het verbroken evenwicht hersteld wordt (Cass., 6 april 1960, Arr. Cass., 1960, 722).

Eerste verweerder is geen eigenaar van het naburig erf naast dat van eiseres, noch beschikt zij over een attribuut van het eigendomsrecht, zodat de vordering op basis van art. 544 B.W. ten haren laste ongegrond is.

2. Heeft eerste verweerder een fout gemaakt die haar aansprakelijkheid op grond van artikel 1382 B.W. in het gedrang brengt?

Het staat buiten kijf dat er noodweer was op het ogenblik dat de feiten zich voordeden.

Eiseres beweert dat eerste verweerder een fout maakte enerzijds door de leidingen niet ondergronds te leggen, anderzijds door niet onmiddellijk te zorgen voor herstel van de beschadigde leidingen.

De discussie of leidingen idealiter boven- of ondergronds dienen gelegd te worden is in casu niet aan de orde en het feit dat leidingen bovengronds

liggen, kan bezwaarlijk als een fout in hoofde van eerste verweerder beschouwd worden.

Eiseres bewijst anderzijds evenmin dat de kwestieuze bomen niet of niet tijdig zouden gesnoeid zijn.

Bovendien blijkt uit de gegevens van het dossier dat eerste verweerder, althans iemand van haar diensten, kort na de melding van de elektriciteitsonderbreking ter plaatse kwam doch dat herstel pas de dag nadien geschiedde.

Gezien het noodweer is het zeer waarschijnlijk dat er inderdaad meerdere breuken en beschadigingen waren en eiseres toont niet aan dat eerste verweerder niet al het mogelijke heeft gedaan om zo snel mogelijk te zorgen voor herstel.

Eiseres beweert dat de schade die zij leed niet ontstaan is door de elektriciteitsonderbreking op zich, doch wel door het telkens weer aan en uitgaan van de elektriciteit.

Dat wordt niet bewezen en anderzijds stond het eiseres vrij om de elektriciteit volledig uit te schakelen tot wanneer herstel mogelijk was.

Kortom, eiseres bewijst niet dat verweerder een fout beging wat impliceert dat de vordering op basis van art. 1382 B.W. ongegrond is.

3. Tot slot stelt eiseres dat eerste verweerder aansprakelijk is op basis art. 1384 B.W. gezien zowel de elektriciteitsleidingen als de bomen gebrekkig zouden zijn.

Om te beginnen zijn de kwestieuze bomen geen eigendom van eerste verweerder, toont eiseres niet aan dat ze niet of niet goed gesnoeid waren en daarenboven kan bezwaarlijk gesteld worden dat een niet gesnoeide boom een gebrekkige boom is.

Elektriciteitsleidingen die breken door het gewicht van een door een zware storm omgewaaide boom kunnen evenmin gebrekkig genoemd worden.

De vordering op basis van art. 1384 B.W. is derhalve evenmin gegrond.

4. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat de door eerste verweerster ingeroepen 'Reglementen' dan wel niet ondertekend zijn door eiseres, hetgeen evenwel niet impliceert dat deze haar niet zouden tegenstelbaar zijn.

Door elektriciteit af te nemen via eerste verweerster heeft eiseres immers de toepassing van die 'Reglementen' aanvaard.

2.

De vordering van eiseres lastens tweede verweerder:

1. Aangaande de vordering van eiseres op grond van art. 544 B.W. kan gesteld worden dat eiseres om te beginnen niet aantoont dat tweede verweerder zijn bomen al dan niet snoeide, m.a.w. dat zij niet aantoont of tweede verweerder al dan niet een niet-foutieve gedraging of verzuim pleegde waardoor overlast zou zijn veroorzaakt.

Er was zwaar stormweer waardoor een boom van tweede verweerder is omgewaaid.

'Wanneer de windsnelheden abnormaal zijn, is er sprake van overmacht en is de burenhinder niet toerekenbaar aan de bewaarder' (Stijns S., Vuye H., 'Burenhinder' Story-Scientia, 2000, p. 266)

'Een eenmalig schadegeval als gevolg van absoluut abnormale stormwinden toont niet aan dat de belendende eigenaar zijn eigendomsrecht derwijze heeft uitgeoefend dat het evenwicht tussen de erven werd verbroken.' (Antwerpen, 31 januari 1990, De Verz. 1990, 578)

Gezien de overmacht is de vordering op basis van art. 544 B.W. lastens tweede verweerder ongegrond.

2. Eiseres acht tweede verweerder aansprakelijk voor de gehele door haar geleden schade op grond van artikel 1382 B.W.

Een onrechtmatige gedraging die schade veroorzaakt, leidt tot de verplichting tot schadeloosstelling door de toerekenbare dader. Dit impliceert vooreerst dat diegene die aanspraak maakt op schadevergoeding en een vordering instelt die steunt op de fout van een derde, het bewijs van deze fout moet leveren (Cass. 28 september 1984, Arr. Cass., 1984-85, 163; CORNELIS, L., Beginselen van het Belgische buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht, Antwerpen-Brussel-Apeldoorn, Maklu-CED Samson, 1989, nr. 30 e.v., 46 e.v.).

Eiseres bewijst geenszins een fout in hoofde van tweede verweerder, er wordt niet aangetoond of de bomen al dan niet gesnoeid waren en daarenboven wordt evenmin aangetoond dat de kwestieuze boom, als hij dan al gesnoeid zou geweest zijn, niet even goed zou omgewaaid zijn naar aanleiding van de zware storm.

Bij gebrek aan bewijs van een fout in hoofde van tweede verweerder, is de vordering op basis van art. 1382 B.W. ongegrond.

3. Tot slot stelt eiseres dat tweede verweerder aansprakelijk is op basis art. 1384 B.W. gezien zijn bomen, althans die ene omgewaaide boom, gebrekkig zouden zijn.

Eiseres toont niet aan dat de bomen niet of niet goed gesnoeid waren en daarenboven kan bezwaarlijk gesteld worden dat een niet gesnoeide boom een gebrekkige boom is.

De vordering op basis van art. 1384 B.W. lastens tweede verweerder is derhalve evenmin gegrond.

De vorderingen zijn dan ook ongegrond.

Gelet op dit alles dienen de argumenten aangaande de hoegrootheid van de schade niet te worden ontmoet en zijn ook de vorderingen in vrijwaring ongegrond.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK

Rechtdoende op tegenspraak,

In toepassing van de artikelen 2, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart de vorderingen op hoofdeis en in vrijwaring ontvankelijk doch wijst ze af als ongegrond.

Verwijst eiseres en tweede verweerder in de kosten van het geding aan de zijde van eerste verweerster begroot op 650 € rechtsplegingsvergoeding.

Verwijst eiseres en eerste verweerster in de kosten van het geding aan de zijde van tweede verweerder begroot op 650 € rechtsplegingsvergoeding.

...'

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN - 18 MEI 2009

6de Kanton

Magistraat: mevr. Schoeters
Advocaten: mrs Van Geet en Bouteligier

VI V D L T / I O V

Gebrek van de zaak • Openbare orde en veiligheid • Geen recht op verhaal

Vice de la chose • Ordre public et sécurité • Pas de droit à un recours

Het louter bestaan van een wettelijke of reglementaire verplichting sluit op zich niet uit dat vergoedbare schade ontstaat. Wanneer de politie de wettelijke verplichting had om de weg af te sluiten, uit hoofde van haar eigen wettelijke bevoegdheid, waarbij deze prestaties definitief voor eigen rekening van de overheid bleven, heeft de schade die hierdoor wordt opgelopen een zelfstandige juridische oorzaak, met name de verplichting van de politie om over de openbare orde en veiligheid te waken. Een vordering lastens de netbeheerder is dan ongegrond.

La simple existence d'une obligation légale ou réglementaire n'exclut pas en soi qu'il existe un dommage réparable. Si la police était légalement tenue de fermer la route, en raison de sa propre compétence légale, dans le cas où ces prestations restaient définitivement pour le compte propre de l'autorité, le dommage qui a été occasionné a une cause juridique propre, en l'occurrence l'obligation de la police de veiller à l'ordre public et à la sécurité. Une demande contre le gestionnaire de réseau n'est alors pas fondée..

'...

Gelet op de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder G. H. te [...] d.d. 9 september 2008.

Met inachtneming van de beschikkingen van de wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gelet op de voorgaande procedurestukken, o.m.:

- dd. 29/01/2009 Besluiten Mr L. Bouteligier
- dd. 02/03/2009 Besluiten Mr K. Van Geet

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten;

De feiten die aan de vordering ten grondslag liggen en de standpunten van de partijen:

Eiseres vordert vergoeding voor de schade die zij opliep door de vertraging wegens dienst-onderbreking ingevolge de ontruiming bevolen door de hulpdiensten uit veiligheids-over-

wegingen ingevolge een defect aan de ondergrondse gasleiding.

Het betreft feiten dd. 01/09/2007 te [...].

Eiseres steunt haar vordering op art. 1384, 1° B.W.

Verweerster betwist haar aansprakelijkheid.

Verweerster geeft toe dat er zich op 01/09/2007 een defect heeft voorgedaan op de ondergrondse gasleiding, doch benadrukt dat de oorzaak voor het ontstaan van dit defect niet bekend was.

Verweerster benadrukt dat de schade waarvoor eiseres vergoeding vordert, het rechtstreeks gevolg was van een bevel tot ontruiming door de hulpdiensten uit veiligheidsoverwegingen.

Beoordeling

Het louter bestaan van een wettelijke of reglementaire verplichting sluit weliswaar op zich niet uit dat vergoedbare schade ontstaat.

In dit geval, waar de politie de wettelijke verplichting had om de weg af te sluiten, uit hoofde van haar eigen wettelijke bevoegdheid, waarbij deze prestaties definitief voor eigen rekening van de overheid bleven, heeft de schade die eiseres opliep een zelfstandige juridische oorzaak, met name de verplichting van de politie om over de openbare orde en veiligheid te waken.

Gelet op het voorgaande komt de vordering van eiseres ongegrond voor.

OM DEZE REDENEN,

Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiseres toelaatbaar doch ongegrond en wijst deze af;

Veroordeelt eiseres tot de kosten van het geding, aan de zijde van verweerster begroot op honderd vijftig euro (150,00 EUR) (rechtsplegingsvergoeding).

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL - 8 OKTOBER 2009

24ste Kamer

Magistraten: mevrn. Vanparys, De Ridder en Piteus

Advocaten: mr. De Hantsetter loco mr. Celis en mr. Heyninckx loco mr. Ronse

V G T / E A N V

**Schade geleden door derden
• Luchtlijn • Bewijslast • Geen
gebrek van de zaak • Overmacht •
Bewaarder niet aansprakelijk**

**Domage à des tiers • Ligne
aérienne • Charge de la preuve
• Absence de vice de la chose
• Force majeure • Absence de
responsabilité du gardien**

Wanneer ten gevolge van uitzonderlijke weersomstandigheden een hoogspanningsmast, eigendom van de transportnetbeheerder elektriciteit, afknakt en neervalt, is het aan de schadelijder om te bewijzen dat de hoogspanningsmast gebrekkig was. Dit bewijs kan door het slachtoffer geleverd worden door aan te tonen dat de schade zoals ze zich heeft voorgedaan door geen enkele andere - vreemde - oorzaak dan een gebrek kon teweeggebracht worden. Over het breken van de mast brengt de transportnetbeheerder elementen aan waaruit blijkt dat het ging om externe oorzaken, met name uitzonderlijke weersomstandigheden, zodat deze als bewaarder van de zaak niet kan worden aangesproken.

Lorsque, suite à des conditions météorologiques exceptionnelles, un pylône haute tension appartenant au gestionnaire du réseau de transport d'électricité se brise et tombe, il appartient à la victime du dommage de prouver que le pylône haute tension était défectueux. Cette preuve peut être donnée en montrant qu' aucune autre cause étrangère que la défectuosité n'aurait pu produire le dommage de la même manière. Le gestionnaire de transport a fait part d'éléments relatifs au bris du pylône dont il ressort que le dommage provient d'une cause étrangère, à savoir les circonstances météorologiques, si bien que comme gardien de la chose, il ne peut en être tenu pour responsable

'...

I. FEITEN

1.

Eiseres is eigenaar van de verschillende snelwegen op het Vlaamse grondgebied.

Verweerster heeft de infrastructuur waarover het elektriciteitsnet in België wordt uitgebaut in eigendom.

Op 26 november 2005 brak een hoogspanningsmast (mast 10) langs de E40 autosnelweg te [...], ter hoogte van kilometerpaal 13 300 af, ten gevolge waarvan ook de hoogspanningsleidingen naar beneden zijn gekomen. Eiseres stelt hierdoor schade te hebben geleden.

Bij brief van 7 april 2006 schreef eiseres verweerster aan met de mededeling dat verweerster betrokken was bij een schadegeval waarbij haar aansprakelijkheid in het gedrang kan komen. Zij raamde haar definitieve schade op 16 646,24 euro en verzocht verweerster om tot betaling van dit bedrag over te gaan. Bij brief van 27 juni 2006 verzocht verweerster eiseres om toelichting over de redenen waarom eiseres haar aansprakelijk achtte.

Bij brief van 20 juli 2006 lichtte eiseres de schadeposten waarvoor zij vergoeding vorderde toe, en stelde zij dat deze schade het gevolg was van een gebrek in de hoogspanningsleiding.

Bij brief van 16 augustus 2006 betwistte verweerster het bestaan van een gebrek in de hoogspannings-

leiding en stelde zij dat het afbreken van de hoogspanningsmast het gevolg was van een situatie van exceptionele overmacht, met name het abnormaal samengaan van verschillende meteorologische factoren, met name sneeuwval, temperaturen rond het vriespunt, temperatuurschommelingen en wind. Zij betwistte tevens de omvang van de gevorderde schade, en stelde dat onvoldoende bewijsstukken werden voorgelegd.

Bij brief van 1 juni 2007 betwistte eiseres het bestaan van abnormale weersomstandigheden en lichtte zij haar schade-eis verder toe.

Partijen bleven op hun standpunt, en op 13 maart 2008 dagvaardde eiseres verweerster om te verschijnen voor deze rechtbank.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

De vordering van eiseres strekt ertoe verweerster te horen veroordelen tot betaling aan haar van de som van 16 646,24 euro, meer de vergoedende interesten vanaf 26 november 2005, de gerechtelijke interesten en de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1 100 euro (basisbedrag), dit alles bij vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

Verweerster besluit tot de ongegrondheid van de vordering van eiseres en vordert de veroordeling van eiseres tot de kosten van het geding, begroot op 1 100 euro.

III. BEOORDELING

3.

Eiseres vordert vergoeding voor schade die zij stelt te hebben geleden ten gevolge van het afbreken van de hoogspanningsmast en het neerkomen van de hoogspanningsleidingen op de autosnelweg. Zij vordert met name vergoeding voor de kosten van het afsluiten van de E40 in beide richtingen en de plaatsing van signalisatie ter beveiliging van het verkeer, en kosten voor het bij snoeien van door de hoogspanningskabels beschadigde bomen op het openbaar domein.

Zij steunt haar vordering op de artikelen 1382 en 1384, lid 1 van het Burgerlijk Wetboek.

4.

Eiseres geeft niet aan welke fout zij verweerster in concreto verwijt. Zij brengt geen enkel bewijs bij van enige onzorgvuldigheid in hoofde van verweerster, of enige schending van een rechtsnorm. De vordering van eiseres als gesteund op artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek is ongegrond.

5.

Eiseres steunt haar vordering ten aanzien van verweerster tevens op artikel 1384, lid 1 van het Burgerlijk Wetboek.

5.1

Verweerster betwist niet de bewaarder te zijn van de betrokken hoogspanningsmast en hoogspanningskabels.

De bewaarder van een zaak is aansprakelijk voor de schade veroorzaakt door een gebrek in de zaak waarvan hij de bewaring heeft. Een gebrek kan worden omschreven als een abnormaal kenmerk van de zaak, waardoor aan derden schade kan worden berokkend (zie in die zin onder meer Cass. 23 september 1971, Pas. 1972, I, 80 en Cass. 3 mei 1974, Pas. 1974, 914°

Op grond van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek moet hij die aanvoert schade te hebben geleden door een gebrekkige zaak hiervan het bewijs leveren.

Het louter abnormale gedrag van de zaak bewijst het bestaan van het gebrek niet (zie in die zin onder meer Cass. 11 februari 1937, Pas. 1937, I, 52 en Cass. 11 oktober 1984, Pas., 1985, I, 214). Uit het enkele feit dat een hoogspanningsmast afbraak kan niet worden afgeleid dat deze mast een gebrek vertoonde.

Eiseres levert het rechtstreeks bewijs van het bestaan van een gebrek niet. Geen enkel, zelfs eenzijdig stuk wordt bijgebracht door eiseres waaruit het bestaan van een gebrek blijkt, of dit aannemelijk wordt gemaakt. Op geen enkel ogenblik verzocht eiseres verweerster of de rechtbank om de aanstelling van een deskundige met het oog op tegensprekelijke vaststellingen van de oorzaak van het afbreken van de mast. Er bestaat geen betwisting tussen partijen over het feit dat dergelijke tegensprekelijke vaststellingen op heden niet meer mogelijk zijn.

De schadelijder kan echter ook rechtsgeldig een onrechtstreeks bewijs leveren van een gebrek in de

zaak: het bestaan van een gebrek kan worden afgeleid uit het abnormale gedrag van de zaak indien het slachtoffer bewijst dat de schade zoals ze zich heeft voorgedaan door geen enkele andere - vreemde - oorzaak dan een gebrek kon teweeggebracht worden (zie eveneens in die zin Cass. 29 januari 1987, Arr. Cass. 1986-87, 693; Cass. 28 februari 1992, Arr. Cass. 1991-92, 620; Brussel 31 januari 2005, RGAR 2005, 1415).

De bewijslast rust hierbij op de schadelijder. De rechtbank kan niet, zonder artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek te schenden de bewijslast van het bestaan van een vreemde oorzaak op de bewaarder van de zaak laten rusten.

De argumenten van verweerster, die zich steunt op overmacht, zijn geloofwaardig en overtuigend, en worden door eiseres niet op ernstige wijze weerlegd. Eisers toont niet aan dat andere verklaringen voor het abnormale gedrag van de mast, zoals overmacht, niet uitgesloten zijn.

Overmacht wordt gedefinieerd als een gebeurtenis die zich onafhankelijk van de menselijke wil voordoen en niet was te voorzien, te voorkomen of vermijden.

Verweerster voert aan dat het omvallen van mast 10 het gevolg was van een combinatie van grote ijsafzettingen op de hoogspanningslijnen, een sterk wind uit een nadelige hoek, en - eenmaal de dooi was ingezet - het onregelmatig afvallen van het ijs. Zij staft deze bewering met een bijzonder uitvoerig en met stukken onderbouwd verslag, door haar opgemaakt in opdracht van de Commissie voor de Regulering van de elektriciteit en het gas, hierna CREG. Uit dit verslag blijkt het dat weer in de nacht van 25 op 26 november 2005 was gekenmerkt door het samengaan van verschillende meteorologische factoren, met name temperaturen rond het vriespunt, sneeuwval, temperatuurschommelingen en een krachtige wind.

Eiseres betwist het bestaan van deze weersomstandigheden en het uitzonderlijk karakter ervan, zonder echter enig stuk bij te brengen dat deze gegevens tegenspreekt. Het enige stuk bijgebracht door eiseres, een verslag uitgaande van het KMI, bevestigt het bestaan van maximale windstoten in de streek rond [...] rond 12 meter per seconde, wat wordt omschreven als 'krachtige wind', zonder zich uit te spreken over het al dan niet bestaan van de overige aangehaalde weersomstandigheden.

Verweerster legt bovendien een persartikel voor, waaruit blijkt dat er zich in dezelfde periode in Duitsland eveneens mastbreuken hebben voorgedaan. Uit dit persartikel blijkt dat zowel de deskundigen aangezocht door RWE als het Duitse Bondsnetworkagentschap na onderzoek oordeelden dat de mastbreuken en aansluitende stroomonderbrekingen in het naburige Munsterland (Duitsland) in november 2005 werden veroorzaakt door een samenspel van ongewoon natte sneeuwhoeveelheden en sterke wind, en RWE geen wanprestatie kon worden toegerekend. De voorzitter van de regelgevingsinstantie BAM, een federale instelling belast met de veiligheid van materialen, besloot dat er heel uitzonderlijke weersomstandigheden waren die de hoogspanningsdraden overbelast hadden met natte sneeuw, die hun vereiste capaciteiten overschreden.

Verweerster voert aan dan ook deze beschadigingen aan masten Munsterland (een vijftigtal volgens het verslag p. 23) plaatsvonden in de nacht van 25 en 26 november 2005, en stelt dat dezelfde meteorologische situatie zowel in België, Duitsland als Nederland leidde tot zware schade aan het hoogspanningsnet. Zij verwijst hiervoor onder meer naar haar verslag dd. 1 mei 2006 waarin melding wordt gemaakt van zware incidenten in Nederland en vooral Duitsland, met stroomonderbrekingen van meer dan een dag tot gevolg.

Eiseres betwist de betrouwbaarheid van de bron en de waarachtigheid van de bewering van verweerster dat deze schade zich diezelfde nacht voordeed, maar brengt geen enkel gegeven bij teneinde de informatie in het persartikel tegen te spreken. Nochtans gaat het over eenvoudig te verifiëren informatie. De loutere betwisting van de inhoud van dit artikel en de preciseringen over de datum van de feiten aangebracht door eiseres zonder meer is niet ernstig.

Hoewel de aangehaalde weersomstandigheden op zich niet uitzonderlijk waren, geldt dit wel voor de combinatie van al deze factoren. Verweerster brengt statistieken bij, waaruit blijkt dat amper 1,1 % van alle incidenten op hoogspanningsleidingen in België in de laatste 30 jaar betrekking hadden op ijsafzettingen, met name 129 incidenten verspreid over 33 dagen, waarbij quasi al deze incidenten zich voordeden in Wallonië, en niet in Vlaanderen.

Verweerster verwijst naar de Belgische norm NBN EN 50341-3, die enkel voorschrijft voor masten die zich op een grotere hoogte bevinden dan 400 meter boven zeeniveau bestand dienen te zijn tegen een uniforme ijsafzetting van 20 mm rond de geleiders in combinatie met een matig sterke wind. Niet alleen geldt deze norm, niet voor masten die zich op lagere hoogte bevinden, zoals in casu, maar bovendien stelt verweerster dat de ijsafzetting beduidend hoger was dan 20 mm. Verweerster voert aan dat erop een bepaald ogenblik minstens een afzetting van 7 cm ijs op de geleiders aanwezig was, en staft deze bewering met - zij het onduidelijke - foto's (zie afbeelding 15, p. 22 verslag). Eiseres maakt niet aannemelijk dat mast 10 niet beantwoordde aan enige norm.

In haar rapport, gericht aan de CREG, stelde verweerster bovendien dat via berekeningen kan aangetoond worden dat de mast een ijsafzetting van 7 cm op de geleiders kon dragen, maar dat hij niet bestand was tegen een bijkomende belasting, zoals wind uit een nadelige hoek of torsie door asymmetrische belasting zodra het ijs loskwam van de geleiders.

Mast 10 verschilt van de overige hoogspanningsmasten op dezelfde locatie doordat het om een hoekmasting, die aan meer en andere spanningen onderhevig is dan een gewone mast: uit het enkele feit dat enkel deze mast is omgevallen, en niet de naburige masten kan bijgevolg niet worden afgeleid dat deze mast gebrekking was.

In het verslag gericht aan de CREG wordt gesteld dat bij een grondig onderzoek na het afbreken en voor de volledige afbraak van de mast door verweerster geen constructiefouten werden vastgesteld en ook bleek dat het staal geen brosse breuken vertoonde (stuk II 5, p.27), en het tegendeel wordt niet aangetoond door eiseres.

Verweerster toont aan dat regelmatig controles werden uitgevoerd op de betrokken masten en hierbij nooit enige opmerking werd gemaakt over de staat van mast 10. Zo blijkt de volledige lijn in 2004 te zijn geschilderd (stuk III.1), werd de lijn in 2004 over de volledige lengte gecontroleerd door de veiligheidscoördinator van E., de vzw A., die tevens aardingsmetingen uitvoerde (stukken III.2 en III.3 eiseres) en werden trimestriële controles uitgevoerd op de betrokken lijn door E. zelf (stukken III.4 en III.5).

Eiseres toont niet aan dat aan het abnormale gedrag van de zaak: met name het breken van de mast, geen andere mogelijke uitleg kan worden gegeven dan de aanwezigheid van een gebrek in de zaak. Integendeel, verweerster bewijst het bestaan van uitzonderlijke weersomstandigheden, die in haar hoofde overmacht uitmaakten.

De vordering van eiseres is ongegrond. Zij wordt veroordeeld tot de kosten van het geding. Gelet op het bedrag van de vordering van eiseres in haar laatste syntheseconclusies draagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 1 100,00 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in de gerechtszaken, zoals gewijzigd,

Rechtsprekend in eerste aanleg, op tegenspraak, alle strijdige en meer omvattende conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk maar ongegrond. Wijst haar ervan af.

Veroordeelt eiseres tot de gerechtskosten in hoofde van verweerster, begroot op 1 100,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT - 18 NOVEMBER 2009

4de Kamer

Magistraten: dbr. Oosterlinck, voorzitter, hb. Van Hoecke en Batsleer

Advocaten: mr. De Bock en mr. Tack loco mr. Van Melkebeke

J NV T / E CVBA en I OV

**Schade geleden door derden •
Stilstandkosten • Gaslek • Geen
tegensprekelijke vaststelling
• Bewijs • Gasnetbeheerder •
Afwezigheid van fout • Geen
handelaar • Afwezigheid van
protest**

**Dommage à des tiers • Frais
d'immobilisation • Fuite de gaz •
Absence de constat contradictoire
• Preuve • Distributeur de
gaz • Absence de faute • Pas
commerçant • Absence de
protestation**

Een aannemer die op eigen beslissing de werkzaamheden stil legt wegens een gaslek zonder tegensprekelijke vaststelling van de feiten, levert geen bewijs van fout van de gasnetbeheerder zodat deze laatste niet gehouden is tot de stilstandkosten van de aannemer.

Een opdrachthoudende vereniging is geen handelaar, bijgevolg kan bij gebrek aan hoedanigheid van handelaar, de afwezigheid van protest over een toegestuurde kostenstaat - die zelfs geen factuur is - niet gelijkgeschapeld worden met de aanvaarding ervan.

Un entrepreneur qui prend la décision d'immobiliser les travaux à cause d'une fuite de gaz sans toutefois dresser un constat contradictoire, ne prouve pas la faute du distributeur de gaz. Ce dernier ne peut, par conséquent, pas être tenu des frais d'immobilisation de l'entrepreneur.

Une association chargée de mission n'est pas commerçant. Dès lors, à défaut de qualité de commerçant, l'absence de protestation de la déclaration de coûts transmis - qui n'est même pas une facture - ne peut pas être assimilé à une acceptation de celle-ci.

'...

1. DE EIS

1. Bij conclusie neergelegd ter griffie op 15 oktober 2008 vordert J. samengevat:

- akte te nemen van de uitbreiding van de eis lastens I.,
- de eis toelaatbaar en gegrond te verklaren,
- bijgevolg, I. te veroordelen tot betaling aan haar van de som van 2 221,27 euro, meer de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding, en
- I. te veroordelen tot de kosten van het geding.

2. Bij verzoekschrift in vrijwillige tussenkomst en conclusie reeds neergelegd ter griffie op 15 september 2008 vorderen E. en I. samengevat:

- akte te verlenen aan I. van haar vrijwillige tussenkomst en deze tussenkomst toelaatbaar en gegrond te verklaren,
- voor recht te zeggen dat E. buiten zake gesteld wordt,
- vervolgens de eis toelaatbaar, maar ongegrond te verklaren,
- bijgevolg, J. van haar eis af te wijzen en haar te veroordelen tot de kosten van het geding, en
- in ieder geval, voor recht te zeggen dat er geen enkele reden is om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, noch het kantonnement en/of borg uit te sluiten.

2. DE RELEVANTE FEITEN

3. Op 14 februari 2006 stuurde J. aan O. BVBA een offerte ten belope van 20 757,89 euro voor de aansluiting van een riolering van een gebouw op een niet nader bepaalde plaats (stuk 5 J.).

4. In haar verslag van 5 april 2006 omtrent een gaslekreparatie maakte B. gewag van 4 'regieuren lekzoeken' te 'S.G.R., dorpstr. + Dreef'. Als opmerking meldde zij 'opzoeken naar lek niets gevonden' (stuk 11 J.).

5. In haar verslag van 6 april 2006 maakte B. gewag van 4 'regie uren reparatiekosten' en van 'grondwerk gedaan voor het afsnijden van bypas' (stuk 12 J.).

6. Bij faxbericht van 6 april 2006 meldde J. aan N. dat zij daags ervoor van start gegaan zou zijn met de aansluiting van de riolering op de werf [...] te [...]. Bij de aanvang van de werken werd echter een indringende gasgeur vastgesteld ter hoogte van het voetpad. Na meting bleek er een gaslek te zijn waardoor J. onmiddellijk verplicht werd haar werkzaamheden stop te zetten. B. zocht nog dezelfde dag naar het gaslek. In een verouderde gasleiding werd een lek vastgesteld.

Haar werkzaamheden hadden geen enkel verband met het gaslek daar J. in de zone van de gasleidingen niet aan het werk was. Zij wenste het geleden verlies van 1.940 euro ten gevolge van het stilleggen van de werken te verhalen (stuk 1 J.).

7. Op 26 april 2006 antwoordde I. I E. niet over voldoende gegevens te beschikken en verder navraag te zullen doen bij de verantwoordelijke van de technische dienst. Zij kwam later op het dossier terug (stuk 3 J.).

8. Op 19 mei 2006 schreef J. haar factuur 244 ten belope van 20.757,89 euro uit aan O. B.V.BA (stuk 6 J.).

9. In een interne mail van 22 mei 2006 achtte I. dat J. verder kon werken. Het betrof een klein gaslekje (zoals vaak voorkomt). Indien de aannemer niet verder mocht werken, zou I. hem dit gemeld hebben en zou zij het terrein afgebakend hebben. Er was niets van gevaar (enig stuk I.).

10. Bij brief van 10 augustus 2006 ging J. er van uit dat I. instemde met het geleden verlies van 1 940 euro (stuk 2 J.).

11. Op 12 september 2007 maande de raadsman van J. aangetekend I. aan tot betaling van intussen 2 127,83 euro (stuk 4 J.).

3. DE BEOORDELING

3.1 De gegrondheid

12. In conclusie verklaart J. zich akkoord met het verzoek van E. om buiten zake gesteld te worden. Dit akkoord kan bekrachtigd worden.

13. Bij tusseneis vordert J. betaling door I. van 1 940 euro in hoofdsom als vergoeding voor één dag stilstand ingevolge een beweerd gaslek. Zij beroept zich daarvoor op een niet betwiste kosten staat.

14. De rechtbank stelt evenwel vast dat J. niet betwist dat I. geen handelaar is. Bij gebrek aan hoedanigheid van handelaar kan de afwezigheid van protest niet gelijkgeschakeld worden met een aanvaarding van de kosten staat.

Dit geldt des te meer nu het geen factuur betreft, maar een kosten staat vreemd aan enige overeenkomst.

15. In de mate dat J. haar eis zou baseren op een buitencontractuele aansprakelijkheid rust op haar de bewijslast van een fout in hoofde van I., van de door haar geleden schade en van een causaal verband tussen beide.

J. faalt evenwel in deze bewijslast.

Zo bewijst zij geen fout in hoofde van I.. Integendeel, de stillegging van de werken gebeurde niet op bevel van I., maar was een eigen beslissing van J.. Er werden geen tegensprekelijke vaststellingen gedaan, minstens legt J. geen verslag voor van de afstapting ter plaatse.

Bovendien moet vastgesteld worden dat J. uitdrukkelijk erkent dat zij geen werken uitvoerde in de zone waarin de kwestieuze gasleiding zich bevond en dat B. in haar verslag opmerkte niets gevonden te hebben.

In geval van een beperkt gaslek volstond het overigens het lek af te dichten met een houten tap, vod of tape (zie stuk 13 J.).

3.2 De gerechtskosten

16. Overeenkomstig artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek vormt de rechtsplegingsvergoeding een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

17. Overeenkomstig artikel 2, lid 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 wordt het bedrag van de vordering voor de bepaling van de rechtsplegingsvergoeding voor in geld waardeerbare vorderingen vastgesteld overeenkomstig de artikelen 557 tot 562 en 618 van het Gerechtelijk Wetboek.

18. Bijgevolg kan I. aanspraak maken op het basisbedrag van 400 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak,

Met inachtneming van de artikelen 2 en 30 tot en met 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verwerpt alle strijdige en meeromvattende conclusies.

Bekrachtigt het akkoord van partijen om E. buiten zake te stellen.

Verklaart de eis van J. lastens I. toelaatbaar, maar wijst hem af als ongegrond.

Verwijst J. in de kosten van het geding, als volgt begroot aan de zijde van:

- J. op 208,85 euro dagvaardingskosten
- I. op 400 euro rechtsplegingsvergoeding

De registratie- en expeditierechten zijn niet inbegrepen.

Aldus het vonnis uitgesproken ter gewone en openbare terechtzitting van woensdag 18 november 2009.

...;

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 10 NOVEMBER 2011

17de Kamer

Magistraten: Mvrn. Winants en Dom en dbr. Hobin

Advocaten: mevrn. Devroe en Blancke

E T / K en D G

**Brand • Aansluitingskabel •
Gebrek van de zaak • Bewijslast •
Kortsluiting • Fout van verdeler •
Gebrek aan bewijs**

**Incendie • Câble de raccordement
• Vice de la chose • Charge de la
preuve • Court-circuit • Faute du
distributeur • Absence de preuve**

Uit het enkele feit dat ingevolge een kortsluiting in een kabel brand ontstaat, kan geen abnormaal kenmerk van de kabel worden afgeleid. Meerdere oorzaken van de brand, andere dan een gebrek in de zaak, blijven mogelijk. Dat de netbeheerder daarbij als bewaarder van de kabel zou kunnen worden beschouwd, creëert op zich geen aansprakelijkheid in de zin van art. 1384, lid 1 B.W. wanneer het gebrek in de kabel niet bewezen is.

Zelfs wanneer de distributienetbeheerder als enige herstellingen mag uitvoeren aan de aansluitkabel, kan niet van hem worden verwacht dat er een wachtpost wordt opgetrokken bij zulke kabel. Vooraleer er sprake kan zijn van gebrekkig onderhoud van de betreffende kabel, moet worden aangetoond dat de netbeheerder wist of behoorde te weten dat een onderhoud aan de kabel zich opdrong. Een dergelijk bewijs is niet voorhanden, waardoor de fout in hoofde van de netbeheerder niet is bewezen.

L'on ne peut pas déduire un caractère anormal du câble du simple fait qu' un incendie se produit suite à un court-circuit dans un câble. Plusieurs causes d' incendie, autres que le vice de la chose, restent possibles. Le fait que le gestionnaire de réseau pourrait être considéré comme le gardien du câble ne crée pas comme telle une responsabilité dans le sens de l'art. 1384, al.1 C.c. quand le défaut dans le câble n'est pas prouvé.

Même si le gestionnaire du réseau de distribution est le seul qui peut effectuer des réparations au câble de raccordement, l'on ne peut pas attendre de lui qu'il pose des surveillants près du câble. Avant de pouvoir parler d'entretien défaillant du câble, il faut prouver que le gestionnaire de réseau savait ou devait savoir qu'un entretien du câble devenait nécessaire. Si pareille preuve n'est pas présentée, la faute dans le chef du gestionnaire de réseau n'est pas prouvée

‘...’

De feiten die aan de vordering ten grondslag liggen en de standpunten van de partijen:

Eiseres vordert vergoeding voor de schade die zij opliep door de vertraging wegens dienstonderbreking ingevolge de ontruiming bevolen door de hulpdiensten uit veiligheidsoverwegingen ingevolge een defect aan de ondergrondse gasleiding.

Het betreft feiten dd. 01/09/2007 te [...].

Eiseres steunt haar vordering op art. 1384, 1°, B.W.

Verweerster betwist haar aansprakelijkheid.

Verweerster geeft toe dat er zich op 01/09/2007 een defect heeft voorgedaan op de ondergrondse gasleiding, doch benadrukt dat de oorzaak voor het ontstaan van dit defect niet bekend was.

Verweerster benadrukt dat de schade waarvoor eiseres vergoeding vordert, het rechtstreeks gevolg was van een bevel tot ontruiming door de hulpdiensten uit veiligheidsoverwegingen.

Beoordeling

Het louter bestaan van een wettelijk of reglementaire verplichting sluit weliswaar op zich niet uit dat vergoedbare schade ontstaat.

In dit geval, waar de politie de wettelijke verplichting had om de weg af te sluiten, uit hoofde van haar eigen wettelijke bevoegdheid, waarbij deze prestaties definitief voor eigen rekening van de overheid bleven, heeft de schade die eiseres opliep een zelfstandige juridische oorzaak, met name de verplichting van de politie om over de openbare orde en veiligheid te waken.

Gelet op het voorgaande komt de vordering van eiseres ongegrond voor.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiseres toelaatbaar doch ongegrond en wijst deze af;

Veroordeelt eiseres tot de kosten van het geding, aan de zijde van verweerder begroot op honderd vijftig euro (150,00 EUR) (rechtsplegingsvergoeding).

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL – 26 JANUARI 2012

Magistraat: dhr. De Gryse

Advocaten: mr. Coltura loco mr. Hemmerechts, mrs Silber en Verdeyen

E T / K en D G

Schade geleden door derden

• **Spanningsdips • Geen
resultaatsverbintenis •
Continuïteit van openbare dienst
• Gebrek van de zaak • Fout •
Aansprakelijkheid • Bewijs •**

Dommage à des tiers •

**Fluctuations de la tension •
Pas d'obligation de résultat •
Continuité du service public • Vice
de la chose • faute • Responsabilité
• Preuve •**

Op de netbeheerder rust geen resultaatsverbintenis om te allen tijde zonder onderbreking of kortstondige spanningsdips stroom te leveren. Uit het enkele feit van het zich voordoen van die fenomenen kan niet worden afgeleid dat de netbeheerder een fout heeft begaan of dat haar installaties gebrekkig zijn.

Het algemeen rechtsbeginsel van de continuïteit van openbare dienst – zoals de levering van elektriciteit – strekt er alleen toe de bestendigheid van de openbare instellingen en van hun werking te verzekeren, maar houdt niet noodzakelijk in dat de dienstverlening waarop de burger aanspraak kan maken, ononderbroken of permanent moet zijn.

De bewijslast van de fout ligt bij de schadelijder die een vergoeding eist. Echter is het aanleveren van bewijs van een gebrek in de installaties van de netbeheerder voor hem niet eenvoudig. Alhoewel op de verweerder in principe geen bewijslast rust, beperkt de netbeheerder zich, door het aanleveren van de relevante gegevens, niet tot een 'passief' verweer en werkt bij mee aan de procesvoering.

Sur le gestionnaire du réseau de distribution ne repose pas une obligation de résultat de fournir à tout moment du courant sans interruption et sans brèves baisses de tension. Il ne peut être déduit du seul fait de la survenance de ces phénomènes que le gestionnaire de réseau a commis une faute ou que ses installations seraient viciées.

Le principe général de droit de la continuité du service public – comme la fourniture d'électricité – ne s'étend qu'à assurer l'immutabilité des institutions publiques et de leur fonctionnement, mais n'implique pas obligatoirement que la prestation de services auquel le citoyen peut prétendre doit être sans interruptions ou permanent.

La charge de la preuve de la faute repose sur la victime qui réclame une indemnité. Toutefois, la fourniture de la preuve d'un vice dans les installations du gestionnaire du réseau n'est pas évidente pour lui. Bien qu'en principe la charge de la preuve ne repose pas sur le défendeur, en produisant les éléments pertinents, le gestionnaire du réseau ne se limite pas à une défense 'passive' et collabore au procès.

‘...

I. UITEENZETTING.

1. De nv G. is een vleesverwerkend bedrijf dat gevestigd is te M..

Op 26 januari 2010 hebben zich op vier tijdstippen ongeregelde heden voorgedaan in de toevoer van elektrische stroom naar het bedrijfsgebouw van de nv G.. Ten gevolge daarvan is een van de machines van de nv G. uitgevallen, de zogenaamde stackerkraan, die voor de toevoer van de te verwerken vleeswaren zorgde.

Voor het herstel en het heropstarten van de stackerkraan betaalde de nv G. 3.237,23 euro (en geen 1.000 euro meer (4.237,23 euro) zoals in de conclusies van partijen her en der voorkomt: zie stuk 2 voor de nv G.).

Daarnaast diende de nv G. gedurende zeven halve dagen een extra arbeider en gedurende acht halve dagen een extra techniker in te zetten, wat bijkomende kosten veroorzaakte.

De nv G. ondervond al langer problemen met de levering van elektrische

stroom, naar eigen zeggen sinds het 'Diabolo-project' in de buurt werd opgestart door een firma D.; die laatste huurde voor het 'Diabolo-project' schakelkasten bij de nv E..

2. De nv G. heeft op 31 maart 2010 de cvba E. en de nv E. gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Zij eist een schadevergoeding van beide partijen samen ('hoofdelijk en ondeelbaar, ieder voor het geheel of minstens voor zijn deel') van 6 481,23

euro, voor de herstelling van de stakerkraan enerzijds en voor de bijkomende personeels-kosten, om het werk van de defecte kraan manueel uit te voeren, ander-zijds.

De cvba S. is vrijwillig tussengekomen in het geding.

Bij conclusies heeft de nv G. haar vordering ook gericht tegen de nv S. en heeft zij het bedrag van haar vordering tegen de drie partijen met 1 000 euro verminderd, tot 5 481,23 euro.

Ondergeschikt vraagt de nv G. dat er een gerechtsdeskundige zou worden aangesteld om te adviseren omtrent de stroomonderbrekingen die zich op 26 januari 2010 hebben voorgedaan, de oorzaak ervan en de veroorzaakte schade.

II. BEOORDELING.

3. De cvba S. is vrijwillig tussengekomen in het geding dat was ingesteld tegen de cvba Ea.E...

De cvba S. zet uiteen dat enkel zij en niet de cvba E. het distributienet beheert in de regio waar het schadegeval zich heeft voorgedaan. Dit gegeven wordt door geen van de overige partijen tegengesproken.

Aan de cvba S. wordt akte verleend van haar vrijwillige tussenkomst. De vordering tegen de cvba E. is ongegrond; de nv G. toont niet aan op grond waarvan de cvba E. - die dus niet de distributienetbeheerder is - aansprakelijk zou kunnen gesteld worden.

4. Vooreerst voert de nv G. aan dat de stroom in haar bedrijf op 26 januari 2010 vier keer is uitgevallen in een tijdspanne van twee uur.

Zij stelt dat het voor haar bijna niet mogelijk is om te bewijzen dat deze stroomuitval te wijten zou zijn aan een fout van de distributienetbeheerder S..

Aldus lijkt de nv G. aan te voeren dat uit het feit dat de stroom vier keer op korte tijd uitvalt, het vermoeden kan worden afgeleid dat er een gebrek is in het distributienet, gebrek

dat aan een fout van de beheerder te wijten is.

Dat verweer kan niet worden aangenomen.

Om te beginnen toont S. aan dat de stroom niet is uitgevallen, in de zin dat er helemaal geen elektrische stroom meer zou geweest zijn, maar dat er vier maal een kortstondige onderspanning werd geregistreerd van telkens minder dan één tiende van een seconde (om 8u19, om 9u38, om 9u58 en om 10u09, met onderbrekingen gaande van 59 tot 73 milliseconden om precies te zijn). Deze korte ogenblikken van onderspanning worden door S. 'spanningsdips' genoemd, dat is een begrip dat door de federatie van netwerkbeheerders wordt gehanteerd in een door S. voorgelegde brochure over het fenomeen, maar waar geen wettelijke betekenis lijkt aan toe te komen.

Maar of het nu gaat om een 'stroomonderbreking' dan wel om een 'spanningsdip', dan nog moet worden aangetoond dat deze is veroorzaakt door een fout die aan S. kan worden toegerekend, zo men van S. een schadevergoeding wenst te bekomen.

Er is geen resultaatsverbintenis die op S. rust om te allen tijde zonder onderbreking of kortstondige onderspanning stroom te leveren. Uit het enkele feit dat er een stroomonderbreking is geweest, kan dus niet worden afgeleid dat S. een fout heeft begaan of dat haar installaties gebrekkig zijn.

Het algemeen rechtsbeginsel van de continuïteit van de openbare dienst - zoals de levering van elektriciteit - strekt er alleen toe de bestendigheid van de openbare instellingen en van hun werking te verzekeren, maar houdt niet noodzakelijk in dat de dienstverlening waarop de burger aanspraak kan maken, ononderbroken of permanent moet zijn.

5. De bewijslast in verband met de fout ligt bij de nv G. F die schade heeft geleden en een vergoeding eist.

De rechtbank heeft er begrip voor dat het bewijs van een gebrek in de

installaties van S. of van een fout niet eenvoudig te leveren is. De gegevens betreffende die installaties zijn in handen van S. zelf.

S. zou er zich niet toe kunnen beperken om louter aan te voeren dat er geen fout bewezen is en voor het overige te zwijgen over de feiten en een louter passieve houding aan te nemen in de procedure.

Op de verweerder rust in principe geen bewijslast, maar het is wel zo dat elke partij moet meewerken aan de procesvoering in die zin dat elke partij zich ten minste moet uitspreken over de feitelijke omstandigheden van het geschil (zie B. Allemeersch, 'Stand van zaken en recente ontwikkelingen op het vlak van het bewijs in rechte'; in *Gerechtelijk Recht*, P. Van Orshoven (ed.), Brugge, die Keure, 2010, 35-40).

S. heeft zich evenwel niet beperkt tot een 'passief' verweer; maar brengt de gegevens bij die zij relevant acht, namelijk wat er van de storings is geregistreerd, de brief die zijzelf aan de nv G. richtte kort na het schadegeval en het verslag van de controle die de vzw AIB-Vinçotte op vraag van de nv E. ter plaatse heeft uitgevoerd.

De nv G. vraagt overigens niet dat S. nog andere stukken zou voorleggen die relevant zouden kunnen zijn.

6. De nv G. vraagt wel dat een gerechtsdeskundige zou worden aangesteld om het schadegeval te onderzoeken en onder meer te adviseren over de oorzaak van het schadegeval.

De nv G. maakt echter niet aannemelijk dat er nog nuttige vaststellingen zouden kunnen worden gedaan met betrekking tot de oorzaak van het schadegeval.

De nv E. heeft in een uitgebreid schrijven aan haar verzekeraar uiteengezet wat volgens haar de oorzaak van het schadegeval is geweest (stuk 1 voor de nv E.).

De nv E. verhuurde een tiental mobiele werfposten met een middenspanning van 11 000 volt aan de tijdelijke handelsvennootschap D.

en daarvan waren er twee posten geïnstalleerd ter hoogte van het bedrijf G.. Naar eigen zeggen werd de nv E. op de dag van het schadegeval om 10u21 (dat is al nadat de vier door S. geregistreerde kortstondige storingen zich hadden voorgedaan) verwittigd door haar klant D. dat de mobiele post aan het bedrijf G. uitgevallen was. De nv E. heeft ter plaatse vastgesteld dat er op de hoogspanningskabel tussen haar hoofdcabine en haar satellietcabine een kortsluiting was. Zij heeft beroep gedaan op de vzw AIB-Vinçotte om de oorzaak ervan op te sporen en die stelde dezelfde dag nog vast dat er bij door D. uitgevoerde graafwerken drie kabels volledig onderbroken en zwaar beschadigd waren.

Dat verslag van de vzw AIB-Vinçotte is zoals gezegd bij de stukken van S. gevoegd en er blijkt inderdaad uit dat de kabel beschadigd was.

Aldus wordt aannemelijk gemaakt dat de oorzaak van de verschillende storingen te wijten was aan de beschadiging van de kabel tijdens de graafwerken die de tijdelijke handelsvennootschap D. heeft uitgevoerd.

7. De nv G. bewijst niet dat een andere fout of een ander gebrek dan de beschadigde kabels de storingen heeft veroorzaakt.

Zij maakt ook niet aannemelijk dat een gerechtsdeskundige op grond van de gekende gegevens die oorzaak thans nog zou kunnen achterhalen.

Als dat zo zou zijn, dan had de nv G. zelf de gekende gegevens aan een eigen technische raadsman kunnen voorleggen, opdat die minstens aan de rechtbank kon verduidelijken waarom de oorzaak van de stroomstoringen en de schade aan de machine van de nv G. moet gezocht worden bij S. of bij de nv E., in plaats van bij de beschadiging van de hoogspannings-kabel die door de vzw AIB Vinçotte werd vastgesteld.

De nv G. faalt dus in de op haar rustende bewijslast en haar vordering wordt afgewezen.

Bij gebrek aan concrete gegevens die wijzen op een andere oorzaak dan wat de vzw AIB Vinçotte vaststelde, is er ook geen aanleiding om een gerechtsdeskundige aan te stellen om te adviseren over de oorzaak van de schade.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals nadien gewijzigd,

Rechtsprekende in eerste aanleg, op tegenspraak,

Verklaart de vordering van de nv G. tegen de cvba E., de cvba S. en de nv E. ontvankelijk doch wijst deze vordering af als ongegrond;

Veroordeelt de nv G. in de gerechtskosten, voor haarzelf begroot op 155,21 euro + 228,64 euro (dagvaardingen + rol), aan de zijde van de cvba E. en cvba S. samen begroot op 990 euro (RPV) en aan de zijde van de nv E. begroot op 990 euro (RPV);

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL – 19 FEBRUARI 2013

Magistraat: dbr. De Gryse

Advocaten: mrs. Vergels en Van Melkebeke, mr. Knops loco De Kesel

G T / E CVBA en I OV T / H BVBA

Grondwerken • Schade geleden door derden • Oorzakelijk verband • Burenhinder • Evenwicht tussen naburige erven • Toerekenbare daad • Buitencontractuele aansprakelijkheid • Fout • Aansprakelijkheid op grond van vermoedens

Travaux de terrassement • Dommage à des tiers • Lien de causalité • Trouble de voisinage • Equilibre entre fonds voisins • Responsabilité extracontractuelle • Faute • Responsabilité sur base de présomptions

Burenhinder veronderstelt dat er een evenwicht bestaat tussen de naburige erven. Er is maar sprake van burenhinder wanneer de evenwichtstoestand wordt verbroken. Er is geen evenwicht wanneer op een erf geen normale grondwerken kunnen plaatsvinden zonder het risico op schade aan het andere erf.

Het enkele feit dat het verdorren van een spar op privé-terrein begint, kort nadat grondwerken zijn uitgevoerd op openbaar domein voor de koppeling van een ondergrondse kabel in een bestaande elektriciteitscabine, levert geen gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens op waaruit met zekerheid kan worden besloten dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de werken en de schade aan de boom.

Le trouble de voisinage suppose qu'il existe un équilibre entre fonds voisins. Il n'y a trouble de voisinage que lorsque la situation d'équilibre est rompue. Il n'y a pas d'équilibre lorsque aucuns travaux normaux de terrassement ne peuvent se réaliser sur un fonds sans risque d'endommager un autre fonds.

Le simple fait qu'un sapin sur un terrain privé commence à sécher peu après qu'aient été réalisés des travaux de terrassement sur le domaine public pour raccorder un câble sous-terrain à une cabine d'électricité existante, ne fournit pas des présomptions graves, précises et concordantes dont il ressortirait avec certitude qu'il existe un lien de causalité entre les travaux et le dommage à l'arbre.

‘...

I. UITEENZETTING

1. De betwisting in de voorliggende zaak betreft de beschadiging van een spar die in de tuin staat van de heer G., bij zijn woning gelegen aan de Mstraat te W..

De cvba I; beheert er het distributienet voor elektriciteit en heeft er in augustus 2009 werken laten uitvoeren, in die zin dat ondergrondse leiding moest geplaatst worden en dat deze moest worden aangesloten op een elektriciteitskast naast het trottoir. De cvba I. heeft de werken laten uitvoeren door de bvba H..

Een tijdje nadat de werken waren uitgevoerd, heeft de heer G. vastgesteld dat een hoge spar achteraan in zijn tuin, die niet ver stond van de elektriciteitskast, begon te verdorren.

De heer G. meende dat er een verband bestond met de graafwerken die rond de elektriciteitskast waren uitgevoerd en heeft in oktober 2009 de cvba E. aangeschreven om het schadegeval te melden.

De cvba I. heeft op haar beurt de aannemer die de werken in haar opdracht had uitgevoerd (de bvba H.) aangeschreven.

In mei 2010 heeft een inspecteur van de verzekeraar van de bvba H. (x) de toestand ter plaatse onderzocht en is daarover een verslag opgesteld, waarin wordt besloten dat de bvba H. geen aansprakelijkheid treft.

Deze verzekeringsmaatschappij heeft op 28 juni 2010 aan de rechtsbijstandsverzekeraar van de heer G. laten weten geen tussenkomst te zullen verlenen.

2. De heer G. heeft op 8 juli 2011 de cvba E. gedagvaard voor de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Zijn vordering strekte ertoe dat de cvba E. zou worden veroordeeld tot de betaling van een schadevergoeding van 1 794,25 euro, voor het verwijderen van de oude verdorde spar en het laten leveren van een nieuwe boom van dezelfde omvang.

3. De cvba E. heeft op 24 oktober 2011 de bvba H. gedagvaard om tussen te komen in het geding en eiste dat de bvba H. zou worden veroordeeld om haar te vrijwaren voor elke veroordeling die tegen haar zou worden uitgesproken.

De heer G. heeft bij conclusie zijn vordering - strekkende tot vergoeding van de schade van 1 794,25 euro vermeerderd met interesten - ook gericht tegen de bvba H..

4. Bij akte die op 22 februari 2012 werd ingediend op de griffie, is de cvba I. vrijwillig tussengekomen in het geding.

In de gemeenschappelijke conclusie voor de cvba E. en de cvba I. wordt uiteengezet dat laatstgenoemde de opdrachtgever van de werken was en dat de cvba E. geen uitstaans had met die werken.

Daarop heeft de heer G. bij conclusie zijn vordering gericht tegen de cvba I.. In de laatste conclusie voor de heer G. wordt geen vordering meer gehandhaafd tegen de cvba E..

De cvba I., heeft op haar beurt een tussenvordering ingesteld tegen de bvba H., waarbij zij eist dat die zou worden veroordeeld om haar te vrijwaren ten opzichte van de heer G..

II. BEOORDELING

5. De heer G. voert aan dat een spar in zijn tuin is verdord door grondwerken die in de nabijheid van die spar zijn uitgevoerd.

De heer G. heeft zijn vordering gericht tegen de opdrachtgever van de werken, de cvba I., en tegen de uitvoerder van de werken, de bvba H..

De heer G. steunt zijn vordering tegen de cvba I. op artikel 544 van het Burgerlijk Wetboek en de rechtsfiguur van de burenhinder en zijn vordering tegen de bvba H. op de buitencontractuele aansprakelijkheid.

Er is zoals bekend een wezenlijk verschil wat de grondslag van de beide vorderingen betreft. Voor de vordering die strekt tot compensatie van abnormale burenhinder is het niet vereist dat een fout aan de basis van die hinder ligt, terwijl voor de vordering wegens buitencontractuele aansprakelijkheid wel een fout moet worden aangetoond in hoofde van de persoon die aangesproken wordt tot het betalen van een schadevergoeding.

De beide grondslagen vertonen wel een gelijkenis, in zoverre er telkens een oorzakelijk verband moet worden bewezen tussen enerzijds de schadeverwekkende gebeurtenis (dat is in het geval van burenhinder een aan de eigenaar van het aanpalende erf toerekenbare daad en in het geval van buitencontractuele aansprakelijkheid een fout) en anderzijds de schade (of bovenmatige hinder).

Concreet moet de heer G. dus bewijzen dat er verband is tussen enerzijds de werken die de cvba I. heeft laten uitvoeren door de bvba H. en anderzijds het verdorren van de spar in zijn tuin. Anders gezegd moet de heer G. bewijzen dat zonder die werken, de spar niet zou verdord zijn.

Dat bewijs kan met alle middelen worden geleverd, dus ook met vermoedens.

Maar de rechter mag alleen gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens aannemen als bewijs (artikel 1353 van het Burgerlijk Wetboek).

In deze is het enige vermoeden van een oorzakelijk verband tussen de grondwerken aan de elektriciteitskast en het verdorren van de spar, het feit dat het verdorren van de voordien gezonde boom is begonnen kort nadat in de onmiddellijke buurt de grondwerken waren uitgevoerd.

Enig ander vermoeden wordt niet aangehaald.

Zo is er bijvoorbeeld geen vaststelling van de wortels van de boom effectief werden doorgesneden bij de werken of is er ook geen advies in die zin van een specialist die de boom heeft onderzocht (en die bijvoorbeeld kan kunnen uitsluiten dat het verdorren van de spar aan een ziekte, ouderdom of droogte te wijten was).

Het enkele feit dat het verdorren is begonnen kort nadat de grondwerken waren uitgevoerd, levert geen gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens op waaruit met zekerheid kan worden besloten dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de werken en de schade aan de boom.

6. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat de rechtsfiguur van de burenhinder veronderstelt dat er een evenwicht bestond tussen naburige erven; er is maar sprake van burenhinder wanneer een evenwichtstoestand wordt verbroken.

Wanneer een eigendom zodanig gevoelig is voor schade dat op een naburig erf geen normale activiteiten kunnen plaatsvinden, is er geen evenwichtstoestand.

De graafwerken vonden op de openbare weg plaats.

De heer G. heeft wel aan de cvba E. geschreven dat er ook in zijn voortuin werd gegraven, maar die bewering wordt niet gestaafd. Op de voorgelegde foto's is (in) het tegendeel te zien dat de geplaatste elektriciteitscabine vóór het bord met de straatnaam staat, wat doet vermoeden dat de elektriciteitscabine zich volledig op de openbare weg bevindt.

Als het zo zou zijn dat door die werken de wortels van de spar werden geraakt, dan is de heer G. daar zelf verantwoordelijk voor, omdat de spar zodanig dicht bij de openbare weg werd geplant dat er geen grondwerken konden plaatsvinden zonder beschadiging van de wortels. Dit is dan ook geen evenwichtstoestand te noemen: de toestand van het erf van

de heer G. was dan blijkbaar zo dat er geen normale grondwerken op de openbare weg konden plaatsvinden zonder het risico op schade aan de spar.

Ook al zou er een verband worden aangetoond tussen de werken en het afsterven van de spar, dan nog kan de cvba I. daar niet voor worden aangesproken, nu de heer G. zelf een onevenwichtige toestand heeft gecreëerd door de spar zo dicht bij de openbare weg en de perceelsgrens te planten.

7. Ook het bewijs van een fout in hoofde van de bvba H. is overigens niet geleverd.

Op de aannemer die grondwerken uitvoert, rust de verplichting om zich vooraf ervan te vergewissen dat er geen ondergrondse nutsleidingen liggen op de plaats waar gegraven zal worden.

De aannemer moet dit doen op voorhand aan de nutsbedrijven de liggingsplannen van de leidingen op te vragen en door bij twijfel over de exacte ligging de ondergrondse leidingen eerst te localiseren.

De aannemer kan daarentegen niet ook nog eens van elke plant, boom of struik vooraf gaan inschatten hoever het wortelstelsel reikt en of er 'vitale' wortels zullen geraakt worden bij graafwerken.

Het is dan ook niet duidelijk wat de bvba H. had kunnen of moeten doen om de schade te vermijden.

Als er een nieuwe elektriciteitskast met ondergrondse kabels moet worden geplaatst, gaat dat uit zijn aard met graafwerken gepaard. Er kan niet worden verwacht dat de leidingen worden omgelegd om mogelijk beschadiging te vermijden aan de wortels van een boom die in de nabijheid werd geplant om op die plaats een elektriciteitspaal te verbergen.

8. Uit wat voorafgaat besluit de rechtbank dat de heer G. niet bewijst dat er een verband is tussen het afsterven van de spar en de uitgevoerde werken.

Bovendien was de toestand tussen de tuin van de heer G. en de openbare weg niet in evenwicht, als de spar zo dicht bij de openbare weg stond dat er geen graafwerken meer konden plaats vinden.

Ten slotte is het niet bewezen dat bij de graafwerken een fout werd begaan.

De vordering van de heer G. is om al deze redenen ongegrond.

9. De heer G. is in het ongelijk gesteld en wordt veroordeeld in de gerechtskosten.

De cvba E. en de cvba I., die door eenzelfde raadsman worden bijgestaan, vragen dat aan hen beiden een rechtsplegingsvergoeding zou worden toegekend.

Die eis wordt niet ingewilligd.

De heer G. heeft na tussenkomst van de cvba I. geen vordering meer tegen E. en is dus niet als een 'in het ongelijk gesteld' tegenover de cvba E..

Bovendien is in de gemeenschappelijke conclusie voor de cvba E. en de cvba I. weliswaar één punt afzonderlijk gewijd aan de hoedanigheid van E., maar het is niet aangetoond dat dit extra kosten van verdediging met zich heeft meegebracht.

Tot slot is het de cvba E. zelf die vordering heeft gecreëerd en die ervoor verantwoordelijk is dat zij in de procedure werd betrokken in plaats van de cvba I..

Toen de heer G. de cvba E. heeft aangeschreven nog voordat het geding werd ingesteld, heeft deze laatste niet duidelijk te kennen gegeven dat niet zij maar wel I. de opdrachtgever was van de werken. Op die brief van de heer G. aan de cvba E. is er geantwoord, op briefpapier dat zowel het logo van I. als het logo van E. draagt. Het was daaruit voor de heer G. niet af te leiden dat I. en niet E. de opdrachtgever van de werken was.

De cvba E. wordt daarom tot haar eigen gerechtskosten veroordeeld.

10. De gerechtskosten van de bvba H. zijn ten laste van de partij die haar in het geding heeft betrokken (E.) en de partijen die een tussenvordering tegen haar hebben ingesteld (I. en de heer G.).

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Rechtsprekende in eerste aanleg, op tegenspraak,

Stelt vast dat de heer G. geen vordering handhaaft tegen de cvba E.;

Veroordeelt de cvba E. in haar eigen gerechtskosten, begroot op 124,56 euro (dagvaarding in gedwongen tussenkomst);

Verklaart de tussenvorderingen van de heer G. tegen de cvba I. en tegen de bvba H. ontvankelijk doch wijst deze tussenvorderingen af als ongegrond;

Verklaart de tussenvorderingen van de cvba E. en de cvba I. tegen de bvba H. zonder voorwerp;

Veroordeelt de heer G. in de gerechtskosten van de cvba I. begroot op 440 euro (RPV);

Veroordeelt de heer G. in de kosten van de dagvaarding, begroot op 197,96 euro (dagvaarding + rol);

Veroordeelt de cvba E. en de cvba I. samen enerzijds en de heer G. anderzijds elk tot de helft van de gerechtskosten van de bvba H., begroot op 440 euro/2 = 220 euro (RPV);

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 4 MAART 2013

Magistraat: dbr. De Meyer

Advocaten: mrs. Matthys, Van Hoorebeke, Bral, De Schrijver, Van Parys, Bartholomeus, Messiaen, Vandevelde en Heytens

A T / V G en V G T / E, B, E, I, VMW, T en E, I T / R

Overheidsopdracht • Toepassing A.A.V. • Verhouding aanbestedende overheid/ aannemer • Vordering tegenover derden • Art. 1382 B.W. • Geen samenloop • Ongegrondheid van de vordering

Marché public • Application du CgCh • Relation autorité adjudicataire / entrepreneur • Créance contre tiers • Art.1382 C.C. • Pas de concours • Non fondement de la demande

De algemene aannemingsvoorwaarden voor de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en voor de concessie van openbare werken (A.A.V.) is slechts van toepassing tussen de aanbestedende overheid en de aannemer aan wie de opdracht werd gegund, maar leveren geen rechtsgrond op voor een vordering (hoofdelijke, zo niet in solidum gevraagde veroordeling) tegenover derden die volledig vreemd zijn aan de overheidsopdracht, zodat de vordering tegenover derden als ongegrond moet afgewezen worden.

Artikel 1382 vindt geen toepassing gezien het gaat om een contractuele relatie en omdat aan de vereisten voor samenloop (van contractuele en extracontractuele aansprakelijkheid) niet voldaan is.

Le Cahier général des charges des marchés publics de travaux, de fournitures et de services et des concessions de travaux publics (CgCh) n'est applicable qu'entre le pouvoir adjudicateur et l'entrepreneur à qui le marché a été attribué. Il ne fournit pas de base légale pour une demande (de condamnation en principal, sinon in solidum) envers des tiers qui sont totalement extérieurs au marché public, de façon à ce que la demande envers des tiers doit être considérée comme non fondée.

L'article 1382 n'est pas d'application puisqu'il s'agit d'une relation contractuelle et que les exigences de concours (de la responsabilité contractuelle et de la responsabilité extracontractuelle) ne sont pas remplies '...

'...

I. PROCEDURE

1. De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, regelmatig betekend op 12 juli 2006.

De partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 4 februari 2014, waarna het debat werd gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

Het dossier van de rechtspleging en de overtuigingsstukken werden ingezien, onder meer:

- De dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, regelmatig betekend op 6 maart 2007 aan de eerste verweerster op tussenvordering, de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering op 12 maart 2007 aan de zesde verweerster op tussenvordering en op 19 maart 2007 aan de tweede verweerster op tussenvordering en de vijfde verweerster op tussenvordering;

- De dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, regelmatig betekend op 30 oktober 2008 aan de zevende verweerster op tussenvordering;

- Het verzoek tot gedingshervatting, neergelegd ter griffie op 6 februari 2012.

2. De zesde verweerster op tussenvordering legde op 6 februari 2012 een verzoek tot gedinghervatting neer ter griffie, waarin zij verklaarde 'het geding aangevat door of tegen NV M. voor haar rekening te hervatten'.

De verweerster liet op 12 maart 2007 een dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring betekenen aan 'NV T.T., in haar hoedanigheid van rechtsopvolger van NV MIXT-ICS, ontbonden door fusie met NV T.'. Het betreft hier NV T. met KBO-nummer xx

NV T. met KBO-nummer xy hervat het geding voor NV T. met KBO-nummer xx.

3. Overeenkomstig artikel 780, eerste lid, 3^e Ger.W. dient een vonnis onder meer het antwoord op de conclusies van partijen te bevatten.

Met ingang van 1 september 2007 worden, in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de in een andere zaak of in een andere aanleg genomen conclusies waarnaar wordt verwezen of waaraan wordt gerefereerd niet beschouwd als conclusies in de zin van artikel 780, eerste lid, 3e Ger.W. (artikel 744 Ger.W.).

Met ingang van 1 september 2007 dienen, in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de laatste conclusies van partijen (die) de vorm van een syntheseconclusie aan te nemen. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3e Ger.W. vervangt de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend een gedingleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748bis Ger.W.). Door het feit dat de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend de gedingleidende akte vervangt, dienen deze vorige conclusies en gedingleidende akte voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3e Ger.W. als onbestaande beschouwd te worden. Een argument dat niet als zodanig opnieuw wordt verwoord doch louter steunt op een verwijzing of referentie naar een eerder in dezelfde aanleg genomen conclusie, of gedingleidende akte, en (dat) dus verwijst of refereert naar een voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3e Ger.W. onbestaan-

de conclusie of gedingleidende akte, dient dan ook niet beantwoord te worden.

II. RELEVANTE FEITEN

1. Bij onderhandse overeenkomst van 24 oktober 2002 kwamen de verweerster en de eerste verweerster op tussenvordering overeen om in het algemeen belang de door de verweerster voorgenomen werken tot herinrichting van de doortocht van de N458 te Ertvelde, met aanleg van een afwateringstelsel voor regenwater op welbepaalde weggedeelten, én de door de eerste verweerster op tussenvordering voorgenomen werken tot aanleg van een riolering voor huishoudelijk afvalwater op diezelfde weggedeelten, samen te voegen. De verweerster werd aangeduid om bij de gunning en de uitvoering van de opdracht in gezamenlijke naam als aanbestedende overheid op te treden.

In het Bulletin der Aanbestedingen nummer 43 van 25 oktober 2002 werd onder randnummer 13823 de aankondiging van de volgende overheidsopdracht gepubliceerd die zou gegund worden bij openbare aanbesteding: 'N458.Herinrichting doortocht te Ertvelde'.

In het Bulletin der Aanbestedingen nummer 45 van 8 november 2002 werd onder randnummer 14798 een verbeteringsbericht nummer 1 gepubliceerd waarin gesteld werd dat het besteknummer 16DD/02/88 was en niet 16DD/02/89 (zoals vermeld in de publicatie van 25 oktober 2002).

De partijen betwisten niet dat de wetgeving met betrekking tot de overheidsopdrachten, en meer bepaald de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 26 september 1996 tot bepaling van de algemene uitvoeringsregels van de overheidsopdrachten en van de concessies voor openbare werken (A.U.R.) en de in bijlage daarvan gevoegde algemene aannemingsvoorwaarden voor de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en voor de concessies voor openbare werken (A.A.V.), van toepassing is op

de opdracht.

De opdracht werd aan de eiseres gegund.

Artikel 28 §1 van het bestek nummer 16DD/02/88 voorzagt onder meer:

'1. De aannemer is ertoe gehouden de werken te voltooien binnen een termijn van 180 werkdagen te rekenen vanaf de dag aangeduid in het dienstbevel tot aanvraag der werken.

2. VERPLICHT NA TE LEVEN FASE-RING DER WERKEN.

- *FASE 1: rotonde, omgeving van de kerk en de Hospitaalstraat tot en met het kruispunt Holstraat*
- *FASE 2: rotonde ter hoogte van de Kroonstraat en aanleg Lindelaan en marktplein. De start van de werken op de markt mag pas geschieden nadat de parking rond de kerk uitgevoerd en toegankelijk is.*
- *FASE 3: Hospitaalstraat vak parking begraafplaats tot en met kruispunt Rijschootstraat.*
- *FASE 4: Hospitaalstraat vak Holstraat-parking begraafplaats.*
- *FASE 5: Holstraat vak Hospitaalstraat - Hugo Verriestlaan.'*

Op 21 maart 2003 verzond de verweerster aan de eiseres een 'bevel tot aanvatting van de werken', waarbij 15 april 2003 als datum van aanvatting van de werken werd vooropgesteld en de uitvoeringstermijn werd vastgelegd op 180 werkdagen.

Op 6 mei 2003 vaardigde de verweerster een 'dienstorder' tot schorsing van de werken' uit (dat aangetekend aan de eiseres werd overgemaakt) waarbij werd bepaald:

'Bij deze wordt in gemeen overleg met de aannemer order gegeven de bovenvermelde werken te schorsen met ingang van 05/05/2003 tot en met 28/05/2003 (zoals overeengekomen op de coördinatievergadering van 03/03/2003 punt 3.5 van het verslag) ten einde de maatschappij toe te laten hun leidingen te verplaatsen. Deze schorsing is zonder bijkomende financiële kosten voor het bestuur'.

Met een brief van 26 mei 2003 liet de eiseres weten dat de verplaatsing van de leidingen door de nutsbedrijven niet volgens planning verliep waardoor zijzelf onmogelijk de werken op 2 juni 2003 kon heropstarten.

Op 29 september 2003 liet de eerste verweerster op tussenvordering aan de verweerster weten dat het college van burgemeester en schepenen op 22 juli 2003 had beslist om in het kader van de uitvoering van de herinrichtingswerken de bestaande linden op het Marktplein te rooien - waarvoor een kapvergunning was aangevraagd - en te vervangen door jonge linden.

Met een brief van 30 september 2003 liet de eiseres aan de verweerster weten dat de kosten ingevolge de inactiviteit van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003 38 458,26 euro bedroegen, en maakte zij voor dit bedrag een betalingsaanvraag aan de verweerster over met het verzoek deze overeenkomstig artikel 15 §1.2 A.A.V. na te zien.

De verweerster liet als reactie hierop per brief van 15 oktober 2003 weten dat zij niet kon ingaan op de betalingsaanvraag van de eiseres om reden dat:

- De oorzaak van de aanvraag bij gekende derden (de nutsbedrijven) lag zodat de eiseres zich rechtstreeks tot hen diende te wenden;
- Artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 in ieder geval voorzag in een stilstand zonder schadevergoeding van maximum dertig kalenderdagen in geval van schorsing door de aanbestedende overheid op verzoek van de aannemers;

Dit standpunt handhaafde zij nadien bij herhaling.

De eiseres liet nadien (bij brief van 18 februari 2004) weten dat zij het standpunt van de verweerster niet kon volgen en haar aanvraag handhaafde.

Op 31 oktober 2003 vroeg de eiseres een termijnverlenging aan nu de aanleg van de Lindelaan en het Marktplein door tussenkomst van de eerste verweerster op tussenvordering niet kon uitgevoerd worden in de (lopende) fase 2 maar in een bijkomende fase diende uitgevoerd te worden.

Met een brief van 2 maart 2004 liet de eiseres aan de verweerster weten:

'In gemeen overleg werd op de werfvergadering van 2 maart 2004 overeen gekomen de werken te schorsen van fase 3 en fase 4, zijnde het gedeelte tussen de Hospitaalstraat en het rond punt van fase 2. De reden van het niet verder kunnen aanleggen van de wegeniswerken is te wijten aan de nog niet verplaatste nutsleidingen die zich in de zone der werken bevinden.

In overleg werd beslist de werken die voorzien waren in fase 2, zijnde het Marktplein, te starten op 8 maart 2004. Dit om de maatschappijen toe te laten hun leidingen in fase 3 en 4 te plaatsen en de verlaten leidingen te verwijderen. De kosten (...) zullen wij u ten gepaste tijde laten geworden'.

De verweerster maakte op 9 april 2004 een bijakte nummer 1 over aan de eiseres waarbij op grond dat:

- *Ingevolge een beslissing van het gemeentebestuur de heraanleg van de Lindelaan (onderdeel van FASE2 - cfr.art.28 §1) verschoven werd naar een latere datum, omwille van het rooien van de lindebomen ipv ze te verplaatsen.*
- *Ingevolge het verzoek dd. 31.10.2003 van de aannemer om termijnverlenging omwille van het niet volledig kunnen uitvoeren van FASE 2*
- *Ingevolge bijkomende aanpassingswerken aan de rotonde t.h.v. het Marktplein, omwille van de werken na uitvoering van de Lindelaan te doen aansluiten aan de reeds uitgevoerde rotonde'*

een termijnverlenging van 55 werkdagen werd toegekend, te weten:

- *(...) 'Aanleg Lindelaan' uit FASE 2 wordt als FASE 6 toegevoegd onder de benaming: 'Heraanleg Lindelaan' en er wordt een termijnverlenging toegekend van 50 werkdagen'.*

en

- *Voor de aanpassingswerken aan de rotonde van het Marktplein wordt een termijnverlenging toegekend van 5 werkdagen.'*

Met een brief van 26 april 2004 liet de eiseres aan de verweerster weten dat de kosten ingevolge de termijnverlenging van 50 werkdagen 90.096,62 euro bedroegen, en maakte zij voor dit bedrag een betalingsaanvraag aan de verweerster over met het verzoek deze overeenkomstig artikel 15 §1.2 A.A.V. na te zien.

Op 11 mei 2004 gaf de verweerster aan de eiseres de opdracht 'tot het verdichten van de sleuven in de Hospitaalstraat', waarvoor een onvoorziene post en een verrekening zou opgemaakt worden.

Met een brief van 19 mei 2004 liet de eiseres aan de verweerster weten dat de kosten ingevolge de inactiviteit van 19 april 2004 tot en met 17 mei 2004 (onderbreken en niet tijdig kunnen heropstarten fase 3 en fase 4) 39.864,43 euro bedroegen, en maakte zij voor dit bedrag een betalingsaanvraag aan de verweerster over met het verzoek deze overeenkomstig artikel 15 §1.2 A.A.V. na te zien.

Op 13 oktober 2004 vroeg de eiseres een termijnverlenging aan van 45 werkdagen voor het uitvoeren van de wegeniswerken in de Holstraat (fase 5), omwille van de aanleg van nutsleidingen in de Hospitaalstraat en de Holstraat.

De verweerster maakte op 19 november 2004 een bijakte nummer 2 over aan de eiseres waarbij omwille dat *'de vertraging bij de verplaatsing van de nutsleidingen in de Hospitaalstraat en de Holstraat binnen het tracé van de werken die de uitvoering en de planning van de werken rechtstreeks hebben verstoord'* een termijnverlen-

ging van 45 dagen werd toegekend.

Op 5 september 2005 werd een proces-verbaal van voorlopige oplevering verleden waarbij werd vastgesteld dat de werken werden uitgevoerd overeenkomstig de goedgekeurde plans en bestekken.

Op 23 september 2005 maakte de eiseres aan de verweerster een betalingsaanvraag over voor een bedrag van 211.931,14 euro, met het verzoek deze overeenkomstig artikel 15 § 1.2 A.A.V. na te zien. Op die manier wenste de eiseres vergoeding te bekomen van de kosten verbonden aan:

- De schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003;
- De termijnverlenging met 55 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1;
- De termijnverlenging met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2.

De verweerster weigert elke betaling zodat de eiseres thans betaling van dit bedrag poogt te bekomen via gerechtelijke weg.

2. In de periode van de uitvoering van de aan de eiseres gegunde overheidsopdracht 'N458. Herinrichting doortocht te Ertvelde' werden door of in opdracht van de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering, als nutsbedrijven, eveneens werken uitgevoerd op de werf, in het bijzonder met betrekking tot de nutsleidingen.

Deze werken kaderen niet binnen de aan de eiseres gegunde overheidsopdracht noch maakten ze het voorwerp uit van een afzonderlijke overheidsopdracht (althans niet met de verweerster).

Bij brief van 4 november 2005 werd de vierde verweerster op tussenvordering door de verweerster verzocht om de door de eiseres gemaakte (en aan de verweerster aangerekende) kosten 'voor het aanvullen en verdichten van de sleuven', te weten 4 437,46 euro, aan de verweerster te

rug te betalen. Dit bedrag werd uiteindelijk in mindering gebracht van een door de verweerster aan de vierde verweerster op tussenvordering verschuldigd bedrag (met betrekking tot een andere werf).

Onder meer de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering deden een beroep op de zevende verweerster op tussenvordering voor de uitvoering van de werken aan hun nutsleidingen.

III. VORDERING

De inleidende vordering en de tussenvordering van de eiseres strekt ertoe, zoals laatst gesteld in haar op 2 mei 2012 ter griffie neergelegde conclusie, de verweerster en de verweersters op tussenvordering hoofdelijk, zo niet in solidum, zo niet de ene bij gebreke aan de andere, minstens elk voor haar deel te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding van 211 931,14 euro, meer de verwijntresten vanaf de aangetekende ingebrekestelling van 23 september 2005 tot de dag van betaling, en de gerechtskosten.

Uit de inhoud (blz. 20 in fine) van de door de eisers op 2 mei 2012 ter griffie neergelegde conclusie, blijkt dat zij haar tussenvordering ten aanzien van de verweersters op tussenvordering slechts in ondergeschikte orde stelt:

'Concludente stelt middels huidige conclusie een rechtstreekse vordering in lastens de verweersters in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, indien zou blijken dat voormelde feiten louter en alleen toe te schrijven zijn aan deze laatsten én de Rechtbank zou oordelen dat verweerster hiervoor niet zou moeten instaan, quod non.'

De tussenvordering van de verweerster strekt ertoe, zoals laatst gesteld in haar op 6 juni 2012 ter griffie neergelegde conclusie, de eerste verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering te veroordelen tot vrijwaring van de verweerster voor alle veroordelingen die tegen haar zouden kun-

nen worden uitgesproken, dit zowel in hoofdsom, intresten als kosten.

Uit de inhoud (blz 41, randnummer 63) van de door de verweerster op 6 juni 2012 ter griffie neergelegde conclusie, blijkt dat zij haar tussenvordering ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering slechts in ondergeschikte orde stelt:

'Voor zover de hoofdvordering van de eiseres lastens het Vlaamse Gewest zou gegrond kunnen worden verklaard - quod non - heeft concludent een vordering tot vrijwaring ingesteld tegen de verweersters in gedwongen tussenkomst en vrijwaring.'

De tussenvordering van de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering strekt ertoe, zoals laatste gesteld in hun op 3 oktober 2011 ter griffie neergelegde conclusie:

- De zevende verweerster op tussenvordering te veroordelen om de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering integraal te vrijwaren voor elke veroordeling die zij hetzij jegens de eiseres hetzij jegens de verweerster zou kunnen oplopen met betrekking tot de werken 'doortocht Ertvelde';
- De zevende verweerster op tussenvordering te veroordelen tot betaling aan de vierde verweerster op tussenvordering van 4 437,46 euro, te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 21 november 2006 en de gerechtelijke intresten vanaf 3 oktober 2011, en een rechtsplegingsvergoeding.

Uit de inhoud (blz 8) van de door de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering op 3 oktober 2011 ter griffie neergelegde conclusie, blijkt dat zij hun tussenvordering ten aanzien van de zevende verweerster op tussenvordering slechts in ondergeschikte orde stellen voor zover daarmee de vrijwaring wordt beoogd:

'In de mate waarin enige vordering, hetzij van A., hetzij van het Vlaams Gewest gegrond zou verklaard worden bevonden jegens conluanten behoort de uitvoerende aannemer nv R., aan wie I de werken van verplaatsingen van haar leidingen en het plaatsen van nieuwe leidingen heeft toevertrouwd, conluanten integraal te vrijwaren, nu bedoelde tekortkomingen en/of nalatigheden haar ingevolge de toevertrouwde opdracht en de verplichting tot correcte uitvoering volledig toerekenbaar zijn'.

IV. BEOORDELING

A. DE INLEIDENDE VORDERING EN DE TUSSENVORDERING VAN NV A.

a.

1. De eiseres vordert een schadevergoeding. Zij steunt haar inleidende vordering op de artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 §2.1 A.A.V.

Artikel 15 §5 A.A.V. legt de gevolgen vast van een onderbreking in de uitvoering van de werken door de aanbestedende overheid:

'Wanneer, op bevel of door toedoen van de aanbestedende overheid, de uitvoering van de aanneming voor een periode van minstens dertig kalenderdagen wordt onderbroken, ontvangt de aannemer een betaling in mindering naar rato van de uitgevoerde prestaties.

De aannemer heeft het recht een rekening tot schadevergoeding in te dienen, voor een in gemeen overleg te bepalen bedrag, voor de onderbrekingen op bevel van de aanbestedende overheid die in totaal een twintigste van de uitvoeringstermijn overschrijden en minstens tien werkdagen of vijftien kalenderdagen. Deze onderbrekingen mogen niet het gevolg zijn van ongunstige weersomstandigheden nog voorzien in het bestek; bovendien moeten ze plaatsvinden binnen de contractuele uitvoeringstermijn.

De behoorlijk gestaaftde rekening tot schadeloosstelling moet schriftelijk ingediend worden binnen de in ar-

tikel 16 §4, eerste lid, 2°, voorziene termijnen'.

Artikel 16 §1 A.A.V. handelt over klachten en verzoeken

'De aannemer kan zich beroepen op nalatigheden, vertragingen of welke feiten ook die hij aan de aanbestedende overheid of haar personeel ten laste legt en die voor hem oorzaak zouden zijn van een vertraging en/of een nadeel, met het oog op het verkrijgen van een verlenging van de uitvoeringstermijnen, herziening of verbreking van de opdracht en/of schadevergoeding.'

Artikel 16 §2.1 A.A.V. handelt eveneens over klachten en verzoeken:

'In beginsel heeft de aannemer geen recht op enige wijziging van de contractuele voorwaarden wegens onverschillig welke omstandigheden waaraan de aanbestedende overheid vreemd is. De aannemer kan nochtans, hetzij om verlenging van de uitvoeringstermijnen, hetzij, wanneer hij een zeer belangrijk nadeel heeft geleden, om herziening of verbreking van de overeenkomst vragen, door omstandigheden te doen gelden, die bij redelijkerwijze niet kon voorzien bij het indienen van de offerte of de gunning van de opdracht die hij niet kon ontwijken en waarvan hij de gevolgen niet kon verhelpen alhoewel hij al het nodige daarvoor heeft gedaan'.

2. De vordering tot schadevergoeding van de eiseres heeft betrekking op:

- De schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met juni 2003;
- De termijnverlenging met 55 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1;
- En de termijnverlenging met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2.

Aan dit alles ging een bevel tot schorsing vooraf voor de periode van 5 mei 2003 tot en met 28 mei 2003, en dit om de nutsbedrijven toe te laten hun nutsleidingen te verplaatsen. Hiervoor wordt door de eiseres geen

vergoeding gevorderd. Met dit bevel tot schorsing moet dan ook, behoudens hetgeen hierna nog wordt gesteld met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88, verder geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de vordering van de eiseres.

Artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 bepaalt:

'(...) De aannemer is ertoe gehouden de aanbestedende overheid onmiddellijk in te lichten wanneer er zich problemen met nutsleidingen voordoen.

Op verzoek van de aannemer kan de aanbestedende overheid, in de aanvangsfase(n) de werken onderbreken voor een duur van max. 30 kalenderdagen, ten einde de vergunninghoudende maatschappijen toe te laten hun leidingen en/of installaties aan te passen en/of te verplaatsen. In die periode van onderbreking mag de aannemer enkel werkzaamheden uitvoeren die noodzakelijk zijn om de verplaatsingswerken van leidingen en/of installaties voor de vergunninghoudende maatschappijen mogelijk te maken. De periode van onderbreking zal door de aanbestedende overheid per aangetekende brief aan de aannemer worden kenbaar gemaakt. De aannemer heeft geen recht op enig schadevergoeding van welke aard ook, uit hoofde van deze onderbreking.'

Artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 is derhalve van toepassing bij één per aangetekende brief aan de aannemer kenbaar gemaakte onderbreking door de aanbestedende overheid van de werken in de aanvangsfase voor maximaal 30 kalenderdagen.

De werken dienden aan te vangen op 15 april 2013, en werden door de verweerster in overleg met de eiseres geschorst van 5 mei 2013 tot en met 28 mei 2013. Deze schorsing kan beschouwd worden als een onder artikel 28 §2 van het bestek nummer 16/DD/02/88 vallende onderbreking

van de werken (in de aanvangsfase, maximaal 30 kalenderdagen, door de aanbestedende overheid aangekend ter kennis gebracht van de aannemer).

De schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003 kan evenwel niet beschouwd worden als een onder artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 vallende onderbreking van de werken, al was het maar omdat – niet limitatief – geen sprake is van een per aangetekende brief aan de aannemer (eiseres) kenbaar gemaakte onderbreking van de werken door de aanbestedende overheid (verweerster) na verzoek van de aannemer (eiseres).

De latere termijnverlengingen (van 55 werkdagen en 45 werkdagen) kunnen evenmin beschouwd worden als onder artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02.88 vallende onderbrekingen van de werken, als was het maar omdat – niet limitatief – bezwaarlijk nog sprake is van de aanvangsfase van de werken.

Nu de eiseres geen vergoeding vordert voor de door artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 gedekte periode en artikel 28 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88 niet van toepassing is voor de perioden waarvoor de eiseres wél een vergoeding vordert, dient de verstaanbaarheid van artikel 18 §2 van het bestek nummer 16DD/02/88, in het licht van artikel 3 §1 A.A.V.; met de artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 § 2.1.A.A.V. niet verder onderzocht te worden in het kader van de beoordeling van de vordering van de eiseres.

3. Artikel 16 §2.1 A.A.V. voorziet, naargelang het geval, in een verlenging van de uitvoeringstermijn, een herziening van de overeenkomst of een verbreking van de overeenkomst, doch niet in een schadevergoeding. De eiseres kan haar vordering tot het bekomen van een schadevergoeding alvast niet op voormelde bepaling steunen.

4. Artikel 15 §5 A.A.V. geeft de aannemer het recht om een rekening tot schadevergoeding in te dienen bij een onderbreking van de werken op bevel van de aanbestedende overheid.

De eiseres betwist niet dat geen bevel van de verweerster voorligt maar stelt dat de werken door toedoen van de verweerster werden onderbroken, hetgeen zou volstaan.

De toepassing van artikel 15 §5 A.A.V. vereist echter wel degelijk het bestaan van een bevel van de aanbestedende overheid. Het recht om een rekening tot schadevergoeding in te dienen geldt slechts indien de aanbestedende overheid de onderbreking daadwerkelijk beveelt. Het volstaat niet dat de onderbreking toe te schrijven is aan de schuld van de aanbestedende overheid (zie Cass., 8 mei 2008, A.R. C. 0681.N, www.cass.be). Net zo min is overigens vereist dat een bevolen onderbreking zou toe te schrijven zijn aan de schuld van de aanbestedende overheid.

De eiseres kan haar vordering tot het bekomen van een schadevergoeding aldus evenmin op artikel 15 §5 A.A.V. steunen.

5. Artikel 16 §1 A.A.V. geeft de aannemer het recht een schadevergoeding te vorderen, wanneer hij vertraging of nadeel lijdt ingevolge nalatigheden, vertragingen of welke feiten ook die ten laste kunnen gelegd worden van de aanbestedende overheid.

De toepassing van artikel 16 § 1 A.A.V. vereist aldus de toerekenbaarheid van de nalatigheden, vertragingen of feiten aan de aanbestedende overheid. Elke vertraging of nadeel die de aannemer daarbij lijdt, komt voor vergoeding in aanmerking. Het is niet vereist dat de nalatigheden, vertragingen of feiten een onderbreking van de werken tot gevolg zouden hebben.

De schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003 en de termijnverlenging met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2 houden uitsluitend verband met de (laattijdi-

ge) verplaatsing van de nutsleidingen door de nutsbedrijven. De eiseres toont niet aan dat de concrete schorsing en termijnverlenging geheel of gedeeltelijk het gevolg zijn van een aan de verweerster toerekenbare tekortkoming, van welke aard ook (contractueel of extracontractueel), of nog dat de schorsing en termijnverlenging zich niet zouden voorgedaan hebben zoals ze zich concreet voordeden zonder deze tekortkoming. De eiseres kan haar vordering tot het bekomen van een schadevergoeding aldus niet op artikel 16 §1 A.A.V. steunen voor zover deze schadevergoeding betrekking heeft op de schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003 en de termijnverlenging met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2.

De termijnverlenging met 55 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1 is duidelijk een gevolg van de beslissing van de eerste verweerster op tussenvordering om linden alsnog te rooien, waardoor de werken aan de Lindelaan (termijnverlenging van 50 werkdagen) en de rotonde aan het Marktpllein (termijnverlenging van 5 werkdagen) dienden uitgesteld of aangepast te worden.

De beslissing over het lot van de linden is een optreden van de eerste verweerster op tussenvordering binnen de aan de eiseres gegunde opdracht, en meer bepaald het aandeel daarin van de eerste verweerster op tussenvordering. De verweerster trad in het kader van de opdracht als opdrachtgevend bestuur op in naam van haarzelf én in naam van de eerste verweerster op tussenvordering. De door de eerste verweerster op tussenvordering genomen beslissing om tijdens de uitvoering van de werken de linden alsnog te rooien, met alle gevolgen vandie (termijnverlenging), dient aldus ten overstaan van de eiseres als een aan de verweerster toerekenbare tekortkoming beschouwd te worden.

De eiseres kan derhalve op grond van artikel 16 §1 A.A.V. principieel aanspraak maken op een vergoeding

voor de schade die zij leed ingevolge de termijnverlenging met 55 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1.

6. De eiseres kan evenwel slechts een vergoeding bekomen voor de werkelijk door haar geleden schade. Het is niet omdat een termijnverlenging werd verleend met 55 werkdagen dat zij automatisch aanspraak kan maken op een schadevergoeding voor de volledige duur van de verleende termijnverlenging.

De eiseres betwist niet dat uiteindelijk slechts 25 werkdagen 'verloren' gingen. Zij toont niet aan dat zij een vertraging of een nadeel leed door het loutere feit dat een termijnverlenging werd verleend met 55 werkdagen, en dus los van het feit dat de beslissing van de eerste verweerster op tussen vordering om de lindebomen te rooien uiteindelijk een reële termijnverlenging met 25 werkdagen tot gevolg had.

De eiseres kan derhalve aanspraak maken op een vergoeding voor de schade die zij leed ingevolge een termijnverlening met 25 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1.

De eiseres vordert verder een globale vergoeding van 211.931,14 euro in hoofdsom, en verwijst daarbij naar haar brief van 23 september 2005 aan de verweerster. Noch in haar conclusies, noch in haar brief van 23 september 2005 maakte de eiseres enige uitsplitsing van haar vordering naargelang de oorzaak van de schade (de schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003, de termijnverlening met 55 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1 of de termijnverlening met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2).

Nu enkel de schade als gevolg van een termijnverlenging met 25 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1 voor vergoeding in aanmerking komt, is het noodzakelijk dat de eiseres een uitsplitsing zou maken en dat zij de beweerde schade als gevolg van een termijnverlenging met 35 werkdagen zou uitlichten uit haar

globaal gestelde vordering en concreet zou begroten.

De rechtbank acht het aangewezen de debatten te heropenen ten einde de eiseres toe te laten het nodige te doen, met de mogelijkheid van repliek voor de verweerster.

b.

De eiseres steunt haar in ondergeschikte orde gestelde tussenvordering eveneens op de artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 §2 A.A.V. (in ieder geval wordt geen andere rechtsgrond aangegeven).

De artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 §2.1.A.A.V. gelden evenwel enkel in de verhouding tussen de aanbestedende overheid en de aannemer (aan wie de opdracht) werd gegund) en leveren geen rechtsgrond op voor een vordering tegenover derden die volledig vreemd zijn aan de opdracht.

In zoverre de tussenvordering van de eiseres gericht is tegen de eerste verweerster op tussenvordering is deze deels zonder voorwerp gelet op de gegrondheid van haar in hoofdorde gestelde inleidende vordering (met betrekking tot de schadevergoeding ingevolge de termijnverlenging door de tussen gekomen beslissing van de eerste verweerster op tussenvordering), deels ongegrond nu de artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 §2.1. A.A.V. niet als rechtsgrond kunnen gelden.

In zoverre de tussenvordering van de eiseres gericht is tegen de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering is deze ongegrond nu de artikelen 15 §5, 16 §1 en 16 §2.1 A.A.V. niet als rechtsgrond kunnen gelden.

B. DE TUSSENVORDERING VAN V. G.

1. De verweerster steunt haar tussenvordering lastens de eerste verweerster op tussenvordering op artikel 9 van de tussen de verweerster op tussen vordering afgesloten overeenkomst.

Een andere rechtsgrond voor de vordering wordt niet opgegeven. Volle-

digheidshalve wil de rechtbank benadrukken dat in ieder geval artikel 1382 B.W. niet als rechtsgrond kan aangewend worden, nu tussen de verweerster en de eerste verweerster op tussenvordering een overeenkomst bestaat en de verweerster alvast niet aantoonbaar dat aan de vereisten voor samenloop (van contractuele aansprakelijkheid en extracontractuele aansprakelijkheid) is voldaan.

Artikel 9 van onderhandse overeenkomst van 24 oktober 2002 bepaalt:

'Behoudens ingeval van een zware fout of nalatigheid vanwege het opdrachtgevend bestuur, verbindt de gemeente zich ertoe om, met betrekking tot de werken ten laste van haar, het opdrachtgevend bestuur volledig te vrijwaren en in alle geschillen vrijwillig tussen te komen'.

De uiteindelijke termijnverlenging met 25 werkdagen die thans voor vergoeding in aanmerking komt (zie hoger), is duidelijk een gevolg van een beslissing van de eerste verweerster op tussenvordering. De tussenvordering van de verweerster is derhalve gegrond.

De rechtbank acht het wel aangewezen dat de eerste verweerster op tussenvordering eveneens zou betrokken worden bij de heropening van de debatten ten einde haar toe te laten desgevallend ook standpunt in te nemen omtrent de gevorderde schadebedragen daar dit ook haar aanbelangt.

2. Gelet op de ongegrondheid van de inleidende vordering voor zover deze vordering tot schadevergoeding betrekking heeft op de schorsing van de werken gedurende 15 werkdagen van 2 juni 2003 tot en met 22 juni 2003 en de termijnverlenging met 45 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 2, is de in ondergeschikte orde gestelde tussenvordering zonder voorwerp lastens de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering. De tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvorde-

ring hebben verder niets te zien met het rooien van de lindes.

C. DE TUSSENVORDRING VAN CVBA E. EN CVBA I.

Gelet op de ongegrondheid van de tussenvordering van de eiseres ten aanzien van de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering, en het feit dat de tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering zonder voorwerp is, is de in ondergeschikte orde gestelde tussenvordering van de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering eveneens zonder voorwerp voor zover hun vrijwaring wordt beoogd.

1. De vierde verweerster op tussenvordering toont verder niet aan dat de zevende verweerster op tussenvordering enige fout beging in de aan haar toevertrouwde opdracht. De tussenvordering van de vierde verweerster op tussenvordering is derhalve ongegrond voor zover zij daarmee terugbetaling poogt te bekomen van opruimings- en herstelkosten die zij (via compensatie) aan de verweerster betaald heeft.

V. GERECHTSKOSTEN

De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (artikel 1018,6 Ger.W.).

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, li 1 Ger.W.).

Er dient voor elke vordering afzonderlijk te worden bepaald welke partij te beschouwen is als de in het gelijk gestelde partij en welke de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding is in de mate dat de onderscheiden vorderingen een afzonderlijke gerechtelijke band vormen.

Nu de inleidende vordering en de tussenvorderingen in die zin als afzonderlijk geschillen te beschouwen zijn, dient een rechtsplegingsvergoeding bepaald te worden voor elke vordering afzonderlijk.

Indien een vordering meerdere punten bevat, dan moeten deze samengevoegd worden om de waarde van de vordering, nodig om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding vast te stellen, te bepalen (zie artikel 2 KB 26 oktober 2007 en artikel 558 Ger.W.).

De tussenvordering van de eiseres betreft een in geld waardeerbare vordering waardoor het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding met toepassing van artikel 2 KB 26 oktober 2007 5 500,00 euro bedraagt. De rechtbank dient wel te wijzen op de in artikel 1022, lid 5 Ger.W. ingebouwde beperking.

De tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering betreft een niet in geld waardeerbare vordering waardoor het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding met toepassing van artikel 3 KB 26 oktober 2007 1 320,00 euro bedraagt.

De beslissing over de gerechtskosten wordt aangehouden wat betreft de inleidende vordering van de eiseres en de tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart de inleidende vordering van de eiseres toelaatbaar en reeds in de hierna bepaalde mate gegrond.

Zegt voor recht dat de eiseres enkel, en dit op grond van artikel 16 §1 A.A.V., aanspraak kan maken op een vergoeding voor de schade die zij leed als gevolg van een termijnverlenging met 25 werkdagen ingevolge de bijakte nummer 1.

Beveelt de heropening van de debatten ten einde de eiseres toe te laten haar schadevordering in het licht hiervan concreet te begroten en toe te lichten.

Verzoekt de eiseres, de verweerster en de eerste verweerster op tussenvordering hun schriftelijke opmerkingen binnen de volgende termijnen, en op straffe van ambtshalve verwijdering uit de debatten, uit te wisselen en aan de rechtbank te overhandigen.

Verklaart de tussenvordering van de eiseres ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering deels zonder voorwerp, deels toelaatbaar doch ongegrond.

Verklaart de tussenvordering van de eiseres ten aanzien van de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering toelaatbaar doch ongegrond.

Verklaart de tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering toelaatbaar en gegrond.

Veroordeelt de eerste verweerster op tussenvordering tot vrijwaring van de verweerster voor elke veroordeling die ten voordele van de eiseres lastens de verweerster zou uitgesproken worden, zo in hoofdsom, intresten als kosten.

Verklaart de tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering zonder voorwerp.

Verklaart de tussenvordering van de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering ten aanzien van de zevende verweerster op tussenvordering deels zonder voorwerp, deels toelaatbaar doch ongegrond.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten van het geding met betrekking tot haar tussenvordering ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering.

Veroordeelt de verweerster tot de kosten van het geding met betrekking tot haar tussenvordering ten aanzien van de tweede verweerster op tussenvordering tot en met de zesde verweerster op tussenvordering.

Veroordeelt de derde verweerster op tussenvordering en de vierde verweerster op tussenvordering tot de kosten van het geding met betrekking tot hun tussenvordering ten aanzien van de zevende verweerster op tussenvordering.

Houdt de beslissing over de gerechtskosten aan met betrekking tot de inleidende vordering van de eiseres en de tussenvordering van de verweerster ten aanzien van de eerste verweerster op tussenvordering.

Rechtspraak

Jurisprudence

**Invorderingen
Recouvrement**

VREDEGERECHT TE BORGLOON - 24 JUNI 2008

Magistraat: mvr. Debaenst

Advocaten: mevr. Paquet loco Hanssen en Eens loco Knaeps

B. T / I. OV

Betaling van het verbruik

- Meetinstallatie •
- Elektriciteitsmeter • Bewijs

Paiement de la consommation

- Installation de comptage •
- Compteur électrique • Preuve

Het volstaat niet te verwijzen naar het verbruik van voorgaande jaren om een eventueel defect van de meetinstallatie aan te tonen. Het verbruik werd berekend op basis van opgenomen meterstanden en dient bijgevolg betaald te worden.

Il ne suffit pas de se référer à la consommation des années précédentes pour démontrer une éventuelle défectuosité du compteur. La consommation a été calculée sur base de l'index relevé et doit, dès lors, être payée.

‘...

Gelet op:

- de inleidende dagvaarding en de vorderingen erin vervat;
- de besluiten van partijen;
- het door deze rechtbank op 13 mei 2008 op tegenspraak gewezen vonnis waarbij de rechtbank na uiteenzetting van de feiten, alvorens te oordelen overlegging vraagt van de door verwerende partij geciteerde rechtspraak en tevens de overlegging van de algemene voorwaarden waaruit zou moeten blijken wie de eigenaar is van de aftelmers, wie het ijken van de meters ten laste moet nemen alsmede welke onderzoeksprocedure bij betwisting dient te worden gevolgd met het verzoek aan eisende partij om uitleg te verschaffen waarom zij zich bij betwisting omtrent een factuur van L. tot verwerende partij wendt en nalaat diegene die factureert in de procedure te betrekken;

- de besluiten na tussenvonnis van eisende partij neergelegd ter griffie op respectievelijk 28 mei 2008 en 30 mei 2008;
- de aanvullende stukken van verwerende partij;
- de artikelen 2, 3, 4, 30, 34, 37 en 41 der wet van 15.6.1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Eisende partij specificeert dat zij I. heeft gedagvaard omdat de meter/teller, die foutief moet hebben gewerkt, eigendom is van E. en E. dan ook verantwoordelijk is voor eventuele schade die zij geleden heeft door overeenkomstig de foutieve tellerstanden aan L. te hebben moeten betalen.

Zij is van oordeel dat het gebrek aan de elektriciteitsmeter een buiten contractuele fout omvat tussen E. als eigenaar/bewaarder van de meter en haarzelf.

Het reglement betreffende de aansluiting op het distributienet op laagspanning regelt de verhoudingen tussen de distributienetbeheerder en de distributienetgebruiker en bepaalt:

in verband met de meting van de elektrische energie:

- onder 8.2. ‘Elke meter kan ter plaatse of in een laboratorium worden nagezien wanneer de distributienetgebruiker of de distributienetbeheerder dat wenselijk acht. De kosten van het onderzoek zijn ten laste van de distributienetbeheerder indien de meetnauwkeurigheid van de meter afwijkt van de bij de wet of reglement bepaalde grenzen. In het tegenovergestelde geval zijn de kosten ten laste van wie het onderzoek gevraagd heeft’.
- onder 8.4.: ‘indien de distributienetbeheerder bevestigt dat het gaat om een defect aan de meetinrichting wordt de afname geraamd op basis van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld de afname die tijdens dezelfde periode van het vorige jaar geregistreerd werd, de temperatuur, alsook wijzigingen in de afnamekarakteristieken bij de distributienetgebruiker’.

In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, bevat het reglement voormeld geen specifieke procedures die bij betwistingen moeten worden gevolgd.

In deze stelt rechtbank vast dat verwerende partij schriftelijk geweigerd heeft de ijking op haar kosten te laten uitvoeren doch dat in de praktijk de ijking van de meter werd uitgevoerd met een geijkte aftelmeter via een vriend van eisende partij, een werknemer van verwerende partij, en dat werd vastgesteld dat er een afwijking van 1,22 % is in het voordeel van eisende partij.

Er is aldus gebleken dat de aftelmeter van eisende partij een lichte afwijking in haar voordeel registreert en aldus allerminst defect is.

Eisende partij bewijst de door haar geponeerde niet en faalt dan ook in de haar wettelijk opgelegde verplichting te bewijzen wat zij aanhaalt.

Het volstaat inderdaad niet te verwijzen naar andere jaren en een vergelijking met andere jaren te maken om te bewijzen dat de meter een foutief verbruik zou noteren.

Op basis van effectieve meterstanden, met correct registrerende meters, werd het verbruik van eisende partij opgetekend; verbruik dat dan ook dient te worden betaald.

De door verwerende partij overgelegde stukken tonen aan dat de effectieve meterstanden opgenomen werden en door L. het correcte kilowattuur werd aangerekend voor het effectief door eisende partij verbruikte.

De vordering van eisende partij tot terugbetaling van 1 677,61 euro meer intresten en kosten wordt dan ook ongegrond verklaard.

Betreffende de kosten is de rechtbank van oordeel dat de rechtsplegingsvergoedingen in deze dienen te worden omgeslagen nu de aanvankelijke facturen na protest van eisende partij moesten

worden gecorrigeerd met een creditnota en een nieuwe factuur tot gevolg; wat niet bevorderlijk was voor het vertrouwen van eisende partij in verwerende partij.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

op tegenspraak en in laatste aanleg statuerend.

Haar vonnis van 13 mei 2008 verder uitwerkend.

Verklaren de vordering ongegrond.

Verklaren huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 15 JUNI 2010

3de Kamer

Magistraat: mevr. Picavet

Advocaten: mrs. Casier loco Van Dorpe en De Jaegere

G. CVBA T / C.M

Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / -gebruiker • Meldingsplicht verhuis • Fout

Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation de mentionner un déménagement • Faute

Door bij haar verhuis de distributienetbeheerder hiervan niet te verwittigen en de meterstanden niet door te geven, heeft de netgebruiker een fout gemaakt die zij zelf moet assumeren.

De distributienetbeheerder heeft geen onderzoeksbevoegdheid om na te gaan of de klant, die zij moet overnemen van de commerciële leverancier, nog daadwerkelijk op het leveringsadres woont.

Aangezien de distributienetbeheerder wettelijk verplicht is om te beleveren, zonder hierbij over een appreciatiebevoegdheid te beschikken, kan de netgebruiker in betaling van het verbruik worden aangesproken.

Par le fait de ne pas informer le gestionnaire de réseau de son déménagement et de ne pas transmettre les données de compteur, l'utilisateur a commis une faute qu'il doit lui-même assumer.

Le gestionnaire de réseau n'a pas de pouvoir d'enquête pour vérifier si le client, qu'il doit reprendre d'un fournisseur commercial, habite toujours effectivement à l'adresse de fourniture.

Vu que le gestionnaire de réseau de distribution est obligé légalement de fournir, sans disposer d'un pouvoir d'appréciation, l'utilisateur de réseau peut être cité en paiement de la consommation.

'...

I. PROCEDURE

De vordering van M. strekt ertoe:

- Akte te verlenen aan partijen van vrijwillige verschijning;
- Het verstekvonnis van 3 maart 2009 in de zaak A.R. 09/102/A teniet te doen;
- De oorspronkelijke vordering van G. af te wijzen als ongegrond;
- G. te veroordelen tot gedingkosten.

G. vordert om het verzet ongegrond te verklaren en het vonnis a quo te bevestigen.

II. RELEVANTE FEITEN EN VOORGAANDEN

Bij vertekvonnis gewezen door de derde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk werd M. veroordeeld tot betaling aan G. van het bedrag van 2 604,66 euro, meer interesten en kosten, uit hoofde van gasleveringen op het adres [...] en waarvoor werd gefactureerd tussen 1 augustus 2006 en 16 april 2007.

M. zet uiteen dat zij op dit adres gewoond heeft van 11 maart 2002 tot en met 29 april 2006 waarna zij haar intrek nam te [...]. De woning op het adres te [...] werd verder bewoond door P.S., haar (ondertussen ex-) stiefvader. Blijkbaar heeft deze S. deze verandering nooit doorgegeven aan de leverancier van de nutsvoorzieningen. M. stelt dat zij in elk geval nooit een ingebrekestelling heeft ont-

vangen, vermits die werden toegestuurd naar haar vorige adres, terwijl G. niet onwetend kan geweest zijn van deze verandering vermits haar ingebrekestelling ongetwijfeld terug naar afzender werden gestuurd. In de gefactureerde periode stond de woning leeg, zodat er in ieder geval geen verbruik kan geweest zijn. M. betwist verder de manier waarop het verbruik werd geschat. Tenslotte wijst zij er op dat G. zicht steunt op bepalingen van het Aardgasdecreet die in de betrokken periode nog niet in voege waren.

III. BESPREKING

1.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat M. op 11 maart 2002 haar intrek genomen heeft op het adres [...].

Zij was voor de gaslevering klant bij N.. Ingevolge het onbetaald blijven van de facturen bij N., ontvangt G. op 23 juni 2006 een aanvraag vanwege N. om de gasleveringen over te nemen in het kader van het Gasdecreet van 6 juli 2001, op basis waarvan iedereen recht heeft op een ononderbroken toevoer van gas. G. levert op dat moment prestaties in het kader van de sociale openbare dienstverplichtingen.

Vanaf dan worden er regelmatig tussentijdse facturen opgestuurd naar het adres [...].

Alle facturen bleven onbetaald.

Op het ogenblik dat zij verhuisde, heeft zij kennelijk nagelaten de meterstand op te nemen en haar commerciële leverancier N. te verwittigen, zoals nochtans verplicht in het leveringscontract wordt opgenomen.

Blijkbaar neemt zij ook niet het initiatief om de post te laten doorsturen naar haar nieuw adres, zodat zij uiteindelijk, ingevolge brief van N. aan G. van 23 juni 2006, van gas wordt voorzien door de laatstgenoemde, die daartoe ook wettelijk verplicht is.

Vanaf 15 maart 2007 ontvangt G. een aanvraag van L. om vanaf 15 maart 2007 leverancier te mogen worden van de genaamde F. C., de nieuwe bewoner van het adres [...], die op 16 juli 2008 op het betreffende adres wordt ingeschreven.

2.

De artikelen van het Gasdecreet waarnaar M. verwijst, waren nog niet in voege waren op het ogenblik van de leveringen, doch op het ogenblik waren gelijkaardige regelingen toepasselijk.

3.

Door bij haar verhuizing het nutsbedrijf hiervan niet te verwittigen en de meterstanden niet door te geven, heeft M. een fout gemaakt die zij zelf moet assumeren. G. heeft geen onderzoeksbevoegdheid om na te gaan of de klant, die zij moet overnemen van de commerciële leveranciers, nog daadwerkelijk op het leveringsadres woont.

Gekoppeld aan het feit dat G. hoe dan ook wettelijk verplicht was te leveren, zonder hierbij over een appreciatiebevoegdheid te beschikken, maakt dat M. in betaling kan worden aangesproken.

4.

Het aangerekend verbruik gebeurde op basis van het gemiddeld verbruik van de laatste jaren.

Indien M. van oordeel is dat dit verbruik niet correct zou zijn en het daadwerkelijk verbruik wenst te berekenen op basis van meterstanden, dan dient zij hiervoor zelf de nodige documenten aan te vragen bij haar vorige leverancier N..

5.

Het verzet is ongegrond.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, op tegenspraak,

Gelet op de artikelen 2,32,34,36,37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Verleent akte aan partijen van hun vrijwillige verschijning.

Verklaart het verzet ontvankelijk doch wijst het af als ongegrond en bevestigt dienvolgens het verstekvonnis.

Wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 23 SEPTEMBER 2010

*Magistraat: dbr. De Waele
Advocaten: mrs. Poppe en Hostyn*

I. O V T / C.A.

Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast

Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'informer du déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve

In geval de commerciële energieleverancier het leveringscontract met de huishoudelijke netgebruiker beëindigt wegens wanbetaling (drop), is de distributienetbeheerder verplicht de huishoudelijke afnemer te beleveren. De verhouding tussen de netbeheerder en de netgebruiker is daarbij reglementair van aard.

Bij verhuis rust er een meldingsplicht op de netgebruiker om op te geven wie hem opvolgt en vanaf welk tijdstip. Voor de netbeheerder is het onmogelijk om al de wijzigingen in het klantenbestand zelf op te volgen. De distributienetbeheerder kan enkel rekening houden met de informatie die hem wordt aangebracht door de geregistreerde eindverbruikers.

Bij gebrek aan melding kan de geregistreerde netgebruiker verder voor het verbruik worden aangesproken tot op het moment dat er zich een nieuwe verbruiker meldt of de netbeheerder ontdekt dat de eindverbruiker er niet meer woont. In voorkomend geval kan de eindverbruiker zich wel laten vrijwaren door de nieuwe verbruiker.

Lorsque le fournisseur commercial résilie le contrat de fourniture d'énergie pour cause de non paiement (drop), le gestionnaire du réseau de distribution est obligé d'assurer la livraison d'énergie au client résidentiel. La relation entre le gestionnaire de réseau et l'utilisateur du réseau est d'ordre réglementaire.

En cas déménagement, il existe pour l'utilisateur une obligation de mentionner le client qui lui succède et d'indiquer à partir de quel moment cela se fait. Il est impossible pour le gestionnaire du réseau de distribution de suivre par lui-même toutes les modifications de la situation des clients. Le gestionnaire du réseau de distribution ne peut que tenir compte des informations qui lui sont transmises par les utilisateurs finaux enregistrés.

En l'absence d'information, l'utilisateur final enregistré sur le point peut être tenu comme responsable de la consommation jusqu'au moment où un nouvel utilisateur se fait connaître auprès du gestionnaire de réseau ou ce dernier découvre que l'utilisateur final n'y habite plus.

Dans pareille situation, l'utilisateur final peut obtenir décharge du nouvel utilisateur.

'...

I. DE VORDERING

De vordering van eiseres strekt ertoe verweerder, in een bij voorraad uitvoerbaar vonnis, te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 2 720,90 meer intresten en de kosten van het geding.

II. BEOORDELING

De vordering van eiseres heeft betrekking op de levering van gas en elektriciteit aan de woning gelegen te [...] in de respectieve periodes van 27 juni 2005 tot 16 augustus 2007 (gas) en 27 juli 2005 tot 1 maart 2007 (elektriciteit).

Verweerder was gedomicilieerd op dit adres in de periode van 5 augustus 2004 tot 14 februari 2006 (stuk nr. 4 van eiseres).

Verweerder betwist evenwel de facturen van eiseres verschuldigd te zijn omdat hij op 1 december 2005 verhuisd zou zijn naar [...].

Verweerder werd in 2005 'gedropt' door zijn toenmalige gas- en elektriciteitsleverancier. Sindsdien werd verweerder beleverd door eiseres.

De relatie tussen eiseres en verweerder was dus niet contractueel zoals verweerder in zijn besluiten schrijft, maar wel reglementair van aard.

Vóór de vrijmaking van de elektriciteitsmarkt stonden de zogenaamde intercommunales zowel in voor de levering van elektriciteit als voor de infrastructuur van de netten waarlangs elektriciteit werd vervoerd. Deze intercommunales beschikten over een monopolie zodat de afnemers geen enkele keuzevrijheid hadden en zich enkel konden aansluiten bij de intercommunale van hun gemeente. Sinds de vrijmaking van de energiemarkt worden de activiteiten van de levering en het netbeheer opgesplitst. De levering van elektriciteit in de Vlaamse markt is sindsdien overgelaten aan leveranciers die met elkaar in concurrentie staan.

De verhouding tussen de leveranciers en de eindafnemers dient in de vrijgemaakte markt in principe dan ook niet langer als reglementair maar wel als contractueel beschouwd te worden (I. PHANG, 'Over de rechtsverhouding tussen elektriciteitsmaatschappijen en hun afnemers en het samenloopverbod in deze verhouding', noot onder Cass. 27 november 2006, RA.E.G. 2007, 1265).

Anders is de situatie waarin een particulier (zoals verweerder) wordt beleverd door een netbeheerder (zoals eiseres) nadat de particulier werd 'gedropt' door zijn commerciële leverancier. In dergelijk geval is er geen sprake van een contractueel keuze-recht in hoofde van de eindverbruiker, maar wel van een reglementaire verplichting in hoofde van de netbeheerder. De grondslag van de leveringen is dan van reglementaire en niet van contractuele aard

De rechtbank meent dat er in de sector van de nutsbedrijven een verhuismeldingsplicht rust op de eindverbruiker. Het komt aan de eindverbruiker toe om aan de leverancier duidelijk te melden wie hem opvolgt als verbruiker en vanaf welk tijdstip. Voor een nutsbedrijf is het onmogelijk om al de wijzigingen in haar klantenbestand zelf op te volgen. Een nutsbedrijf kan enkel rekening houden met de informatie die haar wordt aangebracht door de geregistreeerde eindverbruikers.

Bij gebrek aan melding is het, gelet op het totaal gebrek aan informatie, vanzelfsprekend dat de gas- en elektriciteitsleverancier de geregistreeerde eindverbruiker kan blijven aanspreken voor de betaling van haar facturen tot op het ogenblik dat een nieuwe verbruiker zich voor het verbruiksadres laat registreren of tot op het ogenblik dat de leverancier ontdekt dat de eindverbruiker niet meer woont op het verbruiksadres zodat het verbruik uit eigen beweging wordt stopgezet.

De geregistreeerde eindverbruiker kan zich dan in voorkomend geval laten vrijwaren door de nieuwe eindverbruiker.

In casu toont verweerder niet aan dat hij eiseres op de hoogte heeft gebracht van zijn verhuis naar de woning gelegen te [...]. Eiseres kon daarvoor pas in augustus 2007 vaststellen dat verweerder niet meer woonachtig was in de woning gelegen te [...].

De rechtbank besluit in de gegeven omstandigheden dan ook dat verweerder door eiseres kan worden aangesproken tot betaling van de achterstallige facturen.

Eiseres kan op basis van artikel 1153 B. W. aanspraak maken op moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de eerste ingebrekestelling, met name vanaf 17 juni 2008.

III. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijkgestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

De rechtbank beschouwt eiseres als de in het gelijk gestelde partij.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

rechtdoend op tegenspraak,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van een bedrag van € 2 720,90, te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 17 juni 2008 tot de datum van betaling.

Veroordeelt verweerder tot betaling van de kosten van het geding die in hoofde van eiseres worden begroot op:

- € 207,98 dagvaardingskosten

- € 650 rechtsplegingsvergoeding

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande voorziening en zonder zekerheidsstelling. Zegt voor recht dat er geen redenen voorhanden zijn om het vermogen tot kantonnement uit te sluiten.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 6 JANUARI 2011

3de Kamer

*Magistraat: dbr. Vandendriessche
Advocaten: mrs. Casier loco Van Dorpe, Brondel en D'Hooghe*

G. CVBA T / R.W. en M.V.

Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Meldingsplicht verhuis • Buitencontractuele aansprakelijkheid • Fout

Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'information du déménagement • Responsabilité extracontractuelle • Faute

Op basis van het Technisch Reglement dient elke commerciële leverancier in zijn leveringscontract met de klant een verhuismeldingsverplichting op te nemen.

Wanneer de netgebruiker echter nalaat zijn verhuis te melden, in strijd met deze contractuele bepalingen, dan kan zulks gelden als een buitencontractuele fout.

Elk normaal zorgvuldig burger weet immers dat hij op het ogenblik van zijn verhuis energiecontracten moet stopzetten zo hij dat wenst en dat dit niet automatisch gebeurt op initiatief van de nutsmaatschappijen die niet over de nodige gegevens beschikken noch kunnen beschikken.

De distributienetbeheerder die ingevolge een dropaanvraag door de commerciële leverancier beleverd heeft, kan het verbruik bij deze netgebruiker invorderen.

De netgebruiker kan op zijn beurt wel het bedrag terugvorderen van de verhuurder waarmee hij een overeenkomst van minnelijke huurontbinding heeft gesloten, overeenkomst welke de distributienetbeheerder niet tegenstelbaar is.

‘...’

1. Verweerder bewijst tussen 3 mei 2005 en 3 april 2006 gedomicilieerd geweest te zijn op het adres [...], waar de onbetaald gebleven leveringen van gas en elektriciteit van eiseres betrekking op hebben.

Verweerder was aangaande de leve-

ringen van elektriciteit en gas in zijn huurwoning [...] klant bij de commerciële leverancier L..

Op het ogenblik van zijn vertrek uit het leveringsadres [...], liet hij kennelijk na de meterstanden van gas en elektriciteit op te nemen en daar zijn commerciële leverancier L. van te verwittigen.

Sur base du Règlement technique chaque fournisseur commercial doit incorporer dans son contrat de fourniture avec le client une obligation d'information en cas de déménagement.

L'attitude de l'utilisateur du réseau qui néglige de communiquer son déménagement, malgré ces dispositions contractuelles, peut être qualifiée de faute extracontractuelle.

Chaque justiciable normalement soigneux sait en effet qu'il doit mettre fin à des contrats d'énergie au moment de son déménagement s'il le souhaite, et que pareille clôture ne s'opère pas automatiquement à l'initiative des gestionnaires de réseau qui ne disposent ni ne peuvent disposer des données nécessaires.

Le gestionnaire du réseau de distribution qui a fourni suite à une demande de drop émanant d'un fournisseur commercial, peut exiger l'acquiescement de cette consommation auprès de cet utilisateur de réseau.

L'utilisateur de réseau peut à son tour exiger le remboursement de ce montant auprès de son propriétaire avec lequel il avait conclu une convention de résiliation à l'amiable du contrat de bail, convention qui n'est pas opposable au gestionnaire de réseau de distribution..

Eiseres verwijst naar het technisch reglement distributie gas zoals opgesteld voor de VREG waar in art. IV.1.2.5 §1 en naar het technisch reglement distributie elektriciteit zoals opgesteld door de VREG, waarin eveneens is bepaald dat elke commerciële leverancier in zijn leveringscontract met de klant de verplichting opneemt dat een distributienetge-

bruiker op een toegangspunt dat jaarlijks opgenomen wordt steeds aan zijn leveranciers moet melden dat hij dat toegangspunt verlaat en aan die leverancier de volgende gegevens met betrekking tot het toegangspunt moet verstrekken, tenzij hij aangeeft dat het toegangspunt op zijn kosten buiten dienst mag worden gesteld.

In strijd met die contractuele bepalingen opgenomen in de overeenkomst tussen verweerder en L. doet verweerder dit niet. Zulks kan tevens gelden als een buitencontractuele fout in hoofde van verweerder aangezien elk normaal zorgvuldig burger weet dat hij op het ogenblik van zijn verhuis energiecontracten moet stopzetten zo hij dat wenst, en dat zulks niet automatisch gebeurt op initiatief van de nutsmaatschappijen die immers niet over gegevens in dat verband beschikken noch kunnen beschikken.

Ingevolge de onbetaald gebleven facturen wordt er door eisers een aanvraag ontvangen vanwege L. om vanaf 22 oktober 2006 de leverancier te worden van verweerder voor de leveringen op het adres [...].

Gelet op de toepasselijke regelgeving is het eiseres niet mogelijk dergelijke aanvraag te weigeren. Elke wanbetaler die uitgerangeerd wordt door de commerciële leveranciers moet door eiseres immers worden ontvangen en worden beleverd.

De daaraan verbonden kosten van levering komen steeds ten laste van de huishoudelijke afnemer.

Krachtens art. 19.1° c) van het elektriciteitsdecreet en art. 18.1° c) van het gasdecreet rust op eiseres een openbare dienstverplichting inzake de ononderbroken levering van aardgas en elektriciteit.

2. Eiseres verwijst naar haar stuk 6, namelijk de aanvraag uitgaande van E. om vanaf 23 maart 2007 leverancier te mogen worden voor de woning in kwestie met een klant M. V., zijnde de eigenaar van het pand. De laatste factuur houdt hiermee rekening.

Eiseres blijkt niets te weten over een beweerde opvolgende huurder G.. Gezien de verplichting rustte op verweerder om zijn vertrek uit het pand te melden, dient hij zich voor wat de verschillen in verbruik betrof, ook tot deze G. of zo nodig tot de eigenaar te wenden.

De verplichting de verhuis te melden aan L. of aan eiseres vloeit voort uit het gegeven zelf dat het nutsbedrijf onmogelijk kan nagaan welke gebruiker een pand verlaat, laat staan dat eiseres zou weten of de eigenaar of een nieuwe huurder het woonhuis betreft.

De naar voor gebrachte getuigschriften van woonst zijn laattijdig. De melding diende onmiddellijk te gebeuren, vooraleer de nieuwe huurder G. E. het pand betrok.

3. Verweerder wijst er op dat er met de verhuurder (vrijwillig tussenkomende partij) een overeenkomst van minnelijke ontbinding van de huurovereenkomst is geweest met einddatum 01.03.2006. Verweerder geeft toe geen betaling meer te hebben verricht sinds 03.04.2006.

De overeenkomst van beëindiging van de huur tussen verweerder en de vrijwillig tussenkomende partij is eiseres niet tegenstelbaar. Niettemin heeft dit voor gevolg dat de verhuurder die het pand blijkbaar zelf betreft plichten heeft ten aanzien van de gewezen huurder en de energieleveranciers waar hij zich dient te melden wanneer hij verbruiker is.

De vrijwillig tussenkomende partij geeft toe dat hij sedert 01.09.2006 het pand feitelijk heeft betrokken en in een niet-vertrouwelijk schrijven deelt hij mee dat hij de facturen wil betalen, maar niet de rente en boeten.

Aldus blijkt dat de vrijwillig tussenkomende partij gedurende de factureringsperiode de facto over het appartement beschikte, hetgeen blijkt uit de buitengerechtigde bekentenis.

Nu gaat het niet op dat verweerder de energie betaalt die de vrijwillig tussenkomende partij heeft verbruikt.

Het aanbod de facturen te betalen zonder boetes en kosten geldt niet als loyale houding na minnelijke ontbinding van het huurcontract. De vordering in tussenkomst is volledig gegrond.

4. De tellerstand is een gevolg van opname door L.. De tellers zijn geijkt en in verzegelde kastjes opgeborgen.

Zoals hierboven uiteengezet is verweerder gehouden ten aanzien van eiseres maar is zijn verhaal ten aanzien van de vrijwillig tussenkomende partij in zijn geheel gegrond.

5. Ten aanzien van de kosten van briefwisseling en ingebrekestelling door eiseres gemaakt geldt dat deze het gevolg zijn van het niet verwittigen van de verhuis. Deze zijn verschuldigd.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Wijzende op tegenspraak,

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt R. W. tot betaling aan G. van het bedrag van duizend achthonderd drieëndertig euro en zevenenvijftig cent, te vermeerderen met de moratoire rente aan de wettelijke instrestvoet vanaf 11 januari 2008 tot de datum van betaling;

Veroordeelt R. W. tot de kosten gevallen aan de zijde van G. en begroot op 210,31 euro kosten dagvaarding en rolrecht en 400 euro rechtsplegingsvergoeding;

Verklaart de vordering in tussenkomst en vrijwaring ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt M. V. tot vrijwaring van R. W. voor alle bedragen, zowel in hoofdsom, interesten als kosten waartoe hij wordt veroordeeld om te betalen aan G.;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL - 13 JANUARI 2011

21ste Kamer

Magistraat: dbr. Joos de ter Beerst en mevrn. Van der borght en Matthys

Advocaten: mr. Van Melkebeke

I O V T / A.N.

**Drop residentieel •
Betaling van het verbruik
• Verhuismeldingsplicht •
Verwittiging van de netbeheerder
• Bewijslast**

**Drop résidentiel • Paiement
de la consommation •
Obligation d'informer en cas de
déménagement • Avertissement
du gestionnaire du réseau de
distribution • Charge de la preuve**

Bij verhuis moet de netgebruiker zorgen voor opgave van de meterstanden aan de distributienetbeheerder, naast de melding van de wijziging van zijn adres. Hij draagt daartoe de bewijslast. Zolang de netbeheerder als sociale leverancier niet in het bezit is van de meterstanden om de eindfactuur op te stellen, blijft het verbruik ten laste van de betreffende netgebruiker.

Lors d'un déménagement, l'utilisateur du réseau doit veiller à ce que les relevés des compteurs soient communiqués au gestionnaire du réseau de distribution avec la signification de son changement d'adresse. Il en porte la charge de la preuve. Aussi longtemps que le gestionnaire du réseau, en tant que fournisseur social, n'est pas en possession des relevés permettant d'établir la facture définitive, la consommation reste à charge de l'utilisateur du réseau concerné.

‘...

De rechtbank heeft kennis genomen van de procedur stukken, voorgelegd in regelmatige vorm, met name:

- het bestreden tegensprekelijk vonnis, uitgesproken op 23 juni 2010 door de Vrederechter van het kanton HERNE - SINT-PIETERS-LEEUEW, waarvan geen betekenningsakte wordt voorgelegd;
- het beroepsverzoekschrift, neergelegd op de griffie op 4 november 2010;

De rechtbank heeft de middelen en conclusies van partijen gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 22 november 2010. Daarna zijn de dossiers met stukken van partijen neergelegd en is de zaak in beraad genomen.

De procedure verliep met inachtna-me van de toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de wijzigende en aanvullende wetten op het taalgebruik in gerechtszaken.

I. DE FEITEN EN PROCEDURE.

a) De feiten.

De zaak werd initieel aanhangig gemaakt bij dagvaarding betekend aan mevrouw N.A. op 25 maart 2010, ten-einde deze te horen veroordelen tot betaling van 1.447,05 € in hoofdsom, te vermeerderen met de verwijlintersten vanaf 22 april 2008, de gerechtelijke intresten en de kosten.

De vordering betreft openstaande facturen uitgegeven door I. aan mevrouw A. voor haar energieverbruik op het adres te [...].

De vordering van I. omvat de gefactureerde bedragen voor een totaal bedrag van 1 447,05€.

b) De procedure voor de eerste rechter.

Mevrouw A. was voor de eerste rechter in persoon aanwezig en heeft aldaar erkend de energiefacturen verschuldigd te zijn tot einde december 2007. Zij beweerde dat zij begin januari 2008 naar een ander adres, nl. [...], was verhuisd en dus de aanrekening van energie op haar vorig adres vanaf januari 2008 betwist is. Zij vroeg gemak van betaling.

De eerste rechter is ingegaan op het verweer van mevrouw A. Hij oordeelde dat het bewezen voorkwam dat de verhuizing begin januari 2008 was medegedeeld aan I., zodat slechts het verbruik voor de helft aan de aangerekende periode kon gevorderd worden. Bij gebreke van exacte verbruikscijfers voor de periode van september 2007 tot midden januari 2008 heeft de eerste rechter de door A. te vergoeden energiekosten begroot op de helft van de vordering

van I. d.i. 1 318,00 : 2 = 659,00 € + de saldofactuur ten bedrage van 159,05 € = 818,05 €, te vermeerderen met de verwijntresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 22 april 2008 en de kosten.

c) De vordering in graad van beroep.

In graad van beroep stelt I. dat haar vordering ten onrechte slechts gedeeltelijk is toegekend.

Zij stelt dat zij mevrouw A. verzocht heeft de correcte meterstanden van gas en elektriciteit door te geven, hetgeen echter nooit is gebeurd. Zodoende stelt I. dat zij geen slotafrekening kon opstellen en de klant verantwoordelijk blijft voor het gebruik.

Tevens stelt I. dat zij in april 2008 door de nieuwe bewoner werd gecontacteerd met de melding dat mevrouw A. was verhuisd waarbij de meterstanden bij vertrek van A. werden medegedeeld.

Zij vraagt het vonnis a quo te herformen en herneemt haar initiële vordering.

II. BEOORDELING.

a) De ontvankelijkheid.

De ontvankelijkheid van het hoger beroep wordt niet betwist. Er wordt geen akte van betekening van het bestreden vonnis neergelegd, noch gesteld dat dit betekend zou zijn geweest, zodat het beroep tijdig werd ingesteld.

Het principaal hoger beroep is ook regelmatig naar de vorm. In de mate er zich voor het overige geen ambts-halve op te werpen gronden van onontvankelijkheid voordoen, is het hoger beroep dan ook ontvankelijk.

b) De gegrondheid.

I. legt ter staving van haar vordering enerzijds duplicata van de facturen voor, en anderzijds kopies van herinneringsbrieven en ingebrekestellingen die werden gezonden aan mevrouw A.

Uit de stukken blijkt dat mevrouw A. ondermeer bij herinneringsbrief van 16.02.06 en bij aangetekende ingebrekestelling dd. 03.03.06 wordt aangemaand om de achterstallige facturen aan te zuiveren. Klaarblijkelijk loopt op dat ogenblik reeds een afbetalingsplan.

Verder wordt mevrouw A. bij herinneringsbrief van 21.01.08 en aangetekende ingebrekestelling van 05.02.08 aangemaand tot betaling van de tussentijdse facturen.

Tenslotte wordt zij nogmaals ingebreke gesteld bij schrijven van de raadsman van I. dd. 31.10.09.

De eerste rechter aanvaardde de verhuizing van A. als voldoende argument om de facturen betreffende het energieverbruik slechts toe te kennen voor zover er daadwerkelijk gebruik zou zijn geweest, d.i. enkel gedurende de daadwerkelijke bewoning door A. op het verbruiksadres.

Het eenvoudig meedelen aan I. van een ander adres volstaat echter niet om bevrijd te worden van het betalen van de energiefacturen.

Mevrouw A. had I. dienen in kennis te stellen van de tellerstanden op het ogenblik van haar vertrek. Zodoende kon I. een eindfactuur opstellen. I. zou A. uitdrukkelijk verzocht hebben dit te doen.

Er wordt niet bewezen dat A. tijdig het nodige heeft gedaan. Integendeel ontving zij nog tussentijdse facturen op haar nieuw adres, en werd hiervoor zelfs in gebreke gesteld, ondermeer bij aangetekende brieven die werden verzonden op het correcte adres, doch deed zij nog steeds niet de moeite om I. te contacteren teneinde via het doorgeven van de correcte tellerstanden een einde te maken aan de contractuele relatie.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat de facturen ten laste bleven van A. zolang I. niet over de tellerstanden beschikte om de eindfactuur op te stellen.

Dienvolgens is de volledige vordering van I. gegrond.

Mevrouw A. is niet aanwezig noch vertegenwoordigd ter zitting, en bewijst niet dat zij ongelukkig en te goeder trouw is teneinde recht te kunnen laten gelden op gemak van betaling.

c) De gerechtskosten.

Mevrouw A. dient de gerechtskosten ten laste te nemen van beide aanleggen. Daar zij verstek laat wordt de rechtsplegingsvergoeding begroot op het minimumbedrag conform art. 6 van het K.S. van 26.10.2007.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast;

Rechtsprekende in hoger beroep en bij verstek;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Doet het vonnis a quo teniet, en opnieuw recht sprekend,

Verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt mevrouw Nadine A. om te betalen aan de C.V.B.A. I. de som van 1.447,05 €, vermeerderd met de verwijlsintresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 22 april 2008 tot de datum van het vonnis, en de gerechtelijke intresten tot de dag van volledige betaling;

Veroordeelt mevrouw Nadine A. tot de kosten van beide aanleggen, begroot in hoofde van de C.V.B.A. I. op 147,61 € (dagvaarding en rolstelling) + 200,00 € (RPV eerste aanleg) + 82,00 € (rol recht hoger beroep) + 200 € (RPV hoger beroep);

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 16 FEBRUARI 2011

8ste Kamer

*Magistraten: dbr. Adriaensen, voorzitter, mevr. Van Muylder en dbr. Hobin
Advocaat mr. Van Bogaert*

I O V T / J.F.

**Drop residentieel • Kosten
ingebrekestelling**

Op grond van artikel 1153 van het Burgerlijk Wetboek bestaat de schadevergoeding wegens vertraging in de betaling van een bepaalde geldsom nooit in iets anders dan in de wettelijke intrest, behoudens de bij wet gestelde uitzonderingen.

De artikelen 10 § 1 en 26 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009 voorzien dat de kosten verbonden aan het versturen van een herinneringsbrief en een ingebrekestelling aan een beschermde klant ten laste vallen van de distributienetbeheerder.

Wanneer niet wordt aangetoond dat op het aansluitingsadres een beschermde afnemer woont in de zin van voormeld Besluit, vallen de aanmaningskosten ten laste van de (niet-beschermde) huishoudelijke afnemer.

**Drop résidentiel • Coûts de mise
en demeure**

Sur la base de l'article 1153 du Code civil, les dommages et intérêts résultant du retard du paiement d'une somme d'argent déterminée ne consistent jamais que dans les intérêts légaux, sauf les exceptions établies par la loi.

Les articles 10 § 1 et 26 § 1 de l'Arrêté du Gouvernement flamand du 13 mars 2009 prévoient que les coûts liés à l'envoi d'une lettre de rappel et d'une mise en demeure au client protégé sont à charge du gestionnaire de réseau.

Quand il n'est pas démontré qu'à l'adresse de raccordement habite un client protégé au sens de l'Arrêté visé ci-dessus, les coûts de recouvrement tombent à charge du client résidentiel (non protégé).

‘...'

I. FEITEN

1.

De oorspronkelijke vordering ging uit van I. en strekte ertoe de heer F.J. te veroordelen tot het doen betalen van de som van € 3.104,65 uit hoofde van vervallen en niet geprotesteerde facturen, met aankleven, voor de levering van elektriciteit en/of gas. De leveringen vonden plaats in het kader van de 'Sociale Openbare Dienstverplichtingen' ten laste van de distributienetbeheerders in de vrijgemaakte gas-en elektriciteitsmarkt.

2.

De eerste rechter verklaart de vordering ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond in die mate dat de heer F. J. veroordeeld werd tot het betalen van de som van € 2 462,86, te vermeerderen met de verwijlinteressen aan de wettelijke rentevoet vanaf 2 juli 2009

tot de dagvaarding en vanaf dan de gerechtelijke interesten tot de dag der algehele betaling.

3.

Het hoger beroep strekt tot de hervorming van het bestreden vonnis en de toekenning van het volledig gevorderd bedrag van € 3 104,65 vermeerderd met de gerechtelijke interesten met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding van € 650,-.

Appellante verwijt de eerste rechter nagelaten te hebben ook de gevorderde kosten van de herinneringsbrieven en de ingebrekestelling toe te kennen.

II. BEOORDELING

4.

De eerste rechter oordeelde dat er geen contractueel bewijs neergelegd werd waaruit de aanvaarding van de algemene voorwaarden door de heer F.J. zou blijken op grond waarvan kosten en interesten zouden verschuldigd zijn.

5.

I. verwijst echter naar artikel 1.1° en artikel 10 §1, 4° alinea en/of artikel 26 §1, 4° alinea van het besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 2009, zoals gepubliceerd op 26 mei 2009, daar de heer F.J. niet als een beschermde huishoudelijke afnemer beschouwd kon worden.

6.

Op grond van artikel 1153 Burgerlijk Wetboek bestaat de schadevergoeding wegens vertraging in de betaling van een bepaalde geldsom nooit in iets anders dan in de wettelijke interest, behoudens de bij de wet gestelde uitzondering.

Het artikel 10 § 1 van het Besluit voorzorg voor het geval de huishoudelijke afnemer na het verstrijken van de uiterste datum voor betaling, vermeld op de factuur, maar met een minimumtermijn van vijftien kalenderdagen na ontvangst van de factuur, niet heeft betaald, dat de netbeheerder een herinneringsbrief stuurt, waarvan de kosten die verbonden zijn aan het versturen van de herinneringsbrief en de ingebrekestelling aan een beschermde afnemer ten laste van de netbeheerder vallen.

Het artikel 26 § 1 van het Besluit voorzorg eveneens dat als de huishoudelijke aardgasafnemer na het verstrijken van de uiterste datum voor betaling, vermeld op de factuur, maar met een minimumtermijn van vijftien kalenderdagen na ontvangst van de factuur, niet heeft betaald, dat de aardgasnetbeheerder een herinneringsbrief stuurt, waarvan de kosten die verbonden zijn aan het versturen van de herinneringsbrief en de ingebrekestelling aan een beschermde afnemer ten laste van de aardgasnetbeheerder vallen.

7.

Het Besluit aanziet als beschermde afnemer de huishoudelijke eindafnemer waarbij op het adres van de aansluiting minstens één persoon gedomicilieerd is die behoort tot de lijst van residentiële beschermde klanten met een laag inkomen of in een kwetsbare situatie, vermeld in artikel 4 van de Programmawet van 27 april 2007. Aldus worden enkel als beschermde afnemers aanzien de personen ten aanzien van wie de beslissing genomen is tot toekenning van een leefloon, een gewaarborgd inkomen voor bejaarden, een inkomensgarantie voor ouderen, een inkomensvervangende tegemoetkoming, een integratietegemoetkoming, een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, een tegemoetkoming als gehandicapte persoon en dergelijke.

Het is niet aangetoond dat op het adres van aansluiting bij de heer F. J. één van de genoemde categorieën van beschermde afnemers gehuisvest is.

III. BESLUIT

8.

Het hoger beroep is gegrond en de vordering dient integraal te worden toegekend.

9.

Bij toepassing van artikel 107 Gerechtelijk Wetboek wordt de heer F. J. als de ongelijk gestelde partij verwezen in de kosten, inbegrepen een rechtsplegingvergoeding aan het minimumbedrag van € 375,- overeenkomstig artikel 6 van het KB van 26 oktober 2007 aangezien de verstekdoende partij nooit verschenen is.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Recht doende op verstek ten aanzien van geïntimeerde;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar en gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis binnen de perken van het hoger beroep en opnieuw wijzende;

Veroordeelt geïntimeerde tot het betalen van de som van € 3 104,65, te vermeerderen met de gerechtelijke interesten op de som van € 2 959,03 tot de dag der algehele betaling.

Verwijst geïntimeerde in de kosten van het hoger beroep, deze volgens opgave in de akte van het hoger beroep begroot aan de zijde van appellante op:

- Akte hoger beroep: € 333,09
- Rechtsplegings-vergoeding: € 375,00

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 16 FEBRUARI 2011

Magistraat: dbr. Versteylen
Advocaten mrs. Cuyvers loco Devroe en Maes

I O V T / J.V.d.A.

Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhouding verdeler/verbruiker • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast

Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation distributeur/abonné • Obligation d'informer du déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve

In geval de commerciële energieleverancier het leveringscontract met de huishoudelijke netgebruiker beëindigt wegens wanbetaling (dropt), is de distributienetbeheerder verplicht de huishoudelijke afnemer te beleveren. De netbeheerder dient zich daarbij te baseren op de gegevens die hij ontvangt van de oorspronkelijke leverancier. Van hem kan niet worden verwacht dat hij zelf onderzoekt of de netgebruiker wel op het verbruiksadres woont.

Bij verhuis is het aan de netgebruiker om melding te maken van de wijziging van zijn adres aan de distributienetbeheerder. Hij draagt daartoe de bewijslast. De levering door de distributienetbeheerder gebeurt in de betreffende omstandigheden in het kader van een op hem rustende wettelijke verplichting, waarop de regelgeving inzake contractuele verhoudingen niet van toepassing is. De netgebruiker blijft aldus gehouden het gemaakte verbruik te betalen.

Lorsque le fournisseur commercial résilie le contrat de fourniture d'énergie pour cause de non paiement (drop), le gestionnaire du réseau de distribution est obligé d'assurer la livraison d'énergie au client résidentiel. Le gestionnaire du réseau doit pour cela se baser sur les données qu'il reçoit du fournisseur originel. Il ne peut être attendu de sa part qu'il recherche lui-même si l'utilisateur du réseau habite bien à l'adresse de consommation.

En cas de déménagement, il appartient à l'utilisateur du réseau de prévenir le gestionnaire du réseau de son changement d'adresse. La charge de cette preuve lui incombe. La fourniture par le gestionnaire du réseau de distribution a lieu, dans ces circonstances, dans le cadre de l'obligation légale dont il a la charge, sans que les règles relatives à la relation contractuelle ne soient applicables.

L'utilisateur du réseau reste donc tenu de payer l'énergie consommée.

‘...

Gezien de stukken in het dossier der rechtspleging, onder meer:

- het exploit van rechtsingang, betekend door het ambt van gerechtsdeurwaarder Paul De Haes te Antwerpen op 16 december 2009;
- de beschikking gewezen overeenkomstig artikel 747, §1, Ger. W. op 1 februari 2010, waarbij de conclusietermijnen en de rechtsdag werden bepaald;
- de besluiten van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken,

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 19 januari 2011.

Voorwerp van de vordering

De vordering van I. strekt ertoe:

J.V.d.A. te horen veroordelen tot betaling van EUR 2 407,12, vermeerderd met de gerechtelijke interesten op EUR 1 982,35;

J.V.d.A. te horen veroordelen tot de kosten van het geding:

- € 230,54 dagvaardings- en rolstellingskosten;
- € 400,00 rechtsplegingsvergoeding,

Juridische argumentatie

De oorspronkelijke energieleverancier van J.V.d.A. zegt de overeenkomst voor levering van energie op het adres [...] op 8 december 2004 op,

Vanaf 8 januari 2005 is distributienetbeheerder I. wettelijk verplicht J.V.d.A. energie te leveren. Zij dient zich hiervoor te baseren op de adressen verbruiksgegevens die zij van de oorspronkelijke leverancier ontvangt.

J.V.d.A. stelt dat hij zijn adres aan de [...] reeds op 20 januari 2004

verlaten zou hebben, doch van een melding van deze verhuis aan de oorspronkelijke leverancier of aan I. ontbreekt elk spoor. I. ging er dan ook terecht vanuit dat 'de oorspronkelijke overeenkomst niet regelmatig beëindigd was en dat J.V.d.A. nog steeds de gebruiker was. Zij factureerde op het haar gekende adres. Van de energieleverancier kan niet verwacht worden dat hij zelf onderzoekt of de gebruikers nog wel op het verbruiksadres wonen.

Dat J.V.d.A. briefwisseling en facturen niet zou hebben ontvangen, kan niet aan de leverancier worden toegerekend, nu het de afnemer is die aan de hand van een geijkte procedure de wijziging van zijn adres moet laten kennen.

Aangezien de levering door I. gebeurde in het kader van een wettelijke verplichting, is artikel 1134 van het Burgerlijk Wetboek, dat enkel betrekking heeft op contractuele verhoudingen, niet van toepassing.

In gegeven omstandigheden is de vordering van I. gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Genomen op tegenspraak.

De vordering van I. is toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

J.V.d.A. wordt veroordeeld tot betaling van € 2 407,12 (tweeduizend 'vierhonderd en zeven euro twaalf cent) aan I., vermeerderd met de gerechtelijke interesten op € 1 982,35.

J.V.d.A. wordt veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding: € 230,54 dagvaardings- en rolstellingskosten; € 400,00 rechtsplegingsvergoeding.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 18 MAART 2011

*Magistraten: mevrn. Vermeir, Bruneel en dhr. Timmermans
Advocaten mrs. Maris en Poppe*

S T / I O V

Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Openbare dienst • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast

Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Service public • Obligation d'information du déménagement • Avertissement du gestionnaire de réseau • Charge de la preuve

In geval de commerciële energieleverancier het leveringscontract met de huishoudelijke netgebruiker beëindigt wegens wanbetaling (drop), is de distributienetbeheerder verplicht de huishoudelijke afnemer te beleveren. De verhouding tussen de netbeheerder en de netgebruiker is daarbij reglementair van aard. Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de verbruikers onderworpen aan het reglement.

Op de netgebruiker rust een meldingsplicht om de netbeheerder als sociale leverancier te informeren over zijn verbuis. Bij gebrek aan melding kan de geregistreerde netgebruiker verder voor het verbruik worden aangesproken.

Dans le cas où un fournisseur d'énergie commercial met fin au contrat de fourniture avec un utilisateur résidentiel du réseau à cause d'un défaut de paiement (drop), le gestionnaire de réseau est obligé de fournir à cet utilisateur résidentiel. Cette relation entre gestionnaire de réseau et utilisateur de réseau est de nature réglementaire. Les utilisateurs sont soumis à ce règlement par le seul fait du raccordement au réseau de distribution.

L'utilisateur de réseau à l'obligation d'informer le gestionnaire de réseau étant fournisseur social de son déménagement. En absence d'information l'utilisateur de réseau enregistré peut être considéré responsable pour la consommation.

'...

I. DE RECHTSPLEGING

1.1. De partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van vrijdag 11 februari 2011, waarna de debatten werden gesloten. de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

1.2. Het dossier van de rechtspleging en de overtuigingsstukken werden ingezien, in het bijzonder het eensluidend verklaard afschrift van het op tegenspraak door de Vrederechter van het derde kanton te Gent op 20 april 2010 gewezen vonnis in een procedure gekend onder het rolnummer 09A891.

1.3. Het bestreden vonnis werd volgens de verklaringen van de partijen op 24 juni 2010 betekend. Het hoger beroep werd door de appellante tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank op (maandag) 26 juli 2010.

II. DE RELEVANTE FEITELIJKE GEGEVENS

2.1. De feitelijke gegevens van de zaak blijken afdoende uit de voorliggende stukken werden door de eerste rechter nauwkeurig en oordeelkundig omschreven in het bestreden vonnis en zijn door de partijen voldoende gekend. Deze rechtbank treedt de uiteenzetting van de eerste rechter met betrekking tot de feiten bij en sluit zich daarbij aan.

2.2. Samengevat wordt het volgende als juridisch relevant beschouwd om het geschil te beoordelen.

In haar hoedanigheid van 'sociaal leverancier' (distributienetbeheerder) heeft I. (via tussenkomst van E. CVBA) op het adres te [...] gas en electriciteit geleverd. Zij schreef hiervoor op naam van de appellante in totaal vijf facturen uit in de periode van 27/02/2007 tot 4 juni 2007, dewelke betrekking hebben op de verbruiksperiode van 16/01/2007 tot 16/04/2007 en onbetaald zijn gebleven en in de huidige procedure worden ingevorderd (stuk 1 en 2 geïntimeerde). Appellante was voordien (sinds 13/12/2006) als residentieële (geen beschermd) klant gekend bij de commerciële leverancier E. en dit

zowel voor de levering van gas als elektriciteit (stukken 4 en 5 geïntimeerde).

De wissel van E. naar I. werd aan appellante gemeld bij schrijven van 8 en 9 januari 2007 (stuk 11 geïntimeerde).

Op 16/04/2007 heeft zich een nieuwe afnemer van gas en elektriciteit gemeld op het adres te [...], met name de heer D. S. P., die in rechtstreekse opvolging van de appellante voortaan de energie zou afnemen op dit adres en (opnieuw) beleverd zou worden via de commerciële leverancier E. (stuk 6 en 7 geïntimeerde).

III. DE OORSPRONKELIJKE VORDERINGEN

3.1. De oorspronkelijke vordering van de huidige geïntimeerde had als voorwerp de veroordeling van appellante, in een bij voorraad uitvoerbaar te verklaren vonnis met uitsluiting van borgstelling en kantonement, tot betaling van 1 592,20 euro uit hoofde van openstaande facturen, vermeerderd met moratoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf de aanmaning van 12/03/2008 en met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding.

In de conclusies (ter griffie neergelegd op 04/02/2010) werd door de geïntimeerde in deze vordering en argumentatie volhard.

3.2. Appellante van haar kant betwistte de vordering integraal en vroeg om deze als onontvankelijk en minstens als ongegrond af te wijzen en de geïntimeerde tot de gedingkosten te veroordelen. In elk geval mocht de uitvoerbaarheid bij voorraad volgens haar niet worden toegestaan.

Volgens haar had zij het pand reeds in juni 2006 verlaten en werd dit sindsdien bewoond en uitgebaat door een zekere heer D. S..

IV. DE BESTREDEN BESLISSING

4.1. De eerste rechter heeft in zijn op 20 april 2010 gewezen vonnis de vordering van de toenmalige eiseres (huidige geïntimeerde) ontvankelijk en gegrond verklaard. Appellante werd veroordeeld tot betaling van 1 592,20 euro te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 2/03/2008 en met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding. Appellante werd tevens tot de gedingkosten veroordeeld.

Het vonnis werd niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

4.2. De eerste rechter kwam tot deze beslissing voornamelijk op grond van de volgende - door de rechtbank samengevatte - overwegingen:

- Appellante heeft nagelaten aan I. te melden dat zij haar activiteiten zou stopzetten of dat zij zou verhuizen. Zij heeft evenmin een nieuw adres opgegeven alwaar zij voortaan energie zou afnemen.
- De mededelingsplicht is een essentieel sluitstuk van de plicht tot uitvoering ter goeder trouw van overeenkomsten.
- Bij gebreke aan mededeling is het contract tussen partijen blijven verder lopen. Het was aan de appellante om dienaangaande maatregelen te treffen en haar leverancier te verwittigen/contacteren.
- Geïntimeerde diende geen onderzoek te voeren naar de eventuele adreswijziging van de appellante.
- Het verbruik tijdens de genoemde periode komt ten laste van de appellante.
- Er is geen enkele reden voorhanden om het vonnis voorlopig uitvoerbaar te verklaren.

V. DE VERDERE PROCEDURE EN DE GRIEVEN

5.1. De appellante stelt bij een op 26 juli 2010 ter griffie van deze rechtbank neergelegd verzoekschrift hoger beroep in tegen voormeld vonnis van 20 april 2010 en zij streeft daarmee de hervorming van het bestreden vonnis na de afwijzing van de oorspronkelijke vordering van de geïntimeerde (als onontvankelijk of ongegrond) en de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van de kosten van de beide aanleggen.

In de (synthese)conclusies (ter griffie neergelegd op 19/11/2010) wordt in deze argumentatie en vordering volhard.

5.2. Geïntimeerde vraagt in haar beroepsconclusies (ter griffie neergelegd op 04/10/2010) dat het hoger beroep als ongegrond zou worden afgewezen, dat het bestreden vonnis zou worden bevestigd en dat appellante tot de gerechtskosten zou worden veroordeeld. Zij vraagt tevens om het uit te spreken vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren met uitsluiting van borgstelling en kantonement. .

VI. BEOORDELING

A. Met betrekking tot de procedure:

6.1. Overeenkomstig artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. dient een vonnis onder meer het antwoord op de conclusies van de partijen te bevatten.

Met ingang van 1 september 2007 worden in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de in een andere zaak of in een andere aanleg genomen conclusies waarnaar wordt verwezen of waaraan wordt gerefereerd, niet beschouwd als conclusies in de zin van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. (artikel 744 Ger.W.).

Met ingang van 1 september 2007 dienen in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de laatste conclusies van partijen de vorm van een syntheseconclusie aan te nemen. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangt de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend de gedingleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748bis Ger.W.). Door het feit dat de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend de gedingleidende akte vervangt, dienen deze vorige conclusies en gedingleidende akte voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. als onbestaande beschouwd te worden. Een argument dat niet als zodanig opnieuw wordt verwoord doch louter steunt op een verwijzing of referentie naar een eerder in dezelfde aanleg genomen conclusie of gedingleidende akte, en dus verwijst of refereert naar een voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. onbestaande conclusie of gedingleidende akte, dient dan ook niet beantwoord te worden.

B. Met betrekking tot de toelaatbaarheid van het hoger beroep en de ontvankelijkheid van de in hoger beroep geformuleerde vorderingen:

6.2.1. Geïntimeerde werpt geen grond van niet-toelaatbaarheid van het hoger beroep of van niet-ontvankelijkheid van enige vordering in hoger beroep op, terwijl anderzijds de rechtbank ook ambtshalve daartoe geen redenen vaststelt. Het hoger beroep van appellante is derhalve toelaatbaar en ontvankelijk.

6.2.2. Van de kant van de appellante wordt wel het middel herhaald waarmee zij argumenteert dat de oorspronkelijke (in eerste aanleg ingestelde) vordering van de geïntimeerde onontvankelijk was. Uit haar beroepsakte blijkt dat zij deze stelling steunt op het argument dat er tussen haar en de geïntimeerde partij geen (geldige) overeenkomst zou hebben bestaan en op de stelling dat geïnti-

meerde (te lang) zou hebben getalmd met het instellen van een procedure. Of er al dan niet een geldige overeenkomst / relatie zou hebben bestaan tussen de partijen is een vraag die de grond van de vordering aanbelangt en niet de ontvankelijkheid ervan. Deze Rechtbank zal hier derhalve infra op terugkomen. Voor wat de argumentatie omtrent het talmen van de geïntimeerde betreft, stelt de Rechtbank vast dat appellante vooreerst geen enkel bewijs van deze bewering aanbrengt, dat er bovendien door haar geen enkele rechtsgrond wordt aangeleverd waarop zij zich voor haar argumentatie zou kunnen baseren, dat er van (bevrijdende) verjaring in casu geen enkele sprake kan zijn (zie art. 2277 B.W.) en dat de geïntimeerde in alle geval over een schuldvordering en een rechtsvordering lastens de appellante beschikte, zodat de oorspronkelijke vordering zoals deze door de geïntimeerde voor de eerste rechter werd ingesteld in alle geval ontvankelijk was.

C. Nopens de grieven van de appellante:

6.3.1. Bij artikel 1315, lid 1 B.W. wordt voorgeschreven: 'Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen.' Bij toepassing van deze wetsbepaling behoort het aan de geïntimeerde, die de uitvoering vordert van een betalingsverbintenis in hoofde van de appellante, om het bestaan en de inhoud van die verbintenis te bewijzen.

Aangezien de appellante in alle geval geen handelaar is, dient de geïntimeerde aan de aldus op haar rustende bewijslast te voldoen overeenkomstig de strikte bewijsregeling die krachtens de artikelen 1316 e.v. B.W., geldt in burgerlijke zaken, waaronder de bepalingen van artikel 1341 B.W. (*Een akte voor een notaris of een onderhandse akte moet worden opgemaakt van alle zaken die de som of de waarde van 375 euro te boven gaan, zelfs betreffende vrijwillige bewaargevingen; het bewijs door getuigen wordt niet toegelaten tegen en boven de inhoud van de akten, en evenmin omtrent hetgeen men zou*

beweren voor, tijdens of sinds het opmaken te zijn gezegd, al betreft het een som of een waarde van minder dan 375 euro.'), en artikel 1353 B.W. (*'Vermoedens die niet bij de wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat, behalve wanneer tegen een handeling uit hoofde van arglist of bedrog wordt opgekomen'*).

6.3.2. Tot bewijs van haar aanspraken verwijst de geïntimeerde naar haar wettelijke verplichting om als distributienetbeheerder energie te leveren aan de appellante na diens uitsluiting door haar commerciële leverancier (E.) naar de reglementair bepaalde tarifiering, naar de brieven waarmee dit aan de appellante werd aangekondigd op 8 en 9 januari 2007 (stuk 11), naar de verschillende door haar opgestelde facturen (stuk 1 en 2) en naar de slofacturen van 30/04/2007 voor aardgas en van 04/06/2007 voor elektriciteit en naar de ingebrekestellingen die aan het (aan geïntimeerde gekende) adres van de appellante werden verstuurd.

De stelling van de appellante dat er geen enkel bewijs voorligt van het bestaan van een overeenkomst tussen haar en geïntimeerde, kan niet worden gevolgd. Appellante verliest immers uit het oog dat er in alle geval bewijs voorligt van het bestaan van een contractuele relatie tussen haar en de commerciële energieleverancier E. sinds december 2006 (hetgeen zij overigens op geen enkele wijze betwist) en dat het eveneens vaststaat dat deze commerciële leverancier appellante sinds januari 2007 heeft 'gedropt' bij geïntimeerde omwille van wanbetalingen. Geïntimeerde was daarbij wettelijk verplicht om sinds januari 2007 op te treden als de 'sociale leverancier' van de appellante, overeenkomstig de bepalingen van het Elektriciteitsdecreet van de Vlaamse Regering van 17/07/2000 (houdende de organisatie

van de elektriciteitsmarkt) en deze van het Besluit van de Vlaamse Regering van 31/01/2003 (betreffende de sociale openbare dienstverlening in de vrijgemaakte energiemarkt). Met andere woorden, geïntimeerde was overeenkomstig de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen, verplicht om appellante als klant te aanvaarden en te bedienen.

De onderlinge verhouding tussen de maatschappij en de gebruiker is niet van contractuele maar wel van reglementaire aard (R.v.St., 27 september 1988, R.W., 1990-91, 151). Het reglementair karakter van de verhouding verdeler - gebruiker heeft voor gevolg dat de algemene voorwaarden van het reglement op alle gebruikers van toepassing zijn. Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de gebruikers onderworpen aan het reglement dat door hen steeds kan worden aangevraagd bij de maatschappij of via het internet kan worden geraadpleegd.

Het reglementair karakter en de bindende kracht van de algemene leveringsvoorwaarden inzake openbare nutsvoorzieningen wordt algemeen aanvaard (zie bvb. Cass., 4 december 2000; Cass., 27 november 2006, www.cass.be, Gent, 20 mei 1992, T.B.S.R., 1993, 451).

Geïntimeerde bewijst hiermee naar voldoening van recht het bestaan en de inhoud van de betalingsverbintenissen in hoofde van de appellante. Deze laatste is derhalve in principe gehouden tot de betaling van de verschillende door de geïntimeerde ingevorderde facturen tenzij zij aantoonde dat zij van deze verbintenissen bevrijd zou zijn.

6.3.3. Appellante voert aan dat zij bevrijd is van de verplichtingen voortvloeiend uit de overeenkomst. Dienaangaande schrijft artikel 1315, lid 2 B.W. voor: *'Omgekeerd moet bij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.'* Overeenkomstig deze wetsbepaling draagt appellante dus de bewijslast van haar

beweringen dat zij (deels of volledig) bevrijd is van de hierboven bedoelde betalingsverbintenissen.

6.3.4. Appellante heeft het vooreerst over haar bewering dat zij gedurende de periode van het verbruik van het aangerekende gas- en elektriciteitsverbruik niet meer woonachtig was op het bewuste adres. Zij toont echter op geen enkele wijze aan dat zij ook maar enige inspanning heeft gedaan om haar adresverandering en/of stopzetting van uitbating (van een drankgelegenheid) heeft meegedeeld aan ofwel haar commerciële leverancier (E.), ofwel haar sociale leverancier (geïntimeerde). Evenmin toont de appellante aan dat zij ook maar de minste inspanning heeft gedaan om aan haar energieleverancier(s) te laten weten dat zij zou verhuizen zodat de energiemeters ofwel konden worden afgesloten ofwel konden worden overgedragen op naam van een derde. Zoals de eerste rechter terecht heeft opgemerkt, bestaat er ook in hoofde van de appellante een verplichting om overeenkomsten te goeder trouw uit te voeren en om haar medecontractant te verwittigen/informereren indien er iets verandert of dient te veranderen in de contractuele relatie, zelfs al weze deze relatie van reglementaire aard.

Appellante heeft dit dus duidelijk niet gedaan.

Voor het overige bewijzen de door de appellante in het debat gebrachte stukken in het geheel niets dat ook maar op enige wijze relevant zou kunnen zijn voor de beoordeling van het voorliggende geschil. Het proces-verbaal van vaststelling van gerechtsdeurwaarder DE KNIBBER (stuk 1 appellante), daterend van 28 juni 2006, toont enkel aan dat een drankgelegenheid met als naam [...] op die datum werd uitgebaat door een zekere heer D.S. P., dat er aldaar bepaalde goederen en toestellen door deze heer D.S. werden gebruikt. Met betrekking tot de aansluitingen en meters van gas en elektriciteit levert dit proces-verbaal geen enkel nuttig gegeven op. Laat staan dat er iets zou

kunnen worden uil afgeleid dat tot de conclusie kan leiden dat appellante een half jaar later (begin 2007) geen energie (meer) zou hebben afgenomen van geïntimeerde. De brief van de raadsman van appellante aan de raadsman van de vennootschap C. (stuk 2 appellante), daterend van 15 juni 2006, bevat evenmin enig dienstig gegeven met betrekking tot de leveringen van gas en elektriciteit en heeft geen enkel uitstaans met de relatie tussen appellante en haar leveranciers van energie. In alle geval kan er niet uit worden afgeleid dat appellante samen met haar verhuurder of met een nieuwe uitbater van de drankgelegenheid de meterstanden zou hebben opgenomen zoals zij in haar beroepsconclusies voorhoudt (blz. 5), maar dus niet bewijst. Met andere woorden, deze stukken zijn in alle geval res inter alios acta voor de tussen de appellante en de geïntimeerde bestaande (contractuele) verhouding en voor de daaruit voortvloeiende verbintenissen.

6.3.5. De oorspronkelijke vordering van de huidige geïntimeerde werd derhalve door de eerste rechter volkomen terecht gegrond bevonden. Het hoger beroep van de appellante dient ongegrond te worden verklaard.

D. Nopens de gerechtskosten;

6.4. De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (artikel 1018, 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

Artikel 1, lid 2 van het KB van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat, bepaalt dat de bedragen vastgesteld worden per

aanleg.

Wat het hoger beroep betreft, is de geïntimeerde de in het gelijk gestelde partij, zodat alleen voor de geïntimeerde een rechtsplegingsvergoeding dient te worden vastgesteld dewelke volledig en uitsluitend ten laste valt van de appellante.

De vordering is een in geld waardeerbare vordering waarvoor het geïndexeerde basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk is aan 440,00 euro (zie art. 3 K.B. 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek. (B.S. 9 november 2007, p. 56834).

De rechter is niet gebonden aan het door de partij begrote bedrag van elke aangegeven kost in de uitgavenstaat en dient die te begroten op de werkelijke kosten, ook al is die begroting hoger of lager dan de vermelding van die kost in de uitgavenstaat (Cass., 15 juni 2007, Arr. Cass., 2007, 1354; Pas., 2007, 1232 en R.W. 2010 -11, 381).

Geen der partijen heeft om een aanpassing verzocht van dit basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding.

6.5. Geïntimeerde verzoekt de Rechtbank in haar beroepsconclusies dat het uit te spreken vonnis voorlopig uitvoerbaar zou worden verklaard met' uitsluiting van borgstelling en kantonnement.

De uitvoerbaarheid bij voorraad vormt een uitzondering op het principe van de schorsende werking van de gewone rechtsmiddelen (art. 1397 en 1398 Ger.W.; DIRIX. E. en BROECKX. K., Beslag, in A.P.R., Kluwer, Antwerpen, 1992, 154, nr. 277). Aangezien huidig vonnis in tweede aanleg wordt uitgesproken zijn geen gewone rechtsmiddelen meer mogelijk. Derhalve is een uitdrukkelijke uitvoerbaarverklaring totaal overbodig en is huidig vonnis krachtens de wet zelf uitvoerbaar bij voorraad.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

recht doende op tegenspraak,

Met inachtneming van de artikelen 2, 24, 34 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpende als ongegrond, niet ter zake dienend en/of overbodig;

Verklaart het hoger beroep van appellante ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt derhalve het bestreden vonnis, zoals uitgesproken door de Vrederechter van het derde kanton te Gent op 20 april 2010 (AR 09A891), in al zijn onderdelen;

Veroordeelt appellante tot de kosten van deze aanleg en begroot die kosten als volgt;

- aan de zijde van de appellante: rolrecht beroep: € 82,00
- aan de zijde van geïntimeerde: rechtsplegingsvergoeding € 440,00

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 28 APRIL 2011

17de Kamer

Magistraat: dbr. Timmermans
Advocaten mrs. Verdonck en Van De Keere

I O V T / S.B.

Drop (residentieel) • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Meldingsplicht verhuis • Domicilie

Drop (résidentiel) • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation de mentionner un déménagement • Domicile

Een netgebruiker dient niet op het verbruiksadres gedomicilieerd te zijn om toch energie te kunnen verbruiken.

De melding van zijn verhuis aan zijn commerciële leverancier, is niet alleen een contractuele verplichting maar is tevens een verbintenis die kadert binnen de uitvoering te goeder trouw van een overeenkomst.

Gezien de distributienetbeheerder wettelijk verplicht is om de netgebruiker ingevolge een drop door de commerciële leverancier verder te beleveren, is er geen sprake van een belevering ingevolge een tussen partijen afgesloten overeenkomst.

De verhouding tussen de distributienetbeheerder en de netgebruiker is niet van contractuele maar wel van reglementaire aard.

Het reglementair karakter van de verhouding verdelergebruiker heeft voor gevolg dat de algemene voorwaarden van het reglement op alle verbruikers van toepassing zijn.

Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de verbruikers onderworpen aan het reglement, dat door hen steeds kan worden aangevraagd bij de maatschappij of via het internet kan worden geraadpleegd.

Het reglementair karakter en de bindende kracht van de algemene leveringsvoorwaarden inzake openbare nutsvoorzieningen wordt algemeen aanvaard.

L'utilisateur du réseau ne doit pas être domicilié à l'adresse de consommation pour pouvoir consommer de l'énergie.

La mention de son déménagement à un fournisseur commercial n'est pas seulement une obligation commerciale mais également une obligation d'exécution de bonne foi d'une convention.

Si le gestionnaire de réseau de distribution est légalement obligé de fournir l'utilisateur de réseau à la suite d'un drop fait par un fournisseur commercial, il n'est pas question d'une fourniture découlant de la conclusion d'une convention entre parties.

La relation entre le gestionnaire de réseau et l'utilisateur de réseau n'est pas de nature contractuelle mais bien réglementaire.

Le caractère réglementaire de la relation distributeur-utilisateur a comme conséquence que les conditions générales du règlement sont applicables à tous les utilisateurs.

Par le seul fait du raccordement au réseau de distribution, les utilisateurs sont soumis au règlement, qui peut toujours être demandé à la société ou être consulté sur le site internet.

Le caractère réglementaire et la force contraignante des conditions générales de fourniture en matière de service d'utilité publique est généralement acceptée.

‘...

I. DE RECHTSPLEGING:

1.1. De zaak werd voor deze rechtbank en kamer ingeleid bij dagvaarding die op regelmatige wijze werd betekend op 17 februari 2010.

1.2. Op de openbare terechtzitting van 31 maart 2011 werden de raadslieden van de partijen gehoord, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

1.3. De rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door de partijen neergelegde stukkenbundels.

II. DE VORDERINGEN:

2.1. De vordering van de eiseres strekt er toe de verweerder in een bij voorraad uitvoerbaar verklaard vonnis te horen veroordelen tot betaling van 2.364,63 euro vermeerderd met ‘wettelijke verwijlinteressen’ vanaf 04/08/2009 en met de gerechtelijke intresten vanaf de datum van dagvaarding en met de gerechtskosten.

2.2. Van de kant van de verweerder wordt gevorderd om de vordering als ongegrond af te wijzen en om eiseres tot de gedingkosten te veroordelen.

III. BEOORDELING:

A. De feiten:

3.1. De feitelijke gegevens van de zaak blijken afdoende uit de voorliggende stukken en zijn door de partijen zelf voldoende gekend. Onder de verdere rubrieken zullen deze gegevens hernomen worden in de mate dat zij relevant zijn voor de beoordeling van de zaak.

Samengevat heeft het geschil betrekking op de invordering van verschillende onbetaalde facturen, daterend van 28/10/2005 tot 24/01/2009, voor de levering van gas en elektriciteit op het adres [...] gedurende de periode aflopend op 03/10/2007.

B. Met betrekking tot de procedure:

3.2.1. Overeenkomstig artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. dient een vonnis onder meer het antwoord op de conclusies van partijen te bevatten.

Met ingang van 1 september 2007 worden in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de in een andere zaak of in een andere aanleg genomen conclusies waarnaar wordt verwezen of waaraan wordt gerefereerd niet beschouwd als conclusies in de zin van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. (artikel 744 Ger.W.).

Met ingang van 1 september 2007 dienen, in de zaken waarin op die datum nog geen conclusiekalender of rechtsdag werd aangevraagd of vastgesteld, de laatste conclusies van partijen de vorm van een syntheseconclusie aan te nemen. Voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. vervangt de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (artikel 748bis Ger.W.).

Door het feit dat de syntheseconclusie alle vorige conclusies en desgevallend de gedinginleidende akte vervangt, dienen deze vorige conclusies en gedinginleidende akte voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. als onbestaande beschouwd te worden. Een argument dat niet als zodanig opnieuw wordt verwoord doch louter steunt op een verwijzing of referentie naar een eerder in dezelfde aanleg genomen conclusie of gedinginleidende akte, en dus verwijst of refereert naar een voor de toepassing van artikel 780, eerste lid, 3° Ger.W. onbestaande conclusie of gedinginleidende akte, dient dan ook niet beantwoord te worden.

3.2.2. Partijen zijn in onderling akkoord afgeweken van de bij beschikking van 11 maart 2010 vastgestelde conclusietermijnen.

C. Met betrekking tot de toelaatbaarheid en de ontvankelijkheid van de vordering:

3.3. Verweerder betwist de toelaatbaarheid en de ontvankelijkheid van de ingestelde vordering niet. De Rechtbank ziet daartoe ook ambtshalve geen redenen. De vordering is derhalve toelaatbaar en ontvankelijk.

D. Beoordeling ten gronde van de ingestelde vordering:

3.4.1. Bij artikel 1315, lid 1 B.W. wordt voorgeschreven: ‘Hij die de uitvoering van een verbintenis vordert, moet het bestaan daarvan bewijzen’. Bij toepassing van deze wetsbepaling behoort het aan de eiseres, die de uitvoering vordert van een betalingsverbintenis in hoofde van de verweerder, om het bestaan en de inhoud van die verbintenis te bewijzen.

Aangezien de verweerder in alle geval geen handelaar is, moet de eiseres aan de aldus op haar rustende bewijslast voldoen overeenkomstig de strikte bewijsregeling die, krachtens de artikelen 1316 e.v. B.W., geldt in burgerlijke zaken, waaronder de bepalingen van artikel 1341 B.W. (*‘Een akte voor een notaris of een onderhandse akte moet worden opgemaakt van alle zaken die de som of de waarde van 375 euro te boven gaan, zelfs betreffende vrijwillige bewaaringen; het bewijs door getuigen wordt niet toegelaten tegen en boven de inhoud van de akten, en evenmin omtrent hetgeen men zou beweren voor, tijdens of sinds het opmaken te zijn gezegd, al betreft het een som of een waarde van minder dan 375 euro’*) en artikel 1353 B.W. (*‘Vermoedens die niet bij de wet zijn ingesteld, worden overgelaten aan het oordeel en aan het beleid van de rechter, die geen andere dan gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens zal aannemen, en zulks alleen in de gevallen waarin de wet het bewijs door getuigen toelaat, behalve wanneer tegen een handeling uit hoofde van arglist of bedrog wordt opgekomen’*).

3.4.2. Tot bewijs van haar aanspraken verwijst de eiseres naar haar verplichting om als distributienetbeheerder (en sociale leverancier) energie te leveren aan de verweerder na diens uitsluiting door zijn commerciële leverancier (E.), naar de reglementair bepaalde tarifiering, naar de verschillende facturen en naar de slotfacturen, naar de ingebrekestellingen, de factuurvoorwaarden en het van toepassing zijnde reglement.

Eiseres is inderdaad als distributienetbeheerder wettelijk verplicht om gas en elektriciteit te leveren aan de klant die gedropt wordt door zijn commerciële leverancier. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 9, §1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009 betreffende de sociale openbare dienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en aardgasmarkt (voorheen artikel 13 Besluit Vlaamse Regering 31/01/2003) en wordt ook omschreven als de sociale openbare dienstverplichtingen (SODV) van de eiseres.

Eiseres bewijst derhalve naar voldoening van recht het bestaan en de inhoud van de betalingsverbintenis in hoofde van de verweerder. Verweerder is in principe gehouden tot de betaling van de verschillende door de eiseres ingevorderde facturen (stuk 1 tot 14 van de eiseres).

3.4.3. De verweerder voert evenwel aan dat de vordering ongegrond dient te worden verklaard en dat hij bevrijd is van de verplichtingen voortvloeiend uit de overeenkomst. Dienaangaande schrijft artikel 1315, lid 2 B.W. voor: 'Omgekeerd moet hij die beweert bevrijd te zijn, het bewijs leveren van de betaling of van het feit dat het tenietgaan van zijn verbintenis heeft teweeggebracht.'

Overeenkomstig deze wetsbepaling draagt verweerder de bewijslast van zijn beweringen dat hij (deels of volledig) bevrijd is van de hierboven bedoelde betalingsverbintenissen.

Eiseres is een handelaar zodat verweerder het recht heeft om zich ten aanzien van haar te beroepen op de bepalingen van het handelsrecht inzake bewijsvoering, nu de verbintenis in hoofde van de eiseres een handelsrechtelijk karakter heeft. Krachtens artikel 25 van titel IV van het wetboek van Koophandel, kan het bewijs van een handelsovereenkomst worden geleverd door alle bewijsmiddelen, vermoedens inbegrepen.

3.4.4. (a) Verweerder stelt vooreerst dat hij (slechts) gedomicilieerd was op het bewuste adres (...) van 12/02/2004 tot 09/09/2005 en dat hij het (door hem gehuurde) pand in werkelijkheid reeds sinds einde maart 2005 had verlaten. De rechtbank stelt vast dat verweerder van deze beweringen onvoldoende overtuigend bewijs naar voor brengt en bovendien houdt verweerder er blijkbaar geen rekening mee dat hij niet op het gebruiksadres hoeft gedomicilieerd te zijn om toch energie te kunnen verbruiken. Van enige mededeling van een verhuis aan ofwel de commerciële leverancier (E.), ofwel de sociale leverancier (eiseres) ligt geen enkel bewijs voor terwijl dit uitsluitend de taak en de verantwoordelijkheid van verweerder was. Hij en hij alleen diende zijn commerciële leverancier van zijn verhuis in te lichten. Dit is een contractuele verplichting tussen verweerder en zijn leverancier, maar het is tegelijk een verbintenis die op de schouders van de verweerder rust en die kadert binnen de uitvoering te goeder trouw van een overeenkomst.

(b) Verweerder is van mening dat er tussen hem en de eiseres geen (schriftelijke) overeenkomst werd gesloten. Verweerder verliest daarbij uit het oog dat eiseres verplicht was om hem energie te leveren nadat verweerder bij haar gedropt was door zijn commerciële leverancier (stuk 17 eiseres). Bovendien weze het nogmaals herhaald dat het een contractuele verplichting van de verweerder was om zijn leverancier in te lichten over zijn verhuis, hetgeen dus blijkbaar niet is gebeurd.

De onderlinge verhouding tussen de eiseres en de verbruiker is niet van contractuele maar wel van reglementaire aard (zie o.a. R.v.St., 27 september 1988, R.W., 1990-91, 151). Het reglementair karakter van de verhouding verdelers - gebruiker heeft voor gevolg dat de algemene voorwaarden van het reglement op alle verbruikers van toepassing zijn. Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de verbruikers onderworpen aan het reglement, dat door hen steeds kan worden aangevraagd bij de maatschappij of via het internet kan worden geraadpleegd. Het reglementair karakter en de bindende kracht van de algemene leveringsvoorwaarden inzake openbare nutsvoorzieningen wordt algemeen aanvaard (Gent, 20 mei 1992, T.B.B.R., 1993, 451).

(c) In tegenstelling tot wat verweerder argumenteert zijn de 'dropberichten' duidelijk en voor geen verkeerde interpretatie vatbaar (stuk 17 eiseres). Uit de rechter kolom van deze 'edie-berichten' kan worden afgeleid dat verweerder als klant bij eiseres werd 'gedropt' voor de leveringen van elektriciteit en gas op het adres [...] en dit vanaf 21/07/2005. Uit stuk 18 van eiseres kan bovendien worden afgeleid dat er (opnieuw) een commerciële leverancier was die vanaf 03/10/2007 op het adres [...] energie zou leveren.

(d) Het is mogelijk dat verweerder de facturen niet heeft ontvangen indien het verhaal van zijn verhuis (sinds april 2005) met de werkelijkheid overeenstemt.

Deze toestand is echter enkel en alleen aan de nalatigheid van de verweerder zelf te wijten aangezien deze noch zijn commerciële, noch zijn sociale leverancier op de hoogte heeft gebracht van zijn verhuis. De beweringen van verweerder dat er andere bewoners op het adres aanwezig zouden zijn geweest en dat deze de energie zouden hebben verbruikt, worden niet bewezen.

(e) De door de verweerder in ondergeschikte orde ingeroepen rechtsverwerking is in casu niet aanwezig. Deze kan immers niet worden afgeleid uit de omstandigheid dat eiseres - conform haar wettelijke verplichtingen - gas en elektriciteit is blijven leveren op het verbruiksadres en evenmin kan dit worden afgeleid uit de vaststelling dat eiseres pas in 2010 tot dagvaarding is overgegaan. De door verweerder aangehaalde rechtspraak is weinig terzake dienend aangezien verweerder in casu meermaals in gebreke werd gesteld door de eiseres en er dus geen sprake kan zijn van een (omstandig) stilzitten van eiseres waardoor zij haar vorderingsrecht zou hebben verwerkt.

3.4.5. De ingestelde vordering dient derhalve integraal gegrond te worden bevonden voor wat betreft de hoofdsommen.

Met betrekking tot de gevorderde moratoire intresten merkt de rechtbank echter op dat deze door de eiseres worden gevorderd vanaf 04/08/2009, zijnde de datum van de ingebrekestelling door de raadsman van de eiseres (stuk 16 eiseres). Deze ingebrekestelling werd echter ook naar het adres [...] verstuurd terwijl de verweerder daar sinds september 2005 al niet meer ingeschreven was in de bevolkingsregisters. Van een ingebrekestelling die tot doel heeft het vertrekpunt te zijn voor de berekening van de moratoire intresten kan geëist worden dat deze naar het correcte en actuele adres van de schuldenaar zou worden verzonden, quod non in casu.

Derhalve zal de rechtbank pas moratoire intresten toekennen vanaf de dagvaarding.

3.4.6. Eiseres vraagt tevens dat het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard, met uitsluiting van de mogelijkheid van borgstelling en van kantonnement.

De uitvoerbaarheid bij voorraad vormt een uitzondering op het principe van de schorsende werking van de gewone rechtsmiddelen (art. 1397 en 1398 Ger.W.; DIRIX, E. en BROECKX, K., Beslag, in A.P.R., Kluwer, Antwerpen, 1992, 154, nr. 277). De vordering tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis dient te worden gemotiveerd (PLOVIE, P., noot bij Gent, 22 december 1993, P&B, 1994, 43).

Een automatisch toestaan van de voorlopige tenuitvoerlegging, zonder enige motivering en ingaande op een eveneens niet gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging is strijdig met de bepalingen van het gerechtelijk wetboek (Antw, 11 februari 1987, R.W., 1986-87, 2640; Gent, 9 maart 1995, R.W., 1995-96, 431).

Voorts kan het bedrag waartoe een procespartij zou worden veroordeeld in beginsel steeds gekantonneerd worden aangezien dit een recht is dat aan de schuldenaar toekomt (art. 1398 lid 2 en art. 1404 Ger.W.).

De schuldeiser die de uitsluiting van het kantonnement vordert, is verplicht deze eis voldoende te motiveren door aan te tonen dat hij dringend de beschikking over de gelden nodig heeft (DIRIX, E. en BROECKX, K., o.c., 196, nr. 360). Het kantonnement kan immers overeenkomstig art. 1406 Ger.W. slechts verboden worden indien de vertraging in de regeling de schuldeiser blootstelt aan een ernstig nadeel (art. 1406 Ger.W. in 'Commentaar gerechtelijk recht', Kluwer, Antwerpen, 3). Het ernstig nadeel beoogt de levensbehoeften van de schuldeiser, die zowel betrekking kunnen hebben op het levensonderhoud als op de economische overleving van een onderneming (Brussel, 25 juni 1999, J.T., 2000, 187; Brussel, 8 juli 1998, J.T., 1998, 796).

De uitvoerbaarheid bij voorraad en de uitsluiting van het vermogen tot kantonnement zijn derhalve uitzonderingsmaatregelen die enkel in bijzondere en gemotiveerde omstandigheden kunnen worden uitgesproken.

De bodemrechter oordeelt soeverein over de omstandigheden die de uitvoerbaarheid bij voorraad (kunnen) rechtvaardigen. Hij kan hierbij onder meer rekening houden met:

- het dringend karakter van de veroordeling;
- de mogelijke insolabiliteit van de debiteur;
- het betwist karakter van de schuldvordering;
- de datum van het ontstaan van de schuldvordering;
- de belangrijkheid van de schuldvordering;
- de dilatoire houding van de debiteur.

Rekening houdend met deze criteria kent de Rechtbank in de concrete omstandigheden van deze zaak de uitvoerbaarheid bij voorraad toe. Er zijn evenwel geen redenen om het vermogen tot kantonnement uit te sluiten.

E. Nopens de gerechtskosten:

3.5. De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (artikel 1018, 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

Wat de ingestelde vordering betreft is de eiseres de in het gelijk gestelde partij.

De vordering van de eiseres is een in geld waardeerbare vordering van 750,01 tot 2.500,00 euro. Voor deze vordering is het geïndexeerde basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding derhalve gelijk aan 440,00 euro (zie art. 2 K.B. 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, B.S. 9 november 2007, p. 56834).

Verweerder heeft om een vermindering van het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding gevraagd. De rechtbank ziet hiertoe echter geen redenen en verweerder levert evenmin enig bewijs van een in de wet voorziene grond om tot de vermindering van het basisbedrag te kunnen besluiten.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

rechtdoend op tegenspraak,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpende als ongegrond, niet ter zake dienend en/of overbodig;

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en als volgt gegrond:

Veroordeelt verweerder om te betalen aan eiseres het bedrag van 2 364,63 euro te vermeerderen met de gerechtelijke (moratoire) intresten vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van volledige betaling;

Wijst het meer- en andersgevorderde als ongegrond af;

Veroordeelt verweerder tot betaling van de kosten van het geding en begroot de opgegeven kosten als volgt:

Langs de kant van eiseres:
dagvaarding: 207,33 EUR

rechtsplegingsvergoeding:
440,00 EUR

Langs de kant van verweerder: nihil

Verklaart huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en met uitsluiting van de borgstelling. Zegt dat er geen redenen zijn om het kantonement uit te sluiten.

JUSTICE DE PAIX DU CANTON D'ANDERLECHT - 20 JUILLET 2011

Magistrat: Mme H. Buyse

Advocat : Mr Dhont

S T / L.B.

Marché de l'énergie • Fourniture sociale • Résiliation • Suspension de la fourniture • Client protégé • Période hivernale

Energiemarkt • Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering • Beschermde klant • Winterstop

Conformément à la législation régionale bruxelloise, à défaut de paiement d'une échéance du plan prévu dans sa condamnation, le contrat de fourniture de dernier ressort du client protégé (resté en défaut de paiement vis-à-vis du fournisseur de dernier ressort ou qui n'a pas respecté son plan d'apurement vis-à-vis de celui-ci) est résilié et le fournisseur de dernier ressort est autorisée à procéder à la coupure physique de l'alimentation en énergie, au besoin à l'aide de la force publique.

Op basis van de wetgeving van het Brussels Gewest wordt, bij gebreke aan betaling op de vervaldag van het afbetalingsplan waartoe hij werd veroordeeld, het leveringscontract van de beschermde afnemer (die in gebreke is gebleven te betalen ten aanzien van de sociale leverancier of die zijn afbetalingsplan ten aanzien van deze laatste niet is nagekomen) ontbonden en is de sociale leverancier gemachtigd om over te gaan tot de fysieke schorsing van de energielevering, met behulp van de openbare macht.

'...

Vu la citation introductive d'instance signifiée le 31 mai 2011;

Vu la loi du 15 juin 1935 sur l'emploi des langues en matière judiciaire;

Où le conseil de la partie demanderesse ainsi que la partie défenderesse en leurs explications;

Attendu qu'il résulte des éléments de la cause, notamment des explications fournies par le conseil de la partie demanderesse, que l'action est fondée;

Attendu que comme l'action porte à la fois sur une demande qui n'est pas évaluable en argent et sur une demande évaluable en argent, il y a lieu de fixer l'indemnité de procédure sur la base de la demande pour laquelle l'indemnité la plus élevée est légalement due (Cass., 11 mai 2010, P.10.0109N), soit en l'espèce celle dont question à l'article 3 de l'arrêté royal du 26 octobre 2007 (MB., 9 novembre 2007);

Attendu que la partie défenderesse sollicite termes et délais pour s'acquitter de sa dette;

Qu'elle se trouve dans la situation prévue par les articles 1244 du Code civil et 1333 du Code judiciaire; qu'il y a donc lieu de lui accorder les facilités de paiement déterminées ci-après;

PAR CES MOTIFS,

Nous, JUGE DE PAIX,

Statuant contradictoirement et en premier ressort;

Déclarons l'action recevable et fondée;

Condamnons la partie défenderesse à payer à la partie demanderesse la somme de MILLE QUATRE CENT SEPTANTE-NEUF euros SEPTANTE-SEPT cents (1 479,77€), augmentée des intérêts judiciaires à partir de la date de la citation;

Condamnons la partie défenderesse aux dépens, liquidés à la somme de 231,50 euros, en ce compris le mon-

tant de 82,50 euros à titre d'indemnité de procédure, la demande de réduction formée par la partie succombante étant fondée;

L'autorisons à se libérer du montant de ces condamnations par des versements mensuels de 50,00 euros, dont le premier est fixé au 5 août 2011;

Disons qu'à défaut de paiement à l'une des échéances, (a) le solde restant dû deviendra immédiatement exigible, sans mise en demeure préalable, (b) la partie demanderesse est autorisée à résilier le contrat de fourniture d'énergie la liant à la partie défenderesse et (c) de procéder à la coupure physique de l'alimentation en énergie, au besoin par la voie de la force publique;

Déclarons le présent jugement exécutoire par provision, nonobstant tout recours et sans caution;

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT- 20 OKTOBER 2011

Magistraat: dbr. De Waele

Advocaten: mrs. Verdonck, Ingels en Haesereyn

I O V T / CS en HG.

**Drop residentieel •
Betaling van het verbruik
• Verhuismeldingsplicht
• Verwittiging van de
distributienetbeheerder •
Bewijslast**

**Paiement de la consommation
• Drop résidentiel • Obligation
d'information du déménagement
• Avertissement du gestionnaire
de réseau • Charge de la preuve**

In geval de commerciële energieleverancier het leveringscontract met de huishoudelijke netgebruiker beëindigt wegens wanbetaling (dropt), is de distributienetbeheerder verplicht de huishoudelijke afnemer te beleveren.

Bij verhuis is het aan de netgebruiker om melding te maken aan de distributienetbeheerder als zijn sociale leverancier wie hem opvolgt en vanaf welk tijdstip. Voor de netbeheerder is het onmogelijk om al de wijzigingen in het klantenbestand zelf op te volgen. De distributienetbeheerder kan enkel rekening houden met de informatie die hem wordt aangebracht door de geregistreerde eindverbruikers.

Bij gebrek aan melding kan de geregistreerde eindverbruiker verder voor het verbruik worden aangesproken tot op het moment dat er zich een nieuwe verbruiker meldt of de netbeheerder ontdekt dat de eindverbruiker er niet meer woont. De netgebruiker blijft aldus gebouwen het gemaakte verbruik te betalen.

Quand un fournisseur d'énergie commercial met fin au contrat de fourniture avec un utilisateur domestique à cause d'un défaut de paiement (drop), le gestionnaire du réseau de distribution est obligé de fournir à cet utilisateur domestique.

En cas de déménagement il appartient à l'utilisateur de réseau d'informer son gestionnaire de réseau de distribution, qui est son fournisseur social, de l'identité de la personne qui le succèdera ainsi que de la date. Il est impossible pour le gestionnaire de réseau de suivre lui-même tous ces changements d'utilisateurs de réseau. Le gestionnaire de réseau peut uniquement tenir compte des informations qui lui sont fournies par les utilisateurs finaux enregistrés.

En absence de communication l'utilisateur final peut continuer à être appelé à payer la consommation jusqu'au moment où un nouveau consommateur s'annonce ou que le gestionnaire de réseau découvre que l'utilisateur final n'y habite plus. L'utilisateur de réseau reste donc obligé d'acquitter la consommation.

'...

I. DE VORDERINGEN VAN DE PARTIJEN

De vordering van eiseres strekt ertoe verweerder te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 3 082,87, te vermeerderen met intresten vanaf 1 februari 2010 en met de kosten van het geding.

In de loop van de procedure ging verweerder over tot dagvaarding in tussenkomst van G. H.

Verweerder vordert in ondergeschikte orde (in de hypothese dat de rechtbank de vordering van eiseres (gedeeltelijk) gegrond zou verklaren) de veroordeling van G. H. tot vrijwaring voor alle bedragen waartoe hij zou worden veroordeeld.

II. BEOORDELING

II.1. De hoofdvordering van eiseres

De vordering van eiseres heeft betrekking op de levering van gas en elektriciteit aan de woning gelegen te [...] in de respectieve periodes van maart tot en met mei 2008 (elektrici-

teit) en 12 december 2007 tot 26 juni 2008 (gas).

Verweerder was gedomicilieerd op dit adres in de periode van 5 mei 2007 tot en met 12 november 2007 (stuk nr. 1 van verweerder).

Verweerder werd op 9 november 2007 'gedropt' door N., zijn toenmalige gas- en elektriciteitsleverancier.

Sindsdien zette eiseres de leveringen van gas en elektriciteit aan de woning gelegen te [...] verder als sociale leverancier op grond van artikel 9 § 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 2009 betreffende

de sociale openbare dienst-verplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en aardgasmarkt.

Verweerder betwist de facturen van eiseres verschuldigd te zijn omdat hij op 12 november 2007 veranderde van domicilie en samen met zijn vriendin vanaf oktober 2007 een woning huurde in [...].

De rechtbank meent dat er in de sector van de nutsbedrijven een verhuismeldingsplicht rust op de eindverbruiker. Het komt aan de eindverbruiker toe om aan de leverancier duidelijk te melden wie hem opvolgt als verbruiker en vanaf welk tijdstip. Voor een nutsbedrijf is het onmogelijk om al de wijzigingen in haar klantenbestand zelf op te volgen. Een nutsbedrijf kan enkel rekening houden met de Informatie die haar wordt aangebracht door de geregistreerde eindverbruikers.

Bij gebrek aan melding is het, gelet op het totaal gebrek aan Informatie, vanzelfsprekend dat de gas- en elektriciteitsleverancier de geregistreerde eindverbruiker kan blijven aanspreken voor de betaling van haar facturen tot op het ogenblik dat een nieuwe verbruiker zich voor het verbruiksadres laat registreren of tot op het ogenblik dat de leverancier ontdekt dat de eindverbruiker niet meer woont op het verbruiksadres zodat het verbruik uit eigen beweging wordt stopgezet.

In casu toont verweerder niet aan dat hij eiseres of N. (zijn leverancier voor de 'dropping') op de hoogte heeft gebracht van zijn verhuus uit de woning gelegen te [...].

De rechtbank kan dan ook niet anders dan besluiten dat eiseres enkel haar wettelijke verplichtingen heeft nageleefd. Zowel de 'dropping' door N. als het feit dat eiseres nadien verder aan verweerder factureerde, is louter te wijten aan de nalatigheid in hoofde van verweerder.

Aangezien verweerder nagelaten heeft om van zijn verhuus melding te maken, is hij verantwoordelijk voor de facturen van eiseres die dateren van na deze verhuus. De rechtbank besluit in de gegeven omstandigheden dan ook dat verweerder door eiseres kan worden aangesproken tot betaling van de achterstallige facturen.

Eiseres kan op basis van artikel 1153 B. W. aanspraak maken op moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de eerste ingebrekestelling, met name vanaf 1 februari 2010 (stuk nr. 13 van eiseres). Ook het feit dat deze ingebrekestelling werd verstuurd naar de vroegere woning van verweerder kan enkel worden toegerekend aan verweerder zelf.

II. 2. De vrijwaringsvordering

In ondergeschikte orde meent verweerder dat G. H., de eigenaar van de woning gelegen te [...], hem dient te vrijwaren voor de bedragen die hij verschuldigd is aan eiseres.

Verweerder stelt in besluiten dat G. H. ervoor zou zorgen dat een nieuwe huurder intrek zou nemen in de woning en dat de contracten voor de nutsvoorzieningen zouden worden overgedragen aan de nieuwe huurder. Dit wordt evenwel ontkend door G. H. Verweerder legt in dit verband geen enkel stuk voor die deze beweerde afspraak ondersteunt.

Verweerder legt evenmin stukken voor waaruit blijkt dat hij de huurovereenkomst heeft opgezegd of dat de meterstanden in samenspraak met eigenaar of nieuwe huurder werden genoteerd bij zijn verhuus.

De door verweerder in besluiten vooropgestelde premisse dat de eigenaar geacht wordt in te staan voor de kosten van verbruik in deze woning deelt de rechtbank niet. De contractuele afspraken met betrekking tot water, gas en elektriciteit behoren in beginsel tot de verantwoordelijkheid van de huurder.

Verweerder toont niet aan dat G. H. als eigenaar van de woning op de hoogte was van de betalingsproblemen van verweerder of van het feit dat eiseres als sociale leverancier de leveringen van energie had overgenomen.

De rechtbank meent dat verweerder bij zijn verhuus uit de woning gelegen te [...] nalatig is geweest door zowel zijn energieleverancier(s) als de eigenaar van de woning in het ongewisse te laten. In de gegeven omstandigheden dient enkel zichzelf in te staan voor de gevolgen van zijn nalatigheid. Op basis van de voorgelegde stukken toont verweerder niet aan dat G. H. aansprakelijk kan worden gesteld voor de betaling van de facturen van eiseres.

De vrijwaringsvordering van verweerder wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

III. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

De rechtsplegingsvergoeding, zoals bedoeld in artikel 1022 Ger.W.' dient per afzonderlijke procesverhouding te worden toegekend (S. VOET. 'Rechtsplegingsvergoeding per gerechtelijke band', R. W. 2010-2011, 888 e.v.).

De rechtbank is van oordeel dat de respectieve procesverhoudingen tussen enerzijds eiseres en verweerder en anderzijds verweerder en G.H. aanleiding geven tot een aparte rechtsplegingsvergoeding.

De rechtbank beschouwt verweerder telkens als de in het ongelijk gestelde partij.

Verweerder vraagt de rechtbank de rechtsplegingsvergoeding te herleiden naar het minimumbedrag. Gelet op de geringe complexiteit van deze zaak gaat de rechtbank in op het verzoek van verweerder.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

recht doende OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van een bedrag van € 3 082,87, te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1 februari 2010 tot de datum van betaling.

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van de volgende gerechtskosten:

- € 212,52 dagvaardingskosten

- € 412,50 rechtsplegingsvergoeding

Verklaart de vrijwaringsvordering van verweerder ontvankelijk, doch wijst deze af als ongegrond.

Veroordeelt verweerder tot betaling aan G. H. van een rechtsplegingsvergoeding van € 412,50.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 16 NOVEMBER 2011

Magistraat: B. Hagen

Advocaten: mrs. Devroe en De Wulf loco Teurelincx

I O V T / R U

**Betaling van het verbruik • MOZA
• Verantwoordelijkheid eigenaar •
Bewaarder van de aftakking**

**Paiement de la consommation
• MOZA • Responsabilité du
propriétaire • Gardien du
branchement**

Nadat de overeenkomst met de commerciële leverancier door de vertrekkende huurder werd stopgezet, is de eigenaar verantwoordelijk voor het verbruik, daterend van na het vertrek van de huurder, aangezien bij vanaf dat moment bewaarder werd van de aftakking..

Après que le contrat du fournisseur commercial a été résilié par la locataire sortant, le propriétaire est responsable de l'énergie consommée après le départ du locataire puisqu'il est, dès cet instant, le gardien du branchement.

‘...

Gezien de stukken in het dossier van rechtspleging, onder meer:

- het exploit van rechtsingang, betekend door het ambt van gerechtsdeurwaarder Luc Vernimmen te Antwerpen op 7 oktober 2010,
- de beschikking conform artikel 747 § 1 Ger.W. dd. 3 november 2010, houdende bekrachtiging van de conclusietermijnen en vaststelling van de rechtsdag,
- de conclusies van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 19 oktober 2011.

1. Beoordeling

Onderhavig geschil heeft betrekking op de levering van energie op het verbruiksadres [...]. De eis van IMEA strekt ertoe mevrouw R. hoofdelijk en ondeelbaar te horen veroordelen tot betaling van € 9 064,08 te vemeederen met de gerechtelijke intresten op € 8 850,56 en de kosten van het geding.

Uit de stukken van partijen blijkt dat mevrouw R. eigenares is van het pand gelegen aan hogervermeld verbruiksadres dat door haar werd verhuurd. Eind augustus 2006 liep de huurovereenkomst af waarna de leveringsovereenkomst met een commerciële leverancier werd stopgezet. Daar er zich geen nieuwe commerciële leverancier aanmeldde voor voormeld afnamepunt, registreerde IMEA dit afnamepunt als ‘eigenaar leegstand’. Op 21 oktober 2009 sloot mevrouw R. een nieuwe overeenkomst met een commerciële leverancier met betrekking tot voormeld afnamepunt.

In tegenstelling tot hetgeen mevrouw R. tracht voor te houden impliceert het feit dat het afnamepunt geregistreerd stond als ‘eigenaar leegstand’ geenszins dat er geen bewoning of uitbating was op hogervermeld adres. Voormelde kwalificatie is enkel het gevolg van het feit dat er voor het kwestieuze afnamepunt geen contract met een commerciële leverancier werd gesloten.

Het feit dat het kwestieuze pand de facto onbewoond was is enerzijds niet bewezen. Met de verklaringen die door mevrouw R. worden neergelegd, kan geen rekening worden gehouden daar hun onpartijdigheid niet is gegarandeerd. Gelet op de

waarde van het geschil kan het bewijs door getuigen ook niet worden toegestaan. Het feit dat er voor de zelfde periode op hogervermeld verbruiksadres geen elektriciteit werd geleverd, doet hieraan geen afbreuk.

Anderzijds is het feit dat het kwestieuze pand niet werd bewoond ook volstrekt irrelevant. Immers, mevrouw R. is als eigenares van voormeld pand verantwoordelijk voor de verbruiken. Zij werd immers bewaarder van de aftakking nadat de overeenkomst met de commerciële leverancier werd stopgezet.

Gelet op het verder gezette leegstandstarief zijn er geen tussentijdse facturen en werd slechts gefactureerd naar aanleiding van het afsluiten van een nieuwe overeenkomst met een commerciële leverancier voor voormeld afnamepunt.

Het staat vast dat de slotmeterstand die door IMEA wordt gehanteerd dezelfde is als de beginmeterstand de welke door de nieuwe commerciële leverancier werd toegepast.

Zelfs indien er verliezen waren op de binneninstallatie van mevrouw R., blijkt zij verantwoordelijk voor deze verbruiken.

Tenslotte blijkt dat de verbruiken die door IMEA worden aangerekend in dezelfde lijn liggen als de verbruiken die blijken uit de afrekeningsfacturen van de commerciële leverancier voor de periode nadat het afnamepunt werd geregulariseerd.

Gelet op het voorgaande is de eis vanwege IMEA gegrond voor wat de hoofdsom ten bedrage van € 8 850,52 betreft. Dit bedrag dient te worden vermeerderd met de verwijlintresten vanaf de datum van ingebrekestelling zijnde, 11 januari 2010.

Mevrouw R. verzoekt deze rechtbank haar toe te laten de bedragen waartoe zij bij onderhavig vonnis wordt veroordeeld te mogen afkorten aan € 50,00 per maand.

De rechtbank is van oordeel dat mevrouw R. inderdaad kan worden toegelaten de bedragen waartoe zij wordt veroordeeld te mogen afkorten, doch het door haar voorgesteld bedrag is volstrekt ontoereikend. Dit zou immers betekenen dat mevrouw R. in totaal meer dan 15 jaar dient te betalen al vorens slechts de hoofdsom is voldaan. Een bedrag van € 300,00 per maand onder de hierna vermelde modaliteiten komt veeleer billijk voor.

Gelet op de geringe complexiteit van de zaak komt het gepast voor de rechtsplegingsvergoeding te herleiden tot het minimumbedrag.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

De rechtbank stelt vast dat de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in rechtszaken nageleefd is en doet uitspraak op tegenspraak.

Om alle bovenstaande redenen:

Verklaart de eis vanwege I. toelaatbaar en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt mevrouw R. tot betaling van € 8 850,56 te vermeerderen met de verwijlintresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 11 januari 2010 tot op datum van dagvaarden en meer de gerechtelijke intresten aan dezelfde rentevoet sedertdien tot op de dag der algehele betaling.

Staat mevrouw R. toe de bedragen waartoe zij bij onderhavig vonnis wordt veroordeeld af te korten aan € 300,00 per maand, telkens betaalbaar voor de 5de van iedere maand te rekenen vanaf de maand volgend op de maand van betekening van onderhavig vonnis en met dien verstaande dat het resterende saldo onmiddellijk opeisbaar wordt bij gebreke aan zelfs maar één enkele tijdige afkorting.

Veroordeelt mevrouw R. tot de kosten van het geding, aan de zijde van I. begroot op € 218,25 dagvaardingskosten en € 990,00 rechtsplegingsvergoeding en door de rechtbank vereffend op € 218,25 dagvaardingskosten en € 550,00 rechtsplegingsvergoeding.

VREDEGERECHT TE ANTWERPEN - 21 NOVEMBER 2011

Magistraat: mevr. Schoeters
Advocaten: mrs. Devroe en Scheeders

I O V T / C S

**MOZA • Betaling van het verbruik
• Verantwoordelijkheid eigenaar •
Bewaarder van de aftakking**

**MOZA • Paiement de la
consommation • Responsabilité
du propriétaire • Gardien du
raccordement**

De eigenaar is na de uitdrijving van de huurder verantwoordelijk voor het verbruik aangezien hij als eigenaar van het verbruiksadres en bewaarder van de aftakking de verplichting heeft om zich in regel te stellen en de aftakking op zijn naam te laten registreren.

Après l'expulsion du locataire le propriétaire est responsable pour la consommation puisqu'il a en qualité de propriétaire de l'adresse de consommation et gardien du raccordement l'obligation de se régulariser et de faire enregistrer à son nom le raccordement.

‘...

De vordering:

Eiseres vordert betaling van de kosten voor energieverbruik op het adres te [...], voor de periode van 27 februari 2008 tot 12 november 2009 en dit ten bedrage van de hoofdsom van € 212,44, te vermeerderen met intresten en kosten.

Verweerder betwist de facturatie en stelt dat eiseres de voormalige huurster mevrouw K.C. dient aan te spreken.

Beoordeling:

In zijn eigen brief van 27 januari 2010 in antwoord op de aanmaning uitgaande van de raadsman van eiseres (zie stukken 3 van eiseres), stelde verweerder zelf dat zijn voormalige huurster, met name mevrouw K.C. bij gerechtelijke uitspraak en deurwaarder was uitgedreven uit de woning te [...], op 1 december 2007.

Het dient benadrukt te worden dat in casu de facturatie betrekking heeft op de periode van nadien, met name de periode vanaf februari 2008 tot november 2009, toen deze voormalige huurster volgens de eigen informatie die door verweerder in voormelde brief werd gegeven, de huurwoning reeds had verlaten.

Verweerder bewijst niet dat hij op het ogenblik van het vertrek van zijn huurster -met name in december 2007- als eigenaar zelf de nodige contacten zou hebben genomen met de netbeheerder om zich in regel te stellen en de aftakking op zijn naam te laten registreren.

Na het vertrek van zijn huurster in december 2007, heeft verweerder als eigenaar van het verbruiksadres en bewaarder van de aftakking, zich dus niet in de regel gesteld om de aftakking op zijn naam te laten registreren, zodat Imea tot haar sociale openbare dienstverplichting diende over te gaan.

De facturatie gebeurde door eiseres op basis van de opgemeten meterstanden. Er wordt geen bewijs geleverd dat deze meterstanden niet correct of onjuist zouden zijn.

Vermits verweerder niet bewijst dat het verbruik op het afnamepunt (met name de tweede verdieping) in voormelde verbruiksperiode van februari 2008 tot november 2009, door een huurder zou zijn gebeurd, blijft verweerder als eigenaar zelf gehouden tot betaling van de kosten van dit verbruik.

Vermits het in casu een zaak betreft van geringe complexiteit, komt het gepast voor de rechtsplegingsvergoeding op het minimumbedrag te bepalen.

OM DEZE REDENEN,

Verleent verstek tegen verweerder;

Verklaart de vordering toelaatbaar, en gegrond

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van de som van **TWEEHONDERD VEERTIEN EURO EN ZESENTWINTIG EUROCENT (€ 214,26)** te vermeerderen met de gerechtelijke intresten aan de wettelijke rentevoet op € 212,44, vanaf de datum der dagvaarding tot de dag dat algehele betaling

Veroordeelt verweerder tot betaling van de kosten van het geding, aan de zijde van eiseres begroot en vereffend op **drieënnegentig Euro en negentien Eurocent (€ 93,19)** (dagvaarding & rolrecht) en **tweëntachtig Euro en vijftig Eurocent (€ 82,50)** (rechtsplegingsvergoeding);

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande welk rechtsmiddel ook, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 22 MAART 2012

*Magistraat: dbr De Waele**Advocaten: mrs. Verdonck en Temmerman*

I O V T / KM en IC

**MOZA • Betaling van het verbruik
• Verantwoordelijkheid eigenaar****MOZA • Paiement de la
consommation • Responsabilité du
propriétaire**

Wanneer de huurders in overleg met de eigenaar de woning voor het einde van de opzegtermijn verlaten, dan is de eigenaar verantwoordelijk voor het verbruik vanaf die datum aangezien enkel hij weet wie de eventuele nieuwe huurders zijn.

Dit strookt met artikel 37 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009 dat stelt dat vanaf de verbuissdatum van de oude bewoner alle kosten die vanaf die datum veroorzaakt worden door de levering van elektriciteit of aardgas ten laste vallen van de nieuwe bewoner of van de eigenaar in afwachting van de nieuwe bewoner.

De eigenaar die aan de distributienetbeheerder een huurovereenkomst overmaakt maar nalaat de (minnelijke) voortijdige beëindiging te vermelden, heeft de distributienetbeheerder misleid en is verantwoordelijk voor alle hierdoor veroorzaakte (gerechtelijke)kosten.

Lorsque les locataires en concertation avec le propriétaire quittent le bien avant la fin du délai de préavis, c'est alors le propriétaire qui est responsable de la consommation à partir de cette date, étant donné que seul lui sait qui sont les éventuels nouveaux locataires.

Ceci correspond à l'article 37 § 1 de l'Arrêté du Gouvernement Flamand du 13 mars 2009 qui prévoit qu'à partir de la date de déménagement de l'ancien occupant tous les frais qui sont occasionnés par la fourniture d'électricité ou de gaz sont à charge du nouvel occupant ou du propriétaire en attendant un nouvel occupant.

Le propriétaire qui transmet au gestionnaire du réseau un contrat de bail mais qui omet de mentionner la fin prématurée du bail, trompe le gestionnaire du réseau et est responsable de tous les frais (de justice) qui en découlent.

1. DE VORDERING

Eiseres vordert dat verweerster in gedwongen tussenkomst zou worden veroordeeld tot betaling van € 4.006,51 te vermeerderen met wettelijke verwijlrenten vanaf 10 mei 2010 en de gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding. Daarnaast vordert eiseres dat verweerster in gedwongen tussenkomst zou worden veroordeeld tot betaling van alle bedragen in hoofdsom, intresten en kosten waartoe zij zou worden veroordeeld.

In ondergeschikte orde vordert eiseres dat verweerders zouden worden veroordeeld tot betaling van € 4 006,51 te vermeerderen met wettelijke verwijlrenten vanaf 10 mei 2010 en de gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding. Daarnaast vordert eiseres dat ver-

weerders zouden worden veroordeeld tot betaling van alle bedragen in hoofdsom, intresten en osten waartoe zij zou worden veroordeeld.

2. BEOORDELING

Eiseres heeft als distributienetbeheerder gas geleverd aan de woning gelegen te [...].

De vordering van eiseres strekt tot betaling van factuur nr. 73000555167 dd. 29 november 2011 en 73000555168 dd. 29 november 2010.

Deze facturen van eiseres hebben betrekking op de periode van 23 april 2008 tot 27 oktober 2009.

De levering door eiseres kaderde in de 'MOZA-procedure'. Deze procedure wordt toegepast indien een netgebruiker een pand met een toegangspunt, dat wordt beleverd door een commerciële leverancier, verlaat

zonder die toegang te laten afsluiten. Op dit toegangspunt is er dan geen nieuwe netgebruiker (leegstand) of is er een nieuwe netgebruiker maar neemt die energie af zonder contract met de commerciële leverancier.

Partijen debatteren over de vraag of verweerders dan wel verweerster in tussenkomst dient over te gaan tot betaling van het aardgas dat door eiseres werd geleverd.

In besluiten stelt verweerster op tussenkomst dat zij bereid is om het aardgas geleverd in de periode van 1 juli 2008 tot 27 oktober 2009 voor haar rekening te nemen zodat er bijgevolg enkel nog discussie bestaat over de vraag wie het aardgas dient te betalen dat werd geleverd in de periode van 23 april 2008 tot 30 juni 2008.

Het is duidelijk dat verweerster in tussenkost als eigenaar bereid is om het aardgas voor haar rekening te nemen dat werd geleverd op het ogenblik dat verweerders niet langer woorden in het betreffende pand. Verweerster in tussenkost stelt dat verweerders de woning verlieten vanaf 1 juli 2008 en verwijst hierbij naar de opzegbrief dd. 20 maart 2008 die werd verstuurd door verweerster (stuk nr. 5 van verweerster in tussenkost).

Verweerders beweren in besluiten evenwel dat zij de woning reeds vóór 23 april 2008 verlieten zodat zij op geen enkele manier kunnen aangesproken worden tot betaling van het door eiseres aangerekende aardgas.

Deze bewering van verweerders vindt steun in (1) het uittreksels uit het bevolkingsregister waaruit blijkt dat zij sinds 19 april 2008 hun domicilie hadden in een andere woning (2) een nieuwe huurovereenkomst met betrekking tot deze andere woning met als startdatum 1 april 2008 (3) het feit dat E. voor wat de levering van elektriciteit betreft een slotfactuur opmaakte met als einddatum 16 april 2008.

Verweerster in gedwongen tussenkost stelt dat verweerders huur betaalden tot eind juni 2008 doch legt in dit verband geen stukken voor.

De rechtbank oordeelt dat het op basis van voormelde stukken bewezen voorkomt dat verweerders het betreffende pand vóór 23 april 2008 verlieten.

Het is dan ook niet meer dan logisch dat eiseres de eigenaar van de woning aanspreekt tot betaling van het geleverde aardgas. Het is enkel de eigenaar die weet welke nieuwe huurders in de woning verbleven vanaf 23 april 2008.

Het komt aan de eigenaar toe om zich in voorkomend geval te laten vrijwaren voor het aardgas dat door de nieuwe bewoners werd verbruikt.

Deze oplossing komt overeen met wat door de Vlaamse regering werd ingeschreven in artikel 37 § 1 van het Besluit dd. 13 maart 2009 (zoals toepasselijk op datum van de oorspronkelijke facturen van eiseres dd. 11 februari 2010): 'Vanaf de verhuisdatum van de oude bewonder vallen alle kosten die vanaf die datum veroorzaakt worden door de levering van elektriciteit of aardgas ten laste van de nieuwe bewoner of van de eigenaar in afwachting van een nieuwe bewoner.'

De rechtbank oordeelt dan ook dat verweerster in tussenkost gehouden is tot betaling van de facturen van eiseres.

De vraag van verweerster in tussenkost om aan het normale tarief aan te rekenen en niet aan het 'MOZA-tarief' is ondertussen achterhaald aangezien eiseres haar oorspronkelijke facturen heeft gecrediteerd en vervangen heeft door twee facturen waarin niet langer werd gerekend volgens de 'MOZA-tarieven'.

De vraag welke partij verantwoordelijk is voor de extra kosten als gevolg van het feit dat toepassing werd gemaakt van de 'MOZA-procedure' is dan ook niet langer relevant aangezien eiseres enkel betaling vraagt van het werkelijke verbruiker aan de normale tarieven.

Uit de desbetreffende facturen van de eiseres kan de rechtbank afleiden dat het aangerekende aardgas werd berekend op basis van werkelijke meterstanden.

De stelling van eiseres dat verweerster in tussenkost verweerders aanduidde als verantwoordelijken van het energieverbruik (op grond waarvan zij overging tot dagvaarding van verweerder) wordt niet tegengesproken door verweerster in tussenkost en vindt steun in het feit dat eiseres de huurovereenkomst gesloten tussen verweerders en verweerster in tussenkost voorlegt in haar stukkenbundel.

De vrijwaringsvordering van eiseres ten aanzien verweerster in tussenkost kan dan ook gegrond worden verklaard.

3. RECHTSPLEGINGSVERGOEDING

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en de erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (artikel 1022, lid 1 Ger.W.).

De rechtsplegingsvergoeding, zoals bedoeld in artikel 1022 Ger.W., dient per afzonderlijke procesverhouding te worden toegekend (S. VOET, 'Rechtsplegingsvergoeding per gerechtelijke band', R.W. 2010-2011, 888 e.v.).

De rechtbank is van oordeel dat de respectieve procesverhoudingen tussen enerzijds eiseres en verweerders en anderzijds eiseres en verweerster in gedwongen tussenkost aanleiding geven tot een aparte rechtsplegingsvergoeding.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

recht doende OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van eisers ontvankelijk en in de volgende mate gegrond.

Veroordeelt verweerster in gedwongen tussenkomst tot betaling aan eiseres van €4.006,51 te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 10 mei 2010 tot de datum van betaling.

Veroordeelt verweerster in gedwongen tussenkomst tot betaling aan eiseres van de kosten van het geding die begroot worden op € 154,94 dagvaarding en € 715,00 rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt eiseres tot betaling aan verweerders van een rechtsplegingsvergoeding begroot op € 715,00.

Veroordeelt verweerster in gedwongen tussenkomst tot betaling aan eiseres van de rechtsplegingsvergoeding waartoe eiseres wordt veroordeeld ten aanzien van verweerders en tot betaling van de dagvaardingskosten ten belope van € 246,81 verbonden aan de inleiding van de vordering van eisers ten aanzien van verweerders.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande voorziening en zonder zekerheidsstelling. Zegt voor recht dat er geen redenen voorhanden zijn om het vermogen tot kantonnement uit te sluiten.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 22 MAART 2012

*Magistraat: dhr De Waele
Advocaten: mrs. Verdonck en Lievens*

I O V T / Z L J

Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Verhuismeldingsplicht • Verwittiging van de netbeheerder • Bewijslast

Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'annonce de déménagement • Avertissement du distributeur • Charge de la preuve

In geval de commerciële energieleverancier het leveringscontract met de huishoudelijke netgebruiker beëindigt wegens wanbetaling (drop), is de distributienetbeheerder verplicht de huishoudelijke afnemer te beleveren.

Bij verhuis is het aan de netgebruiker om hiervan melding te maken aan de distributienetbeheerder als zijn sociale leverancier. Op de netbeheerder rust daarentegen geen proactieve taak om dit op te sporen. De netgebruiker blijft aldus gehouden het gemaakte verbruik te betalen.

Dans le cas où le fournisseur commercial d'énergie met fin au contrat de fourniture avec un l'utilisateur résidentiel pour cause de non-paiement (drop), le gestionnaire du réseau est tenu de fournir l'utilisateur résidentiel.

En cas de déménagement, il appartient à l'utilisateur d'en informer le gestionnaire du réseau agissant comme fournisseur social.

Par contre, il ne repose pas sur le gestionnaire du réseau une tâche proactive de repérer cela. L'utilisateur reste donc tenu de payer la consommation sur place.

I. DE VORDERING VAN EISERES

Eiseres vordert de veroordeling van verweerster tot betaling van € 1 980,61 te vermeerderen met de wettelijke verwijlrenten vanaf 1 maart 2010. De gerechtelijke intresten vanaf de datum van de dagvaarding en met de kosten van het geding.

II. BEOORDELING

Eiseres leverde in haar hoedanigheid van 'sociale leverancier' gas en elektriciteit aan de woning gelegen te [...] in de periode van 18 december 2008 tot en met 15 september 2009.

Eiseres stelt dat zij deze energie leverde nadat verweerster gedropt werd door haar commerciële energieleverancier, N..

In het kader van deze procedure vordert eiseres betaling van verschillende facturen waarvan zij meent dat deze verschuldigd zijn door verweerster.

Verweerster meent dat zij deze facturen niet verschuldigd is omdat zij haar commerciële leverancier op 16 december 2008 liet weten dat zij verhuisde naar een nieuwe woning (stuk nr. 1 van verweerster).

In dit verband stelt de rechtbank vast dat de 'dropberichten' afkomstig van de commerciële leverancier door eiseres werden ontvangen op 14 november 2008 (gas) en 17 november 2008 (elektriciteit) (stukken nrs. 29 en 30 van eiseres).

Eiseres stelt in besluiten terecht dat kan worden aangenomen dat verweerster door haar commerciële leverancier werd verwittigd van het feit dat de leveringen van gas en elektriciteit zouden worden stopgezet.

Bovendien legt eiseres stukken voor waaruit blijkt dat zij verweerster op 9 december 2008 tot tweemaal toe aanschreef met de melding dat eiseres haar 'onlangs' schriftelijk verwittigde dat de levering van gas en elektriciteit zou worden stopgezet (stukken nrs. 31 en 32 van eiseres).

In dezelfde brieven schreef eiseres dat zij voortaan zou optreden als sociale leverancier en dat zij zou instaan voor de levering van gas en elektriciteit.

Toen verweerster melding werd gemaakt van het feit dat de contractuele relatie met haar energieleverancier zou worden stopgezet en van de tussenkomst van de sociale leverancier, diende zij haar verhuis niet aan haar voormalige commerciële leverancier te melden, maar wel aan eiseres.

Uiteraard is eiseres voor haar facturatie in grote mate afhankelijk van de gegevens die haar door de verbruikers worden aangereikt. Eiseres krijgt als energieleverancier pas kennis van de verkoop van een bepaald pand, van het stopzetten van een bepaalde huurovereenkomst of van de verhuis van een verbruiker indien dit haar meegedeeld wordt door de betrokken partijen zelf.

Het spreekt vanzelf dat eiseres op dit vlak geen proactieve taak heeft. De verbruiker die verhuist, is ertoe gehouden om de energieleverancier op de hoogte te brengen van deze verhuis.

In de gegeven omstandigheden is het, gelet op het gebrek aan informatie vanwege verweerster logisch en begrijpelijk dat eiseres factureerde aan de haar gekende klant tot op het moment dat zij in kennis werd gesteld van de verhuis van verweerster. Laatstgenoemde kan zich eventueel laten vrijwaren door de nieuwe huurder of gebruiker van de woning.

Indien zou blijken dat de voormalige commerciële leverancier van verweerster aan de sociale leverancier geen melding zou hebben gemaakt van de verhuis van verweerster kan de vraag worden gesteld of de commerciële leverancier eventueel aansprakelijk kan worden gesteld voor deze nalatigheid. Deze vraag maakt evenwel niet het voorwerp uit van deze procedure.

De rechtbank stelt vast dat de vordering van eiseres voor het overige niet cijfermatig wordt betwist.

Verweerster vraagt de rechtbank om hem uitstel van betaling te willen verlenen aan € 20,00 per maand.

Krachtens artikel 1244, tweede lid B.W. kan de rechter met inachtneming van de toestand van de partijen gebruik makend van deze bevoegdheid met grote omzichtigheid en daarbij rekening houdend met de termijnen die de schuldenaar reeds heeft genoten, gematigd uitstel verlenen voor de betaling en de vervolgingen doen schorsen.

De rechtbank houdt rekening met het feit dat de betreffende facturen van eiseres dateren van 2009, dat verweerster eertijds werd 'gedropt' door haar commerciële leverancier en met het feit dat het door verweerster voorgestelde maandelijkse bedrag niet in verhouding staat tot de door haar verschuldigde hoofdsom.

In de gegeven omstandigheden gaat de rechtbank niet in op het verzoek van verweerster om haar uitstel van betaling toe te kennen.

Eiseres vraagt dat het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard. Verweerster meent dat dit in de gegeven omstandigheden niet kan worden toegekend.

De bodemrechter oordeelt soeverein over de omstandigheden die de uitvoerbaarheid bij voorraad rechtvaardigen. Hij kan hierbij onder meer rekening houden met:

- het dringend karakter van de veroordeling;
- de mogelijke insolventie van de debiteur;
- het betwist karakter van de schuldvordering;
- de datum van het ontstaan van de schuldvordering;
- de belangrijkheid van de schuldvordering;
- de dilatoire houding van de debiteur.

Rekening houdend met het feit dat de betreffende facturen van eiseres dateren van 2009, dat verweerster eertijds werd 'gedropt' door haar commerciële leverancier (wat betalingsmoeilijkheden veronderstelt) en

met het feit dat verweerster op heden enkel over een leefloon blijkt te beschikken, kent de rechtbank de uitvoerbaarheid bij voorraad toe.

Gelet op de juridische tweedelijnsbijstand van verweerster wordt eiseres de minimale rechtsplegingsvergoeding toegekend.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

recht doende OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt verweerster tot betaling aan eiseres van € 1.980,61 te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 1 maart 2010 tot de datum van betaling.

Veroordeelt verweerster tot betaling van de kosten van het geding die in hoofde van eiseres worden begroot op € 215,18 dagvaardingskosten en € 220,00 rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande voorziening en zonder zekerheidsstelling. Zegt voor recht dat er geen redenen voorhanden zijn om het vermogen tot kantonnement uit te sluiten.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 29 MAART 2012

17de Kamer

Magistraat: dbr. Timmermans
Advocaten: mrs. Verdonck en Aerts

I O V T / KM en BD

MOZA • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / distributienetgebruiker • Reglementair karakter • Verantwoordelijkheid eigenaar

MOZA • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Caractère réglementaire • Responsabilité du propriétaire

De verhouding tussen de distributienetbeheerder en de netgebruiker is niet van contractuele maar wel van reglementaire aard.

Het reglementair karakter van de verhouding verdelergebruiker heeft voor gevolg dat de algemene voorwaarden van het reglement op alle verbruikers van toepassing zijn.

Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de verbruikers onderworpen aan het reglement, dat door hen steeds kan worden aangevraagd bij de maatschappij of via het internet kan worden geraadpleegd.

Het reglementair karakter en de bindende kracht van de algemene leveringsvoorwaarden inzake openbare nutsvoorzieningen wordt algemeen aanvaard.

De distributienetbeheerder heeft het recht om aan de eigenaar te factureren op grond van zowel het Aansluitingsreglement van de distributienetbeheerder als op grond van artikel 37 § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 maart 2009.

La relation entre le gestionnaire du réseau de distribution et l'utilisateur du réseau n'est pas contractuelle mais bien de nature réglementaire.

Le caractère réglementaire de la relation distributeur-utilisateur a pour conséquence que les conditions générales du règlement sont applicables à tous les utilisateurs.

Par le seul fait du raccordement au réseau de distribution, les utilisateurs sont soumis au règlement, qui peut toujours être demandé à la société ou être consulté sur le site internet.

Le caractère réglementaire et la force contraignante des conditions générales en matière d'utilité publique sont de manière générale acceptée.

Le gestionnaire de réseau de distribution a le droit de facturer le propriétaire sur la base tant du règlement de raccordement du gestionnaire de réseau que sur la base de l'article 37 § 1 de l'Arrêté du Gouvernement flamand du 13 mars 2009.

I. DE RECHTSPLEGING

1.1. De zaak werd ingeleid bij dagvaarding die op regelmatige wijze werd betekend op 30 december 2010. Bij beschikking, uitgesproken op 5 mei 2011 in toepassing van artikel 747, § 2 Ger. W., werden de conclusietermijnen en de rechtsdag bepaald. Partijen zijn in onderling akkoord van de vastgestelde conclusietermijnen afgeweken.

1.2. Op de openbare terechtzitting van donderdag 1 maart 2012 werden de partijen bij monde van hun raadsman gehoord, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak op heden werd gesteld.

1.3. De Rechtbank heeft kennis genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door de eiseres neergelegde stavingsstukken.

II. DE VORDERINGEN

2.1. De actuele vordering van de eiseres strekt er toe om de verweerder, in een bij voorraad uitvoerbaar te verklaren vonnis (met uitsluiting van de borgstelling en het kantonnement), te horen veroordelen tot betaling van 3 785,61 euro te vermeerderen met de moratoire intresten vanaf 07/04/2010 en vervolgens met de gerechtelijke intresten vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van volledige betaling en met de gerechtskosten.

De vordering vindt haar oorzaak in onbetaalde facturen voor de levering van gas op het verbruiksadres te [...].

2.2. Verweerder vraagt de rechtbank om de tegen hem ingestelde rechtsvordering ontoelaatbaar, onontvankelijk en minstens ongegrond te verklaren en om de eiseres te veroordelen tot de kosten van het geding. In ondergeschikte orde wenst hij slechts veroordeeld te worden tot betaling van 200,00 euro voor de levering van gas in de periode van 21/05/2008 tot 01/06/2008. Uiterst ondergeschikt vraagt hij om de moratoire intresten niet toe te kennen en om hem gemak van betaling te verlenen (150,00 euro/maand).

III. BEOORDELING

A. Nopens de feiten:

3.1. Eiseres heeft als distributienetbeheerder gas geleverd aan de verweerder op het adres [...] in de periode van 21/05/2008 tot 04/12/2009. Deze leveringen kaderden in de procedure MOZA ('move out zonder afspraak') hetgeen betekent dat een gebruiker een pand met een toegangspunt op het net via een commerciële leverancier verlaat zonder die toegang te laten afsluiten. Na bericht via de commerciële leverancier vraagt de distributienetbeheerder aan de klant om de toestand te regulariseren en bij gebreke daaraan binnen de 30 dagen wordt de distributienetbeheerder de MOZA-leverancier van de afnemer.

Aan verweerder werd op 15/12/2009 een factuur opgestuurd voor het verbruik van gas ter waarde van in totaal 9.104,37 euro. Deze factuur is onbetaald gebleven.

B. Met betrekking tot de toelaatbaarheid en de ontvankelijkheid van de ingestelde rechtsvordering:

3.2. Verweerder is van oordeel dat de door de eiseres ingestelde rechtsvordering ontoelaatbaar of minstens onontvankelijk dient te worden verklaard. De door hem daarvoor aangehaalde argumenten, met name dat de door de eiseres gehanteerde tarieven niet in overeenstemming zijn met de

wettelijke voorschriften en niet (volledig) door de CREG werden goedgekeurd, hebben echter betrekking op de gegrondheid van de rechtsvordering en niet op de toelaatbaarheid of de ontvankelijkheid ervan.

Van haar kant stelt de rechtbank ambtshalve geen redenen vast om de toelaatbaarheid en/of de ontvankelijkheid van de door de eiseres ingestelde rechtsvordering in twijfel te trekken.

C. Ten gronde:

3.3.1. Verweerder heeft gedurende de volledige procedure vragen gesteld bij de gefactureerde bedragen en de door de eiseres gehanteerde tarieven die als basis voor de facturatie werden gebruikt. Meer bepaald heeft verweerder gevraagd naar de datum van goedkeuring van deze tarieven door de CREG en de publicatie ervan in het BS.

Eiseres heeft daarop in eerste instantie ontwijkend geantwoord maar heeft uiteindelijk dienen te erkennen dat er zich wel degelijk problemen stelden met betrekking tot de door haar gehanteerde tarieven. De CREG heeft immers blijkbaar beslist dat eiseres in de 'MOZA-dossiers' de energie dient te factureren aan het standaardtarief en dus niet aan een verhoogd 'onrechtmatig tarief'.

Uit de - na aandringen - door de eiseres voorgelegde stukken blijkt immers dat de CREG reeds op 20/01/2011 (zijnde dus zeer kort na de dagvaarding in de huidige zaak) duidelijke opmerkingen en reserves heeft geformuleerd bij de voor onrechtmatig gebruik (waaronder MOZA) gehanteerde tarieven. Uit het schrijven van de CREG van 28/04/2011 komt naar voor dat het aangerekende tarief voor onrechtmatig verbruik bij MOZA en bij 'drop professioneel' gelijk moet zijn aan het berekende SOLR-tarief (dus zonder een bestraffende factor van 1.5).

Ingevolge deze beoordeling door de CREG heeft de eiseres naar eigen zeggen de MOZA-tarieven aangepast zodat alle facturen dienen herberekend te worden. Zij heeft tevens

- naar eigen zeggen - de uitvoering van (o.a. door deze rechtbank) reeds uitgesproken vonnissen geschorst totdat alle tarieven herberekend zouden zijn. Uit de notulen van de raad van bestuur van de eiseres van 27/05/2011 blijkt dat beslist werd om het standaardtarief te hanteren in MOZA-dossiers (stuk 17 eiseres).

In het huidige dossier vorderde de eiseres oorspronkelijk de veroordeling van de verweerder tot betaling van 9 104,37 euro in hoofdsom. Intussen heeft zij deze factuur van 15/12/2009 geannuleerd op 07/12/2011 (stuk 12 eiseres) en heeft zij een nieuwe factuur opgesteld (op 07/12/2011), ditmaal ten bedrage van 3 785,61 euro (stuk 13 eiseres). De vordering wordt door eiseres dan ook herleid tot dit bedrag. Hetgeen niet meer dan vanzelfsprekend is. Deze herleiding van de vordering door de eiseres betekent echter niet dat zij geen belang of hoedanigheid zou hebben gehad om de rechtsvordering in te stellen. Op de ontvankelijkheid van de vordering heeft dit met andere woorden geen enkele invloed.

3.3.2. De onderlinge verhouding tussen de eiseres en de verbruiker is niet van contractuele maar wel van reglementaire aard (zie o.a. R. v. St., 27 september 1988, R.W., 1990-91, 151). Het reglementair karakter van de verhouding verdeler - gebruiker heeft voor gevolg dat de algemene voorwaarden van het reglement op alle verbruikers van toepassing zijn. Door het enkele feit van de aansluiting op het distributienet zijn de verbruikers onderworpen aan het reglement, dat door hen steeds kan worden aangevraagd bij de maatschappij of via het internet kan worden geraadpleegd. Het reglementair karakter en de bindende kracht van de algemene leveringsvoorwaarden inzake openbare nutsvoorzieningen wordt algemeen aanvaard (Gent, 20 mei 1992, T.B.B.R., 1993,451).

3.3.3. Eiseres had het recht om het verbruik aan verweerder te factureren en dit op grond van de aansluitingsreglementen van 10/11/2006 (stuk 19 eiseres) en op grond van ar-

tikel 37, § 1 besluit van de Vlaamse Regering van 13/03/2009 betreffende de sociale openbare dienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteits- en aardgasmarkt. Daaruit kan worden afgeleid dat 'onrechtmatig afgenomen energie' de energieafname is door middel van een aansluiting op een moment en gedurende een periode dat deze aansluiting niet het voorwerp uitmaakt van een leveringscontract met een leverancier. Dit is in casu het geval geweest.

3.3.4. Verweerder betwist ten onrechte zijn betalingsverbintenis opzichts de eiseres.

Verweerder betwist niet dat hij de eigenaar is van het pand te [...]. Dat aldaar twee huurders gevestigd zijn is terzake niet relevant. Dat deze beide huurders elk over een aparte gasmeter beschikken, die blijkbaar enkel voor het verwarmen van water en voor een kookfornuis dienstig is, is evenmin relevant. Verweerder kan immers niet betwisten dat er nog een derde - gemeenschappelijke - gasmeter aanwezig is die een aparte meternummer draagt en waarop het in casu gefactureerde gasverbruik betrekking heeft. Deze gastoevoer werd blijkbaar gebruikt voor de verwarmingstoestellen (gaskachels of centrale verwarming) in het volledige pand.

Dat verweerder dacht dat zijn huurders in regel waren met de gasleveranciers en dat de meters op hun naam stonden is evenmin van belang voor het beoordelen van zijn betalingsverbintenis opzichts de eiseres. Verweerder werd immers op zijn privéadres aangeschreven door de eiseres op 16/05/2008 (stuk 5 eiseres) met de mededeling dat er via de gasmeter 541448820054250640 onrechtmatig energie werd afgenomen en dat er een contract diende te worden afgesloten met een commerciële leverancier. Hij werd er tevens van op de hoogte gesteld dat hij als eigenaar verantwoordelijk zou kunnen worden gesteld, zelfs indien het pand aan derden verhuurd was.

Tenslotte werd hem in detail meegedeeld welke stappen hij kon zetten. Aangezien verweerder niet reageerde werd hij in november 2009 nogmaals in gebreke gesteld en werd de gastoevoer uiteindelijk afgesloten (stuk 9-10 eiseres).

Dat verweerder niet zou hebben geweten dat de gasmeter diende voor de verwarming van de studio's acht deze rechtbank totaal ongeloofwaardig.

Verweerder was immers de eigenaar van het pand en de verhuurder van de beide studio's. Hij zal dan ook wel geweten hebben op welke wijze en met welke energie deze studio's werden verwarmd. In datzelfde opzicht is de houding van de verweerder niet te verantwoorden waar hij voorhoudt dat hij er van uitging dat de gastoevoer stopgezet was nadat eisers haar eerste ingebrekestelling had verstuurd. In zulk geval had hij immers zonder enige twijfel klachten ontvangen van zijn beide huurders die door de stopzetting zonder verwarming waren komen te zitten, quod non.

De beweringen van verweerder dat eiseres zelf de wettelijke bepalingen en voorschriften zou hebben overtreden wordt niet bewezen.

De stelling van verweerder dat hij enkel zou kunnen gehouden zijn tot betaling van het verbruik van aardgas gedurende 15 dagen na de brief van eiseres (zijnde tot 01/06/2008) vindt evenmin ergens steun. Verweerder kan immers niet ontkennen dat er gedurende de volledige periode op onrechtmatige wijze gas werd verbruikt, zodat deze ook betaald dient te worden. Hij vergeet bovendien dat hij zelf verantwoordelijk was/is voor de regularisatie van de onregelmatige toestand, zodat het al te gemakkelijk is om de verantwoordelijkheid daarvoor bij de eiseres te trachten te leggen en daaruit af te leiden dat de betalingsverbintenis zou vervallen op grond van het argument dat eiseres maar onmiddellijk de gastoevoer had dienen af te sluiten.

3.3.5. Eiseres kan op grond van artikel 1153 B.W. slechts aanspraak maken op moratoire intresten op de hoofdsom en dit vanaf de datum van de eerste bewezen ingebrekestelling, zijnde in casu vanaf 07/04/2010 zoals door haar gevorderd (stuk 3 eiseres).

Art. 1153 B. W. 'Inzake verbintenissen die alleen betrekking hebben op het betalen van een bepaalde geldsom, bestaat de schadevergoeding wegens vertraging in de uitvoering nooit in iets anders dan in de wettelijke interest, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen.

Die schadevergoeding is verschuldigd zonder dat de schuldeiser enig verlies hoeft te bewijzen.

Zij is verschuldigd te rekenen van de dag der aanmaning tot betaling, behalve in geval de wet ze van rechtswege doet lopen.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 1907, kan de rechter ambtshalve of op verzoek van de schuldenaar, de interest die werd bedongen als schadevergoeding wegens vertraging in de uitvoering, verminderen, indien de bedongen interest kennelijk de ten gevolge van de vertraging geleden schade te boven gaat. In geval van herziening kan de rechter de schuldenaar niet veroordelen tot een interest die lager is dan de wettelijke interest. Ieder beding dat strijdig is met de bepalingen van dit lid wordt voor niet-geschreven gehouden'.

Naar gemeen recht dient verder aan eiseres geen bijkomende schadevergoeding te worden toegekend. Zij bewijst niet dat zij schade zou hebben geleden die niet wordt vergoed door de wettelijke interest die specifiek dient als schadevergoeding wegens vertraging in de betaling van een geldsom (zie artikel 1153 B.W.).

3.3.6. Verweerder vraagt in ondergeschikte orde om betalings-faciliteiten en stelt voor de schuld af te lossen in maandelijkse schijven van 150,00 euro.

Eiseres verzet zich daartegen.

Krachtens artikel 1244, tweede lid B.W. kan de rechter, met inachtneming van de toestand van de partijen, gebruik makend van deze bevoegdheid met grote omzichtigheid en daarbij rekening houdend met de termijnen die de schuldenaar reeds heeft genoten, gematigd uitstel verlenen voor de betaling en de vervolgingen doen schorsen.

Verweerder legt geen enkel stavingsstuk voor waaruit deze rechtbank zou kunnen opmaken dat hij ongelukkig en te goeder trouw is en/of dat hij zich in een moeilijke financiële situatie bevindt. Bovendien heeft de verweerder de facto reeds van een uitstel van betaling kunnen genieten sinds april 2010 (datum ingebrekestelling) of ten minste sinds december 2011 (herberekening factuur). Op het verzoek om gemak van betaling te bekomen wordt derhalve door deze rechtbank niet ingegaan.

3.3.7. Eiseres vraagt tevens dat het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad zou worden verklaard en dat de borgstelling en het kantonement zouden worden uitgesloten.

De uitvoerbaarheid bij voorraad vormt een uitzondering op het principe van de schorsende werking van de gewone rechtsmiddelen (art. 1397 en 1398 Ger. W.; DIRIX, E. en BROECKX, K., Beslag, in A.P.R., Kluwer, Antwerpen, 1992, 154, nr. 277). De vordering tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad van het vonnis dient te worden gemotiveerd (PLOVIE, P., noot bij Gent, 22 december 1993. P&B, 1994. 43).

Een automatisch toestaan van de voorlopige tenuitvoerlegging, zonder enige motivering en ingaande op een eveneens niet gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging is strijdig met de bepalingen van het gerechtelijk wetboek (Antw., 11 februari 1987, R.W., 1986-87, 2640; Gent, 9 maart 1995, R.W., 1995-96, 431).

Voorts kan het bedrag waartoe een procespartij zou worden veroordeeld in beginsel steeds gekantonneerd worden aangezien dit een recht is

dat aan de schuldenaar toekomt (art. 1398 lid 2 en art. 1404 Ger. W.).

De schuldeiser die de uitsluiting van het kantonement vordert, is verplicht deze eis voldoende te motiveren door aan te tonen dat hij dringend de beschikking over de gelden nodig heeft (DIRIX, E. en BROECKX, K., O.C., 196, nr. 360). Het kantonement kan immers overeenkomstig art. 1406 Ger. W. slechts verboden worden indien de vertraging in de regeling de schuldeiser blootstelt aan een ernstig nadeel (art. 1406 Ger. W. in 'Commentaar gerechtelijk recht', Kluwer, Antwerpen, 3). Het ernstig nadeel beoogt de levensbehoeften van de schuldeiser, die zowel betrekking kunnen hebben op het levensonderhoud als op de economische overleving van een onderneming (Brussel, 25 juni 1999, J.T., 2000.187; Brussel, 8 juli 1998, J.T. 1998,796).

De uitvoerbaarheid bij voorraad en de uitsluiting van het vermogen tot kantonement zijn derhalve uitzonderingsmaatregelen die enkel in bijzondere en gemotiveerde omstandigheden kunnen worden uitgesproken.

De bodemrechter oordeelt soeverein over de omstandigheden die de uitvoerbaarheid bij voorraad (kunnen) rechtvaardigen. Hij kan hierbij onder meer rekening houden met:

- het dringend karakter van de veroordeling;
- de mogelijke insolventie van de debiteur;
- het betwist karakter van de schuldvordering;
- de datum van het ontstaan van de schuldvordering;
- de belangrijkheid van de schuldvordering;
- de dilatoire houding van de debiteur.

Rekening houdend met deze criteria kent de rechtbank in de concrete omstandigheden van deze zaak de uitvoerbaarheid bij voorraad niet toe.

IV. DE GERECHTSKOSTEN

4. De (herleide) vordering betreft een in geld waardeerbare vordering waarvoor het geïndexeerde basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding (met toepassing van artikel 2 van het KB van 26 oktober 2007) 715,00 euro bedraagt. Verweerder heeft niet om een herleiding van dit bedrag verzocht.

De rechter is niet gebonden aan het door de partij begrote bedrag van elke aangegeven kost in de uitgaven en dient die te begroten op de werkelijke kosten ook al is die begroting hoger of lager dan de vermelding van die kost in de uitgavenstaat (Cass. 15 juni 2007. Arr. Cass., 2007, 1354; Pas. 2007. 1232 en R.W. 2010-11, 381).

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

rechtdoend OP TEGENSPRAAK,

Met inachtneming van de artikelen 2 e.v. van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Alle strijdige en meeromvattende conclusies verwerpende als ongegrond, niet ter zake dienend en/of overbodig.

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Veroordeelt verweerder tot betaling aan eiseres van 3 785,61 euro te vermeerderen met moratoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 07/04/2010 tot aan de dagvaarding en vervolgens met de gerechtelijke (moratoire) intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf de datum van dagvaarding tot de datum van volledige betaling.

Wijst het meer- of anders gevorderde als ongegrond af.

Veroordeelt verweerder tot betaling van de kosten van het geding en begroot deze kosten in hoofde van eiseres op 225,23 euro (dagvaardingskost) en 990,00 euro (rechtsplegingsvergoeding).

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE - 21 MEI 2012
--

5de Kamer

Magistraat: mevr. De Roeck
Advocaten: mrs. De Fauw en Willem

I CVBA T / CC

**Drop residentieel •
 Sociale leverancier •
 Leveringsvoorwaarden • Decretale
 leveringsplicht**

**Drop résidentiel • Fournisseur
 social • Conditions de fourniture •
 Obligation décrétable de fourniture**

De distributienetbeheerder treedt van rechtswege op als sociale leverancier en is in die hoedanigheid niet verplicht een schriftelijke overeenkomst af te sluiten met de gedropte klant. Ook het feit dat er geen kennisgeving van de geldende tarieven aan de gedropte klant is geweest alsook dat deze tarieven minder gunstig zijn dan deze van de gewone leveranciers, doen hier niet aan af. De tarieven van de sociale leverancier zijn, ingevolge de decretale bepalingen, van toepassing zolang de gedropte klant elektriciteit en/of aardgas afneemt bij de distributienetbeheerder als sociale leverancier.

De loutere omstandigheid dat de gewone leveranciers gunstiger tarieven aanbieden, impliceert niet dat de tarieven van de netbeheerder als sociale leverancier niet normaal zouden zijn en maakt geen misbruik uit.

Le gestionnaire du réseau de distribution intervient d'office comme fournisseur social et n'est pas, en cette qualité, obligé de conclure un contrat écrit avec le client dropé. Egalement fait les tarifs applicables n'aient pas été transmis au client dropé, et que ces derniers soient moins intéressants que ceux des fournisseurs commerciaux n'y change rien. Les tarifs du fournisseur social sont, sur base des règles décrétales, applicables aussi longtemps que le client dropé prélève de l'électricité et/ou du gaz auprès du gestionnaire du réseau de distribution en sa qualité de fournisseur social.

Le simple fait que le fournisseur commercial offre des tarifs plus avantageux n'implique pas que les tarifs du gestionnaire de réseau agissant comme fournisseur social soient anormaux ou qu'il en abuse.

I. RECHTSPLEGING.

De dagvaarding werd regelmatig betekend op 25 augustus 2011.

Op de inleidende zitting d.d. 13 september 2011 werd een gemeenschappelijke afspraak inzake conclusietermijnen (artikel 747 §1 Gerechtelijk Wetboek) door de rechtbank bekrachtigd en werd de rechtsdag bepaald op 23 april 2012.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in de openbare terechtzitting van 23 april 2012.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de bundels neergelegd door partijen ter zitting d.d. 23 april 2012.

Artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORNAAMSTE FEITELIJKE GEGEVENS EN VOORGAANDEN.

Eiseres was de sociale leverancier voor elektriciteit en/of aardgas voor verweerster.

Als stukken 2 tot en met 26 van eiseres liggen maandelijks facturen voor, met als oudste de factuur d.d. 19 december 2008 (stuk 2 van eiseres) en de meest recente de factuur d.d. 4 december 2009 (stuk 26 van eiseres).

Stuk 27 van eiseres betreft een creditnota d.d. 6 november 2009 ad 565,03 euro voor gas voor de periode juni 2009-november 2009.

Stuk 28 van eiseres betreft een creditnota d.d. 6 november 2009 ad 194,98 euro voor elektriciteit voor de periode juni 2009-november 2009.

Als stukken 31 tot en met 34 van

eiseres liggen zogenaamde ingebrekestellingen d.d. 8 augustus 2008, 6 oktober 2008, 21 december 2009 en 11 januari 2010 voor, maar verweerster betwist deze zogenaamde ingebrekestellingen ontvangen te hebben. De rechtbank stelt vast dat geen bewijs van aangetekende verzending of ontvangst voorligt.

Bij aangetekende brief d.d. 3 juli 2011 werd verweerster aangemaand door de raadsman van eiseres (stuk 29 van eiseres).

Op 25 augustus 2011 ging eiseres over tot dagvaarding van verweerster.

Als stuk 30 van eiseres liggen de algemene voorwaarden van eiseres voor.

Eventuele andere relevante feiten worden hierna ontmoet.

III. BEOORDELING.

Standpunten van partijen

Eiseres vordert:

- de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- verweerster te veroordelen om aan eiseres te betalen de som van 2 542,52 euro, vermeerderd met de verwijlinteressen aan de wettelijke interestvoet op 2 300,21 euro vanaf 24 augustus 2011 tot datum dagvaarding, hetzij 25 augustus 2011, de gerechtelijke interesten tot de dag van de algehele betaling en de kosten van het geding, begroot op 234,28 euro kosten van dagvaarding en 715 euro rechtsplegingsvergoeding;
- het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande alle verhaalen, niettegenstaande alle verhaalen en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

Verweerster besluit tot:

- te zeggen voor recht dat eiseres gehouden is bij toepassing van artikel 877 Gerechtelijk Wetboek het contract tussen partijen voor te leggen en in afwachting hiervan de procedure te schorsen;
- minstens de vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren doch deze te herleiden zoals hierboven vermeld en verweerster gemak van betaling toe te kennen à rato van 25 euro per maand;
- in ieder geval de dagvaardingskosten ten laste te leggen van eiseres en de rechtsplegingsvergoeding te beperken tot het minimum gezien de financieel precaire situatie en zich hierbij baseren op het uiteindelijk toe te kennen bedrag.

Eiseres argumenteert inzonderheid dat zij naast zuivere netbeheerder, sociale leverancier van energie is; dat zij telkens van rechtswege leverancier wordt als een klant door zijn contractuele stroomleverancier 'gedropt' wordt, met andere woorden wanneer een lopende overeenkomst stopgezet wordt.

Volgens eiseres heeft een andere leverancier (L...) op 14 april 2008 een einde gemaakt aan de overeenkomst met verweerster en werd zij conform het decreet houdende algemene bepalingen van het energiebeleid d.d. 8 mei 2009, hierna Energiedecreet genoemd, nadien automatisch en van rechtswege (ingevolge artikel 6.1.1 van het Energiedecreet) leverancier van verweerster. Eiseres is de netbeheerder over het leveringspunt waar verweerster voorheen woonachtig was, met name [...].

Volgens eiseres heeft zij verweerster op 14 april 2008 telefonisch ingelicht over de voormelde procedure en de wijze van facturatie, maar werd geen geschreven overeenkomst met verweerster gesloten en betaalde verweerster aanvankelijk ook correct de openstaande facturen van eiseres.

Volgens eiseres ontving zij op 19 januari 2010 een bericht vanwege L... dat er zich nieuwe klanten hebben aangemeld voor het aansluitingsadres te [...], en is toen eveneens gebleken dat verweerster sedert 21 oktober 2009 ambtshalve afgeschreven was in [...] en vanaf 21 oktober 2009 ingeschreven was te [...].

Volgens eiseres heeft verweerster nooit laten weten dat zij het leveringsadres zou verlaten of reeds verlaten had.

Verweerster betwist niet dat ze eertijds, toen ze nog in [...] woonde, haar elektriciteit en gas afnam via eiseres, maar ze betaalde dit steeds via een domiciliëring, ging ervan uit dat de maandelijkse facturen betaald werden en ontving nooit een aanmaning, en pas op 3 juli 2011, toen ze al lang verhuisd was in [...] en het contract met eiseres al lang opgezegd was, werd haar een eerste aangetekende brief toegestuurd, aldus verweerster.

Verweerster houdt inzonderheid voor dat de stukken die eiseres als stukken 1 tot en met 28 voorlegt, haar nooit werden overgemaakt en dat zij ook de bijkomende stukken 31 tot en met 34 nooit mocht ontvangen. Volgens verweerster ontving zij pas op

4 juli 2011 een schrijven d.d. 3 juli 2011 waarin zij uitgenodigd werd om tot betaling over te gaan (stuk 29 van eiseres).

Over de ontvankelijkheid

Verweerster werpt niet de onontvankelijkheid van de vordering van eiseres op. De rechtbank kan ook geen ambtshalve op te werpen grond van onontvankelijkheid ontwaren. De vordering werd tijdig en regelmatig ingesteld. Zij is ontvankelijk.

Over de grond van de zaak

1. Anders dan eiseres voorhoudt, is er geen sprake van een (vermoeden van) aanvaarding van de diverse facturen die het voorwerp vormen van de vordering. Uit de voorliggende stukken blijkt immers dat verweerster pas bij aangetekende brief d.d. 3 juli 2011 aangemaand werd tot betalen, terwijl voor de facturen in kwestie en de (overige) (beweerde vroege) ingebrekestellingen geen bewijs van aangetekende verzending of ontvangst voorligt en de ontvangst ervan betwist wordt door verweerster. Aangezien eiseres reeds op 25 augustus 2011 overging tot dagvaarding, en de vordering betwist werd en wordt door verweerster hangende de procedure, is er dienvolgens sprake van een tijdig protest in hoofde van verweerster.

2. In zoverre verweerster met verwijzing naar artikel 877 Gerechtelijk Wetboek vordert te zeggen voor recht dat eiseres gehouden is het tussen partijen gesloten contract voor te leggen en in afwachting hiervan de procedure te schorsen, stelt de rechtbank vast dat uit de voorliggende stukken (inzonderheid stuk 1 van eiseres) genoegzaam blijkt dat eiseres vanaf 14 april 2008 van rechtswege opgetreden is als sociale leverancier van verweerster (kennelijk na een zogenaamd 'drop-bericht' van L... die de leverancier was waarmee verweerster destijds gecontracteerd had) en dat de aanvankelijke facturen van eiseres wel degelijk betaald werden (zie voormeld stuk 1 van eiseres), terwijl verweerster ook niet betwist dat

ze eertijds, toen ze nog in [...] woonde, haar elektriciteit en gas afnam via eiseres.

Tevens staat vast dat het Decreet van 8 mei 2009 houdende de algemene bepalingen betreffende het energiebeleid de regeling voorziet van een sociale leverancier, die ingevolge deze decretale bepalingen van rechtswege leverancier van een 'gedropte klant' dient te worden en die inzonderheid dient in te staan voor een ononderbroken toevoer van elektriciteit en aardgas nadat de contractuele leverancier van de klant zijn contract opgezegd heeft. In de geschetste decretale context is eiseres niet verplicht een schriftelijke overeenkomst af te sluiten met de 'gedropte klant' zoals in casu verweerster. Tijdens de opzegtermijn van L... had verweerster de mogelijkheid om een nieuwe leverancier te zoeken, maar blijkbaar heeft verweerster niet gecontracteerd met een nieuwe leverancier, zodat de netbeheerder, eiseres, diende op te treden als 'sociale leverancier' van elektriciteit en aardgas, met toepassing van de bij deze sociale leverancier gangbare tarieven. Ook na de overstap naar eiseres als 'sociale leverancier', bij gebrek aan contract met een nieuwe leverancier na de opzegging door L..., was verweerster in de mogelijkheid om te contracteren met een nieuwe leverancier. Zolang verweerster elektriciteit en/of aardgas afnam bij eiseres als 'sociale leverancier' gelden evenwel, ingevolge de decretale bepalingen, de bij deze 'sociale leverancier' geldende tarieven (eenheidsprijzen), ook al ligt er geen akkoord van verweerster met deze tarieven of zelfs geen bewijs van kennisgeving van deze geldende tarieven voor en ook al zijn de tarieven die bij deze 'sociale leverancier' golden/gelden niet bepaald 'sociale tarieven'. Misbruik van eiseres van haar positie als sociale leverancier wordt in casu niet bewezen. De loutere omstandigheid dat de gewone leveranciers gunstiger tarieven aanbieden, impliceert niet dat de tarieven van eiseres als sociale leverancier niet normaal zouden zijn en impliceert geen misbruik in hoofde van eiseres, en ook de

concrete toegepaste eenheidsprijzen wijzen in casu niet op misbruik van eiseres van haar positie als sociale leverancier.

De voorlegging van een tussen partijen gesloten contract is in de geschetste omstandigheden dan ook niet aan de orde / niet dienstig.

3. De vordering van eiseres wordt wat de gevorderde vergoeding (hoofdsom) voor de geleverde aardgas en elektriciteit betreft, (voldoende) gestaafd door de voorliggende stukken. Verweerster maakt niet aannemelijk dat de aangerekende (gemeten) hoeveelheden niet correct zouden zijn of dat de toegepaste eenheidsprijzen niet correct of bovenmatig, exorbitant of abnormaal zouden zijn.

4. In zoverre eiseres een gemeenschappelijk schadebeding van 10% vordert, dat betwist wordt door verweerster, stelt de rechtbank vast dat geen bewijs van enig conventioneel door partijen overeengekomen schadebeding voorligt (er ligt noch een schriftelijk bewijs, noch een begin van bewijs door geschrift voor). Eiseres kan niet volstaan door te verwijzen naar de factuurvoorwaarden. Uit de voorliggende stukken blijkt immers dat deze voor het eerst zijn opgedoken op de keerzijde van de aan verweerster toegestuurde facturen, die, zoals hoger uiteengezet, tijdig betwist werden door verweerster, zodat eiseres niet op grond van de factuurvoorwaarden aanspraak kan maken op het gevorderde schadebeding. In de mate eiseres het schadebeding vordert op grond van het gemeen recht, weze opgemerkt dat in toepassing van artikel 1153 B.W. de schadevergoeding wegens vertraging in de betaling nooit in iets anders dan in de wettelijke interest bestaat. Ook op deze grond dient dit onderdeel van de vordering te worden afgewezen.

5. De door verweerster aangevoerde elementen, voor zover bewezen, doen geen afbreuk aan de voormelde bevindingen.

Gemak van betaling

6. Eiseres betwist het door verweerster verzochte gemak van betaling (à rato van 25 euro per maand) en werpt op dat er vooreerst geen enkel stuk voorligt om de voorgehouden precaire financiële situatie te staven en dat het voorstel van verweerster er zou toe leiden dat zij meer dan negen jaar zou moeten afbetalen. Eiseres kan enkel akkoord gaan met een afbetalingsplan waardoor de openstaande schuld voldaan wordt binnen het jaar.

Artikel 1244, tweede lid Burgerlijk Wetboek voorziet dat de rechter met inachtneming van de toestand van de partijen, met grote omzichtigheid en rekening houdend met de termijnen die de schuldenaar reeds heeft genomen, gematigd uitstel kan verlenen voor de betaling en de vervolgingen kan schorsen.

Deze regel vormt een uitzondering op het algemeen principe dat de schuldenaar de schuldeiser niet kan verplichten betaling te ontvangen van een gedeelte van de schuld en dient bijgevolg beperkend toegepast te worden, zoals de tekst van de wet overigens zelf duidelijk aangeeft (zie E. Dirix en Van Oevelen, A., *Kroniek van verbintenissenrecht* (1985-1992), R.W. 1992-93. 1264).

Concreet dient verweerster aan te tonen dat zij ongelukkig en te goeder trouw is (zie Dirix, E. en Broeckx, K., *Beslag*, in A.P.R., *Story*, 2001, nr. 75, Meulemans, D., 'De toekenning van betalingsfaciliteiten', in *De nieuwe wet op het hypothecair krediet*, 1994, 388, *Vred. Bastenaken* 23 april 1993, T. *Vred.* 1993, 313, noot DAMBRE, M. en Rb. Brussel 22 november 1963, R.W. 1963-64. 1613).

Verweerster argumenteert concreet dat zij ongelukkig en te goeder trouw is.

Gelet op de beperkte financiële middelen waarover zij blijkens de door haar voorgelegde stukken beschikt, waaruit kan afgeleid worden dat zij ongelukkig en te goeder trouw is, maar tevens overwegende dat het door verweerster geformuleerde aan-

bod om maandelijks 25 euro af te betalen te beperkt is in de financiële omstandigheden zoals aangetoond door verweerders, mede gelet op de hoegrootheid van de verschuldigde hoofdsom, en rekening houdend met de hoger uiteengezette principes, kan aan verweerster gemak van betaling toegestaan worden in de mate zoals hierna bepaald.

Over de kosten van het geding

Verweerster dient als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld te worden tot de kosten van het geding, zoals hierna bepaald. Gelet op de precaire financiële toestand waarin zij zich blijkens de door haar voorgelegde stukken bevindt, dient de rechtsplegingsvergoeding herleid te worden tot het minimumbedrag.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Recht doende in eerste aanleg en op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald.

Veroordeelt verweerster tot betaling van de som van 2 300,21 euro, te vermeerderen met de verwijlinteressen aan de wettelijke interestvoet vanaf 24 augustus 2011 (zoals gevorderd) tot de dag van de integrale betaling.

Zegt voor recht dat verweerster gemachtigd wordt om voormelde veroordelingen, zowel in hoofdsom als in interesten, te voldoen à rato van opeenvolgende maandelijksse betalingen van 60 euro per maand, te beginnen voor het eerst op 15 juni 2012, en daarna telkens tegen de vijftiende van iedere volgende maand, en zegt dat bij niet of onvolledige betaling van één der termijnen op de vervaldag, eiseres meteen gerechtigd wordt om de uitvoering van huidig vonnis te vervolgen voor het nog openstaande saldo.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, aan haar zijde niet te begroten nu ze te haren laste blijven en aan de zijde van eiseres te begroten op 234,28 euro dagvaardingskosten en 412,50 euro rechtsplegingsvergoeding (minimumbedrag).

Verklaart onderhavig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, spijs elk verhaal en zonder borgstelling.

VREDEGERECHT TE IZEGEM - 30 MEI 2012

Magistraat: dbr. Madou

Advocaten: mrs. Van Haesebrouck, Deleu, Van Dorpe en Casier

G CVBA T / RH

**Drop niet residentieel •
Betaling van het verbruik •
Distributienetbeheerder niet
verwittigd**

**Drop non résidentiel •
Paiement de la consommation
• Gestionnaire du réseau de
distribution non averti**

Wanneer de overdracht van een handelszaak door het stilzitten van de overnemer niet aan de distributienetbeheerder gemeld werd, dan kan de overlater die als niet residentieële netgebruiker door de commerciële leverancier gedropt werd, door de distributienetbeheerder aangesproken worden voor het onrechtmatig afgenomen verbruik ook voor de periode na de overdracht.

Lorsque le gestionnaire du réseau de distribution n'a pas été informé de la cession du fond de commerce en raison de la passivité du repreneur, le cédant, qui comme utilisateur non résidentiel a été dropé par le fournisseur commercial, peut se voir réclamer le paiement de la consommation irrégulière pour la période postérieure à la cession par le gestionnaire du réseau de distribution.

Gelet op de inleidende dagvaarding bij exploit van gerechtsdeurwaarder J...te [...] betekend in dato van 16 februari 2012;

Gezien de behandeling van de zaak ter zitting van 2 mei 2012 waarna de zaak voor vonnis werd gesteld op heden;

Gelet op artikel 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken welke werden nageleefd;

1. De vordering strekt tot de veroordeling van verweerder om aan eiseres een bedrag te betalen van 481.12 EUR. meer de rente en de kosten.

Voormeld bedrag maakt het voorwerp uit van factuur 70000378566 d.d. 8 oktober 2011.

Deze factuur blijkt een slotfactuur te zijn voor levering van aardgas m.b.t. de periode 6 april 2010 – 8 juni 2010 voor het verbruiksadres te [...]. Op dat adres wordt deherberg 'C...' uitgebaat;

2. Verweerder laat gelden dat hij sedert 1 januari 2010 niet meer de uitbater is van de 'C...' en tevens ook niet meer woonachtig was op dat adres.

Hij stelt verder dat de 'C...' op 1 januari 2010 werd overgelaten aan de heer L.... Hij toont met zijn stuk 2 aan dat hij vanwege L... één slotafrekening heeft gekregen voor de periode 09/02/2010 tot 05/04/2010.

Hij legt ook een document voor van L... (zijn stuk 3) waarop m.b.t. de afname van elektriciteit de heer L... als eindgebruiker staat vermeld en opgave wordt gedaan van de meterstand per 8 maart 2010.

Verweerder erkent tenslotte dat hij niet in het bezit is van de documenten inzake de overdracht van aardgas aansluiting.

3. Eiseres laat samengevat gelden dat verweerder zijn beweringen niet hard kan maken.

4. Bespreking:

4.1. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat voor een bepaalde tijd onrechtmatige energieafnames zijn gebeurd op het adres [...], doordat er geen overeenkomst voorhanden was met een commerciële energieleverancier. Eiseres is blijkbaar als netbeheerder dan maar in de plaats gekomen en tot aanrekening en facturatie overgegaan.

4.2. Samen met eiseres moet de rechtbank vaststellen dat verweerder niet kan aantonen dat eiseres m.b.t. de beleving van gas in kennis werd gesteld van de tussengekomen overlating van de handelszaak de 'C...' aan de heer L.... Blijkbaar heeft verweerder zich daaromtrent verlaten op de heer L... die is blijven stilzitten. Dat kan eiseres evenwel niet worden tegengesteld.

Verweerder heeft het dan ook aan zichzelf te wijten dat hij alsnog kan worden aangesproken door eiseres.

4.3. De vordering is dan ook gegrond.

OM DEZE REDENEN,

Rechtdoende op tegenspraak,

Wij, Vrederechter, alle andere of verdere besluiten van de hand wijzende, verklaren de vordering ontvankelijk en gegrond;

Veroordelen verweerder om te betalen aan eiseres de som van vierhonderd éénentachtig euro twaalf eurocent (481,12 EUR), meer de rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 29 november 2010 tot de dag van integrale betaling;

Veroordelen verweerder tevens tot de kosten van het geding, aan de zijde van eiseres te begroten

als volgt:

- kosten dagvaarding: 143,41 EUR
- rechtsplegingsvergoeding: 220,00 EUR
- totaal: 363,41 EUR

Verklaren huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 21 JUNI 2012

Magistraat: dbr. Vandenbroecke

Advocaten: mrs. Van Haesebrouck, Bogaert en De Meulemeester loco Peeters

G T/ BR - VDVA - VR - BB

**Drop residentieel •
Betaling van het verbruik
• Verhuismeldingsplicht •
Verwittiging van de netbeheerder
• Bewijslast**

**Paiement de la consommation
• Départ de l'abonné •
Avertissement du distributeur •
Charge de la preuve**

Bij verbuis rust er een meldingsplicht op de netgebruiker om op te geven wie hem opvolgt en vanaf welk tijdstip. Voor de netbeheerder is het onmogelijk om al de wijzigingen in het klantenbestand zelf op te volgen. De distributienetbeheerder kan enkel rekening houden met de informatie die hem wordt aangebracht door de geregistreerde eindverbruikers.

Bij gebrek aan melding kan de geregistreerde netgebruiker verder voor het verbruik worden aangesproken tot op het moment dat er zich een nieuwe verbruiker meldt of de netbeheerder ontdekt dat de eindverbruiker er niet meer woont. In voorkomend geval kan de eindverbruiker zich wel laten vrijwaren door de nieuwe verbruiker.

Lors d'un déménagement, l'utilisateur du réseau est tenu de signaler qui lui succède et à partir de quel moment. Il est impossible pour le gestionnaire du réseau de suivre personnellement tous les changements intervenant dans le listing des clients. Le gestionnaire ne peut tenir compte que de l'information qui lui est fournie par les utilisateurs finaux enregistrés.

En cas d'absence de ce signalement, l'utilisateur enregistré peut être rendu responsable de la consommation jusqu'au moment où un nouveau consommateur se présente ou si le gestionnaire du réseau découvre qu'il n'y habite plus. Dans ce cas le consommateur final peut néanmoins se faire garantir par le nouveau consommateur.

1. De vordering en standpunten van partijen

1.1. Bij gerechtsdeurwaarders-exploot betekend op 3 september 2010 vordert CVBA G. de veroordeling van R. B. tot het betalen van een bedrag van 2.299,66 euro, te vermeerderen met de rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 14 juni 2010 tot de dag der integrale betaling en tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 400,00 euro; dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

De vordering behelst openstaande niet geprotesteerde facturen voor de levering van elektriciteit op het adres te [...].

1.2. Bij gerechtsdeurwaarders-exploot betekend op 14 februari 2011 heeft R. B. R. V. en K. V. d. V. gedagvaard in tussenkomst en vrijwaring. R. B. zet uiteen dat verschillende van de facturen waarvoor door CVBA G. betaling gevraagd wordt, betrekking hebben op de periode na het vertrek van R. B. en zijn gezin uit de woning te [...]. Aangezien R. V. en K. V. d. V. van 22 juni 2006 tot 22 november 2006 de betreffende woning bewoonden, zijn zij gehouden tot betaling van minstens een gedeelte van de betreffende facturen.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot betekend op 15 februari 2011 heeft R. B. A. V. d. V. gedagvaard in tussenkomst en vrijwaring. R. B. zet uiteen dat verschillende van de facturen waarvoor door CVBA G. betaling gevraagd wordt, betrekking hebben op de periode na het vertrek van R. B.

en zijn gezin uit de woning te [...]. Aangezien A. V. d. V. van 12 september 2006 tot 21 december 2006 de betreffende woning bewoonde, is zij gehouden tot betaling van minstens een gedeelte van de betreffende facturen.

Bij gerechtsdeurwaardersexploot betekend op 21 februari 2011 heeft R. B. B. B. gedagvaard in tussenkomst en vrijwaring. R. B. zet uiteen dat verschillende van de facturen waarvoor door CVBA G. betaling gevraagd wordt, betrekking hebben op de periode na het vertrek van R. B. en zijn gezin uit de woning te [...]. Aangezien B. B. van 22 juni 2006 tot 30 december 2006 de betreffende woning bewoonde, is zij gehouden tot betaling van minstens een gedeelte van de betreffende facturen.

R. B. zet uiteen dat hij bereid is de facturen te betalen die betrekking hebben op de periode waarin hij met zijn gezin in de woning te [...] verbleef, maar dat voor de periode nadien, dit is vanaf 25 april 2006, de verweerders in tussenkomst en vrijwaring gehouden zijn tot betaling van de elektriciteitsfacturen voor dit adres, nu zij de betreffende woning na R. B. bewoonden. R. B. vraagt dan ook dat CVBA G. een opsplitsing zou maken in haar facturatie. Daarnaast vraagt R. B. dat hem gemak van betaling zou worden verleend en dat hij de betreffende schuld zou mogen afbetalen a rato van 50,00 euro per maand. Tenslotte vraagt hij dat, indien hij zou gehouden zijn tot betaling van de gerechtskosten, deze tot het minimumbedrag zouden worden beperkt.

1.3. R. V. stelt niet tot enige betaling gehouden te zijn, nu hij bij zijn intrede in de woning onmiddellijk de meterstanden liet opnemen en een contract afsloot met N. voor de levering van elektriciteit. K. V. d. V. wijst erop dat zij ten tijde van de energielevering en waarvoor betaling gevorderd wordt nog minderjarig was, zodat zij evenmin kan gehouden zijn tot enige betaling.

1.4. CVBA G. stelt dat zij er door R. B. nooit van werd ingelicht dat hij het adres te [...] had verlaten. Nochtans rust er op de afnemer van energie een verplichting om zijn verhuis te melden aan de nutsmaatschappij. Door deze meldingsplicht niet na te komen, is R. B. verder gehouden tot betaling van de openstaande facturen.

De meterstanden die werden opgenomen naar aanleiding van het sluiten van een energieleveringscontract bij N., zijn dezelfde als de meterstanden op de eindfactuur van CVBA G.. Uit de stukken van R. V. leidt CVBA G. af dat R. V. in alle' geval al sinds 1 september 2006 klant was bij N. en mogelijk ook eerder. Indien V. V. d. V. de overeenkomst met N. onmiddellijk na hun domiciliëring op het betreffende adres afsloten, waren de

door N. doorgegeven eindmeterstanden al bereikt op het ogenblik dat R. B. op het adres vertrok, vermits de woning na diens vertrek en voor de intrede van de nieuwe huurders een tweetal maanden leeg stond. In alle geval betreft dit volgens CVBA G. een discussie tussen R. B. en de verweerders op tusseneis en raakt dit niet aan de gehoudenheid van R. B. ten aanzien van CVBA G..

Aangaande het gevraagde gemak van betaling benadrukt CVBA G. dat de schuld dateert van 2005-2006 en dat door R. B. nog geen cent werd afbetaald. CVBA G. twijfelt dan ook aan de betalingsbereidheid van R. B. en kan zich niet akkoord verklaren met de gevraagde afbetalingstermijnen. Wel dient de rechtsplegingsvergoeding tot het minimumbedrag te worden beperkt.

1.5. R. B. handhaaft zijn standpunt dat, voor wat betreft de factuur nr. 60000029247 van 11 oktober 2006 ten bedrage van 1.493,77 euro, hem ongeveer 6 maanden teveel werden aangerekend, vermits hij het betreffende adres op 25 april 2006 had verlaten, terwijl de verbruikperiode voor deze factuur loopt van 11 november 2005 tot 4 oktober 2006. Hij meent dan ook dat de verweerders in tussenkomst gehouden zijn tot betaling van het verbruik tijdens deze periode. Voor wat betreft de factuur nr. 60000035140 van 4 december 2006 acht R. B. niets verschuldigd te zijn, nu deze factuur de afrekening betreft voor de periode 5 oktober 2006 tot 30 oktober 2006. R. B. merkt voorts op dat CVBA G. het kennelijk niet zo nauw neemt met haar administratie, nu er aanvankelijk sprake was van een openstaand saldo voor gas, terwijl er in de betreffende woning geen gas aanwezig was. Tenslotte herhaalt R. B. zijn bereidheid tot het betalen van de energie die hij effectief heeft verbruikt en verzoekt hij de schuld a rato van 50 euro per maand te mogen afbetalen.

2. Beoordeling

2.1. R. B. meent vanaf zijn verhuis uit de woning te [...] dewelke volgens de voorliggende attesten van bewoning dateert van 25 april 2006, niet meer gehouden te zijn tot enige betaling van het elektriciteitsverbruik.

Hij gaat er hierbij evenwel kennelijk aan voorbij dat hij deze verhuis nooit heeft gemeld aan CVBA G. door de daarvoor vereiste verhuisdocumenten volledig ingevuld aan de laatstgenoemde over te maken.

Op de afnemer rust er nochtans een verhuismeldplicht aan de leveranciers van de nutsvoor-zieningen bij gebrek aan melding van de verhuis aan de leverancier, blijft de afnemer gehouden tot betaling van de verder gedane leveringen. Men kan van de leveranciers van de nutsvoorzieningen niet verwachten dat zij zouden nagaan of hun klanten nog steeds op het door hen opgegeven adres wonen. Zolang de leveranciers door hun klanten niet worden ingelicht van enige verhuis, mogen zij er terecht van uitgaan dat het beleverde adres nog steeds door de klant wordt bewoond.

De vordering van CVBA G. is dan ook integraal gegrond ten aanzien van R. B..

Rekening houdend enerzijds met de preciaire financiële toestand in hoofde van R. B. en anderzijds met het de facto reeds genoten uitstel van betaling, worden afbetalings-faciliteiten toegestaan a rato van 100,00 euro per maand.

2.2. Uit het stuk 1 van R. V. blijkt dat bij zijn intrede in de woning de volgende meterstanden werden opgenomen:

Meter nr. 20293179 (dag): 23186 kWh

Meter nr. 20293179 (nacht): 9852 kWh

Meter nr. 60287076: 38199 kWh

De afrekeningsfactuur van 11 oktober 2006 van CVBA G. vermeldt de volgende begin- en eindmeterstanden en het volgende verbruik:

Meter nr 3179 (dag): verbruik: 4.482 kWh

Meter nr 3179 (nacht): verbruik: 1.928 kWh

Meter nr 7076: verbruik: 7.935 kWh

De slotfactuur van 4 december 2006 van CVBA G. vermeldt de volgende begin- en eindmeterstanden en het volgende verbruik:

Meter nr 3179 (dag): verbruik: 770 kWh

Meter nr 3179 (nacht) verbruik: 203 kWh

Meter nr 7076: verbruik: 225 kWh

De vergelijking van de bovenstaande meterstanden bij intrede in de woning door R. V. enerzijds en anderzijds de meterstanden vermeld in de afrekeningsfactuur van 11 oktober 2006 en van 4 december 2006 toont dat een deel van de geleverde elektriciteit aangerekend in de factuur van 11 oktober 2006 en alle geleverde elektriciteit van de factuur van 4 december 2006 werd verbruikt door R. V.. Deze laatste is dan ook gehouden tot vrijwaring van R. B. voor het met dit verbruik overeenstemmend bedrag van de factuur van 11 oktober 2006 en de factuur van 4 december 2006.

Rekening houdend met het effectieve verbruik van R. V. zoals dit blijkt uit de verschillende meterstanden en met de aanrekening van dit verbruik volgens de verschillende tarieven, raamt de rechtbank het aandeel van R. V. in het factuurbedrag van de factuur van 11 oktober 2006 op 2.0%, hetzij 298,75 euro.

R. V. is aldus gehouden tot vrijwaring van R. B. voor een bedrag van 298,75 euro (aandeel R. V. in factuur van 11 oktober 2006) en van 167,96 euro, hetzij in totaal 466,71 euro.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Wijzende op tegenspraak en bij toepassing van art. 747, §2 Ger.W. ten aanzien van A. V. d. V. en B. B.;

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald;

Veroordeelt R. B. tot het betalen aan CVBA G. van de som van TWEEHONDERD TWEEHONDERD NEGENEN-NEGENTIG EURO ZESENZESTIG CENT (2.299,66 euro), te vermeerderen met de moratoire rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 14 juni 2010 en vanaf 3 september 2010 de gerechtelijke moratoire rente aan de wettelijke rentevoet tot de dag der gehele betaling;

Veroordeelt R. B. tot de kosten van het geding, aan de zijde van CVBA G. als volgt begroot:

- dagvaarding en rolstelling: 212,52 euro
- rechtsplegingsvergoeding: 220,00 euro

Laat R. B. toe deze schuld in hoofdsom, rente en kosten, af te betalen mits maandelijks betalingen van 100,00 euro, met ingang van 15 juli 2012 en verder telkens tegen de 15de van iedere daaropvolgende maand;

Zegt dat bij ingebreke blijven van R. B. om dit afbetalingsplan stipt na te leven, het nog openstaande saldo onmiddellijk, zonder aanmaning en van rechtswege, integraal opeisbaar wordt gesteld;

Verklaart de vordering van R. B. tot tussenkomst en vrijwaring ten aanzien van R. V. ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald;

Zegt voor recht dat R. V. gehouden is R. B. te vrijwaren ten belope van een bedrag van 466,71 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke moratoire rente vanaf 14 februari 2011 tot de dag der integrale betaling;

Verklaart de vorderingen van R. B. tot tussenkomst en vrijwaring ten aanzien van K.V. d. V., A. V. d. V. en B. B. ontvankelijk, doch wijst deze af als ongegrond;

Slaat de gedingkosten tussen R. B. enerzijds en R. V. en K. V. d. V. anderzijds om, in die zin dat elke partij de gemaakte kosten draagt;

Laat de gemaakte kosten van R. B. ten aanzien van A. V. d. V. en ten aanzien van B. B. ten zijnen laste;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het kantonement.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 6 SEPTEMBER 2012

Magistraat: B. Devriendt

Advocaten: mrs. Devroe en De Wulf loco Teurelincx

G T / J C. NV

**Betaling van het
verbruik • Verhouding
distributienetbeheerder /
distributienetgebruiker • MOZA
• Onrechtmatig verbruik •
Verantwoordelijkheid eigenaar**

**Paiement de la consommation •
Relation gestionnaire / utilisateur
du réseau de distribution • MOZA
• Consommation illégitime •
Responsabilité du propriétaire**

De verhouding tussen de distributienetbeheerder en de afnemer/eigenaar is van reglementaire aard is. Het reglement kan worden tegengeworpen aan de eigenaar van een op het distributienet aangesloten pand.

Het is een zware fout in hoofde van de (professionele) nieuwe eigenaar (projectontwikkelaar) de meterstanden niet met de vorige eigenaar/gebruiker tegensprekelijk op te nemen, voor welke gevolgen hij dient in te staan. De enkele omstandigheid dat energie-afnames geregistreerd worden in verzegelde kasten die geijkt zijn bewijzen op zich dat de energie-afnames daadwerkelijk gebeurd zijn.

In geval de meteropnamekaart niet of niet tijdig door de netgebruiker teruggestuurd wordt, is de distributienetbeheerder gerechtigd de afname te schatten zonder dat het akkoord van de netgebruiker/eigenaar vereist is.

Er is sprake van onrechtmatig afgenomen energie wanneer deze wordt afgenomen in een periode dat er geen geldig leveringscontract is. In de gegeven omstandigheden is de eigenaar verantwoordelijk voor het aldus afgenomen verbruik.

La relation entre le gestionnaire du réseau de distribution et l'acheteur / propriétaire est de nature réglementaire. Le règlement peut être opposé au propriétaire d'un bien raccordé au réseau de distribution.

C'est une erreur grave de la part du nouveau propriétaire (professionnel) (promoteur) de ne pas avoir procédé à un relevé contradictoire des index du compteur avec le propriétaire/utilisateur précédent, dont il doit répondre des conséquences. Le simple fait que la consommation d'énergie est enregistrée sur des compteurs scellés et calibrés prouve que les consommations d'énergie ont réellement eu lieu.

En cas de non transmission ou de transmission tardive du relevé d'index, le gestionnaire du réseau de distribution est autorisé à évaluer la consommation sans que l'accord de l'utilisateur / propriétaire ne soit exigé.

Il est question d'une consommation illégale d'énergie lorsqu'elle est consommée durant une période où il n'y a pas de contrat de fourniture valide. En pareille circonstance, c'est le propriétaire qui est responsable du de la consommation ainsi prélevée.

‘...

A. De vordering

De vordering in de dagvaarding strekt ertoe om verweerster te veroordelen tot betaling

- van de som van 4 354,67 euro, meer de moratoire rente begroot aan de wettelijke rentevoet vanaf 31 januari 2011 tot de dag der integrale betaling;

- van de gedingkosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 715,00 euro.

Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal, zonder het stellen van borg, en met uitsluiting van het vermogen van kantonnement.

In conclusies dd. 25 januari 2012 wordt de eis herleid tot 2 857,87 euro in hoofdsom meer rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 31 januari 2011 tot de dag der integrale betaling.

B. Bespreking

1. Beknopte uiteenzetting van de vordering volgens de dagvaarding

De vordering betreft bedragen (detail punt 4 dagvaarding) die door eiseres aan verweerster werden gefactureerd ten titel van onrechtmatige afgenomen energie, gezien in de periode tussen 1 november 2007 en 16 maart 2010 energie-afnames zijn gebeurd die niet het voorwerp waren van een energieafnameovereenkomst met een commerciële energie-leverancier.

Het desbetreffende pand, gelegen te [...], is eigendom van verweerster en was althans volgens eiseres in die periode onbewoond gebleven en niet verhuurd geweest.

Eiseres beschouwt zich terzake niet als energieleverancier doch wel nog als distributienetbeheerder welke het verlenen van een openbare dienst uitmaakt.

Eiseres stelt dat de reglementen betreffende de aansluiting op het distributienet lage druk of midden druk voor afname aardgas en deze betreffende de aansluitingen op het distributienet laagspanning voor afname en injectie van elektrische energie van toepassing zijn. Deze reglementen kunnen tegengeworpen worden aan de eigenaar van een op het distributienet aangesloten pand.

Eiseres stelt dat, gezien het pand ten tijde van de onrechtmatige energieafnames onbewoond was, er geen distributienetgebruiker kan zijn geweest, zodat de kosten voor deze verhaalbaar zijn op verweerster, die eigenares is van het op het distributienet aangesloten pand.

2. Exceptie van territoriale onbevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk

In limine litis stelt verweerster dat deze rechtbank territoriaal onbevoegd is gezien het pand waarvan zij eigenares is sinds 3 juni 2004 nooit bezet of bewoond is geweest en zij op dit adres nooit om aansluiting, levering van energie heeft gevraagd en op dit adres nimmer energieleveringen heeft ontvangen. Gezien de vermeende prestaties betwist worden, wordt de territoriale bevoegdheid betwist en vraagt verweerster de verzending van de zaak naar de territoriale bevoegde rechtbank van eerste aanleg te Gent (art. 624, 10 Ger. W.).

De exceptie van territoriale bevoegdheid is ongegrond gezien, zoals eiseres terecht opmerkt, deze beoordeeld dient te worden los van elke mogelijke kennisname van de betwisting ten gronde. Huidige rechtbank is territoriaal bevoegd nu voldoende

is dat de betwiste energie-afnames gebeurd zijn binnen het arrondissement Kortrijk.

Huidige rechtbank is bevoegd.

3. Verweer

De vordering wordt zoals hierna uiteengezet volledig betwist.

Verweerster stelt dat het feit dat er een reglementaire rechtsverhouding zou zijn, niet belet dat eiseres verplicht is het objectief bewijs te leveren van het voorwerp van de factuur, te meer de aanwezigheid van een aansluiting geen automatische energie-afname beduidt, die bewezen moet worden in acht genomen het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Er zijn nooit energie-afnames gebeurd, te meer niet in een contract voor energielevering werd voorzien.

Het feit dat bij een eerste samenkomen ter plaatse de tellerstanden genoteerd werden (stuk 11 van eiseres) houdt geen erkenning in van energie-afname (het zijn 'geschatte' waarden/tellerstanden).

De facturatie is laattijdig (2 jaar en 6 maanden).

4. Beoordeling

Zoals bij herhaling, terecht door eiseres in haar processtukken gesteld, blijft het eerste vertrekpunt in huidige zaak dat de verhouding tussen partijen van reglementaire aard en niet van contractuele aard is en dat dit reglement aan ieder in de bedoelde situatie tegenstelbaar is; andere beweegredenen zijn derhalve in wezen zonder relevantie.

Tweede vaststelling blijft dat in het kwestieuze pand er een aansluiting is voor aardgas en voor elektriciteit (niet te verwarren noch te identificeren met levering) en er dus een energie-afname geweest is, waaromtrent door verweerster nimmer gevraagd is dat die aftakking, zou weggenomen worden.

Verweerster werd ettelijke malen vruchteloos aangemaand (stukken

10 a tot en met h weze mede op het adres van haar zetel) de toestand te regulariseren doch liet blijkbaar lange tijd na de briefwisseling op te halen of na te lezen. Pas op 16 maart 2010 worden de meterstanden tegenprekelijk opgemaakt (stuk 11). Dit is het einde van de verbruiksperiode van verweerster bij eiseres.

Het is een zware fout in hoofde van de (professionele) nieuwe eigenaar (projectontwikkelaar), de meterstanden niet met de vorige eigenaar/gebruiker niet tegenprekelijk op te nemen voor welke gevolgen hij dient in te staan. Zoals geoordeeld werd dat de enkele omstandigheid dat energie-afnames geregistreerd worden in verzegelde kasten en die geijkt zijn op zich bewijzen dat de energie-afnames daadwerkelijk gebeurd zijn.

Op basis van de bestaande reglementen waarnaar eiseres terecht verwijst (pag. 7 syntheseconclusie) is deze gerechtigd zonder dat het akkoord van verweerster vereist is de afname te schatten als de meetopnamekaart niet of niet tijdig door de netgebruiker teruggestuurd wordt. Verweerster bleef halsstarrig in gebreke terzake en regulariseerde de toestand niet tijdig, zodat schatting de toegelaten weg was op de wijze zoals door het reglement bepaald. Aldus werd op correcte wijze toepassing gemaakt van de reglementen terzake gezien er in casu sprake is van onrechtmatig afgenomen energie, dit wil zeggen energie die wordt afgenomen in een periode dat er geen geldig leveringscontract is en waarvoor eiseres in de gegeven omstandigheden niet anders kan dan zich te verhalen op de eigenaar.

De vordering, zoals door eiseres herleid, is gegrond, zoals hierna bepaald. Verweerster wordt veroordeeld tot de gerechtskosten.

Het verzoek tot uitvoering bij voorraad is niet gemotiveerd, zodat er geen reden is af te wijken van de bepalingen van art. 1397 Ger. W.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

wijzende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond in de mate zoals hierna bepaald;

Veroordeelt verweerster tot betaling aan eiseres van de som van TWEEHONDERD ACHTHONDERD ZEVENENVIJFTIG EURO ZEVENENTACHTIG CENT (2 857,87 euro), vermeerderd met de moratoire interesten aan de wettelijke rentevoet vanaf de ingebrekestelling dd. 31 januari 2011 tot de dag der algehele betaling;

Verklaart de vordering tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad ongegrond.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, aan de zijde van eiseres begroot op :

- kosten van dagvaarding en rolstelling: 241,45 euro,
- rechtsplegingsvergoeding: 715,00 euro.

JUSTICE DE PAIX DU CANTON d'IXELLES - 22 NOVEMBRE 2012

*Magistrat: Mme Bodenstab
Avocats: Mes Smetryns et Benzerfa*

S T / DL

Marché de l'énergie • Fourniture sociale • Résiliation • Suspension de la fourniture • Client protégé • Période hivernale

Energiemarkt • Sociale leverancier • Ontbinding • Schorsing van de levering • Beschermde klant • Winterperiode

La résiliation du contrat de fourniture de dernier resort ne peut être prononcée vu la saison hivernale et la présence de trois enfants dans un logement.

Toutefois, à défaut de paiement du montant des condamnations à l'une des échéances, le solde restant dû deviendra immédiatement exigible sans mise en demeure préalable, le contrat sera résilié et le gestionnaire de réseau de distribution pourra procéder à la coupure de l'alimentation en énergie, au besoin avec l'aide de la force publique.

De ontbinding van het contract met de sociale leverancier kan niet uitgesproken worden gelet op de winterperiode en de aanwezigheid van drie kinderen in de woning.

Echter, bij gebreke aan betaling van het bedrag waartoe men veroordeeld werd op één van de vervaldagen, wordt het nog verschuldigde bedrag in één keer opeisbaar zonder voorafgaandelijke ingebrekestelling, wordt het contract ontbonden en mag de distributienetbeheerder overgaan tot de schorsing van de energielevering, met behulp van de openbare macht.

‘...

Vu notre jugement du 25 juillet 2012;

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935 relative à l'usage des langues en matière judiciaire;

Entendu les parties en leurs dires et moyens;

Attendu que Madame D. ne conteste pas les arriérés dus à titre de consommation de gaz et d'électricité qui s'élèvent à 2 782,91 € (cfr relevés de compte S. versés en tête du dossier);

Attendu que Madame D. a commencé à rembourser sa dette par versements fractionnés; qu'elle propose de poursuivre les paiements par tranches mensuelles de 75,00 €;

Attendu que S. maintient sa demande de résiliation des contrats de fourniture, et de coupure de l'alimentation;

Attendu que Nous ne pouvons accéder à la demande vu la saison hivernale et la présence de trois enfants dans l'appartement;

Qu'un plan d'apurement devra être respecté par Madame D. comme dit ci-dessous;

PAR CES MOTIFS:

Nous, Juge de Paix. statuant contradictoirement en prosécution;

Condamnons Madame D. à payer à S. la somme de DEUX MILLE SEPT CENT QUATRE VINGT DEUX EUROS NONANTE ET UN CENTS. sous réserve de paiements intervenus entre-temps. majorée des intérêts judiciaires;

Autorisons toutefois Madame D. à se libérer du montant de ces condamnations par versements mensuels de CENT EUROS dont le premier est fixé au 10 décembre 2012 outre les factures à échoir;

Disons que ces versements seront portables et qu'à défaut de paiement à l'une des échéances, le solde restant dû deviendra immédiatement exigible sans mise en demeure préalable;

Et en ce cas également,

Prononçons la résiliation des contrats de fourniture et permettons à la partie S. de procéder à la coupure de l'alimentation en énergie. au besoin à l'aide de la force publique, et ce, dans le mois de la signification du présent jugement;

Délaissions les dépens à charge de S., ces derniers liquidés dans le chef de Madame D. à cent quarante-neuf-euros soixante-six cents et quatre cent douze euros cinquante cents à titre d'indemnité de procédure minimale vu la simplicité de la cause;

Déclarons le présent jugement exécutoire par provision nonobstant tout recours et sans cautionnement.

JUSTICE DE PAIX SAINT-GILLES - 26 FEVRIER 2013

*Magistrat: M. Rommel
Avocats: Me Musoni et D'Hont*

S T / L B

**Fourniture sociale • Résiliation
• Suspension de la fourniture •
Client protégé**

**Sociale leverancier • Ontbinding
• Schorsing van de levering •
Beschermdde klant**

Le client protégé condamné pour défaut de paiement vis-à-vis du fournisseur de dernier ressort ou qui n'a pas respecté son plan d'apurement vis-à-vis de celui-ci ne peut se voir octroyer des termes et délais de 20,00 euros par mois dès lors que, même si il est malheureux et de bonne foi, son offre est insuffisante.

De beschermdde klant die veroordeeld werd wegens wanbetaling ten aanzien van de sociale leverancier of die ten aanzien van deze laatste zijn afbetalingsplan niet gerespecteerd heeft, kan geen afbetalingsplan worden toegestaan van 20 € per maand aangezien dit voorstel, ook al is de klant ongelukkig en te goeder trouw, onvoldoende is.

Vu la citation en opposition du 9 janvier 2013 de l'huissier de justice Bernard BUYSE à Saint-Josse-ten-Noode;

Vu notre jugement par défaut du mardi 18 septembre 2012 (rép.: 2747/2012);

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935 relatives à l'emploi des langues en matière judiciaire;

Où les parties présentes ou représentées en leurs moyens oraux ou écrits;

Attendu que la partie opposante reconnaît le bien-fondé de la demande originaire de paiement de sommes;

Que la partie opposante demande des termes et délais et offre 20,00 euros par mois;

Qu'elle est malheureuse et de bonne foi, mais que l'offre est insuffisante;

PAR CES MOTIFS:

Nous, Juge de Paix,

statuant contradictoirement et en première instance;

Déclarons l'opposition recevable et non-fondée;

Condamnons la partie opposante aux dépens;

Taxons les dépens exposés jusqu'ores par la partie opposante à :

- citation en opposition : € 140,32
- indemnité de procédure : € 990,00

Total : € 1 130,32

* Taxons les dépens exposés jusqu'ores par la partie opposée à :

- indemnité de procédure 440,00 euros (complément);

Disons que les frais de l'éventuelle exécution forcée de ce jugement resteront à charge de la partie qui aura rendu cette exécution forcée nécessaire;

Ordonnons l'exécution provisoire de ce jugement nonobstant tout recours et sans cantonnement.

HOF VAN BEROEP TE GENT - 10 APRIL 2013

*Magistraat: dbr. Dursin
Advocaten: mrs. Bommeréz en Baert*

I O V T / M D

Drop residentieel • Betaling van het verbruik • Verhouding distributienetbeheerder / -gebruiker • Verhuismeldingsplicht • Domicilie

Drop résidentiel • Paiement de la consommation • Relation gestionnaire / utilisateur du réseau de distribution • Obligation d'informer en cas de déménagement • Domicile

Aangezien de distributienetbeheerder de energielevering verricht op basis van zijn decretale verplichting, is de verhouding tussen de netgebruiker en netbeheerder reglementair en niet contractueel van aard.

Indien de netgebruiker haar verhuis niet meldt aan de netbeheerder dan blijft hij verantwoordelijk voor het verbruik na de verhuis, ook al was hij niet gedomicilieerd op het afnamepunt.

Dès lors que le gestionnaire du réseau fournit de l'énergie sur base de son obligation décrétable, le rapport entre l'utilisateur du réseau et le gestionnaire du réseau est règlementaire et non pas de nature contractuelle.

Si l'utilisateur du réseau ne signale pas son déménagement au gestionnaire du réseau, il demeure responsable de la consommation après le déménagement, même s'il n'était pas domicilié au point de livraison.

'...

I. ANTECEDENTEN

1. Bij dagvaarding van 16 juni 2009 vorderde I. de veroordeling van D. tot betaling aan haar van 2 596,16 EUR, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding, waaronder 650,00 EUR rechtsplegingsvergoeding. De vordering had betrekking op de facturen voor levering van elektriciteit tot beloop van 781,65 EUR en van gas tot beloop van 1 814,51 EUR.

2. D. besloot tot de ongegrondheid van de vordering, omdat zij nooit gewoond had op het adres te [...], waarop de energieleveringen betrekking hadden. Zij stelde bovendien dat geen contractuele band met I. wat ontstaan en vorderde haar veroordeling tot de kosten van het geding.

3. I. volhardde in haar eis. Zij wees erop dat D. de periode, waarop de facturen betrekking had, het appartement, waar de energie werd geleverd, huurde van L.W. Zij stelde dat D. op 12 februari 2005 door E. ge-

dropt was wegens wanbetaling en dat zij vanaf dat momt door levering aan D. overnam als sociale leverancier.

4. de eerste rechter stelde vast dat de facturen betrekking hadden op het verbruik van gas en elektriciteit gedurende de periode dat D. het onroerende goed huurde, waarop de leveringen betrekking hadden. De omstandigheid dat zij daar niet gedomicilieerd was, deed volgens hem geen afbreuk aan het feit dat zij dat verbruik diende te betalen. Hij verklaarde de vordering ontvankelijk en gegrond en veroordeelde D. tot betaling aan I. van 2 596,16 EUR, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de dagvaarding tot de datum van integrale betaling aan de wettelijke intrestvoet en tot de kosten van het geding.

5. het hoger beroep van D. strekt ertoe dat het hof het bestreden vonnis teniet doet, de oorspronkelijke vordering van I. ongegrond verklaart en haar veroordeelt tot de kosten van het geding in beide aanleggen.

Zij stelt dat de eerste rechter ten onrechte het voorgehouden dat zij gedropt werd door de commerciële energieleverancier en dat zij het appartement waarop de leveringen betrekking hebben zou gehuurd hebben tijdens de periode waarop het gefactureerde verbruik betrekking had.

D. benadrukt dat zij nooit een overeenkomst heeft afgesloten met I., dat zij geen enkele factuur of aanmaning van I. heeft ontvangen en dat zij nooit op het bewuste adres gedomicilieerd was. De huurovereenkomst, waarvan sprake, dateerde volgens haar van 2004 en net van 2005. Zij legt een aangetekend schrijven voor van de eigenaar van het onroerende goed, waaruit blijkt dat zij het diende te verlaten in juni 2004 en een attest, waarin bevestigd wordt dat zij tussen april 2005 en december 2005 in de gevangenis verbleef. Zij besluit dat het energieverbruik in die periode op het verbruiksadres onmogelijk van haar kan zijn geweest.

6. I. besluit tot de afwijzing van het hoger beroep en vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis, met veroordeling van D. tot de kosten van het hoger beroep. Zij stelt dat D. er zich niet kan op beroepen dat zij de facturen en de aanmaningen niet ontvangen heeft, aangezien het aan haar toekwam om eventuele adreswijzigingen te melden. Verder wijst zij erop dat de periode van gevangenschap het abonnement niet opschoort.

II. BEOORDELING

1. Er ligt geen exploit van betekening van het bestreden vonnis voor. De raadsman van I. heeft verklaard dat het op 21 december 2010 betekend werd aan D.. Het hoger beroep van D., dat tijdig werd ingesteld en regelmatig is naar de vorm, is ontvankelijk.

2. De vordering van I. sterkt ertoe betaling te bekomen van facturen voor levering van elektriciteit voor een som van 781,65 EUR en voor levering van gas voor een som van 1 814,51 EUR.

Zij betrekken het verbruiksadres te [...].

De oudste factuur dateert van 23 maart 2005 en de meest recente van 31 augustus 2006.

3. I. legt een bericht voor van E., waaruit blijkt dat zij op 6 januari 2005 kennis gegeven heeft van het feit dat zij D., aan wie zij op het voormelde adres gas en elektriciteit leverde, als energieleverancier gedropt heeft.

In de mate dat D. geen andere commerciële leverancier vond, diende I., als netbeheerder, haar van elektriciteit en gas te voorzien op grond van de op dat ogenblik geldende artikelen 13 van het Besluit van de Vlaamse Regering d.d. 31 januari 2003 met betrekking tot de sociale openbaredienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteitsmarkt en 7§3 van het Besluit van de Vlaamse Regering met betrekking tot de sociale openbaredienstverplichtingen in de vrijgemaakte aardgasmarkt.

Met brieven van 8 maart 2005 en 11 maart 2005 heeft I. D. op de hoogte gebracht dat zij respectievelijk voor elektriciteit en gas haar nieuwe leverancier werd.

Aangezien I. deze leveringen verrichtte op basis van haar decretale verplichting, was de rechtsverhouding tussen de partijen niet van contractuele, maar van reglementaire aard. De beschouwingen van D. aangaande het ontbreken van een contractuele band tussen haar en I zijn bijgevolg niet ter zake dienend.

4. D. betwist dat de energieleveringen, die gebeurden tijdens de periode waarop de facturen betrekking hebben, aan haar kunnen aangerekend worden. Volgens een getuigschrift van woonst met een historiek van haar adres, afgeleverd door de stad [...], was zij op geen enkel ogenblik ingeschreven op het verbruiksadres.

Evenwel verklaart W. in een e-mailbericht van 22 juni 2009 het gelijkvloerse appartement in de [...] verhuurd te hebben aan D. van februari 2005 tot augustus 2006.

D. betwist dit. Zij legt zelf een huurovereenkomst van 14 februari 2004 voor tussen haar en W. met betrekking tot het appartement, waarop het gefactureerde verbruik betrekking heeft. Onder verwijzing naar een brief van 16 mei 2004, die W. aan haar richtte en waarin zij klaagde over het feit dat de huur onbetaald bleef, stelt D. dat reeds in juni 2004 een einde kwam aan deze huurovereenkomst. W. verklaarde in dit schrijven dat zij het contract beëindigde en sommeerde D. om het goed te verlaten, doch deelde tegelijk haar telefoonnummer mee, voor het geval D. bereid zou zijn te onderhandelen.

Over het tijdstip waarop D. daadwerkelijk het appartement verliet en meer bepaald over de vraag of dit in augustus 2006 was, zoals W. voorhoudt, dan wel op 16 juni 2004 of op een ander tijdstip, geven de stukken van het dossier geen uitsluitsel.

Voor de beoordeling van het geschil is dit evenwel niet van doorslagge-

vend belang, zodat het niet noodzakelijk is om daaromtrent een onderzoeksmaatregel te bevelen. Feit is dat D. in verband met het verbruiksadres een huurovereenkomst heeft afgesloten en dat zij er klaarblijkelijk ook verbleven heeft. De voormelde brief van 16 mei 2004, die aan haar gericht is, werd geadresseerd aan dit adres, waar D. hem klaarblijkelijk ontvangen heeft, aangezien zij hem voorlegt.

5. D. diende als huurder in te staan voor het verbruik van gas en elektriciteit op het verbruiksadres. Zij had klaarblijkelijk een contract met E. tot deze haar dropte en I. verplicht was verder te leveren.

De loutere omstandigheden dat D. niet langer verbleef op het verbruiksadres en - blijkens een attest van de directeur van het penitentiair complex te [...] - van 20 april 2005 tot 19 december 2005 van haar vrijheid beroofd was, maakten geen einde aan haar verplichting tot betaling van de op dit adres geleverde gas en elektriciteit. Zij diende I. in kennis te stellen van het feit dat zij verhuisd was en niet langer wenste in te staan voor de kosten van het energieverbruik op dit adres. Zij toont niet aan dat zij I. daarvan geïnformeerd heeft. D. bleef dan ook verder gehouden tot betaling van de op het verbruiksadres geleverde gas en elektriciteit, die gefactureerd werd op basis van de resultaten van de meteropname, waaromtrent zij geen concreet verweer voert.

6. Uit de voorgaande overwegingen volgt dat het hoger beroep ongegrond is, zodat het bestreden vonnis dienst bevestigd te worden in zijn beschikkingen, ook waar het uitspraak deed over de gerechtskosten.

Gelet op de ongegrondheid van het hoger beroep zijn de kosten in deze aanleg eveneens ten laste van D. De kosten van tenuitvoerlegging van het bestreden vonnis dienen niet begroot te worden. Zij zijn op grond van artikel 1024 Ger.W. ten laste van de partij tegen wie de tenuitvoerlegging gevorderd wordt.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep van D. ontvankelijk, doch ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in zijn beschikkingen;

Veroordeelt D. tot de kosten van het hoger beroep, aan haar zijde niet te begroten, aangezien zij te haren laste zijn, aan de zijde van I. begroot op 715,00 EUR rechtsplegingsvergoeding;

Onverminderd de toepassing van artikel 1024 Ger.W..

VREDEGERECHT TE HARELBEKE - 16 MEI 2013

Magistraat: mevr. Pollet,
Advocaten: mr. Malfait loco mr. De Fauw en mr. Vogelaere

I CVBA T / GB en VN

**Sociale leverancier • Betaling
van het verbruik Hoofdelijkheid
tussen echtgenoten**

De invordering van schulden ingevolge de levering van energie, aangegaan door één van de echtgenoten, zijn schulden die behoren tot de gezinshuishouding en binden de andere echtgenoot hoofdelijk ingevolge artikel 222 B.W.. Laatstgenoemde echtgenoot blijft gebonden door deze schulden zolang de schuldeiser niet op de hoogte is van de feitelijke scheiding. De scheiding zal pas tegenstelbaar zijn aan de schuldeiser op het ogenblik van overschrijving van het beschikkend gedeelte van het vonnis of arrest waarbij de echtscheiding werd uitgesproken.

‘...

Bij dagvaarding betekend op 27/02/2013 door het ambt van F. D., gerechtsdeurwaarder met standplaats in [...] vordert CVBA I. de solidaire veroordeling van verweerders tot het betalen van de som van 1.853,20 euro in hoofdsom en tot de kosten van het geding.

In besluiten neergelegd ter griffie op 9/04/2013 vordert N.V. bij tussenvordering de veroordeling van B. G. om haar te vrijwaren voor alle bedragen in hoofdsom, rente en kosten waartoe zij ten aanzien van CVBA I. zou veroordeeld zijn.

De raadslieden van CVBA I. en N. V. hebben de zaak in openbare terechtzitting uiteengezet en de bundels werden ter inzage neergelegd.

Gezien B.G. niet is verschenen noch iemand voor hem werd t.a.v. hem verstek gevorderd en verleend.

1. CVBA I. zet uiteen dat verweerders ingevolge levering van energie en conform niet-betwiste factuurschulden haar nog de som van 1 853,20 euro verschuldigd zijn.

2. Partij V. betwist de vordering en stelt dat: - gezien ze bij vonnis van 23/11/2010 uit de echt gescheiden is van B. G. eiseres geen beroep meer kan doen op artikel 222 Burgerlijk Wetboek zijnde een bepaling uit het primair huwelijksvermogensrecht nu kwestieus huwelijk reeds bijna 3 aar ontbonden is.

- subsidiair eiseres zich enkel succesvol kan beroepen op artikel 222 Burgerlijk Wetboek voor een schuld die dateert van tijdens de periode dat de echtgenoten nog gehuwd waren. Zeer concreet dient de vordering hierherleid te worden tot een bedrag van 642,63 euro in hoofdsom, som waarvoor ze bovendien gemak van betaling vordert in die zin dat ze verzoekt de som te mogen afkorten à rato van 50,00 euro per maand.

**Fournisseur social • Paiement de
la consommation • Responsabilité
conjointe entre époux**

Le recouvrement des dettes dues à la fourniture d'énergie, dettes contractées par l'un des conjoints, concerne une dette domestique du ménage liant l'autre conjoint en application de l'article 222 du Code Civil. Ce dernier conjoint reste lié par les dettes aussi longtemps que le créancier n'a pas été informé de la séparation de fait. La séparation sera opposable au créancier dès transmission de la partie du jugement ou de l'arrêt prononçant la séparation.

Bij tussenvordering vordert partij V. dat voor recht gezegd wordt dat in toepassing van de overeenkomst van dading van 13/01/2012 de heer B. G. gehouden is haar te vrijwaren voor alle bedragen waartoe ze veroordeeld wordt te betalen aan eiseres.

Beoordeling.

a. M.b.t. de hoofdvordering uitgaande van CVBA I. t.a.v. verweerders.

1. Eiseres vordert in haar hoedanigheid van sociale energieleverancier de solidaire veroordeling van verweerders tot het betalen van facturen voor levering van energie.

De vordering t.a.v. verweerder G. kan, rekening houdende met de feitelijke zaken zoals uiteengezet in de inleidende dagvaarding, de neergelegde stukken en bij gebreke aan enig verweer terzake toegekend worden.

2. De schuld, voor zover deze werd aangegaan binnen het huwelijk van partijen, dient aanzien te worden als een schuld aangegaan ten behoeve van de huishouding.

Overeenkomstig artikel 222 Burgerlijk Wetboek verbindt dergelijke schuld aangegaan door één van de echtgenoten, de andere echtgenoot hoofdelijk. Deze hoofdelijkheid houdt op te bestaan als de echtgenoten met rechterlijke machtiging of krachtens een door de wet geregelde overeenkomst afzonderlijk verblijf houden omdat er dan van een 'gezinsuithouding' geen sprake meer kan zijn. Nu hier niet aangetoond wordt dat eiseres op de hoogte was van de feitelijke scheiding blijven beide echtgenoten hoofdelijk gehouden tot het betalen van voormelde schuld tot datum van de overschrijving van het beschikkend gedeelte van het vonnis of arrest waarbij de echtscheiding werd uitgesproken, zijnde de datum waarop derden kennis kunnen krijgen van de ontbinding van het huwelijk.

N. V. is dan ook solidair gehouden tot het betalen van de som van 642,63 euro in hoofdsom.

In besluiten verzet eiseres zich niet tegen het principe van afbetalingen maar verzoek dat de schuld in twaalf keer vereffend wordt.

Rekening houdende met de hoegrootheid van de bestaande schuld is huidige rechtbank van oordeel dat de schuld dient afbetaald te worden à rato van 85,00 euro per maand.

Op de zitting van 11 april 2013 verklaarde de eisende partij zich akkoord met de herleiding van de rechtsplegingsvergoeding tot het minimumbedrag.

b. M.b.t. de tussenvordering uitgaande van N. V. t.a.v. B. G..

In besluiten stelt partij V. een vordering tot vrijwaring in t.a.v. partij G..

Een vordering tot vrijwaring dient beschouwd te worden als een tussenvordering die conform artikel 809 Gerechtelijk Wetboek tussen partijen wordt ingesteld bij conclusie die ter griffie wordt neergelegd en aan de overige partijen overgelegd zoals bepaald in de artikelen 742 tot 746 Gerechtelijk Wetboek.

In casu ligt nog geen bewijs voor dat partij V. de conclusie waarin de vordering tot vrijwaring werd ingesteld aan partij G. toegezonden heeft, dit conform de bepalingen van artikel 745 Gerechtelijk Wetboek.

De debatten worden dan ook ambts-halve heropend teneinde aan de rechtbank bewijs voor te leggen dat de versteklatende partij kennis genomen heeft of minstens kon nemen van de tussenvorderingen.

OM DEZE REDENEN,

Wij, Vrederechter,

wijzende op tegenspraak t.a.v. N. V.

wijzende bij verstek t.a.v. B. G.,

Alle andere besluiten voorlopig onverlet latend,

Verklaren de vordering uitgaande van eiseres t.a.v. verweerders ontvanke-lijk en gegrond

in de mate zoals hierna bepaald.

Veroordelen N. V. en B. G. solidair om te betalen aan eiseres de som van zeshonderd tweeënveertig euro drie-enzestig cent (642,63 euro), meer de moratoire rente aan de wettelijke in- trestvoet vanaf 21/10/2013 tot datum van algehele betaling.

Veroordelen N. V. en B. G. solidair verder tot het betalen van de kosten van het geding begroot aan de zijde van eiseres op 273,10 euro kosten dagvaarding en rolstelling en 220,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordelen B. G. bijkomend om te betalen aan eiseres de som van duizend tweehonderd tien euro zeven- en vijftig cent (1 210,57 euro), meer de moratoire rente aan de wettelijke in- trestvoet vanaf 21/01/2013 tot datum van algehele betaling.

Zeggen voor recht dat het N. V. toe- gelaten wordt de bedragen waartoe zij is veroordeeld af te betalen à rato van 85,00 euro per maand, voor het eerst tegen 1 juni 2013 en verder tel- kens tegen de eerste van iedere erop volgende maand tot integrale beta- ling.

Zeggen voor recht dat in geval van één wanbetaling stipt tegen de ver- valdag eiseres het ganse op dat ogen- blik openstaand saldo ineens en van rechtswege zal mogen opeisen.

Bevelen m.b.t. de tussenvordering uitgaande van N. V. t.a.v. B. G. ambts- halve de heropening van de debat- ten teneinde aan de rechtbank bewijs voor te leggen dat de versteklatende partij kennis genomen heeft of min- stens kon nemen van de tussenvor- deringen en stellen de zaak daartoe vast op de openbare terechtzitting van dit Vredegerecht op donderdag 13/06/2013 om 9.30 uur.

Kosten m.b.t. de tussenvordering aangehouden.

Verklaren dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk ver- haal en zonder borgstelling; zeggen evenwel voor recht dat er geen reden is om het kantonnement uit te slui- ten.

Noot

Deze uitspraak vraagt enige nuancering. Het vonnis van de Vrederechter van Harelbeke past de wetgeving inzake de gebondenheid van de huwgemeenschap voor de schulden van die gemeenschap strikt en correct toe. Evenwel laat het vonnis hierdoor de specifieke verplichtingen van netgebruikers voor schulden uit energieleveringen buiten beschouwing.

Volgens een inmiddels vaststaande rechtspraak, wordt het niet aanmelden van een verhuis en het niet doorgeven van de meterstanden aan de distributienetbeheerder (wanneer deze laatste de energie levert en factureert), beschouwd als een fout in hoofde van de netgebruiker. Hieruit volgt dat de distributienetbeheerder het energieverbruik volledig kan blijven aanrekenen aan de betrokken netgebruiker tot de effectieve aanmelding van de verhuis, zelfs indien het beschikkend gedeelte van het vonnis of arrest waarbij de echtscheiding werd uitgesproken, voordien reeds werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Het voordeel van de tegenstelbaarheid van de overschrijving geldt dus enkel in hoofde van die partner die niet de klant van de distributienetbeheerder is.

In dit verband wordt verwezen naar de in huidige uitgave tevens verschenen rechtspraak inzake invordering van energieschulden, met name:

- Rechtbank Eerste Aanleg van Kortrijk, 15 juni 2010, G. CVBA /C.M.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Gent, 23 september 2010, I. O.V./C.A.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Kortrijk, 6 januari 2011, G. CVBA /R.W. en M.V.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Brussel, 13 januari 2011, I. O.V./A.N.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Antwerpen, 16 februari 2011, I. O.V./ V.J.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Gent, 28 april 2011, I. O.V. /S.B.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Gent, 20 oktober 2011, I. O.V./C.S. en H.G.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Gent, 22 maart 2012, I. O.V./Z.L.J.
- Rechtbank Eerste Aanleg van Kortrijk, 21 juni 2012, G. C.I.V./B.R., V.A., V.R. en B.B.

Note

Ce contenu du jugement doit être nuancé. Le jugement de la Justice de Paix d'Harelbeke applique de façon stricte et correcte les dispositions en matière de responsabilité des conjoints quant aux dettes du ménage. En revanche, le jugement laisse de côté les obligations spécifiques de l'utilisateur de réseaux en matière de dettes d'énergie.

Selon une jurisprudence bien établie, la non communication d'un déménagement ainsi que la non transmission du relevé des index au gestionnaire de distribution (lorsque ce dernier fournit et facture l'énergie) sont considérés comme une faute dans le chef de l'utilisateur du réseau.

Il s'ensuit que le gestionnaire de distribution peut continuer à facturer l'énergie à l'utilisateur du réseau concerné, jusqu'à la notification effective de la décision, même si la partie de l'arrêt ou de l'ordonnance, dans laquelle a été prononcé le divorce, a déjà été intégralement transcrite dans les registres de l'état civil. Cette opposabilité de la transcription s'applique uniquement au conjoint qui n'est pas le client du gestionnaire du réseau de distribution.

À ce sujet, il est fait référence à l'affaire actuellement en cause et, également, pour le recouvrement des créances d'énergie, aux affaires suivantes:

- Tribunal de première Instance de Courtrai, 15 juin 2010, G. CVBA /C.M.
- Tribunal de première Instance de Gand, 23 septembre 2010, I. O.V./C.A.
- Tribunal de première Instance de Courtrai, 6 janvier 2011, G. CVBA /R.W. en M.V.
- Tribunal de première Instance de Bruxelles, 13 janvier 2011, I. O.V./A.N.
- Tribunal de première Instance de Anvers, 16 février 2011, I. O.V./ V.J.
- Tribunal de première Instance de Gand, 28 avril 2011, I. O.V. /S.B.
- Tribunal de première Instance de Gand, 20 octobre 2011, I. O.V./C.S. en H.G.
- Tribunal de première Instance de Gand, 22 mars 2012, I. O.V./Z.L.J.
- Tribunal de première Instance de Courtrai, 21 juin 2012, G. C.I.V./B.R., V.A., V.R. en B.B.

JUSTICE DE PAIX DU CANTON DE JETTE - 19 JUIN 2013

*Magistrat: Schneebalg,
Avocat: Me Musoni*

S T / L J

**Paiement de la consommation •
Fournisseur de dernier ressort
• Résiliation • Suspension de la
fourniture • Client protégé**

**Betaling van het verbruik •
Sociale leverancier • Ontbinding
• Schorsing van de levering •
Beschermdde klant**

Lorsque le client protégé reste en défaut de paiement vis-à-vis du fournisseur de dernier ressort ou qu'il n'a pas respecté son plan d'apurement vis-à-vis de celui-ci, le contrat de fourniture de dernier ressort est résilié. Le fournisseur de dernier ressort est autorisé à procéder à la coupure physique de l'alimentation en énergie, au besoin à l'aide de la force publique.

Une telle condamnation n'empêche pas l'octroi de termes et délais.

Wanneer de beschermdde klant ten aanzien van de sociale leverancier in gebreke blijft om te betalen of ten aanzien van deze laatste zijn afbetalingsplan niet respecteert, wordt het leveringscontract met de sociale leverancier ontbonden. De sociale leverancier is gemachtigd om over te gaan tot de fysieke schorsing van de energielevering, met behulp van de openbare macht.

Een dergelijke veroordeling verbindert niet dat afbetalingsmodaliteiten worden toegestaan.

'...

Vu la citation du 31 mai 2013;

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935 relative à l'emploi des langues en matière judiciaire;

Attendu qu'il résulte des éléments de la cause, notamment des explications fournies par la partie demanderesse, que l'action est fondée;

PAR CES MOTIFS :

Nous, Juge de paix,

statuant contradictoirement,

Déclarons la demande recevable et fondée.

Condamnons la partie défenderesse à payer à la partie demanderesse la somme de deux mille trois cent sept EURO dix-sept EUROCENT;

La condamnons en outre aux intérêts judiciaires et aux dépens liquidés jusqu'ores à quatre cent quinze EURO nonante-sept EUROCENT;

L'autorisons à se libérer du montant de ces condamnations par versements de 50,00 EUR/mois à effectuer au siège de la partie demanderesse et dont le premier est fixé au 20.07.2013, suivis de versements de 70.00 €/mois à dater du 20.10.2013;

Disons qu'à défaut de paiement à une échéance :

- 1) Le solde restant dû deviendra immédiatement exigible sans mise en demeure préalable;
- 2) Résilions le contrat de fourniture de gaz et/ou d'électricité;
- 3) Autorisons la partie demanderesse à procéder à la coupure physique de l'alimentation en énergie (gaz et électricité), au besoin à l'aide de la force publique.

VREDEGERECHT TE KORTRIJK - 30 OKTOBER 2013

Magistraat: mevr. Vandenbulcke

Advocaat: mr. Casier

G T / MB

**Betaling van het
verbruik • Verhouding
distributienetbeheerder /
distributienetgebruiker • MOZA
• Onrechtmatig verbruik •
Verantwoordelijkheid eigenaar**

**Paiement de la consommation •
Relation gestionnaire / utilisateur
du réseau de distribution • MOZA
• Consommation illégitime •
Responsabilité du propriétaire**

De verhouding tussen de distributienetbeheerder en de afnemer/eigenaar is van reglementaire aard. Het reglement kan worden tegengeworpen aan de eigenaar van een op het distributienet aangesloten pand.

Er is sprake van onrechtmatig afgenomen energie wanneer deze wordt afgenomen in een periode dat er geen geldig leveringscontract is. De aanrekening van de energieafname gebeurt ten laste van de netgebruiker of, bij gebreke daaraan, van de eigenaar van het op het distributienet aangesloten pand.

Het is aan de eigenaar om bij eigendomsoverdracht initiatief te nemen om de nutsvoorzieningen op naam van de koper te zetten. Door de meterstanden niet met de nieuwe eigenaar/gebruiker tegensprekelijk op te nemen blijft de oorspronkelijke eigenaar integraal gehouden ten overstaan van de netbeheerder. Daarbij kan hij zich desgevallend verhalen op de koper van het onroerend goed of de uiteindelijke gebruikers.

La relation entre le gestionnaire du réseau et l'utilisateur est de nature réglementaire.

Le règlement peut être opposé au propriétaire d'un bien raccordé au réseau de distribution.

Il est question d'un prélèvement illégal d'énergie lorsque celle-ci est prélevée dans une période où il n'y a pas de contrat de fourniture valable. La facturation du prélèvement d'énergie se fait à charge de l'utilisateur ou, à défaut, du propriétaire du bien raccordé au réseau de distribution.

Il appartient au propriétaire, lors de transmission de la propriété de prendre l'initiative de mettre les équipements d'utilité publique au nom de l'acheteur. En omettant de relever contradictoirement les données de comptage avec le nouveau propriétaire/utilisateur, l'ancien propriétaire reste intégralement tenu à l'égard du gestionnaire du réseau. Ensuite il pourra se retourner le cas échéant contre l'acheteur du bien ou l'utilisateur final.

Bij dagvaarding van 15 juli 2013 vordert CVBA G.:

- de veroordeling van B. M. tot betaling van een bedrag van 1 043,27 € te vermeerderen met de rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 14 november 2012 tot aan de dagvaarding en tot de gerechtskosten met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding ad. 440,00 euro, bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

CVBA G. wordt vertegenwoordigd door Meester Philippe Casier, advocaat in Kortrijk.

Een geïnventariseerd bundel met stukken wordt neergelegd.

B. M. verschijnt in persoon en werd gehoord in haar middelen van verdediging.

Een bundel met stukken wordt neergelegd.

Toepassing werd gemaakt van de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in Gerechtszaken,

Retroacten

CVBA G. stelt dat in de periode tussen 26 december 2007 tot en met 15 maart 2010 in het pand gelegen aan de [...] onrechtmatig energie werd afgenomen die niet het voorwerp was van een energieafnameovereenkomst met een commerciële energieleverancier.

In dat geval is CVBA G. verplicht energie te leveren in het kader van de sociale openbare dienstverleningsopdracht.

De reglementen betreffende de aansluiting op het distributienet zijn van toepassing.

Artikel 9.6 voorziet dat de onrechtmatig afgenomen energie die energie is die afgenomen wordt door middel van een aansluiting op het moment en gedurende de periode dat deze aansluiting niet het voorwerp uitmaakt van een leveringscontract van een commerciële leverancier, in welk geval de kosten van energieverbruik, distributienetvergoeding, vervoer, netvergoedingen en toeslagen kunnen worden aangerekend.

Deze aanrekening gebeurt ten laste van de distributienetgebruiker of bij gebreke daaraan van de eigenaar van het betreffende pand.

Gezien geen distributienetgebruiker gekend is, zijn de kosten voor onrechtmatige energieafnames verhaalbaar op de eigenaar van het op het distributienet aangesloten pand.

B. M. als eigenaar van het bewuste pand op 26 december 2007 heeft niet het nodige gedaan om na de eigendomsoverdracht op 26 mei 2008 te laten weten aan CVBA G. en de noodzakelijke initiatieven te nemen om de nutsvoorzieningen van de verkochte eigendom op naam van de koper te zetten.

Ook het feit dat geen preciese meterstanden ter beschikking zijn, vindt haar oorsprong in de foutieve onzorgvuldigheid van gedaagde gezien op het ogenblik van de eigendoms-overdracht door gedaagde niet het nodige werd gedaan om de meterstanden van de energiemeters op te nemen en door te geven aan CVBA G..

CVBA G. is bereid tot een herberekening over te gaan voor zover B. M. en de daarop volgende eigenaars gezamenlijk zouden overeenkomen over de opsplitsing van het aan te rekenen energieverbruik tussen hen onderling.

Een dergelijk akkoord werd niet voorgelegd.

B. M. betwist inderdaad de gevorderde bedragen en verwijst naar de notariële verkoopovereenkomst dd. 26 mei 2008. Zij legt een aangetekend schrijven voor aan de kopers van de studio met vraag om het gebruik op te splitsen volgens een door haar opgemaakte berekening, die wordt voorgelegd.

Beoordeling

Het staat vast dat B. M. op 26 december 2007 eigenaar was van de bewuste studio, gelegen aan [...] (zoals blijkt uit de notariële verkoopovereenkomst dd. 26 mei 2008), studio waarin de aangerekende energie werd afgenomen.

B. M. legt geen bewijs voor dat het bewuste onroerend goed een aansluiting had via een leveringscontract met een commerciële leverancier.

Zij legt evenmin het bewijs voor dat zij het nodige gedaan heeft om de nutsvoorzieningen op de koper over te zetten hoewel dit onder artikel 5 van de notariële akte contractueel voorzien werd.

Zij dient derhalve de factuur van CVBA G. integraal te betalen en kan zich desgevallend verhalen op de koper van het kwestieuze onroerend goed of de uiteindelijke gebruikers die thans niet in de procedure betrokken zijn.

Gerechtelijke rente aan de wettelijke rentevoet wordt toegekend vanaf de dagvaarding gezien geen bewijs van eerdere aangetekende ingebrekestelling wordt voorgelegd.

Gerechtskosten

B. M. wordt veroordeeld tot de gerechtskosten aan de zijde van CVBA G. begroot op:

- dagvaarding: 145,10 €
- rechtsplegingsvergoeding: 440,00 €

OM DEZE REDENEN, DE VREDERECHTER,

Wijzende op tegenspraak.

Verklaart de vordering van CVBA G. als volgt gegrond.

Veroordeelt B. M. tot het betalen aan CVBA G. van een bedrag van DUIZEND VIERENDERTIG EURO ZEVENENTWINTIG CENT (1 034,27 €) te vermeerderen met de gerechtelijke rente aan de wettelijke rentevoet vanaf de dagvaarding van 15 juli 2013 tot aan de integrale betaling.

Veroordeelt B. M. tot de gerechtskosten aan de zijde van CVBA G. begroot op VIJFHONDERD VIJFENTACHTIG EURO TIEN CENT (585,10 €).

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 14 NOVEMBER 2013

Magistraat: dbr. Devriendt

Advocaten: mrs. Casier loco Van Dorpe en Derudder

G CVBA T / RSV VZW

**MOZA • Betaling van het verbruik
• Verhuismeldingsplicht • Geschat
verbruik**

**MOZA • Paiement de la
consommation • Obligation
d'informer en cas de
déménagement • Consommation
estimée**

Een professioneel verhuurkantoor (hoofdbuurder) hoort te beseffen dat de nutsmaatschappijen bij wijziging van gebruiker (onderhuurder) moeten verwittigd worden.

Dit is een courante toepassing van de algemene zorgvuldigheidsplicht die op ieder rust met betrekking tot een woning waar een energieafnamepunt is geïnstalleerd.

Bij gebreke hieraan mag het energieverbruik aangerekend worden aan de hoofdbuurder, temeer daar de huurovereenkomst bepaalt dat de hoofdbuurder de kosten van elektriciteitsverbruik dient te dragen.

Wanneer het verhuurkantoor zowel bij het aangaan van de hoofdhuur als bij (het aangaan evenals de beëindiging van) de onderhuur nalaat de nodige aandacht aan de nutsvoorzieningen te besteden, dan heeft de distributienetbeheerder het recht om op grond van artikel V.3.6.1 § 1 van het Technisch Reglement het energieverbruik te bepalen door middel van schatting.

Un bureau de location professionnel doit se réaliser que chaque changement d'utilisateur (locataire) doit être communiqué aux services publics. C'est l'application courante de la norme générale de diligence qui repose sur chacun qui habite une maison où un point de prélèvement d'énergie est installé.

A défaut, la consommation d'énergie sera à charge du locataire principal, de plus que le contrat de location stipule que les frais de consommation d'énergie sont à charge du locataire principale. Quand le bureau de location ne fait pas attention aux services publics au moment de l'entrée en vigueur du contrat (ou à la fin du contrat), le gestionnaire du réseau aura le droit sur base de l'article V.3.6.1 §1 du règlement technique de faire une estimation de la consommation.

‘...

Gelet op de artikelen 2,34,36,37 en 41 van de taalwet van 15 juni 1935;

Bij dagvaarding betekend op 18 april 2011 door het ambt van gerechtsdeurwaarder H. Geiregat, met standplaats te Tielt, vordert eiseres de veroordeling van verweerster tot betaling van 2.379,24 euro, meer de intresten vanaf 29.03.2010 aan de wettelijke rentevoet en tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Dit alles bij vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement. De raadslieden van partijen hebben de zaak

in openbare terechtzitting uiteengezet en hebben hun stukkenbundel ter inzage neergelegd.

Eiseres vordert als distributienetbeheerder betaling van onrechtmatige energieafname in de periode tussen 28 november 2007 en 26 mei 2009. (stuk 2 eiseres)

Verweerster is een sociaal verhuurkantoor en zoekt als hoofdbuurder woningen voor onderverhuur.

In casu was verweerster sinds 1 november 2005 de huurster van de woning gelegen te [...], .. die zij vanaf 1 november 2006 in onderhuur gegeven had aan N. M. (aldaar ingeschreven tot 5 juli 2007).

Volgens verweerster was mevrouw M. zonder opzeg en na een huurschil uit de woning vertrokken in ‘december 2007’ waarna verweerster stelt er voor geopteerd te hebben voorlopig niet opnieuw te verhuren en op datum van 3 december 2007 E. ingelicht te hebben met de vraag het contract op ‘leegstand’ te zetten waarbij tevens de meterstanden zouden zijn medegedeeld.

Eiseres schijnt te betwisten dat er een leveringscontract werd gesloten met E. met ingang van 3 december 2007.

Hoe dan ook stelt eiseres in de dagvaarding dat met ingang van 28 november 2007 voor het pand een situatie van onrechtmatige energieafname is ontstaan (geen overeenkomst tot

energieafname met een commerciële energieleverancier) en ten tijde van deze onrechtmatige afname verweerster distributienetgebruiker was en aldus gehouden is de kosten van de onrechtmatige afname te betalen. De distributienetgebruiker is degene die als eindafnemer op het distributienet is aangesloten.

De stelling van de onrechtmatige energieafname is blijkens de stukken gegrond en eiseres mag deze aanrekenen ten aanzien van de enige nuttige persoon voor de betrokken periode, namelijk verweerster.

Verweerster was de huurder en art. 5 van de huurovereenkomst bepaalt dat de hoofdhuurder de kosten van elektriciteitsverbruik dient te dragen.

De rechtbank verwijst naar de stukken en sluit zich aan bij de consideransen van eiseres in conclusies.

Verweerster betwist niet, bij gebreke aan onderhuurder of andere distributiegebruiker in die periode het energieverbruik tussen 28 november 2007 en 26 mei 2009 (volledige facturatieperiode) verschuldigd te zijn (als huurster).

Terecht stelt eiseres dat er onduidelijkheid is over de beginmeterstand en het bewijs ligt niet voor dat op 3 december 2007 de tellerstand 78109 beliep.

Geresumeerd dient gesteld dat de oorsprong van de ganse verwarrende problematiek bij de fout ligt van verweerster die als professioneel verhuuringskantoor behoort te beseffen dat de nutsmaatschappijen bij wijziging van gebruiker moeten verwittigd worden. Dit is een courante toepassing van de algemene zorgvuldigheidsplicht die op ieder rust (vaste rechtspraak) met betrekking tot een woning waar een energieafnamepunt is geïnstalleerd er een spontane meldingsplicht is ten aanzien van de nutsmaatschappijen.

Op het ogenblik van het aangaan van de hoofdhuur doet verweerster niets om een overeenkomst te sluiten met een energieleverancier.

Bij het verhuren aan onderhuurster M. wordt alweer de situatie van de nutsvoorzieningen genegeerd.

Op het ogenblik dat mevrouw M. via gedwongen tenuitvoerlegging vertrekt wordt er weerom geen aandacht besteed aan de nutsvoorzieningen.

Uiteindelijk schrijft verweerster dan toch voor het eerst op 3 oktober 2007- E. aan. (stuk 1 bundel verweerster)

Nadat verweerster vanwege E. geen facturen ontvangt stelt zij zich blijkbaar niet de vraag waarom er aan haar brief geen gevolg is verleend.

Nadat verweerster de brief van 15 januari 2008 van eiseres heeft ontvangen (stuk 2 bundel verweerster) die de ondubbelzinnige bevestiging is dat de situatie niet was geregulariseerd onderneemt verweerster alweer niets.

In toepassing van art. V.3.6.1 §I van het technisch reglement distributie elektriciteit van 4 april 2007 (BS 30 april 2007) heeft eiseres in dergelijke gevallen het recht het energieverbruik te bepalen door middel van schatting.

Dit reglement is van toepassing op de rechtsverhouding tussen eiseres als openbaar dienstverleenster en verweerster waardoor eiseres een recht op schatting heeft.

Het betreft een gereguleerde toestand waar verweerster geen vrij keuzerecht heeft, welke toepassing vindt en de feiten vat, dit alles gezien de foutieve houding van verweerster.

Verweerster is het verbruik verschuldigd volgens de gegevens van de schatting.

De vordering is gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Wijzende op tegenspraak,

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond zoals hierna volgt;

Veroordeelt verweerster tot betaling aan eiseres van de som van tweeduizend driehonderd negenenzeventig euro en vierentwintig cent, te vermeerderen met de moratoire intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 29.03.2010 tot de datum van uiteindelijke betaling.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, aan de zijde van eiseres begroot op 231,50 euro kosten dagvaarding en rolrecht en 440 euro rechtsplegingsvergoeding;

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

Rechtspraak

Jurisprudence

Patrimoniumschade
Dégâts des installations

HOF VAN BEROEP TE GENT - 13 FEBRUARI 2009

17de Kamer

Magistraat: dbr. Verbaest, Kamervoorzitter

Advocaten: mrs De Boeck en Verkest

V. NV T / E.CVBA

Lokalisatieplicht • Beschadiging van gasleiding • Mechanische werktuigen (gebruik) • Diepte van de leiding

Obligation de localisation • Bris de canalisation de gaz • Engins mécaniques (emploi) • Profondeur de la conduite

Op een aannemer die graafwerken uitvoert rust enerzijds de algemene verplichting tot het opvragen van de liggingsplannen, anderzijds de verplichting tot lokalisatie van de leidingen gelet op de indicatieve waarde van de plannen.

Achteraf stellen dat vooraf niet kon gepeild worden omdat de gasleiding zich in de wegkoffer bevond, is geen reden om van de peilingen af te zien. De lokalisatieplicht moet op redelijke wijze worden ingevuld en schept in die zin geen objectieve aansprakelijkheid. Door het niet uitvoeren van de lokalisatieplicht kan geen onoverwinnelijke dwaling ingeroepen worden. Ook het naleven van de minimumdiepte moet in redelijkheid toegepast worden zodat minimale afwijkingen moeten aanvaard worden en voor de aannemer geen overmacht vormen.

Il repose sur l'entrepreneur qui exécute des travaux de terrassement, d'une part, l'obligation générale de demander des plans et, d'autre part, l'obligation de localiser les conduites compte tenu de la valeur indicative des plans.

L'affirmation a posteriori qu'un sondage préalable n'a pu être réalisé en raison de la présence de la conduite de gaz dans le coffre de voirie, ne justifie pas qu'on s'abstienne de sondages. L'obligation de localisation doit être remplie de manière raisonnable et n'entraîne dans ce cas aucune responsabilité objective. Etant donné que l'obligation de localisation n'a pas été remplie, l'erreur invincible ne peut pas être invoquée. Le respect de la profondeur minimale doit également être raisonnablement appliqué de façon à ce que des écarts minimaux doivent être acceptés et que l'entrepreneur ne puisse invoquer la force majeure.

‘...

Partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies in openbare terechtzitting.

De stukken werden ingezien, o.a. het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op 18 januari 2008 door de vijfde kamer van de Rechtbank van Koophandel te Dendermonde, waartegen hoger beroep werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 10 maart 2008.

De geïntimeerde heeft bij op tegenspraak genomen conclusies, neergelegd ter griffie op 12 juni 2008, impliciet incidenteel beroep ingesteld.

I. Procesrechtelijk

Bij het bestreden vonnis werd de inleidende vordering, ingesteld bij dagvaardingsexploot van 20 oktober 2006 en waarbij de geïntimeerde de veroordeling vorderde van de appellante tot betaling van € 3 665,52, meer de vergoedende intrest aan 10 % op € 3 199,31 vanaf 20 oktober 2006, meer de verwijlrentest en de kosten, ontvankelijk en in de hiernavolgende mate gegrond verklaard, en werd de appellante veroordeeld tot de betaling van € 3 199,31, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke rentevoet vanaf 7 februari 2006 tot de dag van dagvaarding en met de gerechtelijke intrest aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag van dagvaar-

ding tot de dag van algehele betaling, en werd de appellante veroordeeld tot de kosten, gevallen aan de zijde van de geïntimeerde.

Het geschil betreft de aansprakelijkheid inzake het perforeren van de gasleiding, eigendom van de geïntimeerde, door een mechanisch werktuig bij het vernieuwen van de asfaltverharding in de Dendermondsesteenweg door de appellante.

1. De vorderingen in hoger beroep

1.1. De appellante vordert dat het Hof het bestreden vonnis zou teniet doen en, opnieuw wijzend:

- in hoofdorde, de vordering van de geïntimeerde als onontvankelijk, minstens als on-gegrond zou afwijzen en de geïntimeerde zou veroordelen tot de kosten van de beide instanties;
- in ondergeschikte orde, alvorens recht te doen, de bevoegde personen van de technische dienst van de stad Sint-Niklaas zou horen omtrent de vraag of en in welke mate de geïntimeerde werd ingelicht omtrent de locatie en de uitvoering van de werken door appellante;
- in uiterst ondergeschikte orde, de aansprakelijkheid tussen de partijen zou verdelen.

Bij op tegenspraak genomen syntheseconclusies, neergelegd ter griffie op 29 augustus 2008, handhaaft de appellante haar hoger beroep.

1.2. Bij op tegenspraak genomen conclusies, neergelegd ter griffie op 12 juni 2008, vordert de geïntimeerde de bevestiging van het bestreden vonnis.

Zij vordert dat het Hof dienvolgens haar vordering ontvankelijk en gegrond zou verklaren en de appellante zou veroordelen tot de betaling van € 3 665,62, meer de vergoedende interest aan de wettelijke rentevoet op € 3 199,31 vanaf 20 oktober 2006 tot de datum van het tussen te komen vonnis, meer de verwijlinterest vanaf de datum van het vonnis tot de betaling van de hoofdsom, en dat het Hof de appellante zou veroordelen tot de kosten van de beide instanties.

Bij op tegenspraak genomen syntheseconclusies, neergelegd ter griffie op 14 november 2008, handhaaft de geïntimeerde haar vorderingen.

Ter terechtzitting van 16 januari 2009 heeft de geïntimeerde verduidelijkt dat haar vordering een incidenteel beroep betreft.

II. Beoordeling

1. Er is geen betwisting dat het principaal en het incidenteel hoger beroep ontvankelijk zijn.

2. De grond

2.1. Het Hof beaamt integraal het bestreden vonnis en maakt de overwegingen, op grond van dewelke de eerste rechter zijn oordeelkundige beslissing genomen heeft en die in hoger beroep niet worden ontzenuwd, tot de zijne. De partijen worden korthedshalve daar naar verwezen.

Aanvullend laat het Hof nog de volgende overwegingen gelden.

De appellante ontkent niet dat zij geen peilingen heeft uitgevoerd. Zij stelt dat er geen peilingen konden worden uitgevoerd zonder de gasleiding te beschadigen, nu de door haar uit te graven weggroef 40 cm diep lag, daar waar de getroffen gasleiding zich volgens haar op een diepte van 38 cm bevond; hetgeen bovendien een afwijking is van de door artikel 16 van het KB van 28 juni 1971 voorgeschreven minimum diepte van 60 cm.

De appellante stelt verder dat zij alle nodige inlichtingen heeft medegegeeld en alle nodige informatie en assistentie gevraagd heeft. Zij verwijst terzake naar haar schrijven van 24 januari 2006 (haar stuk 1).

Het Hof kan aan deze stelling geen gunstig onthaal verlenen.

Behoudens de algemene verplichting van het opvragen van de liggingsplannen, die zich aan iedere aannemer opdringt, voorziet artikel 4 lid 1 van het KB van 21 september 1988 specifiek dat de aannemer, wanneer hij in een beschermde zone waarin zich een gasleiding bevindt, werken wenst aan te vangen, minstens acht werkdagen voor de aanvang van die werken, bij een per post aangetekend schrijven, de door deze bepaling voorgeschreven inlichtingen moet meedelen aan de gasvervoerder, terzake de geïntimeerde.

Dergelijk aangetekend schrijven ligt niet voor.

Dat er mogelijks veelvuldig contact zou zijn onderhouden met de technische dienst van de opdrachtgever van de werken, met name de stad Sint-Niklaas, ontsloeg de appellante geenszins van de verplichting jegens de geïntimeerde, vervat in bovengenoemde bepaling.

Bovendien wordt in het proces-verbaal van minnelijke vaststelling gemeld dat de diepte van de graafwerken 40 cm bedroeg, daar waar de leiding zich op 45 cm diepte bevond. De appellante liet in het proces-verbaal noteren dat de leiding zich op 38 cm bevond en dat dit geen tegenspraak vormt met het voorgaande, aangezien het vertrekpunt van de twee metingen verschillend zou zijn. Deze bewering wordt evenwel niet gestaafd.

Maar vooral wijst de geïntimeerde in haar stuk 10 erop dat er wel degelijk een mogelijkheid tot peilen voorhanden was. De gasleiding bevond zich onder de betegeling van het voetpad en er was geen sprake van beton. De normale werkwijze is de volgende:

- een machine wordt gebruikt met een bak zonder tanden;
- een grondwerker begeleidt de bestuurder van de machine vanuit de sleuf of put;
- eerst de toplaag breken (tarmac);
- stukken omzichtig wegnemen met graafmachine;
- telkens een peiling met spade uitvoeren en laag wordt weggenomen;
- de laag na peiling telkens wegnemen met graafmachine;
- grond rond de leiding wordt enkel met spade en/of schop verwijderd.

De lokalisatieplicht moet inderdaad op een redelijke wijze worden ingevuld. Deze redelijke invulling houdt in dat de leiding niet over de gehele lengte moet worden bloot gelegd.

De verplichtingen die aan de aannemer worden opgelegd zijn weliswaar streng, maar er is geen sprake van het scheppen van een objectieve aansprakelijkheid.

De appellante heeft haar lokalisatieplicht niet uitgevoerd en kan geen onoverwinnelijke dwaling invoeren.

Er is ook geen grond voor verdeling van aansprakelijkheid. De wettelijk voorgeschreven minimumdiepte moet immers ook in redelijkheid worden toegepast en minimale afwijkingen moeten worden aanvaard en kunnen voor de aannemer geen overmacht vormen. Terzake gaat het om een afwijking van 15 cm die zeker binnen de te tolereren afwijking valt. Dergelijke afwijkingen kunnen bovendien niet worden beschouwd als een fout van de geïntimeerde, die uiteraard niet van iedere afwijking op de hoogte kan zijn.

Bovendien had de geïntimeerde de nodige richtlijnen kunnen geven, indien de appellante haar van de moeilijke omstandigheden, waarin zij diende te werken, op de hoogte had gebracht.

Gelet op de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, dient besloten dat de geïntimeerde haar informatieplicht is nagekomen.

Tenslotte kan het verweer van de appellante met betrekking tot de schadebegroting niet worden aanvaard. Zij was per brief van 20 februari 2006 uitgenodigd voor een tegensprekelijke vaststelling van de schade en de herstelling (stuk 2 geïntimeerde), doch zij is daar niet op ingegaan.

Aan de factuur 29406350 was een gedetailleerde bijlage gevoegd, die door de appellante nergens is weerlegd geworden.

2.2. Het impliciet incidenteel beroep is evenmin gegrond.

De eerste rechter heeft op gemotiveerde wijze uiteengezet waarom het gevorderde schadebeding en de rentevoet van 10 % niet kon worden aanvaard.

De geïntimeerde ontzenuwt deze overwegingen niet.

3. De kosten.

3.1. Nu de appellante in het ongelijk blijft gesteld, dient zij in de kosten van deze instantie te worden verwezen.

In conclusies hebben de partijen zich akkoord verklaard met het basisbedrag, zoals voorzien door artikel 2 van het KB van 26 oktober 2007.

3.2. De eerste rechter heeft over de in eerste aanleg gevallen kosten oordeelkundig beslist.

4. Alle anders luidende conclusies worden door het Hof verworpen als ongegrond, niet dienend en / of irrelevant.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak,

Verklaart het principaal en het incidenteel hoger beroep ontvankelijk, doch wijst ze af als ongegrond;

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen;

Laat de kosten van het hoger beroep, gevallen aan de zijde van de appellante, ten hare laste, en zegt dat ze niet nuttig te begroten zijn.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE GENT - 21 JANUARI 2008

2de Kamer

Magistraten: dbr. De Vylder, voorzitter, dbr. Van Hulle en dbr. Van Den Bossche
Advocaten: mrs. Vandegebuchte loco mrs. Messiaen en mrs. Schollier loco mrs. Vandevelde

I. CVBA T / O. B. NV

Beschadiging van ondergrondse kabel • Plaanvraag • Hervatting van de werken • Oude plannen • Aansprakelijkheid van de aannemer • Overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID

Bris de câble souterrain • Demande des plans • Reprise des travaux • Plans anciens • Responsabilité de l'entrepreneur • Convention ASSURALIA-SYNERGRID

Een plaanvraag moet vernieuwd worden wanneer de werken onderbroken werden om te vermijden dat de aannemer op basis van oude plannen werkt. Het is niet aan de netbeheerder om op eigen initiatief nieuwe plannen aan de eventuele aannemers te verstrekken. De termijn van 30 dagen voor opmerkingen op het verslag van de deskundige in het kader van de Overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID geldt niet wanneer de verzeekerder beslist geen dekking te verlenen.

Une demande de plans doit être renouvelée dans le cas où les travaux ont été interrompus, afin d'éviter que l'entrepreneur travaille sur base d'anciens plans. Il n'incombe pas au gestionnaire de réseau de transmettre d'initiative des nouveaux plans aux entrepreneurs éventuels. Le délai de 30 jours pour des remarques sur le rapport de l'expert dans le cadre de la Convention ASSURALIA-SYNERGRID n'est pas d'application dans le cas où l'assureur décide de retirer la couverture.

‘...

De partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies op de openbare terechtzitting van 24 december 2007, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen.

De rechtbank nam kennis van de stukken alsmede van de overtuigingsstukken, inzonderheid het op 14 februari 2006 regelmatig aan de verweerster betekende inleidend exploit.

I. DE VORDERINGEN

De vordering van de eiseres strekt ertoe om de verweerster te horen veroordelen tot betaling aan haar van de som van 2 721,20 EUR, meer de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 17 oktober 2002 en na het tussen te komen vonnis tot de moratoire interesten en de gerechtelijke interesten, meer de kosten van het geding; dit alles middels een bij voorraad uitvoerbaar vonnis, niettegenstaande enig rechtsmiddel, zonder borgstelling en met uitsluiting van de mogelijkheid tot kantonnement.

De verweerster argumenteert tot het afwijzen van de vordering als ongegrond, minstens tot het herleiden ervan, en tot het veroordelen van de eiseres tot de kosten van het geding.

II. DE FEITEN

Op vraag van de verweerster maakte de eiseres op 3 oktober 2001 liggingplannen voor ondergrondse leidingen over met betrekking tot een werf van de verweerster aan het Patershof te Lokeren.

Punt 5 van het begeleidend schrijven vermeldde:

‘De plannen hebben een beperkte waarde in tijd, u dient bijgevolg noodzakelijk bijkomende inlichtingen aan onze diensten te vragen indien uw werken vertraging oplopen of zich over een langere periode uitstrekken.’

De verweerster voerde werken uit in het najaar van 2001. In september of oktober 2002 kwam zij opnieuw ter plaatse om een omheining te metselen rond de werf.

Op 17 oktober 2002 stelde de eiseres na klachten van de omwonenden schade vast aan een ondergrondse kabel.

Naar aanleiding van een proces-verbaal van 22 oktober 2002 stelden de verbalisanten het volgende vast:

‘Wij stellen vast dat een kabel ter voorziening van elektriciteit aan de straatverlichting bovengronds ligt en is afgesneden.

De straatverlichting is opgesteld ter hoogte van een muur voorzien als omheining rond een woning. De muur is recent gebouwd. Opstellers hebben het bescheiden vermoeden dat de schade voortgekomen is uit de opbouw van deze muur. Wij bemerken een werkcontainer staande bij de werken met de vermelding van aannemer O. B; NV, nader vermeld op het frontblad, dewelke de muur heeft gebouwd.

M; vertelt ons dat hij de schade de week voor de aangifte reeds heeft vastgesteld. Hijzelf heeft al telefonisch contact opgenomen met de aannemer voor het voorstellen van een onderlinge regeling maar deze gaat hier niet op in.

Herstellingswerken zijn reeds uitgevoerd door E. bij aankomst ter plaatse.

Na meermaals telefonische contactname en hercontactname met verantwoordelijke van O; B. NV hebben opstellers telkens een datum afgesproken om naar de burelen van onze diensten te komen dit met het oog op het afnemen van een verklaring. Betrokkene gaat telkens akkoord maar daagt echter op meerdere afgesproken datums nooit op.’

Naar aanleiding van een verhoor op 7 januari 2003 verklaarde een werknemer van de verweerster:

‘In de maand september 2002 hebben wij daar werken uitgevoerd, nl. de bouw van een omheiningmuur.

De werken waren voltooid eind september 2002. Het is mogelijk dat er tijdens de werken een elektriciteitskabel beschadigd werd. De werknemers

die ter plaatse geweest zijn, hebben echter niets opgemerkt. De vaststelling van de beschadiging is pas 2 à 3 weken na het einde der werken gebeurd. Aangezien wij binnen de woning nog verder moesten werken, stond ons plakkaat daar nog.

Het klopt dat E. contact opgenomen heeft met onze firma om te vragen of ik ter plaatse kon komen. Zij stelden echter voor om de beschadiging te laten vaststellen door de politie. Ik ging daarmee akkoord. Zij hebben geen contact opgenomen omtrent een schaderegeling. Zij gingen de schade onmiddellijk herstellen.’

Op 20 januari 2003 sprak de eiseres de verweerster aan als aansprakelijke voor de schade en stuurde een debetnota ten bedrage van 2.721,20 EUR.

Op respectievelijk 24 februari 2003 en 3 februari 2003 betwistten de verweerster en haar verzekeraar I. de debetnota omdat de kabel niet stond aangeduid op de plannen die in 2001 waren aangevraagd.

De eiseres antwoordde op 10 maart 2003 dat de kabel wel degelijk op haar plannen was aangeduid.

Op 28 maart 2003 maakte de heer Geerts zich bij de eiseres bekend als expert aangesteld door het BCE.

Op 27 maart 2003 had een gezamenlijke expertise plaats.

Op 28 maart 2003 schreef de heer Geerts aan de eiseres dat de verweerster zich had gebaseerd op liggingplannen van minder dan één jaar oud, die nog niet beschouwd zouden moeten worden als voorbijgestreefd.

Op 1 april 2003 antwoordde de verzekeraar van de verweerster dat zij de brief van 10 maart 2003 aan de verweerster overmaakte omdat zij om contractuele redenen geen tussenkomst verleende.

Op 6 mei 2003 maakte de heer Geerts zijn eindverslag over aan de eiseres. In dit eindverslag schreef hij onder andere:

‘De aannemer werkte dus in september 2002 op basis van plannen die bij gekomen had in oktober 2001. Er was niet vermeld dat het plan een beperkte geldigheidsduur had, noch op het plan zelf noch op de begeleidingsbrief. Er was minder dan één jaar verlopen, doch in deze tijdsspanne had E. de ligging van de kabel veranderd, zodat het plan voorbijgestreefd was. E. had geen aangepast liggingplan toegestuurd aan de aannemer. Ondergetekende heeft de objectieve gegevens van aansprakelijkheid bevestigd aan E., bijlage B.

E. heeft de brief niet beantwoord binnen de 30 dagen, zodat voorbehoud geacht wordt te zijn aanvaard (art. 6.5 van de overeenkomst).’

Op 15 mei 2003 schreef I. aan de eiseres dat de heer Geerts haar de objectieve gegevens van aansprakelijkheid had bevestigd op 28 maart 2003 en dat dit voorbehoud werd geacht te zijn aanvaard aangezien de eiseres deze brief niet binnen de 30 dagen had beantwoord (art. 6.5 van de overeenkomst BVVO-CETS, nu ASSURALIA-SYNERGRID). Zij verklaarde bijgevolg haar dossier te sluiten.

Op 21 mei 2003 verklaarde de eiseres aan de heer Geerts de reden waarom zij niet binnen de dertig dagen had geantwoord:

‘dit is te wijten aan het feit dat u mij uw verslag toestuurde op 28/03/03 en I. mij een brief overmaakte op 01/04/03 met de mededeling dat ik mij moest richten tot de verzekerde want dat ze niet tussenkwamen omwille van contractuele redenen.

Nu krijg ik echter terug een brief van I. (15/05/03) dat ik niet geantwoord heb binnen de 30 dagen vandaar dit berichtje.’

Op 12 augustus 2003 maande de eiseres I. aan tot betaling, waarop deze op 16 september 2003 verwees naar haar brief van 15 mei 2005.

Op 27 december 2004 maande de eiseres de verweerster aan tot betaling.

Op 14 februari 2006 ging de eiseres over tot dagvaarding.

III. BESPREKING

De verweerster beroept er zich in eerste instantie op dat de eiseres niet binnen de dertig dagen heeft gereageerd op de vaststellingen die de heer Geerts op 28 maart 2003 heeft geformuleerd aangaande de aansprakelijkheid voor het schadegeval.

Zij verwijst hieromtrent naar de overeenkomst tussen de Beroepsvereniging van de Verzekeringsondernemingen (BVVO, nu ASSURALIA) en het Comité voor Technische Studie der Productie en Distributie van Elektriciteit in België (CETS, nu SYNERGRID) van 1 januari 1986:

‘Deze overeenkomst bepaalt de modaliteiten die de verhoudingen tussen de onderneming (uitsluitend voor de activiteiten distributie en overbrenging van elektrische energie) en de toetredende verzekeraar zullen beheersen ter gelegenheid van de regeling van de schade veroorzaakt door zijn verzekerden aan de installaties (in ruime zin) die eigendom zijn van of beheerd worden door de onderneming.’

Onder artikel 6 (regeling van de schadegevallen) voorziet deze overeenkomst onder meer:

‘6.3 Indien de deskundige voorbehoud maakt, moet dit met redenen worden omkleed en schriftelijk worden betekend aan de onderneming die het onderzoekt en aan de deskundige haar bevindingen meedeelt. Betreft zijn voorbehoud het bedrag van de schade, dan duidt de deskundige de wijziging aan die hij wil aanbrenge en geeft de redenen ervoor op. De deskundige bericht de onderneming schriftelijk de vaststellingen die hij heeft gedaan tijdens zijn onderzoek, op de objectieve feitelijke elementen die de beoordeling van de aansprakelijkheid kunnen beïnvloeden.’

6.4 Indien de verzekeraar voorbehoud maakt aangaande de aansprakelijkheid, bevestigt ook hij dit schriftelijk. De onderneming onderzoekt het en deelt aan de verzekeraar haar opmerkingen mee waarbij de twee partijen trachten tot een akkoord te komen.

6.5 Reageert de onderneming niet binnen de dertig (30) kalenderdagen volgend op de datum van de schriftelijke betekening, wordt het voorbehoud geformuleerd door de deskundige of de verzekeraar geacht aanvaard te zijn.’

De eiseres betwist dat de verweerster zich op deze overeenkomst zou kunnen beroepen omdat:

- de expert die in uitvoering van deze overeenkomst wordt aangesteld geen bindende uitspraak omtrent de aansprakelijkheid zou kunnen doen;
- de verweerster als derde geen rechten uit deze overeenkomst zou kunnen putten.

Bij nazicht van de stukken blijkt dat de verzekeraar reeds op 1 april 2003 aan de eiseres mededeelde dat zij geen tussenkomst verleende ‘op contractuele gronden’.

Op dat moment had de eiseres dan ook geen reden om ten aanzien van de expert of de verzekeraar binnen de dertig dagen te reageren.

Artikel 2 laatste lid van de overeenkomst van 1 januari 1986 voorziet:

‘Onder voorbehoud van de 3de alinea van het artikel 3 b) blijft, indien de verzekeraar niet tussenkomt in de regeling van de schade, de onderneming vrij de werkelijke kosten van de schade te eisen van de dader die worden berekend op basis van de uitbatinggegevens.’

De verweerster kan het vorderingsrecht van de eiseres dan ook niet met succes bestrijden op grond van de overeenkomst van 1 januari 1986.

Het feit dat de beschadiging van de kabel aan de activiteit van de verweerster is te wijten kan bezwaarlijk worden betwist in het licht van de verklaring van de werknemer van de verweerster op 7 januari 2003.

Tevens blijkt uit het proces-verbaal van 22 oktober 2002 dat de verweerster op dat moment reeds op de hoogte was gesteld van het schadegeval.

Anders dan de verweerster beweert vermeldde het begeleidingsschrijven van 3 oktober 2001 onder littera 5 wel degelijk dat de geldigheidsduur van de plannen in de tijd beperkt was.

Aan dergelijke plannen kan bezwaarlijk een bepaalde geldigheidsduur worden toegekend omdat zij een momentopname bevatten. Het is aan de eiseres om ervoor te zorgen dat haar plannen - wanneer die worden opgevraagd - alle nieuwe gegevens bevatten. Het is evenwel aan de aannemer om - wanneer hij de werken onderbreekt en de toestand ter plaatse niet heeft kunnen opvolgen - zelf nieuwe plannen te vragen wanneer hij de werken hervat.

Het is inderdaad niet aan de eiseres om spontaan nieuwe plannen te doen toekomen aan aannemers die in het recente verleden plannen hebben opgevraagd. Zij kan de duurtijd noch de onderbrekingen van aannemingswerken inschatten.

Door zonder nieuwe plannen of de nodige peilingen werken uit te voeren die een kabel van de eiseres hebben beschadigd heeft de verweerster een inbreuk gepleegd op artikel 1382 BW en artikel 260 bis ARAB.

De vordering wordt niet betwist in hoofdsom.

De verweerster vordert evenwel dat de vergoedende interesten slechts aan een intrestvoet van 5 % zouden worden toegekend gezien de lage marktinteresten.

Interest beoogt die schade te vergoeden die de schuldeiser lijdt doordat zijn vordering of de kosten die hij door toedoen van een derde heeft geleden te laat wordt betaald.

Hierbij dient niet te worden uitgegaan van de schade die de

schuldeiser lijdt door verloren inkomsten uit belegging maar van de interestvoet die de schuldeiser aan zijn kredietgevers verschuldigd is bij het opnemen krediet op korte termijn. De wettelijke interestvoet komt dan ook gepast voor.

De eiseres toont evenwel niet aan waarom zij wachtte tot 2006 alvorens te hebben gedagvaard. Dat het straf-dossier pas maanden later werd afgesloten kan niet verklaren waarom na een eerste ingebrekestelling eind december 2004 pas in 2006 werd gedagvaard.

Het komt gepast voor slechts gerechtelijke interesten toe te kennen vanaf de dag van de inleiding van de eis.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen 2, 32, 34, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond als volgt:

Veroordeelt de verweerster om te betalen aan de eiseres de som van tweeduizend zeventienhonderd eenentwintig euro en twintig cent (2 721,20 EUR), meer de gerechtelijke interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf de dag van de inleiding van de eis tot op de dag der algehele betaling;

Wijst het meer en anders gevorderde af als ongegrond.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad ongeacht de aanwending van welk rechtsmiddel ook en zonder borgstelling.

...'

VREDEGERECHT TE AARSCHOT - 29 FEBRUARI 2008

*Magistraat: dbr. Draulans
Advocaten: mrs. Knaeps en Mercelis*

I. OV T / H. NV

Beschadiging van gasaansluiting
• **Vaststelling van de schade** •
• **Onwillige houding van aannemer** •
• **Tegensprekelijke vaststelling**

Bris de canalisation de gaz •
• **Constatacion des dommages** •
• **Entrepreneur récalcitrant** •
• **Constat contradictoire**

De onwillige houding van een aannemer om een document 'minnelijke vaststelling' van het schadegeval te ondertekenen kan in die zin geïnterpreteerd worden dat deze er belang bij heeft niet mee te werken aan het opstellen van een tegensprekelijke vaststelling.

L'attitude récalcitrante d'un entrepreneur pour signer un 'constat amiable' d'un sinistre peut être interprété dans le sens où il a intérêt à ne pas collaborer à la rédaction d'un constat contradictoire.

‘...

Gelet op de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder dhr.V. te TURNHOUT d.d. 23 februari 2007.

Gelet op de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen ter zitting van 22.02.2008.

De eis strekt ertoe verweerster te horen veroordelen tot betaling van 1.198,97 euro. Met deze eis beoogt eiseres vergoeding te bekomen voor de schade die zij geleden

heeft toen verweerster bij het uitvoeren van grondwerken in de Dutselstraat te Holsbeek op 24 november 2005 een ondergrondse gasleiding beschadigde.

Partijen hebben geen minnelijke vaststelling van het schadegeval opgesteld. De aangestelde van verweerster weigerde deze niet te ondertekenen.

Volgens de minnelijke vaststelling ondertekend door de aangestelde

van eiseres, bevond de gasleiding zich op de plaats van de beschadiging op een diepte van 70 m. Deze leiding werd door een graafmachine beschadigd.

In de aangifte van het schadegeval die verweerster op 13 januari 2006 ten behoeve van haar verzekeraar opstelde, vermeldde ze dat de gasleiding op een diepte van 0,56 meter lag. Deze gasleiding was geplaatst boven een ondergronds metselwerk en lag hierdoor hoger dan de rest van het tracé. Volgens een schrijven van verweerster van 31 januari 2006 lag de ondergrondse leiding op een diepte van 0,65 m. Drie meter voor de plaats en twee meter achter de plaats van de beschadiging lag de gasleiding 0,20 m dieper.

Verweerster legt tevens een onduidelijke fotokopie over van een document dat in de aanhef een stempel draagt van de gemeente

Holsbeek, waarbij de naam van het studiekantoor Kockaerts vermeld wordt. Dit document heeft als datum 17 november 2000 (!). Als commentaar wordt op dit document geschreven: *'I. Gasleiding 160 mm beschadigd aan kruispunt Gobbelsrode. Leiding maakt een plaatse opwaartse ligging over een ondergrondse welving van metselwerk - diepte is ter plaatse 0,56 m onder het peil wegdek gemeten.'*

Verweerster heeft geweigerd mee te werken om een minnelijke vaststelling op te stellen. Zij rechtvaardigt haar weigering door erop te wijzen dat de aangestelde van eiseres een onjuiste diepteligging van de gasleiding opgaf. Zelfs in de veronderstelling dat deze bewering van verweerster terecht was, dan rechtvaardigt dit nog niet de onwillige houding van verweerster. Zij kon op de minnelijke vaststelling onmiddellijk haar opmerkingen laten noteren. De onwillige houding van verweerster zou kunnen geïnterpreteerd worden in die zin dat verweerster er belang bij had niet mee te werken aan het opstellen van een tegensprekelijke vaststelling.

Er is twijfel over de juiste diepteligging van de gasleiding. Volgens eiseres lag deze op een diepte van 0,70 cm. Volgens verweerster lag deze op een diepte van 0,56 cm. Maar in haar schrijven van 31 januari 2006 maakt verweerster gewag van een diepte van 0,65 cm. Daarenboven vermeldt het document welk

D.V. ondertekend heeft, dat de gasleiding 0,56 cm onder het wegdek lag. Of met andere woorden gezegd, de dikte van de bedding van het wegdek moet mee berekend worden om de juiste diepteligging van de gasleiding te bepalen.

In ieder geval moet overwogen worden dat verweerster moet weten dat ondergrondse leidingen op een wisselende diepte liggen. Wanneer verweerster graaft met een kraan waarbij zij verrast werd dat de gasleiding 14 cm minder diep gelegen was, dan is verweerster toch wel erg onzorgvuldig tewerk gegaan. Ze moest rekening houden dat de kabel een afwijking kon hebben van alleszins een vijftiental centimeter. Eiseres heeft dan ook onzorgvuldig gewerkt zodat zij aansprakelijk is voor het schadegeval.

De eis is dan ook onmiddellijk gegrond.

Uit de overgelegde documenten blijkt dat de schade moet berekend worden op 1 187,97 euro.

**OM DEZE REDENEN,
WIJ, VREDERECHTER,**

van het kanton Aarschot, vonnissende in eerste aanleg en op tegenspraak verklaren de eis ontvankelijk en gegrond als volgt:

veroordelen verweerster tot betaling van duizend honderd zevenentachtig zevenennegentig cent (1 187,97 euro), bedrag te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 24 november 2005 meer de gerechtelijke intresten;

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 18 APRIL 2008

8ste bis Kamer

Magistraat: dbr. Hoogbe, voorzitter

Advocaten: mrs. Van Parys en Van Caeneghem loco Wiemeersch

I. T / P. & D. C.

Beschadiging van ondergrondse kabel • Privéterrein • Geen planaanvraag • Raadplegingsplicht • Lokalisatieplicht • Algemene zorgvuldigheidsplicht • Art. 192.02 AREI • Bijkomende aanduidingen

Bris de câble souterrain • Terrain privé • Absence de demande de plans • Obligation de consultation • Obligation de localisation • Obligation générale de prudence • Art. 192.02 R.G.I.E. • Indications complémentaires

Hij die grondwerken uitvoert, ook al is hij eigenaar van een privéterrein heeft een raadplegings- en lokalisatieplicht. Hij dient de liggingsplannen van de ondergrondse kabels op te vragen, te controleren en de ligging van de kabels voorafgaandelijk te lokaliseren. Bovendien heeft hij een algemene zorgvuldigheidsplicht, onafgezien van het feit of deze werken op openbaar of privéterrein worden uitgevoerd. De aanwezigheid van een hoogspanningscabine op het naburig perceel, en de vermelding van rechten en verplichtingen voortvloeiend uit het bestaan van boven- en ondergrondse leidingen in de eigendomstitel versterken deze verplichting, die niet uitgedoofd wordt door het feit dat verweerders van oordeel zijn dat de kabels daar niet hoorden te liggen.

Celui qui effectue des travaux de terrassement, même lorsqu'il est propriétaire d'un terrain privé, a une obligation d'information et de localisation. Il doit demander les plans de situation des câbles souterrains, les contrôler et localiser les câbles préalablement. De plus, il a une obligation générale de prudence, peu importe que les travaux se déroulent sur un terrain privé ou public. La présence d'une cabine haute tension dans les environs de la parcelle et la mention des droits et obligations provenant de l'existence de conduites sous et au dessus du sol dans l'acte de propriété renforce cette obligation, qui n'est pas éteinte par le fait que les défendeurs considéraient que ces câbles ne devaient pas s'y trouver.

‘...

Werden op de openbare terechtzitting van 21 maart 2008 partijen gehoord in hun middelen, werden debatten gesloten en werd de zaak in beraad genomen.

Werden de overgelegde stukken en het dossier van rechtspleging ingezien, inzonderheid de inleidende dagvaarding aan verweerders betekend op 31 juli 2007 door gerechtsdeurwaarder P. De Belder met standplaats te Beveren.

Verleent de rechtbank volgend vonnis.

I. De feiten en de retroakten.

De feiten en antecedenten die aan de grondslag liggen van het tussen de

partijen ontstane geschil kunnen aan de hand van de voorgelegde stukken en de uitleg door de partijen verstrekt, samenvattend als volgt worden weergegeven:

Namens partijen wordt aangebracht dat eerste verweerder, zelf nivelleringswerken aan zijn eigendom uitvoerde gelegen te Berlare Donkiaan 235, waarbij hij op 4 mei 2005, 2 hoogspannings- en 4 laagspanningskabels beschadigde, toebehorend aan eiseres.

Verweerders werden hiervan op de hoogte gebracht middels een schrijven d.d. 26 mei 2005.

Blijkens een debetnota van 10 augustus 2005 bedroeg de schade 4 804,22 euro. Verweerders werden verzocht dit bedrag te betalen, doch dit werd geweigerd door hun verzekeraar, zich o.m. beroepend op het advies van de eenzijdig aangestelde deskundige de heer D. G.. Bij gebreke aan enige regeling werd uiteindelijk door eiseres gedagvaard.

II. De vorderingen van de partijen.

II.1. De vorderingen van eiseres.

Blijkens de inleidende dagvaarding strekt de vordering van eiseres ertoe:

Verweerders, solidair, in solidum de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen tot betaling aan eiseres van de som van 4.804,22 euro te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 4 mei 2005 tot de dag van de dagvaarding en vanaf dan te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf de dag van de dagvaarding tot op de dag van de integrale betaling, meer de kosten van het geding hierinbegrepen deze der rechtsplegingsvergoeding.

Tevens vordert zij het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borg.

II.2. De vordering van verweerders.

Verweerders concluderen tot de afwijz van de vordering van eiseres.

Tevens vorderen zij de veroordeling van eiseres tot de kosten van het geding.

III. De stelling van de partijen en beoordeling.

III.a. De stelling van verweerders.

Verweerders betwisten hun aansprakelijkheid onder verwijs naar het besluit van voormelde deskundige.

Deze kwam tot het besluit dat de elektriciteitskabels gelegen waren op privaat eigendom (eigendom van verweerders) en verweerders geen kennis konden hebben van die ligging, vermits de kabels in 1958 werden gelegd op het schijnbaar openbaar domein waar verweerders de eigendom (waarop de kabels liggen) pas in 2003 hebben aangekocht en aldus de vorige toestand niet kenden. De kabels gaan van de hoogspanningscabine, parallel met de haag op ongeveer twee meter van de rooilijn. Ook zouden zij geen kennis hebben gehad van het opmetingsplan.

Tevens zou de zichtbare aanwezigheid van de hoog-spanningscabine opgericht op de naburige eigendom geen reden geweest zijn om de aanwezigheid van deze kabels te vermoeden.

Verder hoorden die kabels volgens de deskundige te liggen op het perceel 1181/K en 1180/A die geen eigendom zijn van verweerders, waar zij slechts eigenaar zijn van het perceel 1181 L en 1181/Y.

Verweerders zijn van mening dat waar voormeld opmetingsplan een recht van overgang naar het elektriciteitskabeln voorziet over de eigendom van verweerders, dit nog niet betekent dat er daadwerkelijk ondergrondse kabels zouden liggen.

Bovendien zou de clause in de notariële aankoopakte van de eigendom van verweerders d.d. 15 december 2003 '(...) met alle rechten en verplichtingen die voortvloeien uit het bestaan van ondergrondse leidingen (...) wel vaker voorkomen in notariële akten.

III.b. De stelling van eiseres.

Eiseres is van oordeel dat haar vordering volgt uit de beschadiging van 2 hoogspannings- en 4 laagspanningskabels.

Zij voert aan dat verweerders graafwerken hebben uitgevoerd en daarbij is tekort gekomen aan hun advies- lokaliserings- en zorgvuldigheidsplicht.

Zij is verder van mening dat verweerders daardoor een fout hebben begaan in de zin van artikel 1382 en 1384 B.W. waardoor hij gehouden is de gevorderde schade te betalen.

Tot slot stelt zij dat het feit dat de kabels op privaat domein liggen irrelevant is onder verwijs naar unanieme rechtspraak

III.c. Beoordeling.

Hij die ondergrondse werken uitvoert heeft een raadplegings- en lokaliseringsplicht. Hij dient de liggingsplannen van de ondergrondse kabels, op te vragen, te controleren en de ligging van de kabels voorafgaandelijk te lokaliseren.

Bovendien heeft hij een elementaire voorzichtigheidsplicht, onafgezien van het feit of deze werken op openbaar of privé terrein worden uitgevoerd.

Indien deze verplichtingen niet worden gerespecteerd dient onzorgvuldigheid te worden vastgesteld en is diegene die de werken heeft uitgevoerd aansprakelijk voor de bewezen schade.

Er is geen betwisting dat verweerders de werken hebben aangevangen zonder vooraf plans op te vragen van de mogelijke leidingen. Uit hun verweer blijkt overigens dat zij in de overtuiging waren geen plans te moeten opvragen.

Desbetreffend dient te worden verwezen naar art. 260 bis par. 1 van het algemeen reglement voor de bescherming van de arbeid Titel III, d.d. 27.09.1947 en art. 19.02 van het algemeen reglement op de elektrische installaties (goedgekeurd bij K.B. van 10.03.1981) waarin wordt bepaald:

'(...) Geen enkel grond- bestratings- of ander werk mag worden uitgevoerd in de nabijheid van een ondergrondse elektrische kabel zonder dat de eigenaar van de ondergrond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel zijn geraadpleegd. Het feit dat de in artikel 223 bedoelde merktekens al dan niet aanwezig zijn ontslaat niet van deze raadpleging. (...)'

Het staat vast en wordt ook niet ontkend dat deze verplichting door verweerders niet werd nageleefd.

Vanuit dit gegeven is het dan ook zelfs irrelevant dat verweerders, zoals door hen wordt geargumenteed, zij de bestaande toestand niet zouden gekend hebben vermits de kabels in 1958 werden gelegd en zij het perceel slechts verwierven in 2003.

Bovendien was de zichtbare en bijgevolg gekende aanwezigheid van de hoogspanningscabine net over de perceelsgrens, op het terrein van zijn nabuur, een ernstige aanwijzing dat de aanwezigheid van ondergrondse

kabels op het terrein van verweerders meer dan waarschijnlijk was.

Verder dient opgemerkt dat het beschikbare opmetingsplan duidelijk verwees naar een recht van overgang ten voordele van de diensten van E. op het perceel eigendom van verweerders (bijgevoegd bij het verslag van de heer Geerts). Desbetreffend kunnen verweerders niet gevolgd worden in hun argumentering dat vermits deze clause niet voorkomt in hun eigendomstitel zij geen verplichting tot raadpleging/lokalisatieplicht hadden waar dit indruist tegen de wettelijke verplichtingen.

De bedenking van verweerders dat de vermelding in hun eigendomstitel '(...)' met alle rechten en verplichtingen die voortvloeien uit het bestaan van boven en ondergrondse leidingen ... (...)' een veel voorkomende clause is in notariële akten zodat hierop geen acht moest worden geslaan. Is niet alleen irrelevant gelet op hun wettelijke verplichtingen desbetreffend maar tevens onterecht, vermits ook eventuele stijlclausules hun waarde hebben.

Zelfs de normale zorgvuldigheidsplicht op zich, vereiste reeds van verweerders nadere informatie in te winnen, nu er zo dicht bij een rooilijn werd gewerkt.

De bedenking van verweerders dat de kabels naar hun oordeel 'daar niet hoorden te liggen' doet vanzelfsprekend niets ter zake.

Vermits verweerders de op hun rustende verplichting niet naleefden staat hun fout ten aanzien van eiseres vast in de zin van art. 1382 B.W.

Het bedrag van de gevorderde schade wordt niet betwist en kan bijgevolg worden toegekend zoals gevorderd.

De Rechtbank is van oordeel dat de door eiseres geleden schade zich niet had voorgedaan indien verweerders niet verzuimd hadden de liggingsplannen op te vragen om de kabels te lokaliseren zodat het causaal verband tussen fout en schade dan ook bewezen is.

IV. De rechtsplegingsvergoeding.

Op de openbare terechtzitting van 21 maart 2008 verzocht eiseres verweerders te verwijzen in de kosten van het geding onder meer het basisbedrag zoals voorzien in het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling in het tarief van de rechtsplegingsvergoeding zoals bedoeld in art. 1022 Ger. W. en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten van de bijstand van de advocaat (B.S. 9 november 2007).

Het komt de Rechtbank passend voor verweerders te veroordelen tot het betalen van het basisbedrag, zoals voorzien in het koninklijk besluit van 26 oktober 2007.

V. De uitvoerbaarheid bij voorraad.

Wat betreft de gevorderde uitvoerbaarheid bij voorraad dient gesteld dat deze vordering niet automatisch kan toegestaan worden. Een verzoek daartoe kan slechts ingewilligd worden in geval van bijzondere omstandigheden die blijken, hetzij uit de behandeling van de zaak zelf, hetzij uit gegevens aangereikt door de eisende partij.

Dat geldt alleen maar des te meer omdat, overeenkomstig artikel 1397 Ger. W., verzet en hoger beroep tegen eindvonnissen de tenuitvoerlegging daarvan schorsen en de uitvoerbaarheid bij voorraad zoals voorzien in artikel 1398 Ger. W., klaarblijkelijk de uitzondering is, zodat deze maatregel met een zekere omzichtigheid moet worden toegepast (vgl. VAN GOMPEL, H., 'Uitvoerbaarverklaring bij voorraad en (uitdrukkelijke) motiveringsplicht', *Limb. Rechtsl.* 1998, 215).

Het automatisch toestaan van deze tenuitvoerlegging, zonder enige motivering en ingaande op een evenzeer niet-gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging, is derhalve strijdig met de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (vgl. Antwerpen, 11 februari 1987, R.W. 1986-87, 2640; Rb. Mechelen 24 juni 1991, T.B.B.R. 1994, 140, noot BROECKX, K. en Gent 9 maart 1995, R.W. 1995-96, 437).

Op de vordering tot uitvoerbaar verklaring bij voorraad kan bijgevolg niet worden ingegaan

VI. Solidaire veroordeling.

Krachtens art. 2102 B.W. wordt (passieve) hoofdelijkheid niet vermoed. Zij moet worden bedongen of volgen uit de wet. Uit niets blijkt ter zake dat in hoofde van verweerders hoofdelijkheid zou zijn bedongen, of dat hoofdelijk ten deze zou voortvloeien uit de wet. Bijgevolg is een solidaire of hoofdelijke veroordeling uitgesloten.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak en in eerste aanleg,

In toepassing van de artikelen 2, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart de eis ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt P. W. en D.C. tot betaling aan I. van de som van 4 804,22 euro meer de vergoedende moratoire intrest aan de wettelijke rentevoet vanaf 4 mei 2005 en vanaf de dagvaarding te lezen als gerechtelijke, moratoire intrest aan de wettelijke rentevoet tot en met de dag der effectieve betaling.

Wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Zegt dat er geen redenen zijn om het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren.

...

VREDEGERECHT TE MECHELEN - 22 APRIL 2008

*Magistraat: dbr. Buelens
Advocaten: mrs. Van Melkebeke en Stabel*

I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / C.. NV

**Lokalisatieplicht • Planaanvraag
• Beschadiging van ondergrondse
kabel • Planafwijking •
Aansprakelijkheid van de
aannemer**

**Obligation de localisation •
Demande des plans • Bris de câble
souterrain • Plan non conforme
à la réalité • Responsabilité de
l'entrepreneur**

Een planafwijking van 1,7 m kan niet als overmacht of onoverkomelijk worden beschouwd en bevrijdt de aannemer bijgevolg niet wanneer deze in het bezit is van de plans, maar nalaat op de plaats waar op het plan een wijziging van de kabel wordt aangegeven de kabel effectief te lokaliseren. Peilingen om de 40 m zijn daarbij onvoldoende wanneer dit niet gebeurt op nevralgieke punten, met name waar een kabel of leiding volgens het plan van richting verandert.

Une dérogation d'1,70 m au plan ne peut pas être considérée comme une force majeure ou un cas fortuit et ne permet pas de délivrer de son obligation l'entrepreneur lorsqu'il est en possession des plans mais oblige à localiser le câble de façon effective à l'endroit du plan où la modification est indiquée. Des sondages tous les 40 m sont à ce sujet insuffisant lorsqu'ils ne sont pas effectués à des endroits névralgiques comme les endroits où, selon le plan, un câble ou une canalisation change de direction.

‘...

Gelet op de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder Dirk WILMS te ARENDONK d.d. 20 november 2007;

Met inachtneming van de beschikkingen van de Wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gelet op Onze tussenbeschikking in toepassing van art. 747, par. 2 Ger.W. d.d. 5 december 2008.

Gelet op de conclusies voor verwerende partij, neergelegd op 28 januari 2008.

Gelet op de conclusies voor eisende partij, neergelegd op 27 februari 2008

Gelet op de syntheseconclusies voor verwerende partij, neergelegd op 10 maart 2008;

Gelet op de stukken (1-5g) voor eisende partij.

Gelet op de stukken (1-11) voor verwerende partij.

Gehoord raadslieden van partijen in hun middelen en conclusies ter zitting van 9 april 2008.

I. VORDERING

1. Eisende partij vordert verwerende partij te horen veroordelen tot betaling aan eisende partij van de som van 1 172,23 EUR, uit hoofde van schadevergoeding, te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 7 maart 2006, de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding en het te vellen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad.

Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van de vordering.

II. RETROACTA

1. Volgens een minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid, enkel onder-tekend door een opsteller van cvba I. (stuk 1 eisende partij) heeft een werknemer van de nv C. op 7 maart 2006 aan de Hanswijkvaart-Zeustestraat te Mechelen, bij het plaatsen van waterleidingbuizen het ondergronds HS net (elektriciteit) geperforeerd met een mechanisch werktuig.

De graafwerken gebeurden op 1,10 meter diepte en de leiding lag op 0,80 meter beschermd met stenen, een plannetje is bijgevoegd.

Foto's worden bijgevoegd (stukken 2 eisende partij - stukken 3 verwerende partij). Partijen voegen het liggingsplan bij (stuk 3 eisende partij - stuk 1 + 10 verwerende partij). De plannen werden door verwerende partij opgevraagd bij brief van 25 oktober 2005 (stuk 11 verwerende partij).

- Verwerende partij legt een interne aangifte over waarin gesteld is dat: de lokalisatie met proefsleuven gebeurde met tussenafstanden van ± 40 meter, de afstand van de lokalisatiepunten t.o.v. de schadeplaats ± 9 meter bedraagt;
- de liggingsplannen aanwezig waren;
- het plan onjuist is, nl. een horizontale afwijking van 1,70 meter (stuk 2 verwerende partij).

2. Omtrent de schade legt eisende partij een debetnota over van 18 april 2006 ten bedrage van 1 172,23 EUR (stuk 4 eisende partij - stuk 4 verwerende partij).

3. Partijen voerden een vruchteloze briefwisseling over het schadegeval tussen 24 mei 2006 en 23 februari 2007 (stukken 5a-g eisende partij - stukken 5-8 verwerende partij).

III. BEOORDELING

1. Het behoort aan de aannemer, die in het bezit is van de plannen met nutsleidingen, zeker als hij werkt met een mechanisch werktuig, vooraf de juiste ligging van de leiding te onderzoeken door afdoende peilingen en sonderingen, om de leiding te lokaliseren.

2. Dit betekent niet dat van de aannemer kan worden verwacht dat hij als het ware elke meter van het werkracé vooraf sondeert.

Dat echter een peiling om de 40 meter zoals blijktbaar door verwerende partij uitgevoerd in dit concreet geval ontoereikend is omdat:

a) De uit te voeren peilingen en sonderingen moeten gebeuren op nevralgieke punten, nl. waar een kabel of leiding volgens het plan van richting verandert zoals in casu (zie stuk 3 eisende partij - stuk 10 verwerende partij). Zelfs als op die plaatsen het plan afmetingen bevat, betekent dit niet dat de aannemer van een daadwerkelijke lokalisatieplicht vooraf zou vrijgesteld zijn en blindelings op die maten kan vertrouwen.

b) In casu wijst het liggingsplan van eisende partij op de plaats waar de schade met een mechanisch werktuig aangericht werd, uit dat de leiding een afbuiging maakt. Een voorzichtig en vooruitziend aannemer zou zeker op die plaats vooraf de leiding door peiling gelokaliseerd hebben.

Verwerende partij liet na dit te doen en peilde slechts om de 40 meter en in casu ± 9 meter vóór de plaats van het schadegeval.

c) In concreto is ten deze zelfs een feitelijke afwijking van 1,70 meter t.o.v. het plan niet als overmacht of onoverkomelijk te weerhouden. De schade had kunnen vermeden worden als verwerende partij, zoals het een voorzichtig aannemer past, vooraf op de plaats waar het plan de afbuiging van de leiding aangeeft, deze leiding had gepeild en gelokaliseerd, quod non.

d) Verwerende partij was ook voor deze problematiek afdoende gewaarschuwd door de opmerkingen en voorbehouden bij de mededeling van de plannen op 26 oktober 2005 (stukken 11 verwerende partij).

OM DEZE REDENEN, WIJ, VREDERECHTER,

Rechtdoende op tegenspraak.

Alle andere tegenstrijdige en/of verder reikende conclusies verwerpend.

Verklaren de vordering ontvankelijk en gegrond in de hierna bepaalde mate.

Veroordelen verwerende partij om aan eisende partij te betalen, de som van duizend honderd tweeënzeventig euro drieëntwintig cent (1 172,23 EUR) te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 7 maart 2006 tot en met 19 november 2007 en te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 20 november 2007 tot en met de datum van volledige betaling.

Verklaren het huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling

...'

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE LEUVEN - 22 MEI 2008

Magistraat: mevr. Broeckmans, voorzitter, hb. De Trog en Collaer
Advocaten: mrs. Van Melkebeke en Nysten

I CVBA T / L BVBA

Kabelbeschadiging • Raadplegingsplicht • Lokalisatieplicht • Mechanische werktuigen (gebruik) • Onvoorzichtigheid • Aansprakelijkheid van de aannemer

Bris de câble • Obligation de consultation • Obligation de localisation • Engins mécaniques (emploi) • Imprudence • Responsabilité de l'entrepreneur

De raadplegingsplicht overeenkomstig art. 260 bis § 1 ARAB en art. 192.02 AREI bestaat er niet alleen in dat bij op intellectuele wijze de kabels dient te lokaliseren, doch ook op materiële wijze door het uitvoeren van peilingen. De lokalisatieplicht is een resultaatsverbintenis, hetgeen inhoudt dat peilingen dienen uitgevoerd te worden tot de kabel is opgespoord. Daarbij mag er niet van uitgegaan worden dat de kabel steeds loodrecht ligt. Peilingen zijn net noodzakelijk om afwijkingen op te sporen. Zij dienen over de ganse lengte uitgevoerd te worden om de ligging van de kabel op een meer precieze wijze te lokaliseren.

Het gebruik van een mechanisch werktuig in strijd met artikel 260 bis § 1 is zeer onvoorzichtig. Door de gebrekkige lokalisatie werd evenmin de voorgeschreven veiligheidsruimte gerespecteerd. Op basis van het voorgaande is de aannemer aansprakelijk op grond van art. 1382 - 1383 BW.

L'obligation de localisation en application de l'Art. 260 bis §1 du RGPT et de l'Art. 192.02 du RGIE n'existe pas simplement pour localiser les câbles d'un point de vue intellectuel mais demande également une concrétisation matérielle par le biais de la réalisation de sondages. L'obligation de localisation est une obligation de résultat qui comprend le fait que des sondages doivent être effectués jusqu'à ce que le câble soit découvert. En application de cela, on ne peut donc partir de l'idée que le câble se situe toujours perpendiculairement. Les sondages sont donc nécessaires pour découvrir les déviations. Ils doivent être effectués sur toute la longueur, pour localiser d'une manière plus précise le câble.

L'utilisation d'engins mécaniques, en contradiction avec l'Art. 260 bis §1, est très imprudent. Par le manque de localisation, le gabarit de sécurité prescrit n'a pas, non plus, été respecté. De ce qui précède, l'entrepreneur est responsable en application des Art. 1382 et 1383 C.C.

‘...'

Gelet op de bepalingen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gelet op de inleidende dagvaarding op 2.07.2007 betekend ten verzoeke van de CVBA I lastens BVBA L;

Gelet op de beschikking dd. 11.09.2007 overeenkomstig art. 747 par. 1 Ger.W., waarbij aan partijen conclusietermijnen werden verleend en rechtsdag werd bepaald op de zitting van 13.03.2008;

Gehoord partijen bij monde van hun raadsman op de zitting van 13.03.2008;

Gezien de conclusies en bewijsstukken van partijen;

I. Feiten

Op 21.12.2005 voert huidige verweerster, BVBA L, grondwerken uit te HAACHT,

Wakkerzeelsesteenweg ter hoogte van huisnummer 85 en beschadigt door middel van een mechanisch werktuig (een lichte kraan) een elektrische hoogspanningskabel, eigendom van huidige eiseres, CVBA I.

Verweerster zet uiteen dat zij aan de hand van een studie van de liggingsplannen en de daaropvolgende peilingen de elektrische hoogspanningskabel heeft gelocaliseerd op een diepte van 60 cm, zodat er op

zich geen gevaar voor beschadiging mogelijk was bij het uitvoeren van oppervlakkige grondwerken aan het voetpad (uitgraven van een sleuf voor de aanleg van een nutskabel). Ter hoogte van huisnummer 85 bleek de kabel zich echter op een diepte van slechts 30 cm te bevinden en week hij 20 cm af van zijn horizontale as. De kabel was over een afvoerbuiss geleid.

De schade werd tegensprekelijk begroot op 1 819,35 EUR.

Verweerster betwist haar aansprakelijkheid voor de ontstane schade.

Op 2.07.2007 laat eiseres aan verweerster een dagvaarding betekenen

II. Vordering

De eis strekt ertoe verweerster te horen veroordelen tot betaling van de som van 1 819,35 EUR, meer vergoedende intresten à 7 % vanaf 21.12.2005, meer gerechtelijke intresten.

Verweerster besluit tot ongegrondheid van de eis.

III. Beoordeling

1.

De eis is toelaatbaar.

Verweerster werpt geen exceptie van ontoelaatbaarheid op. Evenmin bemerkt de rechtbank enige reden om ambtshalve een exceptie van ontoelaatbaarheid te moeten opwerpen.

2

Verweerster betwist niet door het gebruik van een mechanisch werktuig tijdens de uitvoering van grondwerken een elektrische hoogspanningskabel van eiseres door middel van pletting beschadigd te hebben. Zij betwist wel haar aansprakelijkheid voor het schadegeval en beroept zich op voor haar onvoorzienbare omstandigheden.

Eiseres stelt dat verweerster een inbreuk pleegde op art. 260bis par. 1 en par. 2 ARAB zoals gewijzigd door art. 2 van het K.B. van 5.08.1974 (B.S. dd. 26.10.1974) en art.192 van het K.B. dd. 10.03.1981 (AREI) waarbij voor het uitvoeren van grond- bestratings- en andere werken duidelijke verplichtingen worden opgelegd.

Volgens eiseres beging verweerster een inbreuk op voormelde bepalingen en nam zij niet de nodige zorgvuldigheid in acht op grond van art. 1382-1383 B.W. door het niet voldoende voorafgaandelijk localiseren van de bewuste hoogspanningskabel door middel van grondpeilingen en door ten onrechte gebruik te maken van een mechanische graafmachine.

Volgens eiseres toont verweerster geen onoverwinnelijke dwaling aan.

3

Overeenkomstig art. 260bis par. 1 van het ARAB, gewijzigd bij K.B. dd. 5.08.1974 en art. 192.02 van het K.B.

dd. 10.03.1981 houdende het AREI is de aannemer van uit te voeren grondwerken in de nabijheid van een ondergrondse elektrische kabel voorafgaandelijk verplicht:

- de eigenaar van de kabel te raadplegen en de liggingsplannen op te vragen;
- de exacte ligging van de kabels te localiseren door middel van grondpeilingen.

Uit de verklaringen van partijen en de bijgebrachte stukken blijkt dat verweerster voorafgaandelijk eiseres op de hoogte heeft gesteld van de aard van de uit te voeren werken en de betreffende liggingsplannen heeft opgevraagd. Tevens blijkt dat verweerster de liggingsplannen bestudeerd heeft en aan de hand hiervan de ligging van de hoogspanningskabel gesitueerd heeft op een diepte van 60 cm.

De aan de aannemer opgelegde raadplegingsplicht bestaat er niet alleen in dat hij op intellectuele wijze de kabels dient te localiseren, doch ook op materiële wijze, door het uitvoeren van peilingen.

Verweerster heeft echter nagelaten de exacte ligging van de kabel na te gaan door grondpeilingen uit te voeren. De op de aannemer rustende localisatieplicht is een resultaatsverbintenis, hetgeen inhoudt dat hij peilingen dient uit te voeren tot de kabel is opgespoord. Verweerster stelt dat de ligging van de betrokken kabel werd gelocaliseerd aan de hand van peilingen, doch verklaart niet nader en bewijst evenmin aan de hand van stukken waar de peilingen werden uitgevoerd, hoeveel peilingen er gebeurden en op welke afstand, zodat niet kan nagegaan worden of verweerster alle voorzorgsmaatregelen ter voorkoming van schade in acht heeft genomen.

Verweerster mag er immers niet van uitgaan dat de elektrische hoogspanningskabel steeds loodrecht ligt. Peilingen zijn net noodzakelijk om afwijkingen op te sporen. Zij diende derhalve over de ganse lengte peilingen uit te voeren om de ligging van

de kabel op een meer precieze wijze te localiseren.

Verweerster is bij de uitvoering van de graafwerken bovendien zeer onvoorzichtig te werk gegaan door gebruik te maken van een mechanisch graafwerktuig, terwijl art. 260 bis par. 2 ARAB dit verbiedt. Ook werd door verweerster niet gewerkt binnen de door dit artikel voorgeschreven veiligheidsruimte als een rechtstreeks gevolg van zijn verzuim om aan de hand van grondpeilingen de juiste ligging van de kabel te localiseren. Uit het minnelijk proces-verbaal dd. 21.12.2005 blijkt immers dat verweerster op de plaats van het schadegeval op een diepte van 70 cm aan het graven was bovenop de kabel.

Door de manifeste niet-naleving van de localisatieplicht en het gebruik van een mechanische graafmachine heeft verweerster niet alleen art. 206 par. 1 en par. 2 ARAB en art. 192.02 AREI overtreden, maar heeft zij ook onvoorzichtig gehandeld, zodat haar aansprakelijkheid tevens op grond van art. 1382-1383 B.W. in het gedrang komt.

4

De omvang van de door eiseres gevorderde schadevergoeding ten bedrage van 1 819,35 EUR wordt niet betwist.

De eis is gegrond.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Na beraad, statuerende op tegenspraak en in eerste aanleg,

Verklaart de eis toelaatbaar en gegrond;

Veroordeelt verweerster tot betaling aan eiseres van de som van 1 819,35 EUR, meer vergoedende intresten à 7 % vanaf 21.12.2005 tot datum van huidig vonnis, meer gerechtelijke intresten à 7 % vanaf datum van huidig vonnis tot datum van algehele betaling.

...'

VREDEGERECHT TE AALST - 17 SEPTEMBER 2008

2de Kanton

Magistraat: dbr. Schotsaert
Advocaten: mrs. Van den Eynde en Marechal

I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / W NV

**Lokalisatieplicht • Aansluiting
• Bescherming van de kabel •
Diepte van de kabel • Beschadiging
van ondergrondse kabel**

**Obligation de localisation •
Raccordement • Protection de
câble • Profondeur du câble • Bris
de câble souterrain**

Elke aannemer dient er zich redelijkerwijze aan te verwachten dat er voor iedere woning een ondergrondse elektriciteitsaansluiting aanwezig is.

De aannemer begaat dan ook een onvoorzichtigheid door, zonder deze aansluitingskabel te lokaliseren, graafwerken met een machine uit te voeren. Het loutere feit dat deze kabel onbeschermd en op slechts 45 cm diepte lag is in casu niet belangrijk gezien de graafwerken werden uitgevoerd met een machine, waartegen een eventuele kabelbescherming niet opgewassen is.

Tout entrepreneur peut s'attendre raisonnablement à la présence, pour chaque habitation, d'un raccordement électrique souterrain.

Aussi l'entrepreneur commet-il donc une imprudence en effectuant des travaux de terrassement avec un engin mécanique sans avoir localisé ce câble de raccordement. Le simple fait que ce câble se trouve dénué de protection et seulement à 45 cm de profondeur n'est pas important dans ce cas parce que les travaux de terrassement ont été effectués avec un engin mécanique contre lequel une protection de câble éventuelle n'est pas efficace.

‘...

Gelet op de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder Jean-Paul DE MEULENAERE te VILVOORDE d.d. 31 mei 2007.

Met inachtneming van de beschikkingen van de wet van 15 juni 1935 en de aanvullende wetten op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gelet op de besluiten neergelegd door partijen;

Gehoord de raadslieden van partijen in hun middelen en gezegdes ter zitting van 10.09.2008, waar zij hun bundels neerlegden, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad genomen voor uitspraak op heden;

• De vordering van eiseres strekt ertoe verweerster te horen veroordelen om aan eiseres te betalen de som ten bedrage van 273,01 Euro scha-

devergoeding, meer de vergoedende intresten vanaf 6.06.2006, meer de gerechtelijke intresten en gedingkosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding;

Bij uitvoerbaar vonnis;

• Verweerster betwist de vordering, stellende dat deze ongegrond is;

• Overwegende dat uit de gegevens, door partijen verstrekt, blijkt:

- Eiseres stelt dat een werknemer van verweerster, op 6.06.2006, omstreeks 12.50 uur een elektriciteitskabel heeft beschadigd met een mechanisch werktuig; Er werd een proces-verbaal opgesteld en ondertekend, waarbij de aanwezigheid van liggingsplannen werd bevestigd (stuk 5 eiseres); Zij stelt dat conform artikel 192.02 G AREI en de bepalingen van artikel 260 bis ARAB verweerster aan-

sprakelijk is, minstens op basis van artikel 1382 BW;

- Eiseres heeft de schade laten begroten; Het bestek raamt deze schade op 273,01 Euro (stuk 3 eiseres);

- Het betrof een ‘aftakking’ van een elektriciteitsleiding, zodat deze niet moeten vermeld worden op liggingsplannen (KB 28.06.1971 - AREI) volgens de stelling van eiseres;

- Op 24.11.2006 werd verweerster aangemaand, met motivatie van haar aansprakelijkheid (stuk 1 eiseres);

- Bij het overhandigen van de ‘liggingsplannen’ heeft eiseres de verweerster er wel degelijk op gewezen dat: ‘Aftakkingen naar gebouwen vanaf de openbare weg niet op het plan zijn aangeduid en

dus vooraf moeten gelokaliseerd worden' (stuk 2 verweerster);

- Bij schrijven dd. 29.06.2006 antwoordt verweerster als volgt: 'De aansprakelijkheid van onze firma is geenszins betrokken;

De schade is niet te wijten aan een kabelbreuk, maar wel aan een verkeerd uitgevoerde aansluiting door I.; Wij dienen dan ook alle verantwoordelijkheid af te wijzen en zullen niet aanwezig zijn op de expertise van 6.06.2006' (stuk 6 verweerster);

Bij schrijven dd. 30.06.2006 stelt verweerster: 'Uw kabel bevond zich in de steenslagfundering op een diepte van slechts 0,45 m en dit zonder enige bescherming; Bovendien stond de kabel niet vermeld op ons overgemaakte liggingssplannen; Daar onze firma geen enkele fout heeft begaan bij de uitvoering der werken dienen wij alle verantwoordelijkheid af te wijzen' (stuk 7 verweerster);

- Overwegende dat uit voorgaande elementen blijkt:

- De feiten op zichzelf worden niet betwist; (Beschadiging van een aftakkingskabel der elektriciteit, met een graafmachine, door verweerster);
- Het schadebedrag op zichzelf wordt, wat de cijfers betreft, eveneens niet betwist;

Verweerster heeft de bestaande liggingssplannen opgevraagd (stuk 1) en eiseres heeft deze overhandigd (stuk 5 verweerster);

Bij de overhandiging heeft eiseres er wel degelijk op gewezen dat: 'aftakkingen naar gebouwen vanaf de openbare weg niet zijn aangeduid en dus vooraf moeten gelokaliseerd worden' (stuk 2 verweerster – brief dd. 15.03.2006 I. punt 5);

De stelling van verweerster: 'Dat er van een aannemer niet mag verwacht worden dat hij de integrale oppervlakte van een werfzone moet afzoeken, naar de eventuele aanwezigheid van ondergrondse kabels, van wiens bestaan hij geen weet heeft (bij gebrek aan vermelding op plannen) of indien hij geen aanleiding heeft om het bestaan van deze kabels te vermoeden', is wel juist, doch is terzake niet van toepassing; Terecht merkt eiseres namelijk op dat verweerster er zich redelijkerwijze diende aan te verwachten dat er voor elke woning een ondergrondse elektriciteitsaansluiting aanwezig was; Zij heeft dus wel een onvoorzichtigheid begaan door, zonder deze aftakkingskabel te lokaliseren, graafwerken met een machine uit te voeren; Zij wist of diende redelijkerwijze te weten dat er een kabel lag. Het loutere feit dat deze kabel op amper 45 cm diepte lag en blijkbaar niet beschermd was is in casu niet belangrijk, gelet op het feit dat de graafwerken werden uitgevoerd met een machine (waartegen eventuele kabelbescherming niet opgewassen is).

Verweerster heeft dus wel degelijk een foutieve onvoorzichtigheid begaan.

Gelet op artikel 1382 BW;

OM DEZE REDENEN,

WIJ VREDERECHTER,

vonnissende in laatste aanleg en op tegenspraak,

Verklaren de vordering van eiseres ontvankelijk en gegrond;

Veroordelen verweerster om aan eiseres te betalen de som ten bedrage van tweehonderd drieënzeventig Euro één Eurocent, meer de vergoedende intresten sedert 6.06.2006, meer de gerechtelijke intresten;

Verklaart huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

...'

HOF VAN BEROEP TE GENT - 18 SEPTEMBER 2008

I^{ste} Kanton

Magistraat: dbr. Schotsaert

Advocaten: mrs. De Wit, Maeyaert, Van Parys en Abbeloos

W K C N V T / I C V B A & D S F N V

Beschadiging van ondergrondse kabel • Planaanvraag • Oude Plannen • Aanwezigheid van plannen • Vermelding van kabels • Tegensprekelijke vaststelling • Hoofdaannemer/onderaannemer • Lokalisatieplicht • Algemene voorwaarden • Exoneratiebeding

Bris de câble souterrain • Demande des plans • Plans anciens • Présence de plans • Mention de câbles • Constat contradictoire • Entrepreneur principal/ sous-traitant • Obligation de localisation • Conditions générales • Clause d'exonération

Ook indien het niet mogelijk blijkt de in het kader van de werf overgemaakte uitgave van plannen aan het Hof mee te delen, kan aangenomen worden dat de beschadigde kabels zich op de overgemaakte plannen bevonden aangezien zij werden meegegeeld, hun aanwezigheid op de werf in de minnelijke vaststelling werd bevestigd, en nooit gewezen werd op het eventueel ontbreken van de kabels op de plannen. Het feit dat de minnelijke vaststelling geen erkenning van aansprakelijkheid inhoudt, belet niet dat zij doet vaststaan dat de plannen aanwezig waren op de werf.

Indien beide algemene voorwaarden van hoofdaannemer en onderaannemer bij ondertekening deze van de andere partij uitsluiten, kan ook bij afwezigheid van ondertekening uit de afwezigheid van reactie en uit de aanvang van de werken afgeleid worden dat algemene voorwaarden van de hoofdaannemer van toepassing zijn en dus niet het exoneratiebeding vervat in de algemene voorwaarden van de onderaannemer.

Même s'il est impossible de communiquer à la Cour l'édition des plans remise dans le cadre du chantier, on peut considérer que les câbles endommagés se trouvaient sur les plans transmis, étant donné qu'ils ont été communiqués, que leur présence sur le chantier a été confirmée dans le constat à l'amiable, et que l'absence éventuelle des câbles sur les plans n'a jamais été invoquée. Le fait que la constatation à l'amiable ne comporte pas de reconnaissance de responsabilité n'empêche pas de constater la présence des plans sur le chantier.

Si les conditions générales de l'entrepreneur principal et celles de son sous-traitant s'excluent réciproquement en cas de signature, on peut, en cas d'absence de signature, déduire de l'absence de réaction ainsi que du début des travaux que les conditions générales de l'entrepreneur principal sont d'application et pas la clause d'exonération des conditions générales du sous-traitant.

'...

wijst het hof het volgend arrest:

Na het tussenarrest van 15 februari 2007 dat de beide zaken heeft samengevoegd en de debatten heeft heropend teneinde partijen toe te laten aanvullende stukken voor te leggen, werden partijen opnieuw gehoord in openbare terechtzitting en werden de neergelegde conclusies en stukken ingezien.

Voorgaanden

1. Voor de feitelijke uiteenzetting en de procedurele antecedenten kan worden verwezen naar de uitvoerige uiteenzetting in het arrest van 15 februari 2007, in hoger beroep van het bestreden vonnis d.d. 07.09.2005 van de rechtbank van koophandel te Gent, 4de kamer.

Samengevat betreft de blijvende betwisting de vordering van I. tot vergoeding van de schade die zij heeft geleden ingevolge de beschadiging van twee hoogspanningskabels ter hoogte van de op- en afrit van de snelweg E40 te Merelbeke. De beschadiging vond plaats op 31 augustus 2001 naar aanleiding van de plaatsing van vangrails door W K C in opdracht van D S F N V.

De vordering van I werd door de eerste rechter enkel gegrond verklaard ten aanzien van W K C NV, die werd veroordeeld tot betaling van € 14 385,93, meer intresten en kosten.

Tegen deze beslissing werd hoger beroep ingesteld door W K C NV, die hiermee de afwijzing beoogt van de tegen haar gestelde vordering, minstens vrijwaring vordert van D S F NV.

De heropening van de debatten had tot doel partijen toe te laten stukken over te leggen en te besluiten over de liggingsplannen die zich op de werf bevonden, terwijl D S F NV werd verzocht het origineel van het door W K C ondertekend exemplaar van haar contractvoorwaarden in het debat te brengen.

I. zegt dat zij niet meer beschikt over de briefwisseling die werd gevoerd omtrent de aanvraag en de ter beschikkingstelling van de liggingsplannen. Zij wijst er wel op dat, nu in het document van minnelijke vaststelling vermeld is dat de liggingsplannen op de werf aanwezig waren, het vaststaat dat deze, hetzij door D S F NV, hetzij door W K C waren aangevraagd. Ook legt zij een recentere versie voor van het liggingsplan (daterend van 4 maart 2002), waarop de beschadigde hoogspanningskabels zijn aangeduid, waaruit zij afleidt dat deze kabels ook op de vroegere plannen voorkwamen.

Zij besluit tot afwijzing van het hoger beroep en stelt subsidiair (voor zover het hoger beroep van W K C gegrond zou bevonden worden) incidenteel beroep in, met het oog op de veroordeling van D S F NV.

2. D S F NV betwist dat uit de vaststelling dat de kabels aangeduid zijn op het recentere liggingsplan, dat I. thans in de debatten brengt, kan worden afgeleid dat deze ook voorkomen op de plannen die vóór het ongeval, dat dateert van 31 augustus 2001, waren medegedeeld. Verder herhaalt zij dat, als effectief uitvoerende aannemer, W K C niet enkel de

plicht had de liggingsplannen op te vragen, maar ook de nodige peilingen ter plaatse uit te voeren.

D S F NV kan geen door W K C ondertekend exemplaar van haar algemene voorwaarden voorleggen, maar wijst erop dat in antwoord op de offerte van W K C zij de bestelling heeft geplaatst onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat haar algemene aannemingsvoorwaarden op de bestelling van toepassing waren.

Aldus besluit D S F NV tot de afwijzing van het hoofdberoep van W K C en het incidenteel beroep van I., alsmede tot de onontvankelijkheid, minstens de ongegrondheid, van de vrijwaringvordering die W K C voor het eerst in hoger beroep tegen haar heeft gesteld.

Ook W K C betwist dat de thans door I medegedeelde plannen identiek zijn aan de plannen die vóór aanvang van de werken werden medegedeeld.

Wat de voorwaarden van de met D S F NV gesloten overeenkomst betreft, is W K C van mening dat de door haar bedongen exoneratieclausule van toepassing is, nu zij de algemene voorwaarden van haar opdrachtgever nooit heeft ondertekend.

Tenslotte houdt zij voor dat haar (nieuwe) vordering in vrijwaring tegen D S F NV voldoet aan de voorwaarden van artikel 807 van het gerechtelijk wetboek en derhalve ontvankelijk is.

W K C besluit tot de gegrondheid van het door haar ingesteld hoger beroep en de afwijzing van de tegen haar gestelde vordering: Ondergeschikt vordert zij vrijwaring van D S F NV en nog meer ondergeschikt vraagt zij een confrontatie tussen de werfleider van D S F NV en haar eigen werfleider en bureelverantwoordelijke omtrent de inhoud van de concreet tussen hen gemaakte afspraken omtrent de leiding en het toezicht op de betrokken werf, de detectie van ondergrondse kabels en/of de ter beschikkingstelling van de hierop betrekking hebbende liggingsplannen.

Beoordeling

1. De beroepsakte neergelegd door W K C in de zaak 2005/AR/2583 bevat een uitgebreide passage gesteld in de Franse taal, waarvan geen vertaling wordt voorgelegd.

Dienvolgens is deze beroepsakte strijdig met de bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en als zodanig nietig.

2. Ook na het tussenarrest blijven partijen het nog steeds oneens over de vraag of er op de werf liggingsplannen aanwezig waren en, zo ja, of de hoogspanningskabels die bij de plaatsing van de vangrails beschadigd werden, op deze plannen waren aangeduid.

Ingevolge het tussenarrest legt D S F NV thans twee brieven voor, met name haar brief van 17 mei 2000, waarin zij aan I. de aanduidings- en liggingsplannen van haar installaties vraagt, en het antwoordschrijven van I. van 7 juni 2000, waarmee de gevraagde plannen worden overgemaakt.

I., die zegt niet meer te beschikken over de toentertijd medegedeelde plannen, legt thans een plan voor van een recentere datum (4 maart 2002) waarop de kwestieuze kabels zijn aangeduid. D S F NV en W K C menen echter dat hieruit niet kan worden afgeleid dat deze kabels ook voorkwamen op de op 7 juni 2000 medegedeelde plannen.

Naar het oordeel van het hof blijkt uit de samenlezing van de stukken echter afdoende dat er zich liggingsplannen op de werf bevonden en dat de kwestieuze hoogspanningskabels er op waren aangeduid.

Dit kan worden afgeleid uit de volgende vaststellingen:

- dat er vóór aanvang van de werken aan I. liggingsplannen werden opgevraagd en dat deze tijdig werden medegedeeld, hetgeen blijkt uit de voornoemde briefwisseling;

- dat in de minnelijke vaststelling van 6 september 2001 wordt bevestigd dat op het ogenblik van het ongeval de liggingsplannen aanwezig waren op de werf;
- dat de minnelijke vaststelling geen erkenning van aansprakelijkheid inhoudt, hetgeen niet belet dat het feit dat de plannen aanwezig waren, hiermee vaststaat;
- dat noch in de minnelijke vaststelling, noch in de briefwisseling die op het schadegeval is gevolgd, door D S F NV of W K C opgemerkt werd dat de beschadigde kabels niet waren aangeduid op de aanwezige plannen (het had nochtans geen zin te verwijzen naar de plannen, die aanwezig waren op de werf, indien de kabels er niet op voorkwamen).

3. De eerste rechter heeft W K C aansprakelijk gesteld voor de beschadiging van de hoogspanningskabels op grond van de overweging dat de raadgevings- en lokaliseringsplichting, voortvloeiend uit de artikelen 260bis A.R.A.B. en 190.02 A.R.E.I., niet rust op de opdrachtgever (D S F NV), maar op W K C NV, als aannemer, die de werken effectief uitvoert.

In haar brief van 3 april 2002 verwijst W K C NV, enerzijds, naar haar offerte waarin wordt bedongen dat de ondergrond vrij dient te zijn van kabels en de verantwoordelijkheid voor eventuele schade ten laste van de opdrachtgever blijft, en, anderzijds, naar de mondelinge toezegging van de heer C., werfleider van D S F NV, die haar zou hebben verzekerd dat er zich geen kabels bevonden in de werkzone en dat, als er toch een beschadiging zou zijn, zij niet aansprakelijk zou zijn.

Geen van beide argumenten die W K C thans ook in conclusies aanvoert, kan echter overtuigen of is van aard afbreuk te doen aan haar aansprakelijkheid, die door de eerste rechter werd weerhouden op terechte gronden, die door W K C niet worden weerlegd en die het hof bijtreedt en tot de zijne maakt.

Vooreerst komt het niet bewezen voor dat de werfleider van D S F NV de verklaringen die hem worden toegeschreven effectief heeft afgelegd, met de bedoeling W K C te ontlasten.

Maar zelfs indien dit het geval zou zijn (hetgeen, het zeve herhaald, niet bewezen is), heeft W K C een fout gemaakt door een aanvang te nemen met de grondwerken zonder inzage te nemen van de liggingsplannen die zich op de werf bevonden (dit blijkt uit haar reactie na het schadegeval) of zelf het initiatief te nemen om bij de nutsbedrijven plannen op te vragen (indien zij niet op de hoogte zou geweest zijn van de aanwezigheid van deze plannen) en zonder zich te kwijten van haar lokaliseringsplicht. De eventuele uitspraken van de werfleider van D S F NV ontsloegen haar niet van haar verplichting zelf inlichtingen in te winnen over de mogelijke aanwezigheid van kabels en voorafgaand aan de werken de nodige peilingen uit te voeren.

Om die reden kan niet worden ingegaan op de in ondergeschikte orde door W K C gevraagde persoonlijke verschijning en/of getuigenverhoor van werfverantwoordelijke C. van D S F NV en van haar eigen werfleider (K.) en bureelverantwoordelijke (D'H.).

Het is eveneens tevergeefs dat W K C verwijst naar de voorwaarden van haar offerte van 1 februari 2000, waarin in fine staat vermeld: 'N.B. Wij kunnen geen enkele aansprakelijkheid aanvaarden voor beschadiging van eventuele ondergrondse kabels. Deze dienen voor aanvang der werken door u gedetecteerd te worden of ons dienen de kabelplannen ter beschikking te worden gesteld'.

Het blijkt immers dat bij de bestelling deze voorwaarde door D S F NV niet werd aanvaard en zij integendeel bedongen heeft dat de overeenkomst beheerst wordt door haar algemene aannemings- en verkoopsvoorwaarden.

Bij brief van 9 juni 2000 heeft D S F NV de bestelling bij W K C bevestigd, onder verwijzing naar haar offerte van 1 februari 2000, doch wel met de uitdrukkelijke vermelding: 'Mogen wij u vriendelijk verzoeken om ons overeenkomstig art. 1.2 van onze hierbij gevoegde algemene aannemings- en verkoopsvoorwaarden binnen de acht dagen een voor akkoord ondertekend exemplaar van deze bestelbon en van onze algemene voorwaarden over te maken. Wij houden er aan u er op te wijzen dat de uitvoering van voormelde werken en/of leveringen impliceert dat u akkoord gaat met de volledige inhoud van deze bestelling, met inbegrip van onze algemene voorwaarden, die uw algemene voorwaarden uitsluiten'.

Dat er geen thans door W K C ondertekend exemplaar van de bestelling en de algemene voorwaarden voorligt, belet niet dat uit de vaststelling dat zij (als handelaar) niet heeft gereageerd op deze duidelijke en niet mis te verstane mededeling van D S F NV, moet worden afgeleid dat zij de bestelling onder deze voorwaarden heeft aanvaard door, zonder enige opmerking of voorbehoud, de werken aan te vangen.

Op grond van deze vaststelling moet worden besloten dat de overeenkomst wordt beheerst door de algemene voorwaarden van D S F NV en dat W K C zich niet kan beroepen op haar voorwaarden, en meer in het bijzonder het exoneratiebeding, om te besluiten dat zij ontheven was van haar informatie- en voorzichtigheidsplicht om aldus aan haar aansprakelijkheid te ontsnappen.

4. Dat de tussenvordering in vrijwaring van W K C tegen D S F NV voor het eerst in hoger beroep werd gesteld, betekent niet dat deze vordering ontoelaatbaar is, nu in eerste aanleg tussen deze partijen reeds een rechtsverhouding bestond ingevolge de voor de eerste rechter gestelde vordering in vrijwaring van D S F NV tegen W K C (die door de eerste rechter zonder voorwerp werd verklaard).

Gelet op hetgeen hiervoor werd geoordeeld met betrekking tot de contractuele verhouding tussen D S F NV en W K C NV, is deze vordering evenwel ongegrond.

5. I. stelt tegen D S F NV slechts in subsidiaire orde een incidenteel beroep in, enkel in de mate dat het hoger beroep van W K C gegrond zou bevonden worden.

Nu dit niet het geval is, is dit incidenteel hoger beroep zonder voorwerp.

6. Zoals de eerste rechter terecht heeft gesteld, bieden de criteria voorzien in de overeenkomst BVVO-CETS (nu ASSURALIA-SYNERGRID) voldoende garanties inzake een billijke en objectieve vaststelling van de schade. Ook de bijstandskosten zijn toewijsbaar, zodat de bestreden beslissing volledig dient te worden bevestigd.

7. Het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding, verschuldigd ingevolge de wet van 21 april 2007 en het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007, bedraagt € 1 100,00. Partijen brengen geen argumenten aan om te besluiten tot een verhoging of een vermindering ervan.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik ter talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep in de zaak 2005/AR/2583 niet toelaatbaar.

Verklaart het hoger beroep in de zaak 2007/AR/3 toelaatbaar, doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Verklaart de vordering in vrijwaring van N.V. W K C tegen N.V. D S F NV toelaatbaar, doch ongegrond, en stelt vast dat het incidenteel beroep van C.V.B.A. I. tegen N.V. D S F NV zonder voorwerp is.

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE ANTWERPEN - 24 OKTOBER 2008

Magistraat: dbr.Van Eeckboorn

Advocaten: mrs.Vangenechten loco Devroe, Nuyens en Bats loco Deprez

I O V T / B V N V T / M V

Beschadiging van ondergrondse kabel • Mechanische werktuigen
• **Verplichte planaanvraag**
• **Lokalisatieplicht** • **Raadplegingsplicht** • **Privéterrein**
• **Geen onoverwinnelijke dwaling**
• **Overeenkomst BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID)**
• **Expertise BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID)**
en eenzijdige expertise:
respectievelijke draagwijdte

Bris de câbles souterrains • Engins mécaniques • Obligation de demande des plans • Obligation de localisation • Obligation de consultation • Terrain privé
• **Absence d'erreur invincible**
• **Convention UPEA-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID)**
• **Expertise UPEA-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) et expertise unilatérale: portée respective**

Overeenkomstig art. 192.02 AREI rust op de aannemer van grondwerken een driedubbele verplichting:

- de verplichting zich te informeren vooraleer de werken te beginnen
- de verplichting voorafgaandelijk en effectief te lokaliseren en op voorzichtige wijze de werken zelf uit te voeren
- de verplichting de verdeler te contacteren wanneer hij er niet in slaagt de kabels of leidingen te lokaliseren.

Artikel 192.02 AREI maakt geen onderscheid tussen openbaar en privéterrein, zodat de wettelijke verplichting om liggingsplannen op te vragen, geldt zonder onderscheid of het werken op het openbaar domein, dan wel op een privéterrein betreffen.

De verklaring van de expert die optreedt in het kader van de BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) conventie omtrent de afwijkende ligging van de kabel is een eenzijdige bewering die de eigenaar van de kabel niet bindt.

Een aannemer die de plannen niet opvraagt kan zich niet beroepen op onoverwinnelijke dwaling omtrent de werkelijke ligging van de kabel.

Het verbod om een mechanisch werktuig te gebruiken geldt niet vanaf de veronderstelde ligging op het plan, maar wel vanaf de werkelijke ligging.

En application de l'art. 192.02 du RGIE, une triple obligation repose sur l'entrepreneur :

- l'obligation de s'informer avant d'entamer les travaux,
- l'obligation de localiser préalablement et effectivement et d'effectuer personnellement, d'une façon prudente, les travaux,
- l'obligation de contacter le distributeur préalablement lorsqu'il ne parvient pas à localiser les câbles ou les canalisations.

L'article 192.02 du RGIE ne fait pas de distinction entre terrain privé et terrain public, si bien que l'obligation légale de demander les plans de situation est d'application sans distinction si les travaux s'effectuent en domaine public ou sur un terrain privé.

La déclaration de l'expert qui intervient dans le cadre de la convention UPEA-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) au sujet de l'emplacement différent du câble est une déclaration unilatérale qui ne lie pas le propriétaire du câble.

L'entrepreneur qui ne réclame pas les plans ne peut pas se prévaloir d'un cas fortuit lié à l'emplacement réel du câble.

L'interdiction d'utiliser un engin mécanique ne joue plus, à partir de la localisation supposée mais bien en fonction de l'emplacement réel.

‘...

Gezien de stukken in het dossier van de rechtspleging en onder meer:

- de dagvaarding betekend door gerechtsdeurwaarder C. Bellens te Antwerpen d.d. 22 augustus 2007;
- het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst, neergelegd ter griffie op 3 september 2007;
- de conclusies voor B V NV, neergelegd ter griffie op 29 oktober 2007;
- de conclusies voor B V NV, neergelegd ter griffie op 30 oktober 2007;
- de conclusies voor I OV, neergelegd ter griffie op 29 februari 2008;
- de syntheseconclusies voor M V neergelegd ter griffie op 28 april 2008;
- de hernemende conclusies voor I OV, neergelegd ter griffie op 24 juni 2008;
- de syntheseconclusies voor B V NV, neergelegd ter griffie op 22 juli 2008;

Gelet op de artikelen 2, 34, 36, 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gelet op de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 d.d. 3.5.1998 en nr. 1103/97 d.d. 17.6.1997 en de wetten van 26.6.2000 en 30.6.2000 ter uitvoering van de euro.

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten, ontwikkeld in de Nederlandse taal ter terechtzitting van 12 september 2008;

1. De vorderingen

1.1.

De vordering van eiseres strekt ertoe verweerster te horen veroordelen tot het betalen van een bedrag van 19 685,97 EUR, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten en met de kosten van het geding.

1.2.

Verweerster concludeert tot de ongegrondheid van de vordering van eiseres en verzoekt eiseres te willen veroordelen tot de kosten van het geding.

Voor zover de vordering van eiseres gegrond zou worden verklaard, verzoekt verweerster de vrijwillig tussenkomende partij te willen veroordelen om haar te vrijwaren.

1.3.

De vrijwillig tussenkomende partij concludeert in hoofdorde tot de ongegrondheid van de vordering van eiseres en verzoekt eiseres te willen veroordelen tot de kosten van het geding.

In ondergeschikte orde verzoekt zij de eis van eiseres slechts te willen toekennen ten belope van 14 508,58 EUR en te willen zeggen voor recht dat er geen intresten verschuldigd zijn tussen 28 september 2003 en 22 augustus 2007 en dat de gerechtelijke intresten enkel verschuldigd zijn op de hoofdsom.

Zij concludeert tevens tot de ongegrondheid van de tussenvordering van verweerster.

2. De feiten

2.1.

B V NV is een aannemer van bouwwerken.

In opdracht van Bouwonder-nemingen P. en Zoon nv werd zij gelast met de ruwbouw van een appartementsgebouw op een perceel grond, gelegen in de Covelierstraat te Berchem.

Tegen de straatkant moest een ‘berlinerwand’ worden geplaatst.

B V NV deed op haar beurt beroep op G T bvba om de palen tegen de straatkant op het privé-terrein in te heien.

In de aannemingsovereenkomst tussen B V NV en G T bvba werd voorzien dat B V NV er vooraf zou dienen voor te zorgen, dat zij ‘in het bezit is van alle inlichtingen omtrent boven en ondergrondse hindernissen zoals

o.m. leidingen, kabels, rioleringen enz. en alleen de opdrachtgever zal verantwoordelijk zijn voor eventuele beschadiging bij gebrek aan dergelijke voorzorgen en inlichtingen.’

2.2.

Op 4 november 2002 werd bij het inheien van één van de palen, een glasvezelkabel van I OV beschadigd.

2.3.

Naar aanleiding van het schadegeval werd een proces-verbaal van minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid opgemaakt en ondertekend. De omstandigheden voor het ongeval werden omschreven als volgt:

- aard van de schade: breuk
- omstandigheden van het schadegeval: glasvezel
- oorzaak: mechanisch werktuig
- gevolg schade: ICS
- diepte van de graafwerken op plaats van het schadegeval: plaatsen van heipalen
- waren de liggingsplannen aanwezig op de werf op het ogenblik van het schadegeval: neen

2.4.

M V nv is de BA-verzekeraar van B V NV.

Daniël Geerts stelde in opdracht van M V nv een expertiserapport op.

2.5.

Bij schrijven van 26 november 2002 werd B V NV door I OV in gebreke gesteld voor de door haar aangerichte schade.

2.6.

Overeenkomstig de criteria, vooropgesteld in de overeenkomst BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) werd de schade begroot en werd B V NV bij schrijven van 29 april 2003 en 28 mei 2003 opnieuw uitgenodigd om de schade te vergoeden.

M V nv werd eveneens in gebreke gesteld om de schade te vergoeden.

2.7.

Op 22 augustus 2007 werd B V NV ten verzoeken van I OV gedagvaard.

Op 3 september 2007 is M V nv vrijwillig tussengekomen in deze procedure.

3. De beoordeling

3.1. de aansprakelijkheid

3.1.1.

I OV spreekt B V NV aan op grond van de artikelen 1382-1383 van het Burgerlijk Wetboek.

Aldus dient zij in toepassing van voormelde artikelen eerst aan te tonen dat B V NV een buitencontractuele fout heeft begaan, dat zijzelf schade heeft geleden en dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen deze buitencontractuele fout en haar schade.

3.1.2.

Gelet op het maatschappelijk belang van de nutsvoorzieningen heeft de wetgever de algemene zorgvuldigheidsverplichting betreffende het opsporen en signaleren van ondergrondse kabels aangevuld met specifiek bepaalde voorzorgsmaatregelen, voorzien in artikel 192.02 Algemeen Reglement op Elektrische installatie (A.R.E.I.).

Artikel 192.02 A.R.E.I. bepaalt:

‘Geen enkel grondwerk, bestrating of ander werk mag in de omgeving van een ondergrondse elektrische kabel uitgevoerd worden zonder voorafgaand de eigenaar van de grond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel te raadplegen. Het al dan niet aanwezig zijn van merktekens, voorzien in art. 188, geeft geen vrijstelling van deze raadpleging. Afgezien van deze raadpleging mag met de uitvoering van een werk slechts begonnen worden na lokalisatie van de kabels.’

Op de aannemer rust aldus een driedubbele verplichting:

- de verplichting zich te informeren vooraleer met de werken te beginnen;
- de verplichting voorafgaandelijk en effectief te lokaliseren en op een voorzichtige wijze de werken zelf uit te voeren;
- de verplichting de verdeler te contacteren wanneer hij er niet in slaagt de kabels of leidingen te lokaliseren.

3.1.3.

Op grond van het proces-verbaal van minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid staat vast dat de onderaannemer van B V NV door middel van een mechanisch werktuig, op 4 november 2002 een ondergrondse kabel van I OV heeft beschadigd.

De liggingsplannen waren niet opgevraagd.

In de aannemingsovereenkomst tussen B V NV en G T bvba werd nochtans voorzien dat B V NV er vooraf zou dienen voor te zorgen, dat zij ‘in het bezit is van alle inlichtingen omtrent boven en ondergrondse hindernissen zoals o.m. leidingen, kabels, rioleringen enz. en alleen de opdrachtgever zal verantwoordelijk zijn voor eventuele beschadiging bij gebrek aan dergelijke voorzorgen en inlichtingen.’

B V NV is dan ook in gebreke gebleven om voorafgaand aan de uitvoering van de werken door de G T bvba, de liggingsplannen van de kabels op te vragen.

Als aannemer wist B V NV, of diende zij minstens te weten, dat de graafwerken niet mochten aangevat worden zonder in het bezit te zijn van de liggingsplannen en de aanwezigheid van ondergrondse kabels ter plaatse te zijn nagegaan.

B V NV beging dan ook onmiskenbaar een fout door de graafwerken te laten uitvoeren zonder zich te bekommeren om de mogelijke aanwezigheid van ondergrondse kabels.

Gelet op de plaats waar de werken werden uitgevoerd, namelijk in de onmiddellijke nabijheid van het openbaar domein, lag de mogelijke aanwezigheid van kabels aldaar nochtans voor de hand.

Aldus diende B V NV zich wel degelijk te verwachten aan de aanwezigheid van kabels in de onmiddellijke omgeving van de plaats waar moest worden geheid en gegraven, hetzij op privé-terrein, hetzij minstens op openbaar domein.

Het feit dat de palen op privé-terrein werden geplaatst, onthief B V NV niet van de elementaire verplichting om bij de nutsbedrijven navraag te doen betreffende de ligging van de kabels.

Artikel 190.02 AREI maakt immers geen onderscheid tussen openbaar en privaat terrein, zodat de wettelijke verplichting om liggingsplannen op te vragen, geldt zonder onderscheid of het werken op het openbaar domein, dan wel op een privé-terrein betreffen.

3.1.4.

Ten onrechte beroept B V NV zich op de onoverwinnelijke dwaling.

In casu heeft BV NV immers helemaal niet de plannen opgevraagd.

Indien een aannemer de plannen niet opvraagt, kan hij zich niet beroepen op een onoverwinnelijke dwaling omtrent de werkelijke ligging van de kabel.

Dat de kabel op de plaats van de beschadiging 60 cm afweek van het normale tracé is trouwens een louter eenzijdige bewering van B V NV, die werd geopperd door de expert die optreedt in het kader van de BVVO-CETS-(ASSURALIA-SYNERGRID) conventie, doch die geen enkele weerslag vindt in het proces-verbaal van minnelijke vaststelling en I OV dan ook niet bindt.

3.1.5.

Indien B V NV de liggingsplannen had opgevraagd en daardoor de kabel correct werd gelokaliseerd, had G T bvba geweten dat zij nooit een mechanisch werktuig mocht gebruiken.

Het verbod om een mechanisch werktuig te gebruiken, geldt immers niet vanaf de veronderstelde ligging maar wel vanaf de werkelijke ligging.

Het argument van B.V. bvba dat de kabel 60 cm afweek van het normale traject doet dan ook niet terzake.

3.1.6.

De inbreuk op artikel 192.02 A.R.E.I. en dienvolgens op de artikelen 1382-1383 van het Burgerlijk Wetboek staat dan ook vast in hoofde van B V NV.

3.2. de verzekering

Gelet op de clausule inzake 'schade aan ondergrondse leidingen en hun gevolgen' die deel uitmaakt van de polis burgerlijke aansprakelijkheid, is M V nv in casu niet gehouden om dekking te verlenen.

Het staat immers vast dat de liggingsplannen niet vooraf werden aangevraagd en geraadpleegd door B V NV.

De vrijwaringsvordering van B V NV wordt dan ook afgewezen als ongegrond.

3.3. de schade

I OV heeft haar schade begroot op 14.807,58 EUR, overeenkomstig de criteria vooropgesteld in de overeenkomst BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID).

B V bvba en haar verzekeraar werden meermaals uitgenodigd om voormelde schade te vergoeden.

Gedurende 4 jaren is vervolgens inderdaad geen verder initiatief meer ondernomen door I OV.

B V NV, die wel degelijk gehouden was om de schade te vergoeden, heeft echter op haar beurt daardoor gedurende 4 jaren het schadebedrag verder onder zich kunnen houden.

I OV kan dan ook aanspraak maken op vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf datum van het schadegeval, zijnde 4 november 2002.

De rechtbank gaat evenwel niet in op de vordering tot kapitalisatie van de vergoedende intrest, vermits een integraal herstel van de schade zulks in casu niet vereist.

3.4. de gerechtskosten

B V NV wordt verwezen in de kosten van het geding van I OV en van M V nv.

Er zijn geen redenen voorhanden om af te wijken van het basisbedrag inzake rechtsplegingsvergoeding.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak,

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

1. Verklaart de vordering van I OV ten laste van B V NV ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond.

Veroordeelt B V NV tot betaling aan I OV van het bedrag van 14 807,58 EUR (veertienduizend achthonderd en zeven euro en achtenvijftig cent), vermeerderd met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 4 november 2002 tot heden en met de gerechtelijke moratoire intrest aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden tot en met de datum van de integrale betaling.

2. Verklaart de vordering van B V NV ten laste van M V nv ontvankelijk maar ongegrond.

Wijst het meer en/of anders gevorderde af als ongegrond.

...'

VREDEGERECHT TE DEINZE - 12 NOVEMBER 2008

Magistraat: mevr. Desimpelaere

Advocaten: mrs Messens loco Vander Schelden en Lietaer loco Mattheesens

G CVBAT / H NV EN D NV

Lokalisatieplicht • Art. 51 K.B. 28 juni 1971 • Regels van de kunst • Algemene zorgvuldigheidsplicht • Overeenkomst BVVO-CETS (FIGAS) (ASSURALIA-SYNERGRID)

Obligation de localisation • Art. 51 A.R. 28 juin 1971 • Règles de l'art • Obligation générale de prudence • Convention UPEA-CETS (FIGAZ) (ASSURALIA-SYNERGRID)

De algemene voorzichtigheidsplicht met betrekking tot gasleidingen wordt omschreven in artikel 51 van het K.B. van 28 juni 1971 en impliceert dat de aannemer die werken uitvoert, vooraleer de werken uit te voeren, de liggingsplannen van de gasleidingen dient op te vragen en aan de hand van deze liggingsplannen de gasleidingen dient te lokaliseren.

Deze bepaling geldt zonder onderscheid of het werken op het openbaar domein dan wel op privaat domein betreft.

Gezien de aannemer niet betwist dat hij noch de plannen heeft opgevraagd noch voorafgaandelijk de gasleiding heeft gelokaliseerd, staat vast dat hij de op hem rustende algemene voorzichtigheidsplicht niet is nagekomen.

Het feit dat de aannemer het piquet zou geplaatst hebben overeenkomstig de instructies van zijn opdrachtgever, doet geen afbreuk aan zijn aansprakelijkheid ten aanzien van de distributienetbeheerder.

Voor de schadebegroting kan men zich steunen op de overeenkomst BVVO/FIGAS (ASSURALIA-SYNERGRID). Deze overeenkomst is van voldoende ernstige aard zodat men er zich kan op beroepen zonder te moeten terugvallen op een expertise.

Aangezien tal van verzekeringsmaatschappijen tot deze overeenkomst zijn toegetreden, mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de bepalingen van deze overeenkomst, die leiden tot een algemene schadeberekening, een juiste weergave van de schade zijn, ook ten overstaan van een partij wiens verzekeraar niet tot deze overeenkomst is toegetreden.

L'obligation générale de prudence en matière de canalisation de gaz est décrite à l'article 51 de l'A.R. 28 juin 1971 et implique que l'entrepreneur qui effectue des travaux doit, avant de les entamer, demander les plans qui situent les canalisations de gaz et sur base de ces plans, localiser les canalisations.

Cette obligation est valable pour les travaux qui se situent en domaine public comme en domaine privé.

Vu le fait que l'entrepreneur reconnaît ne pas avoir demandé les plans et ne pas avoir localisé les canalisations, il est établi qu'il n'a pas respecté l'obligation générale de prudence qui lui incombait.

Le fait que l'entrepreneur a placé le piquet selon les directives de son donneur d'ordre ne le délivre pas de sa responsabilité vis à vis du distributeur de réseau.

Pour l'évaluation du montant du dommage, on peut faire application de la convention UPEA/FIGAZ (ASSURALIA-SYNERGRID). Cette convention est suffisamment fondée pour y recourir et pour ne pas devoir se tourner vers une expertise.

Étant donné que de nombreuses sociétés d'assurance se sont affiliées à cette convention, on peut raisonnablement partir du principe que les dispositions de cet accord qui réalisent une évaluation générale des dommages établissent un montant correct des dommages, même pour une partie dont l'assureur ne s'est pas affilié à cette convention.

‘...

De vordering werd ingeleid bij dagvaarding dd. 31 augustus 2006 van gerechtsdeurwaarder Paul DE HAES te ANTWERPEN.

Gezien de dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring dd. 16 oktober 2006 van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder Peter SNOECK in vervanging van gerechtsdeurwaarder May VAN DEUN te TURNHOUT.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting dd. 15.10.2008.

De rechtbank heeft de stukken ingezien.

De bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden terzake toegepast.

I. FEITEN.

1.

Verweerster op hoofdeis is gespecialiseerd in het plaatsen van bliksem-afleidingsinstallaties en aardgasinstallaties.

Op 08.06.2004 heeft verweerster op hoofdeis, tijdens het uitvoeren van werken (plaatsen van een aardingspijket) in onderaanneming van verweerster in gedwongen tussenkomst, op het privaat domein van de bouwheer A, een lage druk gasleiding doorboord.

Op dezelfde datum werd een minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid opgemaakt en ondertekend door een zekere J G, naar verluidt een aangestelde van verweerster in gedwongen tussenkomst.

Uit deze vaststelling blijkt dat:

- bij het steken van een aardingspijket het gasnet werd doorboord;
- de diepte van de graafwerken op de plaats van het schadegeval 10 (cm) bedroeg;
- de leiding zich voor de aanvang van de werken op een diepte van 80 (cm) bevond;
- de aard van de beschadiging een perforatie van de leiding betrof;

- de oorzaak van de schade een mechanisch werktuig betrof;
- de liggingplans ter plaatse niet aanwezig waren.

Tenslotte staat op de vaststelling vermeld dat er een proces-verbaal werd opgemaakt. Na de nodige onderzoeken door eiseres op hoofdeis, is evenwel gebleken dat er geen proces-verbaal werd opgemaakt.

2.

In een schrijven dd 16.06.2004 heeft eiseres op hoofdeis verweerster op hoofdeis verantwoordelijk gesteld voor het voornoemd schadegeval.

In een antwoordschrijven dd 21.06.2004 betwistte verweerster op hoofdeis haar aansprakelijkheid, voorhoudend dat zij de aardingspijketten had geslagen op de plaatsen die door haar opdrachtgever D NV waren aangewezen; zij was van oordeel dat de verantwoordelijkheid dan ook bij verweerster in gedwongen tussenkomst lag.

In een antwoordschrijven dd 30.06.2004 bleef eiseres op hoofdeis op haar standpunt en stelde dat zij vreemd bleef aan elke overeenkomst tussen verweerster op hoofdeis en derden.

3.

Op 20.10.2004 heeft eiseres op hoofdeis een debetnota opgemaakt m.b.t. de door haar geleden schade ten bedrage van 1 267,23 Euro, dewelke ze aan verweerster op hoofdeis heeft overgemaakt.

Aangezien deze debetnota onbetaald bleef, heeft eiseres op hoofdeis verweerster op hoofdeis in gebreke gesteld op 11.01.2005, met herhaling op 07.03.2005.

De raadsman van verweerster op hoofdeis reageerde op de laatste ingebrekestelling met een schrijven dd. 24.03.2005, waarin elke aansprakelijkheid van verweerster op hoofdeis werd betwist.

In verdere briefwisseling bleef elke partij op haar standpunt, waarna eiseres op hoofdeis tot dagvaarding is overgegaan op 31.08.2006.

Verweerster op hoofdeis heeft vervolgens verweerster in gedwongen tussenkomst gedagvaard op 16.10.2006.

II. VOORWERP VAN HET GEDING.

1.

De vordering van eiseres op hoofdeis strekt ertoe verweerster op hoofdeis te veroordelen tot het betalen van het bedrag van 1 267,23 Euro, meer de vergoedende interesten vanaf 08.06.2004, de gerechtelijke interesten en de gedingkosten.

Verder vraagt eiseres op hoofdeis om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

Eiseres op hoofdeis onderlijnt dat een aannemer die werken uitvoert in de nabijheid van ondergrondse leidingen, in casu een gasleiding, een aantal verplichtingen dient na te leven die door wetbepalingen zijn voorgeschreven en die elkaar gedeeltelijk overlappen.

Zij is van oordeel dat verweerster op hoofdeis is tekortgeschoten in de op haar rustende informatie-, localisatie- en algemene verzorgingsplicht en stelt dat verweerster op hoofdeis tevens het veiligheidsgebaar niet heeft nageleefd.

Eiseres op hoofdeis baseert haar vordering op:

- de Wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten e.a. door middel van leidingen;
- artikel 51 van het K.B. van 28.06.1971 betreffende de te nemen veiligheidsmaatregelen bij de oprichting en bij de exploitatie van installaties voor gasdistributie door middel van leidingen;

- artikel 3 van het K.B. van 21 september 1988 betreffende de voorschriften en de verplichtingen van raadpleging en informatie bij het uitvoeren van werken in de nabijheid van installaties van vervoer van gasachtige en andere producten door middel van leidingen;
- artikel 260bis, par. 1 en 2 van het A.R.A.B., zoals gewijzigd door het KB van 05.08.1974;
- artikel 1382 e.v. Burgerlijk Wetboek.

2.

Verweerster op hoofdeis vraagt in hoofdorde om de vordering van eiseres op hoofdeis ongegrond te verklaren.

Zij betwist haar aansprakelijkheid op grond van artikel 1382 Burgerlijk Wetboek, voorhoudend dat zij gehandeld heeft overeenkomstig de instructies die zij gekregen heeft van de NV D..

Verder stelt verweerster op hoofdeis dat de omvang van de schade niet tegensprekelijk wordt bewezen.

Verweerster op hoofdeis is van oordeel dat verweerster in gedwongen tussenkomst buitencontractueel aansprakelijk is ten aanzien van eiseres op hoofdeis. Zij meent dat verweerster in gedwongen tussenkomst een fout heeft begaan, alwaar zij de verkeerde plaats heeft aangewezen voor het slaan van de aarding en/of hieromtrent onvoldoende inlichtingen heeft ingewonnen.

In ondergeschikte orde vraagt verweerster op hoofdeis:

- te zeggen voor recht dat verweerster in gedwongen tussenkomst haar dient te vrijwaren voor alle sommen, meer interesten en kosten en alle toebehoren, waartoe zij zou veroordeeld worden naar aanleiding van de vordering van eiseres op hoofdeis;
- verweerster in gedwongen tussenkomst te veroordelen tot de gedingkosten.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verweerster op hoofdeis een deskundige aan te stellen met als opdracht na te gaan wat precies de oorzaak van de schade is geweest, of de juiste procedure is gevolgd, wie daarin welke taak had en wat precies de omvang van de schade is geweest.

3.

Verweerster in gedwongen tussenkomst vraagt om elke vordering ten opzichte van haar als ongegrond af te wijzen en eiseres op hoofdeis, minstens eiseres in gedwongen tussenkomst te veroordelen tot de gedingkosten.

Verweerster in gedwongen tussenkomst stelt vooreerst dat artikel 260bis A.R.A.B. ter zake niet van toepassing is, aangezien deze bepaling enkel van toepassing is op werken in de nabijheid van ondergrondse elektrische kabels, terwijl in casu een ondergrondse lagedruk gasleiding werd beschadigd.

Verweerster in gedwongen tussenkomst betwist haar aansprakelijkheid, voorhoudend dat:

- zij zich niet diende te verwachten aan ondergrondse leidingen op het privaat terrein van A. Zij is van oordeel dat er op haar geen verplichting rust om liggingsplannen te raadplegen bij werken op privéterrein en meent dat de bouwheer A dit had dienen na te gaan.
- zij enkel tot lokalisatie van de kabels dient over te gaan, wanneer er aanwijzingen zijn dat er ondergrondse kabels aanwezig zijn. Uit de aanwezigheid van elektrische kabels ter plaatse kon er, volgens verweerster in gedwongen tussenkomst, niet worden afgeleid dat er ook gasleidingen aanwezig waren.
- er geen bewijs voorligt dat zij of haar onderaannemer, zijnde verweerster op hoofdeis, op de hoogte konden geweest zijn van de aanwezigheid van de gasleiding. A heeft hiervan geen melding gemaakt. Dienvolgens is het niet bewezen dat verweerster in

gedwongen tussenkomst of verweerster op hoofdeis een fout of onvoorzichtigheid hebben begaan bij het plaatsen van de aarding. Zij stelt dat de aarding werd geplaatst op aanwijzen van een aangestelde van A.

- A, als gespecialiseerde opdrachtgever in ondergrondse werken, aansprakelijk is voor het gebeurlijk niet opvragen van de plannen en niet lokaliseren van de gasleiding en verwijst dienaangaande naar artikel 6 van het aangehaalde K.B. van 21.09.1988.

Ondergeschikt stelt verweerster in gedwongen tussenkomst dat eiseres in gedwongen tussenkomst de werken heeft uitgevoerd, zodat zij de liggingsplannen had moeten opvragen evenals de lokalisatieverplichting nakomen.

Verweerster in gedwongen tussenkomst meent dat eiseres in gedwongen tussenkomst zich niet kan verschuilen achter het in haar algemene contractvoorwaarden voorziene exoneratiebeding. Het exoneratiebeding, dat beperkend moet geïnterpreteerd worden heeft enkel betrekking op elektriciteits- en telefoniekabels en geenszins op leidingen voor de gasdistributie of voor het waternet.

Ondergeschikt betwist verweerster in gedwongen tussenkomst de omvang van de gevorderde schadevergoeding en vraagt om deze naar billijkheid te herleiden. Zij stelt dat haar verzekeraar B.D.M. geen partij is bij de overeenkomst BVVO-FIGAS (ASSURALIA-SYNERGRID), zodat de bepalingen van deze overeenkomst haar niet tegenstelbaar zijn.

Tenslotte vraagt verweerster in gedwongen tussenkomst om de interesten te schorsen tussen de datum van het schadegeval en de datum van de dagvaarding, nu eiseres op hoofdeis in die periode geen enkel initiatief ten aanzien van verweerster in gedwongen tussenkomst heeft genomen.

4.

Eiseres op hoofdeis repliceert dat verweerster op hoofdeis zich niet kan verschuilen achter de contractuele verplichtingen tussen haarzelf en haar opdrachtgever, verweerster in gedwongen tussenkomst. Zij is van oordeel dat de hoger vermelde verplichtingen rusten op de aannemer die de werken uitvoert, zijnde verweerster op hoofdeis.

Eiseres op hoofdeis meent tevens dat zij geen uitstaans heeft met de contractuele relatie tussen verweerster in gedwongen tussenkomst en A.

Verder stelt eiseres op hoofdeis dat de wettelijke bepalingen geen verschillende behandeling voorzien naargelang de werken moeten uitgevoerd worden op openbaar dan wel op privaat terrein.

Aangaande de schadevergoeding, stelt eiseres op hoofdeis dat de debetnota werd gecontroleerd door BCE, in het kader van de BVVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID) overeenkomst, zodat het vaststaat dat de schade beperkt en objectief werd begroot.

III. BEOORDELING.

A. Nopens de hoofdeis.

1. De aansprakelijkheid.

1.1.

Het uitgangspunt voor de beoordeling van de aansprakelijkheid ingeval van beschadiging van ondergrondse leidingen en kabels, die toebehoren aan een derde, tijdens de uitvoering van werken, is de algemene zorgvuldigheidsplicht voorzien door artikel 1382 Burgerlijk Wetboek.

Deze algemene zorgvuldigheidsplicht is m.b.t. aardgasleidingen geconcretiseerd in artikel 51 van het K.B. van 28 juni 1971, dat als volgt luidt:

‘Wanneer derden werken in de omgeving der gasleidingen en dienstleidingen uitvoeren, dan moeten zij, bij aangetekend schrijven, de betrokken gasverdelers daarvan ten minste achtenveertig uur van te voren kennis geven en de nodige maatregelen

treffen ten einde de veiligheid en de goede staat der gasinstallaties te verzekeren. Deze verplichte kennisgeving mag door een bestendige overeenkomst vervangen worden. De werken worden na overleg met de betrokken overheden en gasverdelers begonnen. Bescheiden met de verschillende tussenkomsten worden opgemaakt.’

Deze bepaling impliceert dat de aannemer die de werken uitvoert:

- de eigenaar van de ondergrondse gasleidingen dient te raadplegen vooraleer de werken uit te voeren, hetgeen impliceert dat de aannemer minstens de liggingsplans van de gasleidingen dient op te vragen;
- aan de hand van deze liggingsplans, de gasleidingen voorafgaandelijk aan de uitvoering van de grondwerken dient te lokaliseren, overeenkomstig de procedure voorzien in het genoemd K.B. van 21.09.1988.

Deze bepaling geldt zonder onderscheid of het werken op het openbaar domein, dan wel op privaat terrein betreft.

1.2.

Ter zake betwist verweerster op hoofdeis niet dat zij:

- eiseres op hoofdeis niet heeft geraadpleegd alvorens met de werken te beginnen en geen liggingsplans m.b.t. de gasleidingen heeft opgevraagd;
- zij de gasleidingen voorafgaandelijk niet heeft gelokaliseerd door middel van peilingen.

Aldus bewijst verweerster op hoofdeis niet dat zij de op haar rustende algemene zorgvuldigheidsplicht is nagekomen.

Het feit dat verweerster op hoofdeis het aardingspiket zou geplaatst hebben overeenkomstig de instructies van de NV D., doet geen afbreuk aan haar aansprakelijkheid ten aanzien van eiseres op hoofdeis.

In die omstandigheden is verweerster op hoofdeis aansprakelijk voor de schade die eiseres op hoofdeis heeft geleden.

2. Nopens de schadevergoeding.

Eiseres op hoofdeis heeft haar afrekening opgesteld, overeenkomstig de BVVO/FIGAS (Beroepsvereniging van in België werkzame Belgische en buitenlandse verzekeringsondernemingen - Verbond der Gasnijverheid - nu (ASSURALIA-SYNERGRID)) overeenkomst.

Aangezien tal van verzekeringsmaatschappijen tot deze overeenkomst zijn toetreden, mag er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de bepalingen van deze overeenkomst, die leiden tot een algemene schadeberekening, een juiste weergave van de schade zijn, ook ten overstaan van een partij, wiens verzekeraar die niet tot deze overeenkomst is toetreden.

Deze overeenkomst is van voldoende ernstige aard, zodat men er zich kan op beroepen zonder te moeten terugvallen op een expertise.

De bijstandskosten zijn een onderdeel van de totale schade die ex aequo et bono dient bepaald te worden omdat het niet mogelijk is iedere onrechtstreekse tussenkomst van eigen personeel of dienstverlening exact te berekenen. De rechtbank aanvaardt dan ook de forfaitaire toeslag van 15 %.

In tegenstelling tot wat verweerster in gedwongen tussenkomst voorhoudt, heeft eiseres op hoofdeis na het schadegeval, in 2004 en 2005 diverse pogingen ondernomen t.a.v. verweerster op hoofdeis om vergoeding van haar schade te bekomen. Dienvolgens kunnen vergoedende interesten worden toegekend vanaf de datum van het schadegeval, ter zake 08.06.2004.

De hoofdeis is dienvolgens gegrond.

B. Nopens de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring.

In de aannemingsvoorwaarden van eiseres in gedwongen tussenkomst is het volgende gestipuleerd:

‘...1. Van alle ondergrondse kabels voor nutsvoorzieningen, dienen ligingsplannen te worden voorgelegd door de opdrachtgever (ter zake verweerster in gedwongen tussenkomst).

2. Kabels dienen door de opdrachtgever te worden gelocaliseerd en elk werk wordt uitgevoerd op uitsluitende aanwijzing en localisatie door de opdrachtgever. Voor vergissingen in dit verband kan nv H. tegenover de opdrachtgever niet aansprakelijk worden gesteld.’

Verweerster in gedwongen tussenkomst betwist niet dat deze voorwaarden deel uitmaken van de overeenkomst tussen haarzelf en eiseres in gedwongen tussenkomst.

In tegenstelling tot wat verweerster in gedwongen tussenkomst voorhoudt, heeft dit exoneratiebeding niet enkel betrekking op elektriciteits- of telefoniekabels doch wel op alle ondergrondse kabels voor nutsvoorzieningen. Naar het oordeel van de rechtbank zijn gasleidingen hierin begrepen.

Dienvolgens is de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring gegrond.

C. Nopens de gerechtskosten.

Aangaande de hoofdeis, dient verweerster op hoofdeis, als in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (artikel 1017, lid 1 Gerechtelijk Wetboek).

Aangaande de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, dient verweerster in gedwongen tussenkomst, als in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gerechtskosten (artikel 1017, lid 1 Gerechtelijk Wetboek).

De kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger. W.

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

In artikel 2, 2° lid van het Koninklijk Besluit van 26 oktober 2007 (tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek en tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van de artikelen 1 tot 13 van de wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van de advocaat) ontbreekt een verwijzing naar artikel 620 Gerechtelijk Wetboek (samenvoeging hoofd-, tegen- en tusseneis voor het bepalen van de aanleg).

Deze vaststelling, alsook de grondwetsconforme interpretatie van de Wet van 21 april 2007 en het aangehaalde K.B. van 26 oktober 2007 in het licht van de grondwettelijke vereisten van gelijkheid en non-discriminatie, brengen met zich mee dat de rechtsplegingsvergoeding niet voor het geschil in zijn geheel, maar vordering per vordering moet worden vastgesteld. Er dient dan ook voor elke vordering afzonderlijk te worden bepaald welke partij moet worden aanzien als de in het gelijk gestelde partij en op basis van welke waarde de verschuldigde rechtsplegingsvergoeding moet worden begroot.

Het geschil omvat de hoofdeis van eiseres op hoofdeis en de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van eiseres in gedwongen tussenkomst.

De rechtsplegingsvergoedingen dienen te worden begroot aan de hand van het aangehaalde K.B. van 26 oktober 2007.

De hoofdeis heeft betrekking op een in geld gewaardeerde vordering tussen 750,00 en 2 500,00 Euro, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 400,00 Euro bedraagt.

Ten aanzien van de hoofdeis is eiseres op hoofdeis (wiens vordering wordt ingewilligd) te beschouwen als de in het gelijk gestelde partij, zodat voor deze vordering enkel eiseres op hoofdeis aanspraak kan maken op de rechtsplegingsvergoeding.

De eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring is een in geld waardeerbare vordering tussen 750,00 en 2 500,00 Euro, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 400,00 Euro bedraagt. Ten aanzien van de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring is eiseres in gedwongen tussenkomst (wiens vordering wordt ingewilligd) de in het gelijk gestelde partij, zodat voor deze vordering enkel eiseres in gedwongen tussenkomst aanspraak kan maken op de rechtsplegingsvergoeding.

De partijen hebben niet verzocht om de rechtsplegingsvergoeding te verminderen of te verhogen.

**OM DEZE REDENEN,
DE VREDERECHTER,**

rechtsprekend op tegenspraak,

alle meer omvattende of strijdige besluiten afwijzend als niet terzake dienend,

Verklaart de hoofdeis ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt verweerster op hoofdeis om aan eiseres op hoofdeis te betalen het bedrag van DUIZEND TWEEHONDERD ZEVENENZESTIG EURO DRIEENTWINTIG CENT (1 267,23 Euro), meer de vergoedende interesten aan de wettelijke rentevoet vanaf 08.06.2004 tot heden, meer de gerechtelijke interesten aan de wettelijke rentevoet vanaf heden tot datum betaling.

Verklaart de eis in gedwongen tussenkomst en vrijwaring ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt verweerster in gedwongen tussenkomst en vrijwaring om eiseres in gedwongen tussenkomst en vrijwaring te vrijwaren voor alle bedragen waartoe eiseres in gedwongen tussenkomst en vrijwaring in onderhavig vonnis wordt veroordeeld om te betalen aan eiseres op hoofdeis, zowel in hoofdsom, interesten als gerechtskosten.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling. Zegt dat er geen redenen voorhanden zijn om het kantonnement uit te sluiten.

...'

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 27 NOVEMBER 2008

Magistraat: mevr. Coenen

Advocaten: mrs Peetermans loco Vaes, Stevenlinck loco Bogaerts, Fontijn loco Debaese en Louwet Vandecasteele

L. T / I. OV

Aftakking • Art. 42 K.B. 28 juni 1971 • Diepte van de leiding

Branchement • Art. 42 A.R. 28 juin 1971 • Profondeur de la conduite

Er bestaat geen wettelijke plicht tot het aanduiden van gasaftakkingen op een liggingsplan. Bovendien is er geen oorzakelijk verband tussen het gebrek (beperkte diepte van 40 cm) en de schade. Er kan niet besloten worden dat het ongeval zich niet zou hebben voorgedaan indien de leiding wel op 60 cm (wettelijke diepte) zou gelegen hebben.

Il n'y a pas d'obligation légale à faire figurer les branchements de gaz sur le plan de situation. Par ailleurs il n'y pas de relation causale entre le vice (profondeur réduite de 40cm) et le dommage. Il ne peut être conclu que l'accident ne serait pas survenu si la canalisation s'était située à une profondeur (légale) de 60 cm.

‘...

Volgt het vonnis:

I FEITEN EN VORDERINGEN

1.

Vierde verweerster N.V. K. voerde eind 2003 wegeniswerken uit te Herk-de-Stad ter hoogte van het kruispunt Diestersteenweg - N2.

Ter gelegenheid van deze werken heeft eiser L. in onderaanneming van vierde verweerster N.V. K. een boomstronk uitgefreesd.

Deze boomstronk bevond zich ter hoogte van de woningen Diestersteenweg nr. 71, woning van verweerders in gedwongen tussenkomst V.-G. en nr. 73, woning van eerste en tweede verweerders T.-S..

Bij het uitfrezen van deze stronk op 24.11.2003 heeft eiser L. een aardgas-huisaansluiting geraakt waardoor er brand is ontstaan.

2.

Bij dagvaarding, betekend op 27.08.2004, heeft eiser L. eerste en tweede verweerders T.-S., derde verweerster C.V.B.A. I. en vierde verweerster N.V. K. gedagvaard teneinde hen in solidum, minstens de ene bij

gebreke van de andere, te veroordelen tot betaling van het bedrag van 3 045,82 euro, meer de vergoedende intresten aan 7 % vanaf 24.11.2003, de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

Derde verweerster C.V.B.A. I. heeft bij conclusies, neergelegd op de griffie op 13.04.2005, een tegenvordering ten aanzien van eiser L. en een tussenvordering ten aanzien van vierde verweerster N.V. K. ingesteld. Zij vordert hen in solidum, solidair, de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling van de som van 519,34 euro, meer de vergoedende resp. gerechtelijke intresten vanaf 24.11.2003 en de kosten van het geding.

Eiser L. heeft per dagvaardingsexploot van 07.09.2005 de heer en mevr. V.-G. gedagvaard in gedwongen tussenkomst en vorderde hen solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling van het bedrag van 2 638,00 euro, meer de vergoedende intresten aan 7 % vanaf 24.11.2003 en de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding.

Eiser L. heeft bij conclusies, neergelegd op de griffie op 30.01.2008, afstand van geding gedaan ten aanzien van eerste en tweede verweerders T.-S..

Bij dezelfde conclusies heeft hij enerzijds zijn hoofd- en tussenvordering herleid en hij vordert derde verweerster C.V.B.A. I. en vierde verweerster N.V. K. en verweerders in tussenkomst V.-G. in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot betaling van de som van 2 638,00 euro, meer de vergoedende intresten aan 7 % vanaf 24.11.2003, datum van het ongeval, de gerechtelijke intresten en de kosten van het geding. In ondergeschikte orde vordert eiser L. de door hem ingestelde regresvordering ten aanzien van vierde verweerster N.V. K. ontvankelijk en gegrond te verklaren, voor zover hij mee gehouden zou zijn ten voordele van derde verweerster C.V.B.A. I. en lastens haar uitgesproken veroordeling zijn aandeel in de aansprakelijkheid overtreft, zowel met betrekking tot de betaling van een hoofdsom, als intresten en kosten.

II. BEOORDELING

1. De hoofdvordering van eiser L. ten aanzien van eerste en tweede verweerders T.-S.

Aangezien de aardgashaansluiting die beschadigd werd, de aansluiting betreft naar de woning van verweerders in tussenkomst V.-G. op nr. 71 en niet deze naar de woning van eerste en tweede verweerders T.-S. op nr. 73, heeft eiser L. afstand van geding gedaan ten aanzien van eerste en tweede verweerders T.-S..

Eerste en tweede verweerders T.-S. aanvaarden deze afstand, maar wensen wel dat de kosten van deze vordering ten laste van eiser L. blijven en eisen van hem een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 650,00 euro (basisbedrag).

Overeenkomstig art. 827 Ger. W. brengt iedere afstand de verplichting mee tot betaling van de kosten en dat voor de afstanddoende partij.

Pas bij conclusies van 30.01.2008 heeft eiser L. afstand van geding gedaan ten aanzien van eerste en tweede verweerders die zich eerst op de aanspraken van eiser L. hebben moeten verdedigen in conclusies en die hiervoor een raadsman hebben geraadpleegd.

Zij hebben dan ook recht op een rechtsplegingsvergoeding die rekening houdend met de omvang van het gevorderde bedrag bepaald wordt op de basisvergoeding van 650,00 euro. Er is geen reden om deze vergoeding te verminderen, nu de afstand er pas is gekomen bijna 4 jaar na de dagvaarding.

Aangezien eiser L. eerste en tweede eisers T.-S. ten onrechte hebben gedagvaard, dienen deze dagvaardingskosten in ieder geval ten laste van hem te blijven.

2. De tussenvordering van eiser L. ten aanzien van verweerders in tussenkomst V.-G.

Eiser L. steunt zijn vordering in schadevergoeding ten aanzien van verweerders in tussenkomst V.-G. op basis van art. 1384, 1ste lid B.W.

Hij houdt voor dat zij de eigenaars/bewaarders zijn van de betreffende gasleiding die de gasaansluiting verzorgt tussen hun woning en de hoofdgasleiding en dat de betreffende gasleiding niet op de wettelijke diepte ligt, nl. op 40 cm in plaats van op 60 cm, zoals wettelijk voorzien in art. 16 van het K.B. van 28.06.1971 betreffende de te nemen veiligheidsmaatregelen bij de oprichting en bij de exploitatie van installaties voor gasdistributie door middel van leidingen.

Verweerders in tussenkomst V.-G. betwisten dat zij de eigenaars/bewaarders zijn van de betreffende leiding, daar deze niet op hun privé-eigendom, maar op het openbaar domein ligt.

Eiser L. is de vorderende partij en het is dus aan hem om te bewijzen dat alle toepassingsvoorwaarden van art. 1384, 1ste lid B.W. voldaan zijn. Hij dient bijgevolg te bewijzen wie eigenaar is van de betreffende gasleiding en niet verweerders in tussenkomst V.-G..

Uit de bijgebrachte stukken kan niet afgeleid worden dat de betreffende gasleiding op het privé-domein van verweerders in tussenkomst V.-G. ligt zodat deze tussenvordering ten aanzien van hen ongegrond is.

3. De hoofdvordering van eiser Leempoels ten aanzien van derde verweerster I. C.V.B.A.

Eiser L. steunt zijn vordering ten aanzien van derde verweerster I. C.V.B.A. op art. 1382 B.W. en art. 1384, 1ste lid B.W.

1.

Ten eerste houdt hij voor dat derde verweerster I. C.V.B.A. onvolledige liggingsplannen heeft afgeleverd en dat aardgashaansluiting niet stond aangeduid op het plan. Omtrent het gegeven dat op de plannen deze aansluiting niet, maar enkel de hoofdgasleiding, stond aangeduid, is er geen betwisting tussen partijen.

Wel bestaat er discussie in hoeverre derde verweerster I. C.V.B.A. verplicht is de betreffende leiding op de plannen aan te geven.

Samen met derde verweerster I. C.V.B.A. dient vastgesteld te worden dat zij niet de wettelijke verplichting heeft om de betreffende leiding die een dienstleiding is, op de liggingsplannen aan te duiden.

Overeenkomstig artikel 1, 8° van het K.B. van 28.06.1971 betreffende de te nemen veiligheidsmaatregelen bij de oprichting en bij de exploitatie van installaties voor gasdistributie door middel van leidingen, wordt de leiding en toebehoren welke de aansluiting tussen de gasmeter en de gasdistributieleiding uitmaken, beschouwd als dienstleidingen.

Volgens art. 42 van dat K.B. moeten deze dienstleidingen niet aangegeven worden op het liggingsplan door derde verweerster I. C.V.B.A., maar moet zij wel overeenkomstig art. 42 d. de nodige gegevens opstellen om de dienstleidingen te kunnen weervinden.

Dat derde verweerster I. C.V.B.A. aan deze verplichtingen niet heeft voldaan, wordt niet beweerd door eiser L. en dus ook niet bewezen.

Ten overvloede dient opgemerkt te worden dat het K.B. van 11.03.1966 waarnaar wordt verwezen door eiser L. en vierde verweerster K. N.V., werd opgeheven en niet meer van toepassing is.

De vordering op basis van art. 1382 B.W. is bijgevolg ongegrond.

2.

Ten tweede houdt eiser L. voor dat derde verweerster I. C.V.B.A. aansprakelijk is op basis van art. 1384, 1ste lid B.W.

Er is geen discussie tussen partijen dat de leiding niet op de wettelijke diepte van 60 cm lag, wat als een gebrek in de zin van art. 1384, 1ste lid B.W. moet beschouwd worden.

Wel bestaat er betwisting of derde verweerster I. C.V.B.A. nu al dan niet de bewaarder is van de betreffende leiding en of dat gebrek in oorzaaklijk verband staat met de schade.

Zoals hoger aangegeven, brengt eiser L. geen duidelijkheid over de eigendomsrechten van de betreffende leiding zodat moeilijk kan uitgemaakt worden wie de bewaarder van de betreffende leiding is in de zin van art. 1384, 1ste lid B.W.

Maar zelfs indien derde verweerster I. C.V.B.A. zou beschouwd worden als bewaarder van de betreffende leiding, dan nog kan zij niet aansprakelijk worden gesteld. Het oorzaaklijk verband tussen het gebrek en de schade staat immers niet vast.

Op basis van de voorliggende gegevens kan immers niet besloten worden dat het ongeval zich niet zou hebben voorgedaan, indien de leiding wel op de wettelijke diepte zou hebben gelegen. Nu eiser L. een boomstronk moest uitfrezen, staat het niet vast dat hij de leiding niet zou hebben geraakt, indien deze 20 cm dieper had gelegen. Het kan niet vastgesteld worden op basis van de neergelegde stukken dat voor het uitfrezen van de boomstronk eiser Leempoels slechts tot 40 cm diepte zou moeten gaan.

De vordering op basis van art. 1384, 1ste lid B.W., is dan ook ongegrond.

4. De hoofdvordering van eiser L. ten aanzien van vierde verweerster K. N.V.

1.

Eiser L. tracht zijn schade op contractuele basis te verhalen op vierde verweerster K. N.V.

Zij verwijten elkaar dat de tegenpartij niet het nodige heeft gedaan om de aardgashaansluiting te lokaliseren.

Art. 4, 2de lid van het K.B. van 21.09.1988 betreffende de voorschriften en de verplichtingen van raadpleging en informatie bij het uitvoeren van werken in de nabijheid van installaties van vervoer van gasachtige

en andere producten door middel van leidingen bepaalt dat de werken slechts door de aannemer worden uitgevoerd nadat hij door peilingen de ligging van de vervoerinstallaties door middel van leidingen op de plaats van de uit te voeren werken heeft bepaald en alle maatregelen ter beveiliging en instandhouding van die vervoerinstallaties heeft genomen.

Volgens art. 1, 4° van dat K.B. dient onder aannemer verstaan te worden elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die werken uitvoert, hetzij voor eigen rekening hetzij voor rekening van een bouwheer doch buiten een arbeidsovereenkomst om.

Uit deze bepalingen dient afgeleid te worden dat deze wettelijke verplichting zowel op eiser L. als verweerster K. N.V. rust. Zij hebben contractueel geen afspraken gemaakt omtrent de uit te voeren peilingen of omtrent enige aansprakelijkheid bij schade aan leidingen.

Beide contractspartijen waren dan ook gehouden de nodige maatregelen te treffen ter beveiliging en instandhouding van de vervoerinstallaties.

Geen van beide partijen heeft echter voldoende veiligheidsmaatregelen genomen.

Vierde verweerster K. N.V. heeft immers enkel gesondeerd links van de betreffende boomstronk en niet rechts ervan, ofschoon aan die zijde er ook woningen waren gelegen.

Nu deze woningen aanwezig waren en er zich in de buurt een hoofdgasleiding bevond, had zij aan derde verweerster I. C.V.B.A. met het oog op de veiligheid bij haar bijkomende informatie moeten vragen omtrent de aanwezigheid van gashuisaansluitingen. Ofschoon derde verweerster I. C.V.B.A. deze niet moet aangeven op een plan, dient zij hieromtrent toch de nodige gegevens ter beschikking te hebben. Eveneens heeft 4de verweerster K. N.V. nagelaten de nodige peilingen uit te voeren en ook te sonderen aan de rechterzijde van de boom.

Eiser L. heeft op zijn beurt de werken aangevat, terwijl hij wist dat er in de nabijheid een hoofdgasleiding aanwezig was en er zich woningen in de buurt bevonden en hij kon vaststellen dat er slechts links van de boom was gesondeerd.

Hij had bijgevolg de nodige beveiligingsmaatregelen dienen te treffen; hij had bijkomende informatie moeten opvragen en moeten peilen naar mogelijke aansluitingen rond de boom, alvorens beginnen te frezen. Zijn beweringen dat vierde verweerster K. N.V. hem verzekerde dat alles in orde was, worden betwist en niet gestaafd door objectieve elementen.

Gelet op het feit dat beide partijen nagelaten hebben de nodige veiligheidsmaatregelen te treffen, wordt hun aansprakelijkheid bepaald op 1/2de voor de schadelijke gevolgen van het ongeval. Eiser L. dient bijgevolg de helft van de geleden schade zelf te dragen.

2.

De omvang van de geleden schade van eiser L. wordt als volgt begroot:

- schade aan de freesmachine:

Partijen zijn het eens dat eiser L. geen recht heeft op de B.T.W., daar hij deze zelf in mindering kan brengen als B.T.W.-plichtige en dat de herstellingskosten zonder B.T.W. 1.942,00 euro bedragen.

- tussenkost derde-aannemer:

Eiser L. stelt dat hij door het ongeval een derde-aannemer heeft moeten zoeken die nog diezelfde dag de boomstronk kon verwijderen zodat de werken verder doorgang konden vinden. Hij vordert de factuur ten bedrage van 300,00 euro die hij aan deze aannemer heeft moeten betalen.

Door de fout van vierde verweerster K. N.V. was eiser L. genoodzaakt om beroep te doen op een derde die nog diezelfde dag in allerijl het werk wou uitvoeren. Het gevorderde bedrag is dan ook de schade die eiser L. heeft geleden door de fout van vierde verweerster K. N.V.. Het feit dat eiser en vierde verweerster K. N.V. slechts

75,00 euro hadden afgesproken is niet relevant, daar eiser L. recht heeft vergoeding van de schade geleden door contractuele wanprestatie van vierde verweerster K. N.V.

- inkomstenderving:

Eiser L. vordert een inkomstenderving van 198,00 euro per dag, omdat hij door de beschadigde freesmachi- ne gedurende twee dagen niet kon werken.

Het gaat hier om loutere beweringen en eiser L. brengt geen enkel stuk bij om deze eis te staven.

Eiser L. heeft bijgevolg recht op een schadevergoeding van 1 121,00 euro, zijnde 1/2de van (1 942 euro + 300 euro).

5. De tegen- en tussenvordering van derde verweerster I. C.V.B.A. ten aanzien van eiser L. en vierde verweerster K. N.V.

1.

Zoals hoger reeds gemotiveerd, hebben zowel eiser L. als vierde verweerster K. N.V. art. 4, 2de lid van het KB van 21.09.1988 niet nageleefd waardoor zij herstellingswerken heeft moeten uitvoeren en kosten heeft gehad.

Eiser L. en vierde verweerster K. N.V. zijn dan ook in solidum gehouden deze schade te vergoeden aan derde verweerster I. C.V.B.A.

Zij betwisten de omvang van de gevorderde schade en zij stellen dat de factuur niet aan hen tegenstelbaar is.

Derde verweerster I. C.V.B.A. argumenteert dat de betreffende factuur volledig in overeenstemming is met de BBVO-CETS (ASSURALIA-SYNERGRID)-overeenkomst. Deze relevante argumentatie wordt niet beantwoord en weerlegd zodat het gevorderde bedrag wordt toegekend.

2.

Aangezien eiser L. en vierde verweerster K. N.V. in solidum gehouden zijn tot vergoeding van de schade van derde verweerster I. C.V.B.A., kan deze laatste naar keuze één van hen aanspreken voor betaling van de gehele schade. Na betaling kan de betalende partij haar aandeel van de andere aansprakelijke partij terugvorderen.

De regresvordering die eiser L. dan ook in ondergeschikte orde instelt, kan er momenteel enkel toe leiden om onderling de gehoudenheid van beide aansprakelijken vast te stellen zodat zij later bij betaling van de benadeelde onderling een afrekening kunnen maken.

Gelet op het voorgaande, wordt deze onderlinge verhouding bepaald op ieder de helft van de schade.

Gelet op de voorschriften van artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

recht doende op tegenspraak,

Verleent akte aan eiser L. van zijn ei- sherleiding.

Verleent akte aan eiser L. van zijn afstand van geding ten aanzien van eerste en tweede verweerders T.-S..

Verklaart de herleide tussenvorde- ring van eiser L. ten aanzien van ver- weerders in tussenkomst V.-G. en de hoofdvordering ten aanzien van der- de verweerster I. ontvankelijk, doch ongegrond.

Verklaart de herleide hoofdvordering van eiser L. ten aanzien van vierde verweerster K. N.V. ontvankelijk en deels gegrond.

Verklaart de tegen- en tussenvorde- ring van derde verweerster I. C.V.B.A. ten aanzien van eiser L. en vierde verweerster K. N.V. ontvankelijk en gegrond.

Dienvolgens:

Veroordeelt vierde verweerster K. N.V. tot betaling aan eiser L. van de schadevergoeding van 1 121 euro, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 24.11.2003, meer de gerechtelijke in- tresten vanaf heden.

Veroordeelt eiser L. en vierde ver- weerster K. N.V. in solidum tot beta- ling aan derde verweerster I. C.V.B.A. van het bedrag van 519,34 euro, meer de vergoedende aan de wettelijke in- trestvoet vanaf 24.11.2003, meer de gerechtelijke intresten vanaf heden.

Zegt voor recht dat eiser L. en vierde verweerster K. N.V. onderling ieder voor 1/2de gehouden zijn de schade van I. C.V.B.A. te vergoeden.

...'

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 17 DECEMBER 2008

2de bis Kamer

Magistraat: dbr. Van Haelst

Advocaten: mrs. Bats loco Deprez en Magerman

I. OPDRACHTHOUDENDE VERENIGING T / S. NV

Beschadiging van ondergrondse kabel • Aansluitingskabel • Privé-terrein • Planafwijking

Bris de câble souterrain • Câble de raccordement • Terrain privé • Plan non conforme

De aannemer die veronderstelt dat een buisaansluiting langs de kortste weg van de muur - waar hij zichtbaar was en ondergronds ging - naar het openbaar domein zou lopen, komt zijn lokalisatieplicht niet na. Het feit dat de kabel een lus maakt en daardoor afwijkt van zijn veronderstelde ligging, neemt niet weg dat in die concrete omstandigheden de algemene zorgvuldigheidsplicht aan de aannemer oplegt de kabel te lokaliseren.

Ne respecte pas son obligation de localisation l'entrepreneur qui suppose qu'un raccordement domestique, emprunterait le chemin le plus court à partir du mur où il était visible pour passer sous terre pour aboutir au domaine public. Le fait que le câble fait une boucle et s'écarte de son emplacement supposé, n'exonère pas l'entrepreneur, dans ces circonstances concrètes, de l'obligation générale de prudence qui lui impose de localiser le câble.

'...

Het Hof heeft kennis genomen van de rechtsplegingsstukken zoals die voorkomen op de inventaris van het rechtsplegingsdossier.

Het Hof heeft kennis genomen van de overtuigingsstukken van de gedingpartijen, zoals die voorkomen op de inventaris van de laatst neergelegde conclusies.

1. Wat voorafgaat

Het voorwerp van de vorderingen in eerste aanleg is correct weergegeven in het beroepen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 2 april 2008. Het Hof verwijst daarnaar.

De feiten, die aan de grondslag liggen van de eis van geïntimeerde tegen appellante, zijn op correcte wijze weergegeven in het beroepen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 2 april 2008. Het hof verwijst daarnaar.

Het volstaat hier te herhalen dat het om een vordering gaat tot nakoming van herstelverbintenissen op grond van aansprakelijkheid buiten overeenkomst van NV S. wegens beschadiging van een laagspanningskabel op een privaat terrein aan de Frans Versmissenstraat 34 te Deurne.

De eerste rechter veroordeelde in het beroepen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de dato 2 april 2008 NV S. om aan de I. cv te betalen de som van 2 728,34 euro meer - op de som van 2 149,00 euro - de gerechtelijke interesten vanaf 13 november 2006 tot op de dag van de algehele betaling.

De eerste rechter verwees NV S. in de kosten van het geding.

2. Met een verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd op de griffie van dit Hof op 30 mei 2008, heeft NV S., hierna geheten appellante, hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen de dato 2 april 2008.

3. De eisen in hoger beroep

3.1. Appellante vraagt om bij hervorming van het beroepen vonnis de hoofdeis van de coöperatieve intercommunale vereniging I., [...], hierna geheten geïntimeerde, ongegrond te verklaren en geïntimeerde te verwijzen in de kosten van beide aanleggen.

3.2. Geïntimeerde concludeert tot de bevestiging van het beroepen vonnis.

4. Ten aanzien van de toelaatbaarheid van het hoger beroep van appellante

Geïntimeerde betwist de toelaatbaarheid van het hoger beroep van appellante niet. Het Hof stelt geen ambtshalve op te werpen excepties van ontoelaatbaarheid vast. Het beroepen vonnis werd niet betekend. Het hoger beroep van appellante is toelaatbaar.

5. Geïntimeerde bewijst met de minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid dat appellante op 14 juli 2003 bij een grondboring een aansluitkabel heeft geraakt en doorboord. Geïntimeerde bewijst met deze minnelijke vaststelling dat het gaat om een ondergrondse laagspanningsaftakking. De aard van de schade is een breuk. De schade is veroorzaakt met een handwerktuig. De diepte van de graafwerken op de plaats van het schadegeval was ongeveer 90 cm.

In het Proces-Verbaal van minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid heeft appellante volgende opmerking geformuleerd: 'boring speciaal opgeschoven om dit risico te vermijden. Zichtbaar was niet te verwachten dat de kabel zo ging lopen (o.d. boring naast opgebroken beton geplaatst)'.

6. Geïntimeerde verwijt appellante de afwijking van de algemene zorgvuldigheidsplicht door na te laten de plannen op te vragen betreffende de ligging van de kabels op de plaats waar appellante graafwerken ging uitvoeren en door na te laten de kabel te lokaliseren.

Appellante verweert zich met het argument dat de graafwerken op privé-terrein werden uitgevoerd en dat het dienvolgens aan de eigenaar is van het privé-terrein om de aannemer op de hoogte te stellen van de ligging van de kabels en de leidingen.

Het Hof oordeelt dat appellante kennis had van het bestaan van elektriciteitsaansluitingen en elektriciteitsleiding in de onmiddellijke nabijheid van de plaats waar de boring werd uitgevoerd. De elektrische verdeelkast en het bovengrondse gedeelte van de kabel was zichtbaar.

Een redelijk en voorzichtig aannemer, die boringen moet uitvoeren op de plaats waar de boringen werden uitgevoerd, moet redelijkerwijs voorzien dat door de boring schade kan ontstaan. Daarom neemt een redelijk en voorzichtig aannemer in dezelfde concrete omstandigheden het initiatief om de plannen bij de elektrici-

teitsmaatschappij op te vragen en zich te informeren over de ligging van de laagspanningskabels. Een redelijk en voorzichtig aannemer in dezelfde concrete omstandigheden neemt de voorzorgsmaatregel om de laagspanningskabel te lokaliseren.

Appellante verweert zich met het argument dat de liggingsplannen de posities van de huisaansluitingen niet aanduiden. Appellante verweert zich met het argument dat niet anders kon dan aangenomen worden dat de kabel vanaf de muur waar hij zichtbaar was en ondergronds ging langs de kortste weg naar het openbaar domein zou lopen. Appellante voert aan dat de kabel een onverklaarbare en onverwachte lus maakte.

Het Hof oordeelt dat gezien appellante wist dat er in de buurt van de plaats van de boring een kabel ondergronds vertrok naar het openbaar domein een voorzichtige en redelijke aannemer in dezelfde concrete omstandigheden de kabel had moeten lokaliseren. Deze lokalisatieplicht wordt niet nagekomen door te veronderstellen dat de kabel volledig rechtlijnig naar het openbaar domein loopt.

Het feit dat de kabel een lus maakte en daardoor 17 cm afweek van de door appellante veronderstelde ligging van de kabel laat onverkort het feit dat de algemene zorgvuldigheidsplicht aan de aannemer oplegt in die concrete omstandigheden de kabel te lokaliseren.

Een normaal voorzichtig aannemer gaat niet uit van veronderstelde liggingen van laagspanningskabels, maar lokaliseert die kabels, wanneer hij zoals in casu met zekerheid weet dat er in de buurt een laagspanningskabel ligt.

Het Hof oordeelt in tegenstelling tot appellante dat de schade aan de kabel voorzienbaar was. Immers het is niet onvoorzienbaar dat een kabel 17 cm afwijkt van een veronderstelde rechte lijn.

Indien appellante de laagspanningskabel had gelokaliseerd had de schade zich met zekerheid niet voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan.

Het Hof oordeelt dat het leggen van een lus in de kabel zodanig dat de kabel niet volledig rechtlijnig ligt geen afwijking uitmaakt van de algemene zorgvuldigheidsplicht van de legger van de kabel.

De aanwezigheid van de kabel op de plaats van de doorboring en de aanwezigheid van een lus die maakt dat de kabel 17 cm afwijkt van de veronderstelde rechte lijn bewijst geen miskenning van de algemene zorgvuldigheidsplicht in hoofde van geïntimeerde. In hoofde van geïntimeerde raakt geen verzuim of fout bewezen in oorzakelijk verband met de schade.

De enige werkelijke oorzaak van de schade aan de kabel is de miskenning van de algemene zorgvuldigheidsplicht door de kabel niet te lokaliseren.

Het Hof volgde het advies van ingenieur G. niet dat de kabel een lus beschreef die niet kon worden voorzien. Een lus die een afwijking uitmaakt van slechts 17 cm van de veronderstelde rechte lijn is redelijkerwijs voorzienbaar.

Appellante heeft onvoldoende maatregelen genomen om redelijke voorzienbare schade te voorkomen. Om redelijke voorzienbare schade te voorkomen had appellante de kabel dienen te lokaliseren over de volledige lengte tot de grens van het openbaar domein.

Indien appellante de kabel had gelokaliseerd, had de schade zich met zekerheid niet voorgedaan zoals ze zich in concreto heeft voorgedaan.

Het Hof stelt vast dat de beslissing van de eerste rechter met betrekking tot de cijfermatige omvang van de schade in hoofde van geïntimeerde niet betwist wordt.

Het Hof komt tot de conclusie dat het hoger beroep van appellante ongegrond is.

7. Ten aanzien van de gedingkosten Het Hof bevestigt de beslissing van de eerste rechter om appellante te verwijzen in de kosten van het geding in eerste aanleg.

Het Hof verwijst appellante als de in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het hoger beroep aan de zijde van geïntimeerde.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 uni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep van appellante toelaatbaar, doch ongegrond.

Bevestigt de bestreden beschikkingen van het beroepen vonnis.

...'

COUR D'APPEL DE BRUXELLES - 17 FEVRIER 2010

2ème Chambre bis

*Magistrats: M. Simons, M. Rutsaert et M. Fiasse
Avocats: Me François Glansdorff et Me Walter De Brakeleer*

S C / A

**Dégât au câble • Engins
mécaniques (emploi) • Règlements
(prescriptions techniques) •
Art.260 bis R.G.P.T. et art. 192.02
R.G.I.E.**

**Schade aan de kabel • Mechanisch
werktuig (gebruik) • Reglementen
(technische voorschriften) •
Artikel 260 bis ARAB en 192.02
AREI**

Un entrepreneur manque à son devoir de prudence lorsqu'il ne respecte pas les instructions réglementaires, telles les articles 260 bis du RGPT et 192 du RGIE. L'utilisation d'un engin mécanique doit être interrompue si les câbles ne sont pas suffisamment visibles ou localisés par l'entrepreneur. L'utilisation d'une technique plus adéquate ou la consultation du gestionnaire du réseau s'impose. Une protection du câble n'aurait pas pu empêcher le dommage.

Een aannemer verzaakt aan zijn zorgvuldigheidsplicht wanneer bij de reglementaire instructies niet wordt gevolgd zoals de bepalingen uit artikel 260 bis ARAB en 192 AREI. Het gebruik van een mechanisch werktuig moet worden onderbroken op het ogenblik dat de kabels en leidingen onvoldoende zichtbaar en lokaliseerbaar zijn door de aannemer. Het is nodig dat er wordt gezocht naar de juiste techniek of de distributienetbeheerder wordt geconsulteerd indien nodig. Een bescherming van de kabel had de schade niet kunnen voorkomen.

'...

Vu:

- le jugement attaqué prononcé contradictoirement le 23 janvier 2007 par le tribunal de première instance de Bruxelles, décision dont il n'est pas produit d'acte de signification;
- la requête d'appel déposée au greffe de la cour le 26 avril 2007;
- les conclusions additionnelles et récapitulatives de A., les conclusions principales et additionnelles de S. et sa demande incidente.

I. Les faits et l'objet de l'appel

La SA A. B., en abrégé A., assure la responsabilité professionnelle de la S.A T. qui, à l'occasion de travaux de pose d'une canalisation d'eau à Bruxelles, rue de la Borne, a endommagé un câble électrique de l'association intercommunale coopérative S., en abrégé S..

A. fait grief au jugement attaqué de l'avoir déboutée de son opposition, au jugement par défaut du 20 octobre 2004, la condamnant à indemniser S.,

Elle conteste la responsabilité de son assurée et conclut au manque de fondement de la demande de S..

Elle sollicite subsidiairement la désignation d'un expert pour, en substance, donner un avis sur le point de savoir si, compte tenu des circonstances, son assurée Telelec aurait pu prendre des précautions complémentaires ou travailler autrement qu'elle l'a fait et si une protection du câble endommagé aurait permis d'éviter le dommage.

Elle conteste le montant du dommage invoqué et fait valoir qu'il y aurait lieu d'en déduire sa franchise contractuelle.

S. conclut à la confirmation du jugement attaqué et réclame € 1 250,00

de dommages et intérêts pour appel téméraire et vexatoire.

II. La discussion

Il est établi par le procès-verbal contradictoire dressé le jour des faits, qua l'assurée de A., T., à l'occasion de travaux de pose d'une canalisation d'eau, a arraché ((nature du dommage: ... arrachement)) un câble électrique de S..

La «cause des dommages» admise contradictoirement est l'utilisation d'un «engin mécanique»: A. indique qu'il s'agissait d'un marteau-piqueur.

Ce constat répond << oui >> à la rubrique demandant si les plans des installations se trouvaient sur le chantier.

Les photographies prises le jour même des faits montrent la tranchée creusée, le câble endommagé au fond de celle-ci et la présence d'excavations légères et d'un marteau-piqueur le long du trou creusé.

2.

S. met en cause la responsabilité de l'assurée de A. sur la base de l'article 1382 du Code civil, en faisant valoir que T. a commis une faute en manquant à son obligation générale de prudence et en ne respectant pas les dispositions:

- du Règlement Général sur la Protection du Travail qui, en son article 260 bis § 1er dispose que: *'Aucun travail de terrassement de pavage ou autre ne peut être entrepris dans le voisinage d'un câble électrique souterrain sans consultation préalable du propriétaire du sous-sol, de l'autorité qui a la gestion de la voie publique éventuellement empruntée et du propriétaire du câble. La présence ou l'absence des repères prévus l'article 233 ne dispense pas de cette consultation. (...) Si la consultation n'a pu avoir lieu, il ne peut être procédé aux travaux sans que les câbles aient été localisés préalablement',* et en son article 260 bis § 2: *'qu'il ne peut être fait usage de machines ou engins mécaniques, dans un gabarit limité par deux surfaces verticales encadrant le câble à 50 cm de distance, sans que l'entrepreneur et le propriétaire du câble s'accordent au préalable sur les conditions à observer';*
- du Règlement Général sur les Installations Electriques qui, en son article 192 § 2 dispose que: *'Aucun travail de terrassement, de pavage ou autre ne peut être entrepris dans le voisinage d'un câble électrique souterrain sans consultation préalable du propriétaire du sous-sol, de l'autorité qui a la gestion de la voie publique éventuellement empruntée et du propriétaire du câble. La présence ou l'absence des repères prévus à l'article 233 ne dispense pas de cette consultation (...). Si la consultation n'a pu avoir lieu, il ne peut être procédé aux travaux sans que les câbles aient été localisés préalablement'.*

3.

A. conteste la responsabilité de son assurée T.

3.1.

Elle fait valoir que celle-ci avait consulté les plans et effectué des sondages préalables mais que, dans son creusement du sol, elle avait été confrontée à une couche particulièrement dure, ce qui l'avait forcée à utiliser un marteau-piqueur. moyen qu'aurait dû utiliser tout entrepreneur normalement prudent, de façon telle qu'aucune faute ne peut lui être reprochée.

Le fait matériel de l'accident démontre que, s'il y a eu une vérification des plans de la localisation des câbles, celle-ci n'a pas été efficace puisque les travaux entamés ont néanmoins endommagé un câble.

Aucun élément n'établit que, même confrontée à une couche plus dure du sous-sol, T. n'aurait eu d'autre solution que de poursuivre son creusement en utilisant nécessairement un marteau piqueur.

Sachant ou devant savoir que des câbles étaient à proximité immédiate, il appartenait à T., si ces câbles n'étaient pas encore suffisamment bien localisés ou visibles d'interrompre l'utilisation de cet engin mécanique, de procéder à un prudent déblaiement avec des outils non percutants ou de consulter S. pour parfaire la localisation du câble et adopter une technique plus adéquate.

T. a commis une faute que n'aurait pas commise un entrepreneur normalement prudent Elle n'a pas respecté les instructions précises résultant des règlements rappelés ci-dessus.

Rien n'établit qu'elle aurait été empêchée de le faire.

Sa faute sans laquelle le dommage ne se serait pas produit demeure établie par les pièces produites, sans qu'il soit nécessaire d'ordonner une expertise.

3.2.

A. prétend en outre vainement que ce dommage ne se serait réalisé que parce que le câble arraché n'était pas ou plus protégé.

Il faut d'abord remarquer qu'il est question d'un arrachement 'du câble' et non d'une simple perforation ponctuelle.

Une protection éventuelle du câble n'aurait aucunement empêché le dommage: le marteau-piqueur utilisé, sans localisation préalable précise du câble, aurait dans ce cas également provoqué l'arrachement du câble qui implique une manoeuvre pour le moins agressive.

Seule la faute de l'assurée de A. a provoqué le dommage de S..

Il n'y a pas eu de cas fortuit, de force majeure, de faute d'un tiers ou de S..

La demande d'indemnisation de S. contre l'assureur de l'entrepreneur fautif demeure fondée,

4.

A. conteste à tort le montant principal du dommage.

Il a fait l'objet d'une facture que S. a, par la suite, détaillée pour répondre aux questions de l'expert de A..

Ces explications reçues par son expert qui n'a plus réagi, A. n'a pas remis en cause la somme réclamée de 11 841,00 € qui est justifiée par les pièces produites. Sans qu'une expertise soit nécessaire.

A. fait valoir, à titre très subsidiaire, qu'il y aurait lieu d'en déduire la franchise de 1 239,00 € (50 000 francs).

Ainsi que le fait valoir S., cette franchise correspond à celle visée à l'article 11 ,C.3. des conditions générales de A..

Cette franchise concerne les réclamations basées sur l'article 544 du Code civil, ce qui n'est pas le cas ici.

Ainsi que le fait valoir S., seule la franchise générale de 309,87 € (12 500 francs), visée à l'article 12, du contrat est applicable.

L'opposition de A. n'est donc fondée qu'en ce qui concerne la déduction de la condamnation prononcée de cette franchise de 309,87 €.

5.

Si l'appel de A., pour l'essentiel, n'est pas fondé, cette partie, sans malice ou mauvaise foi, a pu se méprendre sur l'appréciation des éléments de droit et de fait lui permettant d'espérer une réformation du jugement attaqué.

Son appel n'était pas téméraire ou vexatoire.

La demande de dommages et intérêts de ce chef par S. n'est pas fondée.

6.

Compte tenu de ce qui précède, A. doit être condamnée aux dépens d'appel.

PAR CES MOTIFS,

LA COUR,

statuant contradictoirement,

Vu l'article 24 de la loi du 15 juin 1935 sur l'emploi des langues en matière judiciaire,

Reçoit l'appel et la demande incidente,

Dit l'appel seul très partiellement fondé,

Confirme le jugement attaqué sous la seule émendation qu'il y a lieu de déduire de la condamnation par défaut prononcée à charge de la SA A. B. et au bénéfice de S. par le jugement du 22 octobre 2004 la franchise de € 309,87,

Condamne la SA A. B. aux dépens d'appel liquidés pour S. à 1 100,00 € (article 1022 du Code judiciaire).

COUR D'APPEL DE BRUXELLES - 10 JUIN 2010

Magistrat: M. Denys

Avocats: Me Delphine loco Me Michel Dath et Me Yann Hottart loco Me Guido Verdeyen

S C / E

Dégât au câble • Sondages • Profondeur du câble • Valeur indicative de plans • Responsabilité extracontractuelle

Schade aan de kabel • Sondering • Diepte van de kabel • Indicatieve waarde van de plannen • Buitencontractuele aansprakelijkheid

Un entrepreneur commet une faute au sens de l'article 1382 du Code civil et est responsable des dégâts causés à un câble souterrain lorsqu'il procède à des terrassements au moyen d'engin de chantier sans sondage ou consultation préalable, en se basant uniquement sur les plans remis par le gestionnaire du réseau ainsi que sur une présomption de respect des indications réglementaires de profondeur minimale du câble concerné et en se satisfaisant d'un refus d'une autorité communale d'opérer de tels sondages. Les plans, ne constituant qu'un moyen d'information, doivent être analysés avec réserves. Il ne peut être question d'erreur invincible dans le chef d'un entrepreneur qui a connaissance de l'existence d'un câble. La question de la profondeur réelle du câble ou de l'absence de protection n'est pas pertinente en l'espèce et est sans lien causal avec le dommage.

Een aannemer begaat een fout en is overeenkomstig art. 1382 B.W. verantwoordelijk voor de schade aan een ondergrondse kabel wanneer hij wegeniswerken uitvoert met een mechanisch werktuig zonder voorafgaande sondering of consultatie. Door zich enkel te baseren op de van de distributienetbeheerder ontvangen plannen evenals op het vermoeden dat de reglementaire bepalingen inzake minimale diepte van de betrokken kabel werden gerespecteerd en zich tevreden te stellen met de weigering van de gemeentelijke autoriteit om dergelijke peilingen uit te voeren, is zijn gedrag foutief. De plannen zijn louter informatief en moeten geanalyseerd worden met het nodige voorbehoud. Er is geen sprake zijn van onoverkomelijke dwaling in hoofde van de aannemer die kennis heeft van het bestaan van een kabel. De vraag naar de werkelijke diepte van de kabel of de afwezigheid van bescherming is ter zake niet relevant en staat niet in oorzakelijk verband met de aangebrachte schade.

‘...'

Vu:

- le jugement attaqué, rendu contradictoirement entre parties par le tribunal de première instance de Bruxelles, le 5 mars 2007, décision dont il n'est pas produit d'acte de signification,
- la requête d'appel, déposée au greffe de la cour par l'association intercommunale coopérative S., le 5 avril 2007,

I. Les faits

Les faits pertinents de la cause peuvent être résumés comme suit, sous réserve des précisions qui seront ap-

portées, s'il y a lieu, dans la suite de l'arrêt :

- la sa E. E. («E.» dans la suite de l'arrêt] a été chargée par S. de travaux de terrassement en vue du renouvellement de rails de tramways, à hauteur du carrefour formé par le boulevard du Neuvième de ligne et la rue de la forêt d'Houthulst;
- Le 13 mars 2004, à 0h50', un engin de chantier, manoeuvré par une préposé de d'E., a sectionné un câble haute tension appartenant à S.;
- un constat amiable sans reconnaissance de responsabilité a été établi le jour de l'incident;

- selon ce constat, le câble endommagé n'était enfoui, à l'endroit précis de l'arrachage, qu'à une profondeur de 30 cm alors que, selon les thèses divergentes des parties, la profondeur minimum est de 60 cm tandis que S. invoque l'hypothèse visée par l'article 187 du RGIE (profondeur normale irréalisable); d'après S., l'emplacement du câble s'explique en effet par la présence d'une dalle de béton et d'une canalisation d'égouts imposant la remontée du câble à cet endroit alors qu'il est effectivement à 60 cm par ailleurs;

- S. reproche à E. l'absence de sondages préalables tandis qu'E. objecte que l'administration communale lui a interdit d'opérer de tels sondages au demeurant impossibles à l'endroit de l'incident en raison de la présence du rail de la voie ferrée;
- S. poursuit la réparation du dommage causé à son installation; E. réclame le remboursement des heures supplémentaires qu'elle a dû supporter.

II. La procédure

La demande introduite par S. tendait à la condamnation de la sa E. E. à lui payer la somme de 4 861,91 €, majorée des intérêts compensatoires au taux légal depuis le 26 avril 2004, des intérêts judiciaires et des dépens,

La sa E. E. concluait à l'absence de fondement de la demande et, formant une demande reconventionnelle, postulait la condamnation de S. à lui payer la somme de 4 477,05 euro, majorée des intérêts compensatoires au taux de 7 % depuis le 13 mars 2004, des intérêts judiciaires et des dépens.

Par le jugement attaqué, le premier juge a :

- reçu les demandes,
- dit seule la demande reconventionnelle fondée,
- condamné la sclr S.-à payer à la sa E. E. la somme de 4 477,05 €, majorée des intérêts compensatoires au taux de 7 % depuis le 13 mars 2004 jusqu'au paiement
- condamné la même au dépens de la sa E., qu'il a liquidés.

Relevant appel de cette décision, S. en postule la réformation et poursuit les fins de sa demande originaire.

La sa E. E. conclut à l'absence de fondement de l'appel.

III. Discussion

III.a

S. recherche la responsabilité de la sa E. sur la base postulée des articles 1382, 1383, 1384 du Code civil et 260bis du RGPT (AR. du 5 août 1974) et 192 du RGIE (AR. du 10 mars 1981); elle soutient par ailleurs que, en vertu de l'article 187 du RGIE, si le respect de la profondeur réglementaire minimum d'enfouissement du câble est irréalisable, sa protection est adéquatement constituée par en fourreau continu en matériaux durables et résistants, ce qui était le cas;

Elle reproche à E. de s'être satisfaite d'une simple localisation intellectuelle du câble souterrain en se référant au plan communiqué par ses services mais sans procéder à des sondages préventifs, en sorte que l'entrepreneur ne peut, en l'espèce, invoquer l'erreur invincible puisqu'il n'ignorait pas la présence du câble dont il s'est dispensé de relever le tracé et la profondeur exacts.

Elle fonde également sa demande sur la violation alléguée de l'article 192 du RGIE;

Elle objecte qu'elle a pris les mesures de précaution qui s'imposaient à elle en l'occurrence, l'obligation de consulter les plans afin de s'informer de la présence éventuelle de câbles souterrains et de procéder à la localisation exacte des câbles en effectuant des repérages et sondages dans le voisinage immédiat.

E. recherche reconventionnellement la responsabilité de S. sur la violation vantée des articles 232, alinéa 1ier (protections des canalisations électriques souterraines par les matériaux durables et résistants) et 190 (profondeur minimum de 1,20 m pour les câbles lors de la traversée ou l'emprunt longitudinal des voies de métro ou de tramways) du RGPT; l'absence de respect de ces dispositions fonde la faute de S. en relation causale avec le dommage sublé par E..

III.b

Il est constant que l'entreprise E. a pris effectivement connaissance du plan communiqué, selon les parties, par S., formant la pièce n° 2 du dossier d'E..

De la sorte, E. a satisfait à la première obligation qui s'impose à elle.

Cependant, des plans, tel celui versé aux débats, sont essentiellement destinés aux services qui les ont établis pour leurs besoins propres; les entrepreneurs de travaux doivent en tenir compte avec des réserves; ils indiquent davantage la présence du câble que sa position exacte et constituent un moyen d'information parmi d'autres.

La consultation dudit plan a permis à E. de connaître sans équivoque l'existence et le tracé du câble de haute tension, propriété de S.; le câble litigieux y est, représenté en trait noir et son tracé, de part et part du carrefour, dans l'axe du boulevard du Neuvième de Ligne, sous la courbe des voies ferées du tramway, est parfaitement indiqué; en revanche, le plan déposé aux débats ne mentionne aucune cote quant à la profondeur d'enfouissement du câble.

Les informations pouvant être déduites du plan considéré ne sont pas apparues suffisantes à l'entrepreneur qui a sollicité de pouvoir opérer des sondages, ce que, sans être contredit par S., E. s'est vu refuser ainsi qu'il résulte de la pièce n° 9 du dossier de l'entrepreneur.

E. n'a dès lors opéré aucun sondage.

Il s'en déduit que, par les seules indications résultant du plan et en l'absence de sondages, E. ne disposait que de l'unique information relative à l'existence du câble et à son tracé.

C'est dans ces conditions, trop fragmentaires, qu'E. a pris l'initiative de procéder aux travaux de terrassement au moyen de son engin de chantier, en se fiant uniquement au respect, présumé par elle, des indi-

cations réglementaires de profondeur minimale du câble du type celui ici en cause.

Il n'est pas pertinent d'examiner en l'espèce si le câble litigieux eut dû se trouver à une profondeur de 1,20 (art. 190 du RGPT) dès lors qu'il n'est pas contesté que le travail de terrassement devait n'être réalisé qu'à une profondeur maximum de 55 cm..

Dès lors que la présence de câble est connue et que son tracé traverse l'endroit précis où les travaux doivent être réalisés, en agissant comme elle l'a fait, E. a adopté un comportement imprudent, constitutif de la faute invoquée sur la base de l'article 1382 du Code civil, en se satisfaisant du refus formulé par l'autorité communale d'opérer des sondages et en ne s'informant pas davantage de la position exacte du câble, que par définition elle n'a pu déterminer à défaut de sondages; il n'est pas soutenu que S. ait été spécialement interrogée à ce sujet ni que les informations aient été sollicitées à ce propos auprès, par exemple, du maître de l'ouvrage.

L'erreur invincible invoquée, en raison de la remontée à la hauteur de 30 cm (hauteur qui est non contestée), n'est pas démontrée dès lors que, connaissant la présence du câble mais ignorante de toutes précisions quant à sa profondeur. E. ne peut valablement soutenir que le câble était en quelque sorte «fantôme», c'est-à-dire de ceux dont la présence n'est attestée par aucun des éléments portés à la connaissance de l'entrepreneur (plan, rapport de chantier, signalisation spécifique ...); les différences de niveau de profondeur s'expliquent, comme en l'espèce, par la présence d'autres ouvrages (ou éléments d'ouvrages) dont l'entrepreneur ne s'est pas enquit de la présence pourtant habituelle et fréquente en milieu urbain, ce qu'il ne pouvait ignorer;

La faute ainsi commise et avérée est en relation causale avec le dommage tel qu'il s'est produit in concreto;

Vainement, E. soutient-elle qu'à l'endroit précis où le câble a été arraché, la présence des rails de tramway avait rendu impossible la réalisation de sondages puisqu'il est démontré qu'E. n'a opéré le moindre sondage; ainsi, E. n'a pas pu être induite en erreur par les résultats de sondage dans le voisinage du lieu exact du sinistre;

Enfin, l'absence de protection conforme à celle prescrite par l'article 232 alinea 1ier du RGPT et 187 du même Règlement est sans relation causale avec le sinistre tel qu'il a été causé par l'action de l'engin de chantier de la puissance de celui ici utilisé, à laquelle la protection prescrite, à la supposer mise en œuvre, n'aurait pas résisté;

Il résulte de ce qui précède que l'appel est fondé, tandis que la demande reconventionnelle ne l'est pas dès lors que le préjudice allégué par E. trouve sa cause dans la propre faute de cette société.

III.c

Le dommage de S. n'est pas contesté en tant que tel;

IV. Les dépens

Les dépens des deux instances de S. sont à supporter par la sa E. E..

PAR CES MOTIFS,

LA COUR,

Statuant contradictoirement,

Vu l'article 24 de la loi du 15 juin 1935 sur l'emploi des langues en matière judiciaire,

Reçoit l'appel,

Le dit fondé,

Réforme le jugement attaqué, sauf en ce qu'il a reçu les demandes et liquidé les dépens.;

Statuant à nouveau pour le surplus,

Dit la demande principale fondée dans la mesure décrite ci-après,

Condamne la sa E. E. à payer à l'a.i.c. S. la somme de 4 861,91 €, majorée des intérêts compensatoires aux taux successifs de l'intérêt légal depuis le 26 avril 2004 jusqu'au jour du prononcé de l'arrêt et des intérêts moratoires ensuite jusqu'au complet paiement;

Dit la demande reconventionnelle de la sa E. E. non fondée et l'en déboute,

Condamne la sa E. E. aux dépens des deux instances de l'a.i.c. S. et lui dé-laisse ses propres dépens.

Liquide les dépens d'appel de la a.i.c. S. 186 € (mise au role) + 900 €: (indemnité de procédure).

HOF VAN BEROEP TE GENT - 23 SEPTEMBER 2010

Magistraat: bb. Floren, Wylleman, Tavernier

Advocaten: mrs. Vandaele en Van Dorpe

V N V T / G C V

Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Kabel ingewerkt in stabilisatiebeton • Gebruik mechanisch werktuig • Art. 260bis A.R.A.B. en art. 192.02 A.R.E.I.

Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Câble encastré dans du béton stabilisé • Utilisation d'engins mécaniques • Art. 260 bis R.G.P.T. et art. 192.02 R.G.I.E.

De bewering van de aannemer van grondwerken dat kabels niet kunnen worden gelokaliseerd wanneer ze ingebed zijn in beton wordt niet door het Hof bijgetreden. Met behulp van elektronische detectietoestellen en het manueel voorzichtig openbreken van het beton, kunnen de kabels worden teruggevonden. Ook op basis van metaaldetectie en stralingen kunnen de kabels worden gedetecteerd. Dit toont aan dat het wel degelijk mogelijk is om kabels ingewerkt in beton te lokaliseren en ze bij uitvoering van grondwerken niet te beschadigen. Een aannemer die er de voorkeur aan geeft de gegeven kabels niet te lokaliseren, begaat een fout waardoor bijgehouden is de aldus veroorzaakte schade te vergoeden.

La Cour ne peut se rallier à l'affirmation de l'entrepreneur de travaux de terrassements selon lequel des câbles ne peuvent pas être localisés lorsqu'ils sont enfouis dans le béton. Des câbles peuvent être localisés à l'aide d'appareils électriques de détection et une prudente ouverture manuelle du béton. De même, les câbles peuvent être détectés sur la base d'une détection des métaux et des rayonnements. Ceci démontre qu'il est bien possible de localiser des câbles cachés dans le béton et de ne pas les endommager lors de l'exécution de travaux de terrassements. Un entrepreneur qui préfère ne pas localiser les câbles déterminés comme une faute qui l'oblige à réparer le dommage causé par celle-ci.

‘...

Gelet op het tussenarrest van 12 november 2009, in hoger beroep van een vonnis op 01.10.2007 op tegenspraak gewezen door de rechtbank van koophandel te Kortrijk, vierde kamer;

Gelet op het proces-verbaal van persoonlijke verschijning van de partijen en het verhoor van de deskundige van 10 december 2009;

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

Voorgaanden

Op 8 oktober 2003 beschadigde de nv V. een ondergrondse kabel van de cv G. te Wervik en op 5 juli 2004 te Sint-Eloois-Vijve.

De nv V. houdt voor dat haar hierbij geen fout treft nu de kabels in beton waren gelegen en zij onmogelijk de haar opdragen werken kon uitvoeren zonder deze te beschadigen. Dit wordt ten stelligste betwist door de cv G..

16 september 2002 werd een kabel beschadigd te Kortrijk. Hiervan heeft de eerst rechter vastgesteld dat het niet bewezen is dat deze door de nv V. werd beschadigd.

De cv G. heeft op dit punt incidenteel hoger beroep aangetekend.

Beoordeling

a. de schadegevallen te Wervik en te Sint-Eloois-Vijve

De nv V. houdt staande- dat vermits de kabels in beton waren ingebed. het voor haar onmogelijk was de-

werken uit te voeren zonder de kabels te beschadigen, temeer daar zij tevens de betonlaag diende te verwijderen.

Ook na het verhoor van de deskundige en de persoonlijke verschijning van de partijen blijft de nv V. bij haar standpunt. Deze stelling aanvaarden zou betekenen dat een aannemer van grondwerken moet vrijgesteld worden van de verplichting kabels waarvan hij vooraf weet door hun ligging, bijv. onder een voetpad, dat deze in beton liggen, te lokaliseren alvorens de werken aan te vatten.

Dit is niet enkel het standpunt maar ook de houding die door de nv V. wordt aangenomen.

Het hof kan de nv V. niet bijtreden.

De deskundige heeft gesteld dat met behulp van een Elcometer leidingen

kunnen worden teruggevonden tot op een diepte van 10 cm.

Voor lager gelegen kabels is men aangewezen op het manueel voorzichtig openbreken van het beton.

Mits de nodige voorzichtigheid kunnen de kabels dan ook gelokaliseerd worden.

Dit wordt overigens bevestigd door het bureau B. Experts (ir. B.) dat een onderzoek heeft gedaan naar de performantie van elektronische kabeldetectietoestellen (aanvullend stuk 1 van de cv G.) waarbij niet enkel wordt gelokaliseerd op basis van metaaldetectie, maar ook op basis van stralingen die door de leidingen worden uitgezonden.

De kabels van de leidingen zijn gelegen in kunststoffen buizen, waaraan in tegenstelling tot metalen buizen of andere ruwe oppervlakten, beton zich niet sterk vasthecht. Hierdoor is de kans op het ontstaan van een breuk aan de buis bij het verwijderen van het beton, mits de nodige voorzichtigheid, beperkt. Dit betekent de aanwending van aangepaste, desnoods niet gemotoriseerde, werktuigen.

Ter bevestiging van het feit dat mits gebruik te maken van het juiste detectiemateriaal, aangepaste werktuigen en het in acht nemen van de nodige voorzichtigheid het mogelijk is kabels in beton te detecteren, heeft de nv B. (in een ander dossier) een lokalisatie gedaan in het bijzijn van gerechtsdeurwaarder W. L.. Door de gerechtsdeurwaarder werd een proces-verbaal opgesteld en werden foto's genomen. Bovendien werden de verrichtingen gefilmd (aanvullende stukken 2a-2d van de cv G.).

Dit alles toont aan dat het voor de nv V. wel degelijk mogelijk is om de kabels te detecteren en deze bij de uitvoering van grondwerken niet te beschadigen.

Dat dit meer tijdrovend is dan zonder meer met allerhande mechanische werktuigen in de grond te graven, staat buiten kijf.

Wanneer de nv V. het economisch - niet verantwoord vindt daarin tijd te investeren dan staan een aantal opties open:

- ofwel de prijs van de aannemingen-verhogen;
- ofwel het risico nemen, maar dan moet ze de consequentie daarvan aanvaarden, zijnde het feit dat zij dient in te staan voor de schade die zij veroorzaakt.

Er bestaat geen wettelijke of ander bepaling die een bepaalde diepte voor kabels voorschrijft. De dieptes waarop de verschillende kabels lagen, waren niet van die aard dat de nv V. er zich niet aan diende te verwachten deze op de plaats tegen te komen waar ze bleken te liggen.

De nv V. heeft er de voorkeur aan gegeven kabels die zij kon lokaliseren niet te lokaliseren, zij deed daartoe zelfs geen poging, zodat zij de door haar fout veroorzaakte schade dient te vergoeden.

Dat bij het verwijderen van het beton een beperkte kans bestaat om de buis waarin de kabel ligt, te beschadigen, waarna met het verstrijken van de tijd ook de kabel zelf wordt aangetast, betekent niet dat de nv V. niet aansprakelijk zou zijn. Zij had de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij het verrichten van de grondwerken, wat zij manifest niet heeft gedaan. Het is enkel wanneer met inachtneming van alle voorzorgsmaatregelen er toch nog schade zou zijn ontstaan en het schadegeval te wijten zou zijn aan een situatie van overmacht dat de nv V. niet gehouden zou zijn de door haar veroorzaakte schade te vergoeden.

Wat het schadegeval te Sint-Eloois-Vijve betreft, moet daarbij nog opgemerkt worden dat de geraakte leiding een hoogspanningsleiding betreft en dat in het ARAB en het AREL omwille van onder meer de veiligheid - van in casu de werknemers van de nv V. - is gestipuleerd dat het verboden is om gebruik te maken van machines of mechanisch gereedschap in een zone

tussen twee verticale vlakken op een afstand van 50 cm aan weerszijden van de kabel.

De beschadiging werd veroorzaakt met een luchthamer, werktuig dat in de nabijheid van de hoogspanningskabel niet mocht worden gebruikt.

In Wervik werd een huisaansluiting beschadigd door aan de gelokaliseerde gasaansluiting met een graafmachine te rukken. De huisaansluitingen staan gebruikelijk niet op de plannen vermeld. De algemene nutsleidingen liggen er om de omwonenden van het nodige (gas, water, elektriciteit, telefoon) te voorzien. Dat er aftakkingen naar de verschillende woningen zijn, is dan ook niet meer dan normaal en dat deze in beton liggen is ook gebruikelijk vermits deze leidingen toekomen ter hoogte van de funderingen van de woningen.

De nv V. had dan ook de huisaansluiting moeten lokaliseren en de nodige voorzichtigheid in acht nemen bij het werken in de onmiddellijke omgeving van de gasleiding en de huisaansluiting. Het is duidelijk dat zij de huisaansluiting niet heeft opgespoord en in de onmiddellijke nabijheid van de gasleidingen te zwaar materieel heeft ingezet.

Cijfermatig voert de nv V. geen betwisting.

b. incidenteel hoger beroep met betrekking tot het schadegeval te Kortrijk

Ook hier betreft het de beschadiging van een huisaansluiting die niet op de plannen was aangegeven maar waarvan de nv V. wist of kon vermoeden dat deze er was, gelet op de nabijheid van een woning.

De leiding zelf zou niet geraakt zijn maar door het uitvoeren van graafwerken zou de druk op de leiding toegenomen zijn met een breuk en rekking voor gevolg. wat uiteindelijk heeft geleid tot gasverlies.

De nv V. stelt dat deze schade niet te wijten is aan haar fout maar wel aan het feit dat door een slechte las in de leiding de 'tubelure' is losgekomen.

De nv V. heeft deze tubelure ter beschikking gehouden voor verder onderzoek door de cv G. en werd daartoe door de verzekeraar van de nv V. uitgenodigd.

De cv G. verwijst naar het proces-verbaal van minnelijke vaststelling waarbij geen melding wordt gemaakt van deze slechte las en het bewaren van de tubelure.

In het proces-verbaal is enkel vermeld dat:

- een LD (lage druk) aftakking van de gasdistributie werd beschadigd door een medewerker van de nv V., waarvoor zij burgerlijk aansprakelijk is;
- deze beschadiging heeft geleid tot gasverlies;
- het gebruik van een graafmachine heeft geleid tot een breuk en rekking van een leiding.

Het doel van een minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid heeft tot doel op tegensprekelijke wijze de feiten te bepalen die aan de basis liggen van het in de vaststelling omschreven ongeval.

Daarbij dienen de beide partijen de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen teneinde latere discussies omtrent deze feiten te vermijden.

In het proces-verbaal wordt geen enkele opmerking geformuleerd over de staat van de tubelure en het bestaan van een slechte las. Wel wordt uitdrukkelijk vermeld dat het gebruik van de graafmachine heeft geleid tot de breuk en de rekking en dat de graafwerken en de beschadigde leiding zich situeerden op dezelfde diepte van 60 cm.

Na een ingebrekestelling door de cv G. meldt de verzekeraar van de nv V. bij brief van 5 december 2002 voor het eerst dat het ongeval van 16 september 2002 te wijten zou zijn aan de slechte staat van de tubelure. De tubelure zou door de nv V. bewaard zijn gebleven.

Uit niets kan nog worden opgemaakt dat het bewaard stuk effectief afkomstig was van de op 16 september 2002 beschadigde leiding.

Mocht dit daadwerkelijk het geval geweest zijn, dan had de nv V. hiervan melding moeten maken op de minnelijke vaststelling, minstens op het ogenblik dat zij tot de vaststelling kwam dat de tubelure was beschadigd en dit aan de cv G. moeten melden.

De stelling van de nv V. is gebaseerd op eenzijdige beweringen waarmee thans, gelet op de inhoud van de minnelijke vaststelling, geen rekening kan worden gehouden.

Het incidenteel hoger beroep van de cv G. is dan ook gegrond.

Cijfermatig wordt over de vordering van de cv G. geen betwisting gevoerd.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ongegrond.

Verklaart het incidenteel hoger beroep toelaatbaar en gegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis, met dien verstande dat de nv V. bijkomend wordt veroordeeld om aan de cv G. te betalen de som van € 373,13, meer vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet vanaf 16 september 2002 tot heden en vanaf dan de gerechtelijke rente op de gecumuleerde bedragen tot de dag van uiteindelijke betaling.

Verwijst de nv V. in de kosten van de beroepsinstantie, die aan haar zijde niet dienen te worden begroot daar zij ten hare laste blijven, en die aan de zijde van de cv G. vereffend worden op € 650,00 rechtsplegingsvergoeding.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE HASSELT - 13 JANUARI 2011

Magistraat: mevr. Coenen

Advocaat: mrs Knaeps

I CVBA T / GA T / SC BVBA LC

Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Privé terrein • Burenhinder • Vermoeden van aanwezigheid van kabel

Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Terrain privé • Trouble de voisinage • Présomption d'existence du câble

Voor de aannemer die grondwerken uitvoert op een privé-terrein volstaat het niet dat de eigenaar van het terrein hem bevestigt dat het terrein vrij is van leidingen. Daardoor is hij immers niet vrijgesteld van zijn verplichting om bij de eigenaar van de kabel deze informatie te controleren. Uit de schets bij het proces-verbaal van minnelijke vaststelling blijkt bovendien dat in de onmiddellijke nabijheid van de plaats van de werken er zich een elektriciteitscabine bevond. Ieder zorgvuldig en vooruitziend aannemer, geplaagd in dezelfde omstandigheden, zou dan ook de aanwezigheid van een elektrische kabel in de nabijheid van de uit te voeren werken hebben vermoed en de nodige raadplegingen hebben gedaan bij eiseres.

Het beschadigen van de elektrische kabel dient bovendien beschouwd te worden als een bovenmatige hinder die de normale grenzen van het gebruikelijk ongemak ten gevolge van werken overstijgt. Daardoor heeft de netbeheerder recht op een rechtmatige en passende compensatie die het evenwicht herstelt lastens de eigenaar van de grond die als opdrachtgever van de werken is opgetreden.

Le fait que le propriétaire lui confirme que le terrain est libre de toute canalisation ne suffit pas pour l'entrepreneur qui effectue des travaux de terrassement en terrain privé. Cela ne le libère pas de son obligation de vérifier cette information au près du propriétaire du câble. Sur base de l'esquisse repris dans le procès verbal du constat amiable, il apparaît qu'une cabine électrique se trouve dans les environs immédiats des travaux. Chaque entrepreneur prévoyant et prudent, placé dans les mêmes conditions, aurait dès lors présumé la présence d'un câble électrique dans les environs des travaux à effectuer et aurait demandé les informations auprès de la demanderesse.

De plus, le dommage occasionné au câble est considéré comme une nuisance excessive dépassant le niveau des troubles normaux engendrés par des travaux. Le gestionnaire de réseau a dès lors droit à une compensation légitime et appropriée qui rétablit l'équilibre, à charge du propriétaire du terrain qui a agit comme maître d'ouvrage des travaux.

‘...'

DE BURGERLIJKE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG, ZITTING HOUDENDE TE HASSELT, TIENDE KAMER, HEEFT HET VOLGENDE VONNIS UITGESPROKEN:

I. CVBA, [...];

eiseres, vertegenwoordigd door mr. I. Grauls loco mr. B. KNAEPS, advocaat te [...];

tegen:

A. G., [...];

verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Louwet loco mr. L. WILLEMS, advocaat te [...];

en inzake:

A. G., [...];

eiser in tussenkost en vrijwaring, vertegenwoordigd door mr. A. Louwet loco mr. L. WILLEMS, advocaat te [...];

tegen:

1. S. C. BVBA, [...];

2. S. L., handelaar, [...];

verweerders in tussenkost en vrijwaring, vertegenwoordigd door mr. M. Liefsoens loco mr. K. VANOPPEN, advocaat te [...];

VOLGT HET VONNIS:

I FEITEN EN VORDERINGEN

I.

Verweerder A. voerde grondwerken uit voor de aanleg van een privé-riolering op het terrein, eigendom van eerste verweerster B.V.B.A. S. C., gelegen te [...] en dat in haar opdracht.

Bij het uitvoeren van deze werken werd er een middenspanningskabel op dat terrein, eigendom van eiseres I. C. V.B.A., beschadigd.

In het proces-verbaal van minnelijke vaststelling werd geacteerd: ‘persoon die de schade veroorzaakte: A. G., [...] in opdracht werkend voor: S. L. [...]. Deze verklaarde aan veroorzaker dat perceel vrij lag van leidingen.’

Het betreffende proces-verbaal werd op 06.08.2008 ondertekend door eiseres I. C.V.B.A., verweerder A. en tweede verweerder in tussenkomst S., zaakvoerder van eerste verweerster in tussenkomst B.V.B.A. S. C..

2.

Bij dagvaardingsexploot, betekend op 26.04.2010, heeft eiseres I. C.V.B.A. verweerder A. gedagvaard in betaling van het bedrag van 2.288,99 euro, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 06.08.2008 tot op datum van de dagvaarding, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van de dagvaarding tot de datum van de algehele betaling en in betaling van de kosten van het geding.

Bij dagvaardingsexploot, betekend op 08.06.2010, heeft verweerder A. B.V.B.A. S. C. en de heer S. gedagvaard in tussenkomst teneinde hen solidair, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot vrijwaring van verweerder A. voor alle eventuele veroordelingen die gebeurlijk opzichtsens hen zouden worden uitgesproken, zowel in hoofdsom, intresten en kosten.

Bij conclusies, neergelegd op de griffie op 19.10.2010, heeft eiseres I. C.V.B.A. een tussenvordering ingesteld ten aanzien van eerste verweer-

ster in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. en vordert hen in solidum met verweerder A. te veroordelen tot het hoger vermelde bedrag, meer intresten en kosten.

Bij conclusies, neergelegd op de griffie op 22.11.2010, hebben eerste verweerster in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst Schapmans een vordering in vrijwaring ingesteld ten aanzien van verweerder A. en zij vorderen hem te veroordelen tot vrijwaring van hen voor alle eventuele veroordelingen in hoofdsom, intresten en kosten die lastens hun zouden worden uitgesproken.

II BEOORDELING

1. De hoofdvordering van eiseres I. C.V.B.A.

Eiseres I. C.V.B.A. steunt haar vordering in schadevergoeding ten aanzien van verweerder A. op art. 1382 B.W., art. 260bis ARAB en art. 192 par. 2 AREI

Volgens art. 260bis ARAB dienen de volgende voorzorgsmaatregelen in acht genomen te worden bij werken in de nabijheid van ondergrondse elektrische kabels:

- Geen enkel grond-, bestratings- of ander werk mag worden uitgevoerd in de nabijheid van een ondergrondse elektrische kabel zonder dat de eigenaar van de ondergrond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel vooraf zijn geraadpleegd. Het feit dat de in artikel 233 bedoelde merktekens al dan niet aanwezig zijn ontslaat niet van deze raadpleging. Het bepaalde in het eerste lid is niet toepasselijk wanneer dringend werken moeten worden uitgevoerd om onderbreking van de dienst te vermijden. Als de raadpleging niet heeft kunnen plaatshebben, mag het werk niet uitgevoerd worden zonder voorafgaande lokalisering van de kabels.

- Geen mechanische machines of werktuigen mogen worden gebruikt, in de veiligheidsruimte die begrensd is door twee verticale vlakken op 50 cm afstand aan weerskanten van de kabel, zonder dat de aannemer en de eigenaar van de kabel vooraf zijn overeengekomen over de na te leven voorwaarden. Volgens art. 192 par. 2 AREI dienen de volgende voorzorgsmaatregelen in acht genomen te worden bij werken in de nabijheid van ondergrondse elektrische kabels:

- Geen enkel grondwerk, bestrating of ander werk mag in de omgeving van een ondergrondse elektrische kabel uitgevoerd worden zonder voorafgaand de eigenaar van de grond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de beheerder van de kabel te raadplegen. Het al dan niet aanwezig zijn van merktekens, voorzien in artikel 188, geeft geen vrijstelling van deze raadpleging. Afgezien van deze raadpleging mag met de uitvoering van een werk slechts begonnen worden na lokalisatie van de kabels;

- Zonder dat de aannemer en de beheerder van de kabel voorafgaand overeengekomen zijn over de in acht te nemen voorwaarden mag men geen gebruik maken van machines of mechanisch gereedschap in een zone tussen twee verticale vlakken op een afstand van 50 cm aan weerszijden van de kabel.

Verweerder A. verwijst naar de verklaring van tweede verweerder in tussenkomst S. op het proces-verbaal van minnelijke vaststelling, waarin deze uitdrukkelijk erkende aan verweerder A. meegedeeld te hebben dat het terrein vrij was van leidingen.

Evenwel kan verweerder A. zich niet beroepen op deze verklaring om zich te onttrekken aan zijn verplichtingen overeenkomstig art. 260bis ARAB en 192 par. 2 AREI.

Het feit dat de eigenaar van het terrein, waar verweerder A. de werken diende uit te voeren, hem bevestigde dat het terrein vrij was van leidingen, stelde hem evenwel, niet vrij van zijn verplichting om bij de eigenaar van de kabel, met name eiseres I. C.V.B.A., deze informatie te controleren.

Uit de schets op het proces-verbaal van minnelijke vaststelling blijkt immers dat in de onmiddellijke nabijheid van de plaats van de werken er zich een elektriciteitscabine bevond. Ieder zorgvuldig en vooruitziend aannemer, geplaatst in dezelfde omstandigheden, zou dan ook de aanwezigheid van een elektrische kabel in de nabijheid van de uit te voeren werken hebben vermoed en de nodige raadplegingen hebben gedaan bij eiseres I. C.V.B.A.

Indien verweerder A. dat had gedaan, dan was hij door eiseres I. C.V.B.A. op de hoogte gesteld van de aanwezigheid van de middenspanningskabel en had hij vervolgens de kabel, zoals wettelijk verplicht, kunnen lokaliseren.

Zonder die fout van verweerder A. had het ongeval zich niet met dezelfde schadelijke gevolgen voorgedaan, zoals in concreto.

Verweerder A. is dan ook aansprakelijk voor de schade van eiseres I. C.V.B.A., waarvan de omvang niet wordt betwist, op basis van art. 1382 B.W., art. 260bis ARAB en art. 192 par. 2 AREI

2. De tussenvordering van eiseres I. C.V.B.A.

Eiseres I. C.V.B.A. steunt haar vordering in schadevergoeding ten aanzien van eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. op art. 544 B. W., met name bovenmatige burenhinder.

Verwerende partijen in tussenkomst betwisten dat de toepassingsvoorwaarden van art. 544 B.W. voldaan zijn.

In tegenstelling tot wat verwerende partijen in tussenkomst voorhouden, zijn zij wel degelijk als burens te beschouwen ten aanzien van eiseres I. C.V.B.A.

De eigenaar van de ondergrondse kabel beschikt over een attribuut van het eigendomsrecht op de grond waarin de betreffende kabel gelegen is, en dient derhalve beschouwd te worden als de buur van de eigenaar van de grond (zie ABBELOOS, D. en ABBELOOS, W., 'Recente evoluties in bouwaansprakelijkheid met betrekking tot schade aan derden', T Verz. 2005, afl. 1, 7-19; Gent, 04.02.1994, R. W 1995-96, 1236; Kh. Kortrijk, 04.10. I 999, Iuviv, afl. 27, 1326; Vred. Harelbeke, 26.11.1998, Iuviv 2000, 1208).

Het beschadigen van de elektrische kabel dient beschouwd te worden als een bovenmatige hinder die de normale grenzen van het gebruikelijke ongemak ten gevolge van grondwerken overstijgt. Bovendien is deze bovenmatige hinder toe te rekenen aan een daad, een verzuim of een gedraging van de buur, aangezien eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. de opdracht hebben gegeven tot de betreffende werken.

Ingevolge deze bovenmatige hinder heeft eiseres I. C.V.B.A. recht op een rechtmatige en passende compensatie die het verbroken evenwicht herstelt. In huidig geval bestaat dergelijke compensatie die het evenwicht herstelt, uit de betaling van de veroorzaakte schade. De omvang van deze schade wordt op zich niet betwist.

De tussenvordering is dan ook gegrond.

3. De vordering in vrijwaring van verweerder A.

Verweerder A. stelt ten aanzien van eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. een vordering in vrijwaring in.

In de contractuele relatie tussen deze partijen heeft verweerder A. zijn contractuele verplichting als aannemer niet volledig nagekomen door na te laten zijn informatieplicht overeenkomstig art. 260bis ARAB en art. 192 par. 2 AREI volledig na te leven (zie hoger).

Anderzijds hebben verwerende partijen in tussenkomst als opdrachtgevers tevens hun contractuele verplichtingen niet naar behoren uitgevoerd door aan hun aannemer foutieve informatie te verschaffen. Op basis van het proces-verbaal van minnelijke vaststelling staat onmiskenbaar vast dat foute informatie werd verschaft.

Als eigenaars van de betreffende grond dienen zij op de hoogte te zijn van de toestand van hun terrein en de aanwezigheid van ondergrondse kabels. Zij hadden als opdrachtgevers de correcte informatie aan verweerder A. moeten verschaffen.

Zonder deze contractuele wanprestatie zou de schade aan de kabel van eiseres I. C.V.B.A. niet zijn ontstaan, zoals ze in concreto is ontstaan.

Beide wanprestaties staan in oorzakelijk verband met de schade van eiseres I. C.V.B.A. Gelet op de ernst van deze wanprestaties zijn verweerder A. enerzijds en eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. anderzijds onderling gehouden de helft van de schade van eiseres I. C.V.B.A. te dragen.

De vordering in vrijwaring van verweerder A. is bijgevolg slechts voor de helft gegrond.

4. De vordering in vrijwaring van eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S.

Eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. stellen ten aanzien van verweerder A. een vordering in vrijwaring in.

Gelet op de motivering onder punt 3 is deze vordering slechts voor de helft gegrond.

Gelet op de voorschriften van artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

recht doende op tegenspraak,

Verklaart de hoofd- en tussenvordering van eiseres I. C.V.B.A. ontvankelijk en gegrond.

Veroordeelt verweerder A., eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. in solidum tot betaling van het bedrag van 2 288,99 euro, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf 06.08.2008 tot op datum van de dagvaarding, meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de datum van de dagvaarding tot de datum van de algehele betaling

Verklaart de vordering in vrijwaring van verweerder A. ontvankelijk en deels gegrond.

Verklaart de vordering in vrijwaring van eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. ontvankelijk en deels gegrond.

Veroordeelt enerzijds verweerder A. en anderzijds eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. elkaar te vrijwaren voor de helft van de veroordelingen in hoofdsom, intresten en kosten die zij ingevolge huidig vonnis hebben opgelopen ten aanzien van eiseres I. C.V.B.A.

Veroordeelt enerzijds verweerder A. en anderzijds eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A. S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S. ieder tot de helft van de kosten van het geding, begroot als volgt in hoofde van:

eiseres I. C.V.B.A.:

- dagvaardingskosten: 210,23 euro
- rechtsplegingvergoeding: 400,00 euro

verweerder A.:

- dagvaardingskosten: 159,63 euro
- rechtsplegingvergoeding: 400,00 euro

eerste verweerder in tussenkomst B.V.B.A.

S. C. en tweede verweerder in tussenkomst S.:

- rechtsplegingvergoeding: 400,00 euro

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 17 JANUARI 2011

Magistraten: *hb. Allegaert, Bresseleers en Peeters*
Advocaten: *mrs. L. Raeymaeckers en S. Collard-Bovy loco D. Devroe*

HK NV T / I OV

Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel
• Lokalisatieplicht • Raadplegingsplicht • Gebruik mechanisch werktuig • Conventie Assuralia-Synergrid

Bris de câble électrique souterrain
• Obligation de localisation • Obligation de consultation • Utilisation d'engins mécaniques • Convention Assuralia-Synergrid

Door niet over te gaan tot lokalisatie van alle kabels alvorens de werken met een mechanisch werktuig aan te vatten, is de aannemer aansprakelijk voor de beschadiging van de kabel.

De overeenkomst Assuralia-Synergrid wordt door rechtsleer en rechtspraak als vaststaand gebruik erkend en biedt waarborgen van objectiviteit en billijkheid.

L'entrepreneur est responsable des dégâts occasionnés au câble parce qu'il n'a pas procédé à la localisation de tous les câbles avant d'entamer les travaux au moyen d'un engin mécanique.

La convention Assuralia-Synergrid est reconnue, par la jurisprudence et la doctrine, comme un usage établi et offre une garantie d'objectivité et d'équité.

‘...

Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het bestreden vonnis, uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen d.d. 6 mei 2009, waarvan geen akte van betekening wordt voorgelegd, alsmede het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van het Hof op 3 juni 2009, waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld.

I. FEITELIJKE GEGEVENS - VOORWERP VAN DE BETWISTING - VOORGAANDE

De doelstellingen van de door I. ingestelde vordering en de toedracht van de feiten die eraan ten grondslag liggen, alsmede de respectieve standpunten van partijen, werden naar behoren toegelicht in het bestreden vonnis, zodat het Hof ernaar verwijst.

Samengevat strekt de vordering van I. ertoe appellante te horen veroordelen tot het vergoeden van de schade die zij heeft opgelopen aan haar elektriciteitshoogspanningsnet bij het uitvoeren van werken ter plaatse door appellante op 4 april 2003 - schade waarvoor zij appellante aansprakelijk acht.

I. steunt haar vordering tegen appellante op artikel 192.02 van het AREL, op artikel 260bis van het ARAB, op de artikelen 1382, 1383 en 1384 derde lid B.W. en artikel 25 van het Wetboek van Koophandel.

Appellante betwist haar aansprakelijkheid én de omvang van de schade, die door I. wordt begroot op 11 796,90 EUR in hoofdsom.

De eerste rechter verklaarde de vordering van I. gegrond en veroordeelde appellante tot betaling aan I. de som van 11 796,90 EUR, meer de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 3 april 2003, meer de gerechtelijke interesten tot op de dag van de algehele betaling.

II. GRIEVEN TEGEN HET VONNIS A OVO - EISEN IN HOGER BEROEP

Appellante streeft, bij hervorming van het bestreden vonnis, na dat de oorspronkelijke vordering van I. als ongegrond zou worden afgewezen en dat I. zou worden veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten.

In ondergeschikte orde streeft appellante na dat, alvorens recht zou worden gesproken, een gerechtsdeskundige zou worden aangesteld met welomschreven opdracht.

In nog meer ondergeschikte orde streeft appellante na dat voor recht zou worden gezegd dat de vergoedende interesten over de jaren 2005, 2006 en 2007 niet verschuldigd zijn en dat de vordering van I. op dat punt alleszins dient te worden afgewezen.

I. concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep en tot de bevestiging van het bestreden vonnis.

III. NIEUWE BEOORDELING IN RECHTE IN HOGER BEROEP

1. De verplichtingen van de aannemer die werken dient uit te voeren in de nabijheid van ondergrondse (elektriciteits)kabels, worden verwoord in het AREL (artikel 192.02) en artikel 260bis (ARAB).

Het Algemeen Reglement voor de Elektrische Installaties (AREL), bindend verklaard bij K.B. van 10 maart 1981, bepaalt het volgende:

'Geen enkel grondwerk, bestrating of ander werk mag in de omgeving van een ondergrondse elektrische kabel uitgevoerd worden zonder voorafgaand de eigenaar van de grond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel te raadplegen. Het al dan niet aanwezig zijn van merktekens, voorzien in artikel 188, geeft geen vrijstelling van deze raadpleging. Afgezien van deze raadpleging mag met de uitvoering van een werk slechts begonnen worden na lokalisatie van de kabels.'

Het AREL bekrachtigt hiermee de verplichtingen die het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB) in artikel 260bis, ingevoerd bij K.B. van 5 augustus 1974, aan de aannemer oplegt, met name;

'Geen enkel grond-, bestratings- of ander werk mag worden uitgevoerd in de nabijheid van een ondergrondse elektrische kabel zonder dat de eigenaar van de ondergrond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel vooraf zijn geraadpleegd. Het feit dat de in artikel 233 bedoelde merktekens al dan niet aanwezig zijn ontslaat (de aannemer) niet van deze raadpleging.'

Het bepaalde in het eerste lid is niet toepasselijk wanneer dringend werken moeten worden uitgevoerd om onderbreking van de dienst te vermijden.

Als de raadpleging niet heeft kunnen plaatshebben, mag het werk niet uitgevoerd worden zonder voorafgaand de lokalisering van de kabels.'

Voormelde wettelijke bepalingen leggen met andere woorden de aannemer niet enkel op de nodige inlichtingen in te winnen over de eventuele aanwezigheid van ondergrondse kabels op de plaats van de werken die moeten ondernomen worden, maar ook om deze op nauwkeurige wijze te lokaliseren, alvorens de werken te beginnen.

Dit houdt in de eerste plaats in dat op de aannemer de verplichting rust om de (liggings)plans op te vragen - verplichting welke door appellante werd nageleefd. Daarom bestaat geen betwisting.

Daarnaast dient de aannemer voorafgaandelijk en effectief de ondergrondse kabels te lokaliseren vooraleer hij de werken aan vat.

Ten slotte dient de aannemer, indien hij er niet in slaagt om de kabels of leidingen te lokaliseren, de eigenaar/verdelers te contacteren.

Welnu, zowel uit het proces-verbaal van minnelijke vaststelling als uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat appellante voorafgaand aan de graafwerken de kabel in kwestie niet heeft gelokaliseerd.

In zijn verklaring aan de politie stelde de werfleider van appellante dat zij de kabel in kwestie niet hebben kunnen vinden en hij wijt dit aan het te diep liggen van deze kabel, die buiten het meetbereik en zicht lag.

Nergens in deze verklaring wordt gewag gemaakt van het feit dat deze kabel niet op het liggingsplan was aangeduid, zoals appellante voorhoudt in haar conclusies.

De stelling van appellante in haar conclusies dat op het aan haar door geïntimeerde overhandigde liggingsplan weliswaar een kabelbundel was aangeduid op een afstand van 22,5 meter vanaf de aangeduide referentie (vanaf de hoek van de woning zoals aangegeven op het plan), maar dat nergens op dit plan de kabel was aangeduid, die uiteindelijk werd beschadigd, wordt door geen enkel objectief gegeven gestaafd.

Volgens appellante was de beschadigde kabel op een belangrijke afstand van de op het plan aangeduide kabelbundel gelegen en was dit gegeven niet aangeduid op het liggingsplan. Zij moest dan ook niet vermoeden dat deze daar aanwezig was en er mocht dan ook van haar niet worden verwacht dat deze kabel door haar zou worden gelokaliseerd.

Appellante bewijst haar stelling evenwel niet. Uit niets blijkt de afwijkende ligging van de door haar beschadigde kabel, noch de afwezigheid van deze kabel op het aan appellante door geïntimeerde overgemaakte plan.

Onmiddellijk na de beschadiging werd een pv van minnelijke vaststelling opgemaakt en hierin werd door appellante geen enkel voorbehoud gemaakt over een afwijkende ligging. In zijn verklaring aan de politie maakt de werfleider evenmin gewag van een afwijkende ligging van de kabel, noch van het feit dat de beschadigde kabel niet was aangeduid op het liggingsplan. De werfleider stelt in zijn verklaring enkel dat ze de kabel in kwestie niet hebben kunnen vinden, wegens zijn bijzonder diepe ligging - te diep voor de detectietoestellen.

Deze verklaring ontkracht ook de stelling van appellante over een van de kabelbundel afwijkende afzonderlijke kabel.

Uit de eigen verklaring van de werfleider van appellante blijkt dat zij de graafwerken is begonnen, zonder eerst de kabel in kwestie effectief te lokaliseren. Kennelijk heeft appellante zich vergenoegd met een louter intellectuele lokalisatie van de ondergrondse kabel(bundel), verwijzend naar het plan.

De verplichting tot het lokaliseren van de kabels beperkt zich echter niet tot het louter opvragen van de plans en tot de laterale geografische situering van de kabels, maar strekt zich eveneens uit tot het uitvoeren van sonderingen teneinde de werkelijke ligging na te gaan en desnoods technische bijstand te vragen.

Een aannemer moet er rekening mee houden dat de plans en de gegevens verstrekt door de elektriciteitsbedrijven betreffende de ligging van de ondergrondse kabels, achterhaald kunnen zijn en derhalve slechts een indicatieve waarde hebben en dus altijd moeten worden geverifieerd. De lokalisatie heeft immers tot doel zich te beveiligen tegen de gevolgen van eventuele vergissingen op plan.

De lokalisatieplicht van de aannemer houdt in dat hij verplicht is, wanneer hij er niet in slaagt de kabel te lokaliseren, de hulp van het nutsbedrijf in te roepen alvorens mechanische werktuigen te gebruiken, hetgeen appellant in casu kennelijk niet heeft gedaan.

Het verbod op het gebruik van een mechanisch werktuig in de nabijheid (50 cm) van elektriciteitskabels, zoals bepaald in artikel 192 AREI, dient te worden toegepast in functie van de werkelijke ligging van de kabel en niet in functie van de veronderstelde ligging conform het liggingsplan.

Appellante diende bijgevolg eerst alle kabels te lokaliseren op hun werkelijke ligging alvorens met een mechanisch werktuig boven de kabel te werken. Door dit kennelijk niet te doen, is het schadegeval ontstaan, zoals het zich in casu heeft voorgedaan en staat de aansprakelijkheid van appellante vast.

Zij dient dan ook de schade te vergoeden die zij door haar fout heeft veroorzaakt.

Gelet op wat voorafgaat, dient het verzoek van appellante om een gerechtsdeskundige aan te stellen teneinde uitsluitel te geven over de juiste ligging van de geraakte kabel t.o.v. de ligging aangeduid op het plan, te worden afgewezen.

Immers doet de beweerde afwijkende ligging van de kabel in kwestie in casu geen afbreuk aan de bewezen aansprakelijkheid van appellante wegens de bewezen inbreuken op de lokalisatieverplichting en het gebruik van mechanische werktuigen met miskenning van de wettelijke bepalingen ter zake - fouten welke ongetwijfeld in oorzakelijk verband staan met het schadegeval in kwestie.

2. In het kader van de conventie BVVO-CETS (nu Assuralia-Synergrid) werd op 12 september 2003 een expertise gehouden over de schadecijfers en werd de schade in hoofde van geïntimeerde begroot op 11 796,90 EUR.

In tegenstelling tot wat appellante tracht voor te houden, is de conventie BVVO-CETS (nu Assuralia-Synergrid) op haar wel van toepassing. De overeenkomst BVVO-CETS (nu Assuralia-Synergrid) wordt door rechtsleer en rechtspraak als vaststaand gebruik erkend. De toepassing ervan dient aanvaard te worden, zelfs ten opzichte van partijen die niet toegetreden zijn tot deze overeenkomst, nu deze overeenkomst de vrucht is van lange discussies tussen partijen met uiteenlopende belangen, en die ontegenzeggelijk waarborgen van objectiviteit en billijkheid biedt.

Er mag dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de bepalingen van de overeenkomst die tot de algemene schadeberekening leiden een juiste weergave van de schade zijn.

Overigens merkt het Hof op dat het schadebedrag, dat in het kader van de conventie BVVO-CETS (nu Assuralia-Synergrid) na voormelde expertise in casu werd weerhouden, op zich niet wordt betwist door appellante.

Appellante betwist wel haar gehoudenheid tot de vergoedende interesten over de jaren 2005, 2006 en 2007, om reden dat geïntimeerde - volgens haar - op 'onverantwoorde en zonder enige gegronde reden, laattijdig tot dagvaarding is overgegaan.'

Het schadegeval dateert van 3 april 2003. Appellante werd door geïntimeerde gedagvaard op 28 maart 2008, hetzij bijna 5 jaar later.

Geïntimeerde beweert weliswaar dat zij appellante meermaals in gebreke heeft gesteld, maar legt geen enkel stuk neer dat dateert van na haar schrijven d.d. 8 oktober 2004.

In het buitencontractuele aansprakelijkheidsrecht vergoeden de vergoedende of compensatoire interesten de bijkomende schade die voortvloeit uit het uitstel van de betaling van de vergoeding waarop de benadeelde recht had op de dag waarop de schade is ontstaan. In beginsel zijn vergoedende interesten dan ook verschuldigd vanaf het ogenblik van het ontstaan van de schade waarvoor vergoeding wordt toegekend.

De benadeelde heeft evenwel de plicht zijn schade te beperken.

Welnu, het Hof sluit zich aan bij het standpunt van appellante dat geïntimeerde in casu aan deze verplichting is tekortgekomen door een door geen enkele omstandigheid te verantwoorden lange tijd te wachten met het overgaan tot dagvaarding.

In de gegeven omstandigheden wordt dan ook aan geïntimeerde het recht ontzegd op de vergoedende interesten voor de jaren 2005, 2006 en 2007 tot op het ogenblik van het instellen van de dagvaarding, hetzij tot 28 maart 2008. Vanaf dan worden gerechtelijke interesten oegekend aan de wettelijke interestvoet.

Het hoger beroep van appellante is, wat dit onderdeel van de betwisting betreft, gegrond en het bestreden vonnis dient dan ook op dat punt te worden hervormd.

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

na beraad,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gelet op art. 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch slechts gedeeltelijk gegrond, met name wat betreft de door de eerste rechter toegekende vergoedende interesten.

Bevestigt het bestreden vonnis, behoudens wat betreft de vergoedende interesten.

Hervormt het bestreden vonnis, wat dit onderdeel betreft en opnieuw wijzende.

Zegt voor recht dat de vergoedende interesten over de jaren 2005, 2006 en 2007 niet verschuldigd zijn en wijst geïntimeerde af van haar vordering in dit verband.

Veroordeelt appellante tot de kosten van het hoger beroep aan de zijde van geïntimeerde begroot op 1 100 EUR rechtsplegingsvergoeding hoger beroep (basisvergoeding).

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE DENDERMONDE - 28 MAART 2011

*Magistraten: mevvrn Roets en Van Nuffel, dbr De Braeckeleeer
Advocaten: mrs. J. Waes loco L. Van Parys en G. Dauwe loco V. De Donder*

I O V T / MS BVBA

Privé-terrein • AREI • Beschadiging van ondergrondse kabel • Aansprakelijkheid van de aannemer • Mechanische werktuigen (gebruik) • Expertise ASSURALIA-SYNERGRID en eenzijdige expertise: respectievelijke draagwijdte

Terrain privé • RGIE • Bris de câble électrique souterrain • Responsabilité de l'entrepreneur • Engins mécaniques (emploi) • Expertise ASSURALIA-SYNERGRID et expertise unilatérale: portées respectives

Ook wanneer een aannemer grondwerken uitvoert op privé-terrein dient hij de bepalingen van art. 192.02 AREI na te leven. Inzake de na te leven verplichtingen rond planaanvraag, lokalisatie en overleg met het nutsbedrijf wordt immers geen onderscheid gemaakt tussen nutsleidingen op openbaar of privé terrein. Een aannemer dient zich derhalve voorafgaandelijk te vergewissen van de aanwezigheid van een elektriciteitskabel in de ondergrond. Door dit niet te doen begaat hij een fout en is hij aansprakelijk voor de aangerichte schade.

De expert die optreedt in het kader van de conventie BVVO-CETS (Assuralia-Synergrid) dient zich te beperken tot de technische aspecten van de zaak, en zich niet uit te laten over de juridische aansprakelijkheden. Zijn verslag verwoordt gemakkelijk het standpunt van de aannemer.

Quand un entrepreneur exécute des travaux de terrassement sur un terrain privé, il est tenu de respecter les dispositions de l'article 192 du RGIE. En matière d'obligations de demande de plans, de localisation et de concertation de la société d'utilité publique, il n'est fait aucune différence que les conduites soient sur un terrain public ou privé. Un entrepreneur doit préalablement à toute intervention s'assurer de la présence de câbles électriques dans le sous-sol. S'il ne le fait pas, il commet une faute et est responsable du dommage qui en découle.

L'expert qui agit dans le cadre de la convention UPEA-CETS (Assuralia-Synergrid) doit se limiter aux aspects techniques de l'affaire et ne pas se prononcer sur les responsabilités juridiques. Son rapport exprime facilement le point de vue de l'entrepreneur.

‘...

1. DE VORDERING EN DE PROCEDURE

De vordering is ingeleid bij dagvaarding dd. 28 juli 2010.

De partijen werden gehoord ter zitting van 28 februari 2011.

Kennis werd genomen van het dossier van rechtspleging en van de door de partijen overgelegde conclusies en bundels. Nageleefd de bepalingen van de wet van 15/06/1935 op het gebruik van de talen in rechtszaken.

De vordering zoals geformuleerd in de synthesebesluiten van 31 januari 2001 strekt ertoe de verwerende partij zich te zien en te horen veroordelen tot het betalen aan eisende partij:

- het bedrag van € 5 021,02, te meerderen met de vergoedende intresten vanaf 20 maart 2009 tot 28 juli 2010, dit alles te meerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 28 juli 2010 tot de dag der effectieve betaling;

- het bedrag van € 5 065,80 te meerderen met de vergoedende intresten vanaf 22 maart 2009 tot 28 juli 2010, dit alles te meerderen met de wettelijke intresten vanaf 28 juli 2010 tot de dag der algehele betaling;
- de kosten van het geding begroot op € 227,49 dagvaarding en de rechtsplegingvergoeding van € 1 100,00.

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling, met uitsluiting van het kantonement.

2. DE RELEVANTE FEITEN

Op datum van 20 maart 2009 doet er zich een schadegeval vooraan de PPL-aansluitkabel, eigendom van de eisende partij, te Lokeren, Krommesstraat 2b. Meer bepaald ontstaat er een breuk ten gevolge van het werken met een mechanisch werktuig. De leiding was beschermd met stenen dakpannen. Op de minnelijke vaststelling zonder erkenning van de aansprakelijkheid staat genoteerd dat de eigenaar van de kabel, de Heer S. B., het nodige zal doen voor een nieuwe aansluiting.

De kabel wordt hersteld voor de prijs van € 5 021,02. Aanvankelijk werd de debetnota toegezonden naar de eigenaar van de grond, de Heer B. S..

Uit de foto's blijkt onder meer dat er een boom werd gerooid.

Op 22 maart 2009 is er op dezelfde plek een stroomonderbreking.

Meer bepaald wordt een breuk in de kabel vastgesteld.

De Heer B. S. wordt door de eisende partij als aansprakelijke partij aanzien en hem wordt dan ook op 25 maart 2009 een brief met deze mededeling verzonden. De tweede herstelling wordt gedebiteerd a rato van € 5 065,80.

Op 11 juli 2009 vraagt de heer B. S. te mogen betalen nadat zijn verzekeraar hem heeft vergoed.

Op 9 juli 2009, ontvangen op 14 juli 2009, laat de verzekeraar van de Heer S. weten dat de aansprakelijke partij huidige verwerende partij is.

Op 6 augustus 2009 vindt er een plaatsbezoek met de Heer Daniël Geerts, burgerlijk ingenieur, plaats. Deze deskundige werd door de verzekeraar van verwerende partij aangesteld. Deze deskundige spreekt zich uit over de mogelijke aansprakelijkheid van de verwerende partij en stelt dat niet kon vermoed worden dat er in de achtertuin een aansluitkabel zou kunnen gelegen zijn. Nog volgens de Heer Geerts heeft de verwerende partij geen fout begaan.

Verwerende partij reageert op dit verslag per brief van 10 augustus 2009, onder meer erop wijzend dat het niet aan de aangestelde deskundige is om uitspraak te doen over de aansprakelijkheid. Er volgt nog een brief van dhr. Geerts onder meer met betrekking over de inhoud van zijn opdracht, waarop eisende partij nogmaals uitdrukkelijk repliceert.

Als gevolg van het verslag Geerts, laat de verzekeraar van de verwerende partij weten niet te zullen overgaan tot tussenkomst om redenen dat de kabel zich op privé-terrein bevond en verwerende partij er zich niet aan had moeten kunnen verwachten dat er aldaar een kabel lag. Beide partijen behouden hun standpunt, zodat uiteindelijk werd overgegaan tot dagvaarding.

3. STANDPUNT VAN DE PARTIJEN

3.1. De eisende partij stelt dat de verplichtingen van de aannemer inzake ondergrondse kabels en leidingen evenzeer geldt bij werken op privaat terrein. De aannemer heeft nagelaten de liggingplans op te vragen. Indien zij zulks had gedaan, was verwerende partij op de hoogte geweest van de aanwezigheid van de kabel en had zij peilingen kunnen doen ten einde de schade te vermijden.

De verwerende partij is aansprakelijk voor het schadegeval op grond van artikel 1382-1384 B.W. waarbij eisende partij verwijst naar de bepalingen van de Wet van 10 maart 1925 betreffende de elektriciteitsvoorziening en het K.B. van 10 maart 1981 houdende het Algemeen Reglement op de Elektrische Installaties. Eisende partij benadrukt dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen privé- en openbaar terrein en verwijst ter zake naar artikel 192.01 AREL Dat de aftakkingen op zich niet op de plannen staan aangeduid, is hierbij irrelevant. De laagspanningskabel staat duidelijk op het plan aangegeven.

De eisende partij wijst erop dat de verwerende partij zich ten onrechte laat inspireren door de stellingen van de heer Geerts.

Eisende partij stelt dat deze laatste enkel technisch advies dient te geven en geen uitspraak dient te doen over de aansprakelijkheid.

Cijfermatig wijst de eisende partij dat de kostenraming door de Heer Geerts niet werd betwist. De tweede herstelling dient eveneens vergoed te worden, vermits op 20 maart 2009 méér schade werd berokkend dan aanvankelijk kon vastgesteld worden.

3.2. De verwerende partij stelt dat zij niet aansprakelijk is en verwijst naar de erkenning van de Heer S. om deze facturen te betalen.

In tweede orde stelt de verwerende partij dat zij niet aansprakelijk is.

Zij heeft bij de heer S. geïnformeerd over de mogelijke aanwezigheid van een kabel, doch deze laatste had hier geen kennis van. De aanwezigheid van elektriciteitsaftakkingen kon niet worden vermoed, zoals eveneens door de Heer Geerts werd meegedeeld. Op de liggingplans staan deze aftakkingen overigens niet vermeld. Uit de liggingplans blijkt overigens de uitzonderlijke, afwijkende ligging van de huisaansluiting, achteraan het huis, terwijl voor de overige aansluitingen in de straat, deze vooraan de woning zijn gelegen.

Verwerende partij beroept zich op een onoverwinnelijke onwetendheid.

Voor de tweede herstelling van 22 maart 2009 kan verwerende partij geenszins aansprakelijk gesteld worden, vermits deze de vervanging au een oude papierlodenkabel betreft, op 70 cm naast de oude kabel. Eisende partij probeert verwerende partij op te zadelen met de kosten van vervanging naar een nieuwe kabel, vervanging die reeds veel eerder diende te gebeuren.

Er kan hooguit sprake zijn van een gedeelte aansprakelijkheid, waarbij de verwerende partij verwijst naar artikel 183 en 187 van het AREL.

4. BEOORDELING

4.1. Verwerende partij als aansprakelijke partij

De verwerende partij verwijst naar de erkenning van de Heer S. inzake de betaling van de facturen en wijst erop dat niet zijzelf, doch de Heer S. dient aangesproken te worden.

De algemene zorgvuldigheidsverplichting en de specifieke wettelijke bepalingen betreffende de uitvoering van grondwerken in de nabijheid van gas- en elektriciteitsleidingen moeten worden nageleefd door iedereen die zelf grondwerken uitvoert. De verplichtingen rust niet alleen op de aannemers, maar op alle personen die, al dan niet voor eigen rekening, grondwerken uitvoeren op openbaar of privaat terrein. (APS, M., 'Aansprakelijkheid bij beschadiging van gas- en elektriciteitsleidingen', Iuvis 2006, (1529), 1534 inclusief noot 16)

Uit de feitelijkheden en de stukken blijkt genoegzaam dat de verwerende partij werken heeft uitgevoerd in de tuin van de Heer S., zodoende dat de verwerende partij als aansprakelijke partij dient te worden aanzien.

4.2. Is verwerende partij aansprakelijk?

De aansprakelijkheid inzake nutsleidingen wordt beoordeeld aan de hand van de algemene zorgvuldigheidsplicht van artikel 1382 e.v. B.W., waarbij artikel 1382 B.W. ingevuld wordt door de wettelijke verplichtingen die gelden in de verschillende sectoren.

De fout van de uitvoerder van werken moet dus geëvalueerd worden in het licht van de wettelijke verplichtingen:

- informatievergaring: de liggingplans aanvragen
- de verplichting om de nutsleidingen te lokaliseren
- de verplichting om overleg te plegen met de nutsbedrijven.

Daarbij wordt geen onderscheid gemaakt tussen nutsleidingen op openbaar of privaat terrein. Ook wanneer grondwerken op een privéterrein worden uitgevoerd, moet navraag worden gedaan naar de ligging van de kabels. (APS, M., 'Aansprakelijkheid bij beschadiging van gas- en elektriciteitsleidingen', Iuvis 2006, (1529), 1536; zie ook Rb. Kh. Gent 21 maart 2001, TEER 2002, 183; Rb. Brugge 19 januari 1998, Iuvis 1998, 912; Kh. Kortrijk 4 oktober 1999, Iuvis 2004, afl. 27,1326).

Artikel 260bis van het ARAB werd afgeschaft bij K.B. van 2 juni 2008 waarbij een nieuw hoofdstuk aan de Codex over het welzijn op het werk werd ingevoegd.

Dat dit artikel niet meer in voege is, is correct, toch ter zake niet relevant. Artikel 192.02 van het AREL legt immers exact dezelfde verplichting op. Het komt erop neer dat geen werk in de nabijheid van een ondergrondse elektriciteitskabel mag worden uitgevoerd zonder voorafgaandelijk raadpleging van de eigenaar van de grond, de wegbeheerder en de eigenaar van de kabel. Het al dan niet aanwezig zijn van merktekens op de grond geeft geen vrijstelling van deze raadgevingsplicht.

Voorafgaand aan de werken moet de kabel gelokaliseerd worden en zonder overeenkomst tussen de aannemer en de kabeleigenaar over de in acht te nemen voorwaarden mag geen gebruik gemaakt worden van mechanische machines binnen een veiligheidsruimte van 50 cm aan weerszijde van de kabel.

Eenieder is gehouden tot naleving van het AREL, ongeacht de plaats waar werken worden uitgevoerd. (idem, blz. 1532).

De verwerende partij laat zich volledig leiden, door de Heer Geerts, aangesteld door de verzekeraar van verwerende partij, die van mening is dat aan verwerende partij geen enkele fout kan verweten worden. De rechtbank is van oordeel dat het niet aan de Heer Geerts is om zich uit te spreken over eventuele aansprakelijkheden. De taak Van de Heer Geerts beperkt zich tot de technische aspecten van de zaak, niet tot de juridische aansprakelijkheden. Dit laatste wordt louter en alleen door de rechtbank beoordeeld. Het verslag Geerts dient dan ook met de nodige omzichtigheid te worden benaderd, te meer daar deze deskundige toch al te gemakkelijk meegaat in het standpunt van de aannemer.

Daar waar de verwerende partij navraag heeft gedaan bij de eigenaar van de grond over het al dan niet aanwezigheid van kabels, kan aangenomen worden dat de aannemer wel degelijk een vermoeden had dat de mogelijkheid bestond dat er kabels in de ondergrond lagen. De aannemer had dan ook de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen en bij de nutsmaatschappij(en) de liggingplans aan te vragen. Als aannemer van autowegen en andere wegen (zie stuk 26 eisende partij en de inschrijving van de verwerende partij in het KBO) is de aannemer voldoende onderlegd om te regels inzake ondergrondse kabels en leidingen te kennen.

De aannemer heeft derhalve een inbreuk gemaakt op artikel 192.02 AREL en een fout begaan in de zin van artikel 1382 e.v. B.W.

4.3. Aansprakelijkheid voor de tweede herstelling

Uit de stukken blijkt dat er zich op 22 maart 2009 een nieuw schadegeval heeft voorgedaan. Uit de stukken blijkt dat dit schadegeval het gevolg is van het rooien van de boom op 20 maart 2009 waarbij de kabel erger werd beschadigd dan aanvankelijk aangenomen. Ten einde verdere problemen te vermijden heeft de eisende partij terecht beslist om de kabel te verleggen, vermits de verwerende partij diende over te gaan tot het nivelleren van het terrein en op die manier eventueel nog andere schade zou kunnen veroorzaken.

Ook deze herstelling valt ten laste van de verwerende partij.

4.4. Gedeelte aansprakelijkheid met de eisende partij?

De verwerende partij verwijst naar artikel 183 en 187 van het AREI inzake de bescherming van kabels.

Het is niet omdat de kabel een 'oude' kabel was dat deze kabel niet voldeed aan het voorschrift van het AREI.

Er is dan ook geen sprake van enige gedeeltelijke aansprakelijkheid,

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak, alle verdere meer uitgebreide of strijdige conclusies verwerpende als zijnde niet gegrond of niet ter zake dienend.

Verklaart de vordering ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt de verwerende partij om aan de eisende partij te betalen:

het bedrag van € 5 021,02 te vermeerderen met de vergoedende

- intresten vanaf 20 maart 2009 tot 28 juli 2010, dit alles te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 28 juli 2010 tot de dag der algehele betaling
- het bedrag van € 5 065,80 te vermeerderen met de vergoedende intresten vanaf 22 maart 2009 tot 28 juli 2010, dit alles te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 28 juli 2010 tot de dag der algeheel betaling.

Veroordeelt de verwerende partij tot de kosten van het geding in hare hoofde niet te begroten en in hoofde van de eisende partij begroot op € 1 100,00 rechtsplegingvergoeding en € 227,49 dagvaardingskosten.

Verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 5 MEI 2011

*Magistraat: dbr. Couwenberg
Advocaten: mrs. Knaeps en Vandersanden*

I CVBA T / S NV

Beschadiging van ondergrondse elektriciteitskabel • Lokalisatieplicht • Onnauwkeurig plan • Peilingen • Gestuurde boring

Bris de câble électrique souterrain • Obligation de localisation • Plan imprécis • Sondages • Forage dirigé

Een aannemer van grondwerken mag zich bij het uitvoeren van een gestuurde boring niet vergenoegen met een louter intellectuele lokalisatie. Op grond van zijn algemene zorgvuldigheidsplicht moet hij de werkelijke ligging van de ondergrondse leidingen nagaan. Anders dan de aannemer acht het hof de vastgestelde afwijking van 110 cm tussen de ligging op het plan en de werkelijke ligging niet dermate groot dat een normaal bedachtzaam aannemer, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ervan uit mocht gaan dat er zich op de plaats waar de boring werd uitgevoerd, geen leidingen zouden bevinden. Indien de aannemer bij de lokalisatie de kabel niet zou gevonden hebben, dan diende de aannemer desgevallend informatie aan de netbeheerder te vragen. De netbeheerder betwist niet dat zijn plannen niet volledig correct waren, maar werpt terecht op dat de verplichting voor de kabelbeheerder om nauwkeurige plannen bij te houden, voorzien in art. 188-05 AREI, een middelenverbintenis is.

Un entrepreneur de travaux de terrassement ne peut se contenter d'une simple localisation intellectuelle lors de la réalisation de travaux de forage dirigé. Sur base de son obligation générale de prudence il doit rechercher la localisation réelle de la conduite souterraine. Contrairement à l'entrepreneur, la cour considère que l'écart de 110 cm observé entre l'emplacement sur le plan et l'emplacement réel n'est pas d'une importance telle que l'entrepreneur normalement prudent, placé dans les mêmes circonstances, était en droit de conclure qu'il n'existait pas de conduite à l'endroit où le forage a été mené. Si l'entrepreneur en effectuant la localisation n'avait pas trouvé le câble, il aurait dû demander l'information appropriée au gestionnaire du réseau. Le Gestionnaire du réseau ne conteste pas que ses plans ne sont pas tout à fait corrects, mais rappelle, à juste titre, que l'obligation du gestionnaire du câble de maintenir des plans précis, prévue à l'art. 188-05 RGIE, est une obligation de moyens.

‘…

1. Wat voorafgaat

1.1. In een dagvaarding van 6 maart 2009 om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt zet de CVBA I. uiteen dat de NV O. S. (hierna NV S. genoemd) op 11 oktober 2007, bij het uitvoeren van werken in opdracht van V., een ondergrondse middenspanningskabel heeft beschadigd. Zij verwijt deze partij een inbreuk op art. 192. 02 AREI en art. 260 bis ARAB, en vordert een vergoeding van 4 303,91 EUR (in latere besluiten herleid tot 3 924,13 EUR), te vermeerderen met de vergoedende interest vanaf 11 oktober 2007, de gerechtelijke interest en de kosten.

1.2. De NV S. concludeert tot de ongegrondheid van deze vordering en verzoekt de CVBA I. te verwijzen in de kosten. Zij werpt tegen dat zij de liggingsplannen had opgevraagd, doch dat deze plannen de werkelijke ligging van de kabel in kwestie niet correct aangaven. Ondergeschikt verzoekt zij de vordering van de CVBA I. slechts ten belope van de helft grond te verklaren.

1.3. Het beroepen vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 1 april 2010 verklaart de herleide vordering ontvankelijk en gegrond. De eerste rechter wijst er op dat de NV S., in strijd met art. 192.02 AREI en art. 260 bis ARAB, heeft nagelaten peilingen uit te voeren teneinde de leidingen te lokalise-

ren. Het louter lokaliseren op basis van de overgemaakte plannen volstaat immers niet om te voldoen aan de lokalisatieplicht, opgelegd in deze bepalingen.

Verder is de eerste rechter van oordeel dat de foutieve aanduiding van de kabel op het plan - die niet wordt betwist - het oorzakelijk verband tussen de vastgestelde inbreuk en de schade niet verbreekt. Indien de NV S. de peilingen had uitgevoerd, had zij immers vastgesteld dat de kabel niet op de aangeduide plaats lag, en had zij bij de CVBA I. de nodige informatie kunnen opvragen om zo de juiste ligging van deze kabel te lokaliseren.

Ten slotte gaat de eerste rechter niet in op het verzoek van de NV S. om de aansprakelijkheid te verdelen, vermits het minnelijk voorstel dat de CVBA I. in deze zin had geformuleerd door het opstarten van de procedure, is vervallen.

1.4. De NV S. stelt bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van dit hof op 6 mei 2010, een naar vorm en termijn regelmatig hoger beroep in tegen dit vonnis.

De zaak werd op de zitting van 30 maart 2011 behandeld.

2. Eisen in hoger beroep

2.1. De NV S., hierna appellante genoemd, vordert, bij hervorming van het beroepen vonnis, de vordering van CVBA I. ongegrond te verklaren, en deze partij te verwijzen in de kosten. Ondergeschikt verzoekt zij de aansprakelijkheid tussen beide partijen te verdelen.

2.2. De CVBA I., hierna geïntimeerde genoemd, concludeert tot de ongegrondheid van het hoger beroep, en verzoekt appellante te verwijzen in de kosten van beide aanleggen.

3. Beoordeling

3.1. Aansprakelijkheid van appellante voor het schadegeval

3.1.1. Geïntimeerde verwijt appellante dat zij graafwerken heeft uitgevoerd zonder de elektriciteitsleidingen, vermeld op het liggingsplan, vóór de aanvang van de werken te lokaliseren. Volgens geïntimeerde heeft appellante door aldus te handelen niet alleen de algemene zorgvuldigheidsplicht, opgenomen in de arts. 1382 en 1383 B.W., miskend, doch tevens een inbreuk gepleegd op de wettelijke vereisten van art. 260 bis ARAB en art. 192.02 AREI.

Met toepassing van art. 1315, 1ste lid B.W. en art. 870 Ger.W. is het aan geïntimeerde om het bestaan van een foutief handelen van appellante, in oorzakelijk verband met door haar geleden schade, te bewijzen.

3.1.2. Appellante betwist niet dat zij, vooraleer de werken aan te vatten, de elektriciteitsleidingen niet heeft gelokaliseerd door middel van peilingen. Wel werpt zij tegen dat volgens het overgemaakte

liggingsplan de middenspanningskabel in kwestie zich 110 cm verder bevond, dat zij geen reden had om te twijfelen aan de correctheid van deze informatie, en dat zij - vermits de veiligheidsmarge van 50 cm in acht werd genomen - niet gehouden was om tot een daadwerkelijke, materiële lokalisatie over te gaan.

Deze stelling is door de eerste rechter terecht verworpen.

Aangenomen wordt dat een aannemer die grondwerken dient uit te voeren, zich niet mag vergenoegen met het louter opvragen en lezen van de liggingsplannen. Op grond van zijn algemene zorgvuldigheidsplicht moet hij de werkelijke ligging van de ondergrondse leidingen nagaan. Voor de elektriciteitsleidingen is deze lokalisatieverplichting uitdrukkelijk voorzien in art. 260 bis ARAB en art. 192.02 AREI: zelfs indien de aannemer beschikt over de liggingsplannen en niettegenstaande de aanwezigheid van merktekens op het terrein, mogen de voorgenomen werken slechts worden begonnen na lokalisatie van de leidingen.

Anders dan appellante voorhoudt, wordt deze lokalisatieverplichting ruim ingevuld. Enkel indien de liggingsplannen niets vermelden en de plaatselijke omstandigheden de aanwezigheid van een kabel niet doen vermoeden, dient de aannemer geen peilingen te doen. Hetzelfde geldt indien de plannen dermate afwijken van de werkelijke situatie dat de aannemer ervan mocht uitgaan dat hij niet in de nabijheid van een ondergrondse kabel diende te werken.

Dit is in casu niet het geval. Vastgesteld wordt dat appellante een gestuurde boring onder het wegdek van de Lakerweg (vertrekkend aan de Lakerweg 33 richting Lakerweg 30) heeft uitgevoerd, met beschadiging van één van de MS-kabels van geïntimeerde die zich onder dit wegdek bevonden, tot gevolg. Beide kabels stonden op het liggingsplan aangegeven. Wel bevond de beschadigde kabel zich 110 cm verder dan voorzien op dit plan (niet aan de rand van het fietspad, doch onder het fietspad). Deze afwijking is evenwel niet dermate groot dat een normaal voorzichtig aannemer van grondwerken, geplaatst in dezelfde omstandigheden als appellante, er van uit mocht gaan dat hij niet in de aanwezigheid van ondergrondse kabels werkte.

Zoals aangegeven, blijkt uit de voorgelegde stukken dat er zich onder het wegdek van de Lakerweg twee MS-kabels bevonden. Rekening houdend met het gegeven dat leidingen steeds door natuurlijke oorzaken of opeenvolgende werken verplaatst kunnen worden, zou elk voorzichtig aannemer minstens op de plaats van de gestuurde boring onder dit wegdek hebben nagegaan of deze leidingen zich daadwerkelijk bevonden op de plaatsen aangegeven op het plan.

Samen met de eerste rechter acht het hof de fout van appellante dan ook bewezen.

3.1.3. Ondergeschikt lijkt appellante zich te beroepen op onoverwinnelijke onwetendheid, en wijst opnieuw op het gegeven dat het overgemaakte liggingsplan afweek van de werkelijkheid.

Ook deze stelling wordt niet bijgetreden. Zoals reeds aangegeven, had appellante door enkele peilingen uit te voeren, kunnen weten dat de MS-kabel zich niet op de aangeduide plaats bevond, en had zij desgevallend geïntimeerde kunnen contacteren teneinde informatie over de werkelijke ligging van deze kabel te krijgen. Anders dan appellante acht het hof de vastgestelde afwijking tussen de ligging op het plan en de werkelijke ligging (met name 110 cm) niet dermate

groot dat een normaal bedachtzaam aannemer, geplaatst in dezelfde omstandigheden, ervan uit mocht gaan dat er zich op de plaats waar de boring werd uitgevoerd, geen leidingen zouden bevinden.

Het bestaan van een onoverkomelijke dwaling wordt dan ook niet bewezen.

3.1.4. Tot slot kan appellante niet redelijkerwijze betwisten dat haar fout - het niet uitvoeren van peilingen - de schade heeft veroorzaakt. Indien appellante de wettelijk verplichte peilingen had uitgevoerd, had zij gemerkt dat de kabel in kwestie zich niet op de aangeduide plaats bevond, en had zij desgevallend verdere informatie aan geïntimeerde kunnen vragen. De miskenning van deze lokalisatieplicht staat dan ook in oorzakelijk verband met de schade aan de MS-kabel.

De omvang van de schade wordt niet betwist, en wordt afdoende bewezen door de voorgelegde stukken.

3.2. Aansprakelijkheid van geïntimeerde

3.2.1. Appellante voert aan dat geïntimeerde een fout heeft begaan door onnauwkeurige plannen af te geven, en houdt voor dat deze foutieve handelwijze evenzeer de schade heeft veroorzaakt.

Geïntimeerde betwist niet dat haar plannen niet volledig correct waren, maar werpt tegen dat de verplichting voor de kabelbeheerder om nauwkeurige plannen bij te houden - voorzien in art. 188-05 AREI - een middelenverbintenis is. Volgens geïntimeerde wordt een inbreuk op deze verplichting niet aangetoond, en is de miskenning van appellante van haar lokalisatieverplichting de enige oorzaak van de beschadiging van de kabel.

3.2.2. Het hof treedt de stelling van geïntimeerde bij dat de miskenning door deze partij van haar verplichting om nauwkeurige plannen over te maken, niet de oorzaak is van de schade aan de nutsleiding. Ook indien geïntimeerde een volledig accuraat plan had overgemaakt, diende appellante immers de nodige peilingen uit te voeren om na te gaan of het overgemaakte plan inderdaad de werkelijke ligging van de leidingen weergaf. Zoals reeds herhaaldelijk aangegeven, had appellante, indien zij deze peilingen had uitgevoerd, gemerkt dat er een afwijking was tussen het plan en de werkelijke situatie, en had zij aldus de schade kunnen vermijden.

Net als de eerste rechter is het hof dan ook van oordeel dat uitsluitend de fout van appellante de schade heeft veroorzaakt, en dat er bijgevolg geen reden is om de aansprakelijkheid te verdelen. De gemotiveerde beslissing van de eerste rechter wordt ook op dit punt bijgetreden.

3.3. Gerechtskosten

Uit het voorgaande volgt dat het hoger beroep van appellante ongegrond wordt verklaard. Als de in het ongelijk gestelde partij in de zin van art. 1017 Ger.W. wordt appellante verwezen in de kosten van het hoger beroep, waarbij de rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op het (geïndexeerde) basisbedrag.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, na beraad

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;

Bevestigt het beroepen vonnis in al zijn beschikkingen;

Verwijst appellante in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van geïntimeerde vereffend op 715 EUR (RPV).

VREDEGERECHT TE HAACHT - 6 JUNI 2012

*Magistraat: dbr. Gutshoven
Advocaten: mr. Van Melkebeke*

I T / V N V

Beschermingsmaatregelen door aannemer • Gebrek aan voorzorg • Lokalisatieplicht • Planafwijking: diepte

Mesures de protection de l'entrepreneur • Manque de prudence • Obligation de localisation • Déviation par rapport au plan: profondeur

In uitvoering van het AREI rust op iedere aannemer die werken uitvoert in de omgeving van ondergrondse leidingen een bijzondere voorzichtigheidsplicht. Hij dient de wettelijke regels na te leven; hij dient zich op voorhand bij de bevoegde instanties voldoende in te lichten omtrent de loop van deze nutsleidingen en de plannen op te vragen. Hij mag bijgevolg niet blindelings vertrouwen op de hem verstrekte inlichtingen en moet ter plaatse zoeken naar tekens die op de aanwezigheid van deze leidingen kunnen wijzen en desnoods proefboringen doen of sleuven uitgraven. Tenslotte dient hij tijdens de werken steeds alert te blijven en alle voorzorgen te nemen om beschadigingen te vermijden, zeker wanneer er met mechanische werktuigen wordt gegraven. Hij dient zijn werkwijze aan te passen aan de gegeven omstandigheden.

Een aannemer moet er bovendien steeds rekening mee houden dat ondergrondse kabels of aansluitingen niet steeds exact op de diepte of tracé blijven liggen zoals aangeduid op plan. Een afwijking van 10 cm in de diepte kan niet beschouwd worden als een overdreven afwijking.

Suite à l'exécution de RGIE, chaque entrepreneur qui exécute des travaux dans les environs de câbles souterrain est soumis à son obligation de prudence. Il doit respecter les règles légales, et il doit s'informer suffisamment à l'avance chez les autorités qualifiées concernant le tracé de ces câbles et il doit introduire une demande de plans. Par conséquent il ne peut pas aveuglement faire confiance aux informations qui lui ont été données et doit chercher sur place les signes qui peuvent prouver l'existence de câbles. Si nécessaire il doit exécuter des forages ou creuser des rainures. Finalement il doit toujours rester vigilant pendant les travaux et prendre toutes les mesures de prudence nécessaires pour éviter les dommages, surement quand il creuse avec des engins mécaniques. Il doit adapter son mode de travail aux circonstances.

Un entrepreneur doit toujours tenir compte que les câbles et les raccordements souterrains ne restent pas toujours exactement à la même profondeur ou dans la même tracé comme indiqué sur le plan. Une déviation de 10 cm en profondeur ne peut être considérée comme une déviation exagérée.

‘...

Gelet op de conclusies van partijen.

Gelet op de tegensprekelijke behandeling van deze zaak ter zitting van 9.5.2012 waarop zij in beraad genomen werd.

DE FEITEN

Op 27.10.2004 voerde verwerende partij grondwerken uit in de Dijkstraat te Keerberger.

Ter hoogte van het huisnummer 87 werd bij deze werken een elektriciteitsaftakking naar deze woning beschadigd.

Eisende partij vordert een schadevergoeding van 190,06 EUR voor de herstelling van deze schade.

Verwerende partij betwist de vordering. Volgens haar lag deze kabel niet diep genoeg en beantwoordde de ligging ervan niet aan de wettelijke voorschriften.

BEOORDELING

In uitvoering van het ARAB en het AREI rust op iedere aannemer die werken uitvoert in de omgeving van ondergrondse leidingen een bijzondere voorzichtigheidsplicht:

- hij dient de wettelijke regels na te volgen,
- hij dient zich op voorhand bij de bevoegde diensten voldoende in te lichten omtrent de loop van deze nutsleidingen en de plannen op te vragen,

- hij mag zich echter niet blindelings vertrouwen op de hem verstrekte inlichtingen,
- ter plaatse moet hij zoeken naar tekens die op de aanwezigheid van deze leidingen kunnen wijzen en desnoods proefboringen doen of sleuven uitgraven,
- tenslotte dient hij tijdens de werken steeds alert te blijven en alle voorzorgen te nemen om beschadigingen te vermijden, zeker wanneer er met mechanische toestellen wordt gegraven en dient hij zijn werkwijze aan te passen.

De aannemer kan zich slechts van zijn verantwoordelijkheid bevrijden indien hij het bewijs levert dat hij deze algemene voorzichtigheidsverplichtingen heeft nageleefd en in een geval van onoverwinnelijke dwaling is terecht gekomen welke voor hem overmacht uitmaakte.

Uit de door de partijen voorgelegde dossiers blijkt dat verwerende partij wel degelijk de plannen heeft opgevraagd bij eisende partij.

Volgens verwerende partij kwam de diepteligging van de aansluiting niet overeen met de diepte aangeduid op de plannen.

Door het opvragen van de plannen diende verwerende partij te weten dat zij in de onmiddellijke omgeving van leidingen aan het werk was.

Wanneer een aannemer werkt in de omgeving van leidingen dient hij een bijzondere voorzichtigheid aan de dag te leggen en desnoods zijn werkwijze aan te passen aan de omstandigheden.

Hij moet er steeds rekening mee houden dat ondergrondse kabels of aansluitingen niet steeds exact op de diepte of tracé blijven liggen zoals aangeduid op het plan.

Een afwijking van 10 cm in de diepte kan niet beschouwd worden als een overdreven afwijking waarmee de aannemer geen rekening diende te houden.

De onvoorzichtigheid van verwerende partij ligt er juist in dat hij, wetende dat hij in de omgeving van kabels aan het werk was, een groot mechanisch werktuig heeft gebruikt om te graven.

Verwerende partij had zijn werkwijze moeten aanpassen en desnoods een kleiner toestel gebruiken om in de omgeving van deze aansluiting te werken.

Verwerende partij kan dan ook niet beweren dat zij voor een onoverwinnelijke dwaling stond die voor haar overmacht uitmaakte.

Zij is dan ook aansprakelijk voor de veroorzaakte schade.

De raming van deze schade op 190,06 EUR wordt niet betwist en is voldoende gestaafd.

De vordering wordt dan ook gegrond geacht voor 190,06 EUR.

Terecht betwist verwerende partij de gevorderde vergoedende en gerechtelijke intresten.

Het schadegeval dateert van 27.10.2004. Eisende partij dagvaardde op 9.3.2005 en liet het dossier dan gedurende vele jaren onaangeroerd zodat de zaak op 8.12.2010 van de rol werd weggelaten.

Pas in januari 2012 vroeg eisende partij de herinschrijving van deze zaak op de rol.

De verplichting om de schade te beperken legt aan eisende partij op om een procedure op een normale manier te benaastigen. Wanneer een dossier' zonder ook maar één gegronde reden aan te halen gedurende vele jaren onaangeroerd blijft, kan de verwerende partij in dit geding niet verantwoordelijk gesteld worden voor het oplopen van de intresten.

Op het toegekende bedrag van 190,05 EUR kunnen dan ook maar gerechtelijke intresten toegekend worden vanaf 10.1.2012, datum waarop de herinschrijving op de rol gevraagd werd.

DE KOSTEN VAN HET GEDING

Het behoort verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

De rechtsplegingsvergoeding wordt hierbij begroot op 165,00 EUR, het basisbedrag voor vorderingen tot 250,00 EUR.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Vonnissende op tegenspraak.

Verklaart de vordering ontvankelijk en in de volgende mate gegrond:

Veroordeelt verwerende partij om aan eisende partij te betalen de som van HONDERD NEGENTIG EURO ZES CENT (190,06 EUR) verschuldigd wegens debetnota d.d. 08.11.2004.

Veroordeelt verwerende partij tevens tot de gerechtelijke intresten op 190,06 EUR vanaf 10.01.2012 tot de algehele betaling en tot de kosten van het geding, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding.

Begroot deze kosten op heden in hoofde van eisende partij op 97,93 EUR kosten van dagvaarding en rolstelling, **25,00 EUR** kosten van herinschrijving op de rol en **165,00 EUR** rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van verwerende partij op nihil.

Wijst het meergevorderde af als ongegrond.

Verklaart huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borgstelling.

HOF VAN BEROEP TE GENT - 23 NOVEMBER 2012

9de Kamer

Magistraten: hb. Matthys, Colpaert en Verhaest

Advocaat: mr. Van Den Eynde

JDN NV T / I

Beschermingsmaatregelen door aannemers • Planafwijking: diepte • Kabel in beton

Mesures de protection par l'entrepreneur • Plan non-conforme: profondeur • Câble encastré dans du béton

Het niet aanleveren van plannen door de kabeleigenaar ontslaat de aannemer niet om de nodige peilingen te verrichten. Plannen mogen slechts aanzien worden als indicatief en lichte afwijkingen moeten worden aanvaard als vallend binnen de toegelaten tolerantie. In casu was er een afwijking van de diepteligging van ongeveer 50 à 60 cm. De verklaring op de overlegvergadering dat de dwarsligging ter hoogte van de kruising met de andere straat geen probleem vormde voor de werken, ontslaat de aannemer niet van haar plicht tot het uitvoeren van de peilingen.

Le fait que le propriétaire du câble n'a pas fourni les plans, ne dispense pas l'entrepreneur de l'obligation d'exécuter les sondages nécessaires. Le plan doit être vu comme indicatif et des déviations légères peuvent être acceptées si elles se situent dans les tolérances admises. Dans le cas il y avait une déviation en profondeur de 50 à 60 cm. La déclaration dans une réunion comme quoi la position transversale au niveau du croisement ne causait aucun problème pour les travaux, ne dispense pas l'entrepreneur d'exécuter les sondages.

I. DE PROCEDURE EN DE SAMENGEVATTE FEITELIJKE GEGEVENS EN ANTECEDENTEN.

1. Voorafgaandelijk

Partijen werden gehoord in hun middelen en conclusies in openbare terechtzitting, waarna de debatten werden gesloten en de zaak in beraad werd genomen. De stukken werden ingezien, o.a. het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op 20.11.2009 door de zesde kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde (zaak aldaar gekend onder A.R. nr.06/10S9/A), waartegen hoger beroep werd ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof alhier op 24.12.2009.

2. De (samengevatte) feitelijke gegevens en de antecedenten

2.1. De appellante diende in opdracht van de Vlaamse Gemeenschap onder meer het wegdek te vernieuwen van de Alfred Nichelsstraat te Aalst (deel van de werken aan de Zeebergbrug).

Op 01.09.2004, omstreeks 10.00 uur, werd, in de bocht van de Alfred Nichelsstraat door de aangestelde van appellante, gebruikmakend van een graafmachine, een hoogspanningskabel (eigendom van geïntimeerde) geplet, met een stroompanne tot gevolg voor het nabij gelegen graanverwerkend bedrijf Tate & Lyle (Amylum Europe N.V.).

Nog diezelfde dag werd een 'Minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid' opgesteld, waarbij onder 'Eventuele opmerkingen (van alle partijen)' staat ingevuld (stuk 1 geïntimeerde) :

'Kabel lag op 50 cm onder het wegdek II magere beton wegverharding reikte tot op de kabel. GEEN pannetjes of signalisatielint aanwezig'.

Op 15.11.2004 vond een tegensprekelijke expertise plaats, uitgevoerd door B.E.M. Experts, die van hun bevindingen een verslag opstelden (stuk 3 geïntimeerde). Met betrekking tot de gedane vaststellingen werd ondermeer het volgende geschreven:

' (...) Tijdens het noodzakelijk wegnemen van het wegdek> heeft aannemer D. N. de -HS kabel 50 KV geraakt met spanningsonderbreking bij Amylum tot gevolg. Elders was het wegdek reeds grotendeels machinaal verwijderd zonder probleem.

(...). De aannemer betwist niet dat de aanwezigheid van de kabel hem bekend was maar hij verwachtte dat de kabel dieper zat en niet onmiddellijk onder het magere beton. De nodige plannen waren voor de aannemer bekend en uit de foto's die dhr D'H. [treedt op namens geïntimeerde]

voorlegt blijkt dat grote delen van de bewuste kabel reeds voor de feiten blootgelegd waren en dus zichtbaar waren zodat het tracé bekend was. (...).

De beschadiging gebeurde in de bocht van Alfred Nichelsstraat ter hoogte van de kruising met de De Gheeststraat en de De Vilanderstraat. (..);

en met betrekking tot de aansprakelijkheid werd het volgende geschreven:

' (....) De beschadigde kabel ligt ter plaatse sinds meer dan dertig jaar. Vermoedelijk lag hij oorspronkelijk onder het voetpad maar werden er in opdracht van de gemeente aanpassingen aan de weg uitgevoerd. Er zou een verbreding van de weg zijn gebeurd met aanbrengen van een vluchtheuvel. Daardoor zou de kabel niet meer onder het voetpad gelegen hebben en dus ook niet meer op de oorspronkelijke diepte. Dit gegeven kon echter niet door de aanwezigen worden bevestigd. Wij zijn van mening dat de aannemer voldoende op de hoogte was van de aanwezigheid van de HS kabel en dus alle werken met de grootste omzichtigheid diende uit te voeren met in achtneming van alle nuttige voorzorgen. Zich verbergen achter het feit dat de kabel niet op de gebruikelijke diepte lag (versta de diepte elders op het tracé) is al te gemakkelijk, het is immers nooit uit te sluiten dat er bij het leggen van de kabel wegens lokale hindernissen afgeweken werd van het gebruikelijke of zoals vermoedelijk hier het geval is geweest dat de oorspronkelijke diepte niet behouden bleef wegens het verwijderen van een deel van de bovenlaag. Indien de aannemer van oordeel is dat hij de werken niet zonder gevaar op beschadiging van de kabels kan uitvoeren, dan kan hij voorafgaand aan de werken vragen de kabel buiten dienst te stellen of te verplaatsen.

Terzake deed hij geen enkel verzoek, hij aanvaardde dus de basis waarop hij de werken diende uit te voeren, zodat hij alle nodige maatregelen diende te nemen om de schade te voorkomen'.

De geïntimeerde verstuurde naar appellante haar debetnota d.d. 28.12.2004 ad € 5 982,47 (stuk 4 geïntimeerde), doch appellante ging niet over tot betaling en haar verzekeraar, de F. V., betwistte zelfs de aansprakelijkheid van haar verzekerde.

2.2. Bij gerechtsdeurwaarderexploit, betekend op 11.04.2006, vorderde geïntimeerde de veroordeling van appellante tot de betaling van de som van € 5 982,47, meer intresten en kosten.

De appellante concludeerde tot afwijzing van de eis als ongegrond.

2.3. Bij niet-bestreden tussenvonnissen van 13.06.2008 werden partijen verzocht bepaalde stukken neer te leggen en bepaalde toelichtingen te verstrekken (gegevens betrokken uit de conclusies, nu er geen afschrift van dit tussenvonnissen in het rechtsplegingdossier berust).

2.4. De eerste rechter heeft bij het bestreden vonnis d.d. 20.11.2009 appellante veroordeeld tot de betaling van de som van € 5 982,47, meer de vergoedende intrest vanaf 10.09.2004 tot heden, de gerechtelijke intrest vanaf heden en de kosten.

3. De vorderingen in deze instantie volgens de laatst neergelegde conclusies

3.1. De appellante vordert dat het bestreden vonnis zou worden her vormd en dienovereenkomstig de oorspronkelijke vordering van geïntimeerde integraal als ongegrond zou worden afgewezen, met veroordeling van geïntimeerde tot de kosten (zoals in conclusies begroot).

3.2. De geïntimeerde vordert de afwijzing van het hoger beroep als ongegrond, met verwijzing van de appellante tot de kosten (zoals in conclusies begroot).

II. BEOORDELING

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Er is geen betwisting dat het hoger beroep ontvankelijk is.

Ambtshalve gronden van onontvankelijkheid blijken evenmin uit het gerechtsdossier.

2. De grond

2.1. De appellante komt op tegen het bestreden vonnis op grond van de volgende grieven: ondanks het feit dat zij over liggingplannen beschikte, er voorafgaandelijk een overlegvergadering werd gehouden en zij diverse peilingen heeft uitgevoerd, was de ligging van de beschadigde kabel voor haar onvoorzienbaar.

Immers bleek uit de door haar uitgevoerde peilingen dat de kabel op gemiddeld 80 à 100 cm diepte lag. Zij stelt dat zij er redelijkerwijze mocht van uitgaan dat in de laatste 10 m het tracé hetzelfde zou zijn. Er was evenwel een plotse afwijking in de diepteligging naar 50 à 60 cm. Bovendien lag de kabel ingebed in mager beton en was de kabel niet beschermd. Een kabel die in beton ingebed ligt, kan onmogelijk manueel worden blootgelegd en bij aanwending van mechanische middelen is de kans reëel dat de kabel beschadigd wordt.

Zij stelt verder dat geïntimeerde zelf niet zorgvuldig is geweest, nu haar liggingplannen niet correct, minstens onvolledig en niet actueel waren; en de kabel bovendien onbeschermd lag.

2.2. Het hof kan aan het verweer van appellante geen gunstig onthaal verlenen.

2.2.1. De inleidende vordering van geïntimeerde steunt op artikel 1382-1383 B.W.

De door deze wettelijke bepalingen omschreven fout kan bestaan in het plegen van een inbreuk op een wettelijke norm of op de rechtens opgelegde zorgvuldigheidsnorm, die een normaal voorzichtig en redelijke per-

soon in de samenleving in acht moet nemen.

De terzake toepasselijke wettelijke bepalingen zijn:

- artikel 260bis A.R.A.B. (KB 5 augustus 1974): ‘§1. Geen enkel grond-, bestratings-, of ander werk mag worden uitgevoerd in de nabijheid van een ondergrondse elektrische kabel zonder dat de eigenaar van de ondergrond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel vooraf zijn geraadpleegd. Het feit dat de in art. 233 bedoelde merktekens al dan niet aanwezig zijn ontslaat niet van deze raadpleging.

Het bepaalde in het eerste lid is niet toepasselijk wanneer dringend werken moeten worden uitgevoerd om de onderbreking van de dienst te vermijden.

Als de raadpleging niet heeft kunnen plaatsgrijpen, mag het werk niet uitgevoerd worden zonder voorafgaande lokalisering van de kabels.

§2. Geen mechanische of werktuigen mogen worden gebruikt in de veiligheidsruimte die begrensd wordt door twee verticale vlakken op 50 cm afstand aan weerskanten van de kabel, zonder dat de aannemer en de eigenaar van de kabel vooraf zijn overeengekomen over de na te leven voorwaarden.

- artikel 192.02 A.R.E.I. (KB 10 maart 1981): ‘Geen enkel grondwerk, bestrating of ander werk mag in de omgeving van een ondergrondse elektrische kabel uitgevoerd worden zonder voorafgaand de eigenaar van de grond, de overheid die de eventueel gebruikte openbare weg beheert en de eigenaar van de kabel te raadplegen. Het al dan niet aanwezig zijn van merktekens, voorzien in art. 188 geeft geen vrijstelling van deze raadpleging.

fgezien van deze raadpleging mag de uitvoering van een werk slechts

begonnen worden na lokalisatie van de kabels’.

Daarnaast is er algemene zorgvuldigheidsplicht die zich aan eenieder opdringt, en die zich ten aanzien van de aannemer concreet vertaalt in een voorafgaande raadplegingsplicht en lokalisatieplicht naar de juiste ligging van ondergrondse kabels en leidingen. De algemene zorgvuldigheidsplicht die op elke aannemer rust, houdt in dat hij alle nuttige maatregelen moet nemen om de veiligheid van de installaties te verzekeren en meer in het bijzonder:

- de verplichting, om de verdeler voorafgaandelijk te raadplegen over de ligging van ondergrondse leidingen’ (verwerven van plannen)
- de plicht tot lokalisatie van de installaties door peilingen, manuele uitgravingen inbegrepen.

Deze verplichtingen zijn cumulatief.

Nu het om een foutaansprakelijkheid gaat, ligt de bewijslast van fout, schade en het oorzakelijk verband tussen de beide, bij de schadelijder, zijnde de geïntimeerde.

Maar ook op geïntimeerde als kabeleigenaar rust een informatieplicht, met name het verstrekken van juiste en geactualiseerde plannen.

Dit laatste ontslaat de aannemer niet van de nodige peilingen te verrichten. Plannen worden om allerlei redenen beschouwd als indicatief en lichte afwijkingen worden aanvaard als vallende binnen de toegelaten tolerantie, Er is sprake van een lichte afwijking als de kabel zich bevindt in een zone die valt binnen 50 cm aan de beide zijden van de theoretische ligging van de kabel. Deze zone wordt beschouwd als een veiligheidszone waarbinnen de aannemer daadwerkelijk tot een materiële lokalisatie moet overgaan.

2.2.2. Uit het samenlezen van het proces-verbaal van minnelijke vaststelling en het verslag van het tegenwoordig deskundigenonderzoek is gebleken dat de hoogspannings-

kabel, eigendom van geïntimeerde, door een aangestelde van appellante werd beschadigd door pletting, wanneer deze aangestelde wegeniswerken uitvoerde met een mechanisch toestel (graafmachine).

De appellante was op de hoogte van het bestaan en van de ligging van de kabel. De appellante was immers in het bezit van de liggingsplannen. Zij was tevens aanwezig op de overlegvergadering van 08.10.2003,

De ter beschikking gestelde plannen waren onvolledig, in die zin dat de diepteligging niet vermeld stond, Appellante heeft daarover geen bijkomende informatie gevraagd.

Het aangegeven tracé bleek wel juist.

Alhoewel de kwestieuze kabel al meer dan dertig jaar ter plaatse lag, lag hij vermoedelijk oorspronkelijk onder het voetpad, maar werden er in opdracht van de gemeente aanpassingen aan de weg uitgevoerd. Dit gegeven kon niet worden bevestigd. Noch blijkt dat die wijzigingen aan geïntimeerde konden worden toegerekend, of zelfs dat zij van die aanpassingen op de hoogte was gesteld,

Het is dus een feit dat de plannen in die zin benaderend waren en met dit gegeven diende appellante als ervaren aannemer hoe dan ook steeds rekening te houden. De door appellante aangehaalde verklaring van het Netmanagement op de overlegvergadering van 08.10.2003, met name: ‘*Er liggen een paar dwarsingen van de gewestweg ter hoogte van de kruising met de De Vilanderstraat.*

Deze vormen in principe geen probleem voor werken’, ontsloeg haar geenszins van haar plicht tot het uitvoeren van peilingen.

De appellante was ook op de hoogte van het tracé van de kabel.

Haar aangestelde had immers reeds een groot deel van die kabel blootgelegd en vastgesteld dat deze kabel zich op een gemiddelde diepte bevond van 80 tot 100 cm.

De reglementaire diepte van een hoogspanningskabel die niet tot de 2de categorie behoort, is 60 cm (zie artikel 187, 01, b AREL). Dit betekent dat de appellante er zich mocht aan verwachten dat de kabel hoger kon liggen dan tot dan toe was vastgesteld. Een aannemer mag zich niet laten verrassen door een plotse ondiepe ligging van de kabel, te meer daar de kabel zich kennelijk en hoe dan ook binnen de hiervoor vermelde veiligheidszone bevond, wat appellante tot bijzondere voorzichtigheid had moeten nopen.

Alhoewel appellante stelt dat zij peilingen heeft verricht, blijkt dit niet het geval te zijn geweest in de bocht van de Alfred Nicholsstraat, waar het schadegeval zich heeft voorgedaan. In ieder geval kan de vastgestelde afwijking niet als abnormaal worden bestempeld, aangezien men een kabel normaal op de reglementaire diepte van 60 cm kan verwachten.

Volgens het proces-verbaal van minnelijke vaststelling zou de kabel op 50 cm diepte hebben gelegen en zou de wegverharding van mager beton tot op de kabel gereikt hebben. De geïntimeerde houdt vol dat de diepteligging 60 cm was, zijnde dus de reglementaire diepte. De bij het proces-verbaal gevoegde foto's geven geen uitsluitend omtrent de juiste diepteligging. Maar uit minstens één foto blijkt dat de betonverharding zich toch op een afstand van de kabel bevond en dat er dus zeker geen sprake was van een inkapseling.

Derhalve zijn de elementen, die appellante haalt uit de verklaring van een deskundige naar aanleiding van een persoonlijke verschijning op 10.12.2009 voor de eerste kamer van dit hof (in een andere betwisting) met name dat het zo goed als onmogelijk is om manueel kabels ongeschonden bloot te leggen als deze zich bevinden in beton of mager beton, en in mindere mate in gestabiliseerd zand en dat er met andere woorden een reële kans is dat de leidingen geschonden worden (stuk 4 appellante), in deze niet relevant, nu er geen bewijs van inkapseling is. Er zijn dan ook

geen afdoende objectieve gegevens voorhanden waaruit moet worden afgeleid dat de afwezigheid van bescherming als een fout lastens geïntimeerde kan worden weerhouden, te meer daar niet vaststaat dat de aanpassingen die aldaar kennelijk zijn uitgevoerd, aan geïntimeerde kunnen worden toegerekend.

Een zorgvuldige peiling, die zich overigens opdrong nu de kabel zich binnen de veiligheidszone bevond, had zeker de juiste diepteligging van de kabel kunnen opleveren. Het hof neemt dan ook aan dat, in tegenstelling tot wat appellante voorhoudt, er geen bewijs voorligt van een zorgvuldige peiling. Het hof is van oordeel dat niet afdoende aan de lokalisatieplicht werd voldaan.

In ieder geval was het gebruik van een graafmachine op die plaats zonder zich kennelijk van de juiste diepteligging te vergewissen, te beschouwen als een onzorgvuldig handelen in hoofde van appellante, die zich terzake niet kan beroepen op een onvoorzienbare toestand.

De aannemer is enkel bevrijd als de plannen niets vermelden en daarenboven de plaatsgesteldheid het niet mogelijk maakt een kabel op te sporen of te verwachten (NEUT, M. noot onder Rb. Mechelen, 09.06.1998, in R.W. 1999-2000, nr.?, 53).

Het hof is derhalve van oordeel integraal het bestreden vonnis te kunnen beamen. Het hof maakt dan ook de overwegingen, op grond van dewelke de eerste rechter zijn oordeelkundige beslissing genomen heeft en die in hoger beroep niet worden ontzenuwd, tot de zijne. De partijen worden korthedshalve daar naar verwezen.

2.3. Er is geen betwisting nopens het gevorderde en door de eerste rechter toegekende schadebedrag.

3. De kosten

3.1. De eerste rechter heeft over de in eerste aanleg gevallen kosten oordeelkundig beslist.

3.2. Nu de appellante in het ongelijk blijft gesteld, dient zij ook in de

kosten van deze instantie te worden verwezen.

In conclusies zijn partijen het eens met het basisbedrag van de rechtsplegingvergoeding, zoals voorzien door artikel 2 van het KB van 26 oktober 2007.

Het Hof dient echter ook op de volgende bepaling te wijzen: artikel 8 van het genoemde KB bepaalt: *'De basis-, minimum- en maximumbedragen zijn gekoppeld aan het indexcijfer van de consumptieprijzen dat overeenstemt met 105,78 punten (basis 2004); telkens als het indexcijfer met tien punten stijgt of daalt, worden de sommen bedoeld in de artikelen 2 tot en met 4 van dit besluit met 10 procent vermeerderd of verminderd'*. De index is in februari 2011 met 0,67 gestegen en bedraagt thans 116,33. De geïndexeerde rechtsplegingvergoeding in graad van beroep bedraagt derhalve € 990,00.

4. Alle anders luidende conclusies worden door het hof verworpen als ongegrond, niet dienend en lof irrelevant.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

rechtdoende op tegenspraak,

In acht genomen het artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep ontvanke-lijk, doch wijst het af als ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis in al zijn beschikkingen.

Veroordeelt de appellante tot de kosten van het hoger beroep, gevallen aan de zijde van geïntimeerde, en begroot op € 990,00 rechtsplegingvergoeding.

Laat de kosten van het hoger beroep, gevallen aan de zijde van, appellante, ten hare laste, en zegt dat ze niet nuttig te begroten zijn.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUGGE - 4 MAART 2013

I^{ste} Kamer

Magistraat: dbr. De Backer

Advocaten: mrs. De Visscher en Sinnaeve

IT / V-M NV

Lokalisatieplicht • Kabel in beton

De aannemer die de plannen heeft opgevraagd, is niet ontslaan van zijn verplichting om de kabel te lokaliseren ingeval deze in beton is ingewerkt. Als gespecialiseerde aannemer had hij daartoe de nodige voorzorgsmaatregelen moeten nemen door middel van peilingen. Bij moeilijkheden om de kabel te vinden moet de aannemer de distributienetbeheerder eerst contacteren. De inkapseling in beton rechtvaardigt de beschadiging aan de kabel niet. Indien de aannemer had gepeild, dan kon hij met zekerheid weten dat de leiding zich in beton bevond, en had hij zorgvuldig kunnen te werk gaan om de kabel bloot te leggen zonder deze te beschadigen. Het feit dat hij zonder meer gewerkt heeft met een mechanisch werktuig, maakt een fout uit in hoofde van de aannemer.

1. PROCEDURE

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend aan verweerster op 03 mei 2012.

Partijen hebben hun middelen en besluiten voorgedragen in openbare terechtzitting van 18 februari 2013.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door eiseres overgelegde stukken.

De artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 tot regeling van het taalgebruik in gerechtszaken werden in acht genomen.

II. VOORWERP VAN DE VORDE-RING

Eiseres vordert verweerster te veroordelen tot het betalen van een bedrag van 3 772,39 euro, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 07 oktober 2010 (datum van feiten) tot datum van vonnis, meer vanaf dan de verwijlrenten op hoofdsom en intresten, meer de kosten van het geding, bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad. .

III. BEOORDELING

1. Eiseres vordert schadevergoeding omdat een gasleiding op 7 oktober 2010 zou zijn beschadigd naar aanleiding van werken, uitgevoerd door verweerster te 8400 Oostende, hoek Molenaarstraat - Torhoutsesteenweg.

Eiseres stelt dat verweerster overeenkomstig artikel 1382 en volgende van het burgerlijk wetboek een fout zou hebben begaan en meer bepaald niet zou hebben gehandeld overeenkom-

Obligation de localisation • Câble encastré dans du béton

L'entrepreneur qui a demandé les plans n'est pas dispensé de son obligation de localiser le câble si celui-ci se trouve dans du béton. En tant qu'entrepreneur spécialisé, il doit pour ce faire prendre toutes les mesures de précaution nécessaire au moyen de sondage. En cas de difficultés à trouver le câble, l'entrepreneur doit d'abord contacter le gestionnaire de réseau de distribution. L'enveloppe en béton ne justifie pas l'endommagement du câble. Si l'entrepreneur avait sondé, il aurait vu avec certitude que la conduite se trouvait dans le béton et aurait pu travailler soigneusement pour mettre le câble à nu sans l'endommager. Le fait qu'il ait travaillé avec un engin mécanique, constitue une faute dans le chef de l'entrepreneur.

stig artikel 192.02 van het Algemeen Reglement op de Elektrische installaties.

2. Verweerster stelt dat haar aange-stelde geen fout heeft begaan omdat de kabel op geringe diepte zou zijn ingegoten in een betonnen funde-ring.

Eiseres stelt dat verweerster nagelaten heeft de kabels te localiseren en gebruikt heeft gemaakt van machines of mechanisch gereedschap in een zone tussen twee verticale vlakken opeen afstand van 50 cm aan wederzijden van de kabel.

3. De beschadigde leiding stond op de liggingsplannen van eiseres afgebeeld (zie stuk 4 eiseres). Verweerster diende deze plannen voorafgaandelijk aan de werken zeker op te vragen en kon dus zeker weten dat er werken in de omgeving van die kabel zouden worden uitgevoerd.

Volgens de minnelijke vaststelling zonder erkennig waren de plannen trouwens aanwezig op de werf op het ogenblik van het schadegeval,

Tevens blijkt uit dit document dat de leiding op een diepte van 60 cm zou hebben gelegen 'in de beton' terwijl er graafwerken werden uitgevoerd tot op een diepte van 1 meter,

4. Verweerster kan bezwaarlijk betwisten dat, ondanks de aanwezigheid van de leiding op de plannen, zij geen peilingen heeft uitgevoerd naar de aanwezigheid van die leidingen.

Zelfs indien deze leiding lag op 60 centimeter en in beton, dan nog ontsloeg dit verweerster niet van haar localisatieverplichting. Als gespecialiseerd aannemer had verweerster de nodige voorzorgmaatregelen moeten nemen en via peilingen de leiding moeten localiseren. Bij moeilijkheden om de leiding te vinden kon verweerster nog steeds eerst eiseres contacteren. Verweerster diende te weten dat zij aan het werken was in de nabijheid van de leiding en had vooraleer met een mechanisch middel werken uit te voeren de leiding eerst moeten localiseren om te vermijden dat er schade zou kunnen worden toegebracht.

Verweerster kan bezwaarlijk verwijzen naar de diepte van de leiding en de inkapseling in beton om aldus te stellen dat zij in haar normale en gerechtvaardigde verwachtingen zou zijn verschalkt.

Indien verweerster had gepeild, dan kon zij zeker weten dat de leiding zich in de beton kon bevinden. Verweerster heeft echter blijkbaar zonder peilingen en vooraleer ook maar te weten waar de leiding lag zomaar de beton mee mechanisch 'bewerkt' waarbij zij kon weten dat de leiding, die op het plan was gemarkeerd, zich in die beton moest bevinden. De beton kon alsdan zeker op een veel zorgvuldige manier zijn aangepakt, stukje per stukje waarbij alsdan de buis zeker zonder schade zou kunnen zijn blootgelegd.

Van enige 'verschalking in haar verwachtingen' in hoofde van verweerster is geen sprake.

Verweerster zelf is verantwoordelijk voor de schade aan de leiding van eiseres.

5. Cijfermatig wordt er geen betwisting gevoerd.

De vordering kan worden toegekend.

6. Verweerster wordt als in het ongelijk gestelde partij veroordeeld tot de kosten van het geding die in haar hoofde niet worden begroot.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

in eerste aanleg en op tegenspraak, als volgt:

Verklaart de vordering van eiseres ontvankelijk en als volgt gegrond.

Veroordeelt verweerster om te betalen aan eiseres de som van **DRIE-DUIZEND ZEVENHONDERD TWEEËNZEVENTIG EURO NEGENENDERTIG EUROCENT** (3.772,39 €), meer de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf zeven oktober tweeduizend en tien (07.10.2010) (datum van feiten) tot drie mei tweeduizend en twaalf (03.05.2012), meer de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet op voormeld bedrag (hoofdsom, meer vergoedende intresten) vanaf drie mei tweeduizend en twaalf (03.05.2012) tot op datum van algehele betaling.

Veroordeelt verweerster tot de kosten van het geding, in hoofde van eiseres als volgt begroot:

- kosten dagvaarding: 253,58 euro
- rechtsplegingvergoeding: 715,00 euro.

totaal: 968,58 euro

Verklaart dit vonnis niet uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel.

Sluit de mogelijkheid van kantonnement niet uit.

VREDEGERECHT TE BERINGEN - 10 MEI 2013

Magistraat: mevr. Huysmans

Advocaat: Mr Vanbaeren loco mr Knaeps

I CVBA T / MN NV

Overeenkomst Assuralia-Synergrid • Bijstandskosten

Convention Assuralia-Synergrid • Frais d'assistance

De bepalingen van de overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID kunnen richtinggevend zijn en een grondslag vormen om de schade op objectieve wijze en in concreto te begroten. Ook de bijstandskosten ten bedrage van 15 % worden aanvaard.

Les dispositions de la convention Assuralia-Synergrid peuvent orienter et former la base d'une évaluation objective et concrète du dommage. Les frais d'assistance d'un montant de 15 % ont dès lors été acceptés.

Gezien de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder Paul EYSKENS te Turnhout de dato achtentwintig augustus tweeduizend en twaalf en de bevestigingen daarin aangehaald.

Gelet op de artikelen 2, 3,4, 30, 34, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935.

Gelet op de conclusies en de stukken door de raadslieden van partijen neergelegd.

Gehoord partijen in hun middelen en verklaringen;

I. FEITEN - VOORWERP VORDERING

Op 5 juli 2011 werden er door de diensten van I. beschadigingen vastgesteld aan bovengrondse kabels en dit te Beringen (Paal), Deurnestraat.

Er werd ter plaatse een proces-verbaal van minnelijke vaststelling zonder erkenning van aansprakelijkheid opgesteld en dit op 5 juli 2011

Het proces-verbaal werd door verweerster mee ondertekend.

De schade werd door de diensten van I. hersteld op 5 juli 2011.

Op 23 januari 2012 werd een herstellfactuur nr. 2012/0061 voor een bedrag van 766,87 euro opgesteld.

Op 12 maart 2012 heeft verweerster de factuur geprotesteerd.

De opmerkingen hebben enkel be-

trekking op de door aanlegster aangerekende bedragen. De aansprakelijkheid wordt door verweerster niet betwist.

Aanlegster heeft op de brief van verweerster gereageerd bij schrijven van 15 maart 2012.

Daar betaling uitbleef ging aanlegster op 28 augustus 2012 tot dagvaarding over. Aanlegster vordert veroordeling van verweerster tot betaling van 766,87 euro meer de vergoedende interesten vanaf 5 juli 2011.

Verweerster heeft in conclusies de vordering betwist.

II. BEOORDELING

2.1. Toelaatbaarheid

Verweerster heeft de toelaatbaarheid van de vordering niet betwist.

Dat wij bovendien, ambtshalve, geen gronden om tot de ontoelaatbaarheid te besluiten kunnen ontwaren;

De eis is dan ook toelaatbaar.

2.2. Ten gronde.

Vooreerst dient vastgesteld dat verweerster de aansprakelijkheid voor de door haar aangerichte schade niet betwist.

Verweerster is het niet eens met de door aanlegster aangerekende kosten voor herstelling. Er dient reeds opgemerkt dat verweerster in conclu-

sies zich herhaaldelijk de vraag stelt waarom aanlegster niet onmiddellijk de schade heeft hersteld doch dat zij eerst een voorlopige herstelling heeft uitgevoerd om nadien de definitieve herstelling door A. te laten uitvoeren. Dat verweerster deze bewering nooit in briefwisseling heeft voorgebracht.

Dat uit geen enkel objectief element blijkt dat de herstelling niet onmiddellijk (op 5 juli 2011) en definitief is hersteld.

Door aanlegster wordt de schade als volgt begroot en gefactureerd:

- materiaal: 279,41 euro
- uurloon: 238,21 euro
- vervoer: 18,24 euro
- tussenkomst derden (A.): 130,98 euro
- bijstandskosten: 100,03 euro

Bij de begroting van de schadeposten heeft aanlegster zich gebaseerd op de Conventie BVVO-CETS (nu Assuralia-Synergrid).

Verweerster werpt op dat deze conventie niet aan haar tegenstelbaar is daar zij noch haar verzekeraar tot deze conventie is toetreden.

Het is inderdaad niet bewezen dat verweerster (desgevallend via haar verzekeraar) is toetreden tot voormelde conventie.

De door verweerster veroorzaakte schade diende zonder twijfel te worden hersteld, welke herstellingen ook door toedoen van aanlegster werden uitgevoerd.

Verweerster is aansprakelijk voor de schade welke door haar fout is veroorzaakt.

Bij de schaderaming werd inderdaad herhaaldelijk in rechtspraak en rechtsleer aangenomen dat bij de schade begroting de bepalingen van voormelde conventie richtinggevend kunnen zijn en een grondslag kunnen vormen om de schade op objectieve wijze en in concreto te begroten.

- Materialen: 279,41 euro Gerechtskosten

De materialen worden door aanlegster gedetailleerd beschreven.

Verweerster heeft op geen enkel ogenblik de schaderaming betreffende de aangerekende materialen betwist.

- Uurloon: 3,7 x 64,38: 238,21 euro

Uit de protestbrief en conclusies blijkt niet dat verweerster het aantal aangerekende uren betwist doch wel het aangerekende uurloon. Aanlegster vordert een bedrag van 64,38 euro per uur. Het aantal werkuren is niet overdreven en blijkt uit de werkfiche, welke verweerster blijkbaar niet betwist.

Verweerster eist de overlegging van de loonbrieven van de werknemers van aanlegster. Zij voert verder aan dat voor het uitvoeren van dergelijke werken de uurlonen 50 % lager zouden zijn.

Verweerster uit in conclusies diverse bemerkingen doch maakt deze op geen enkele objectieve wijze aanneembaar.

De door aanlegster aangerekende uurtarieven zijn redelijk en billijk. Verweerster toont op geen enkele wijze het tegendeel aan.

- Vervoerkosten

Aanlegster rekent vervoerkosten vanaf de voorgaande werf (16 km) aan.

De opmerkingen welke verweerster formuleert zijn in haar eigen nadeel. Immers indien aanlegster vanuit haar zetel zou vertrekken zou de afstand 25 km bedragen.

Verweerster is in haar bemerkingen dan ook niet te volgen.

- Tussenkost derden

De herstellingen werden door aanlegster met tussenkomst van A; (aannemer) uitgevoerd. De bemerking van verweerster nl. dat de herstelling eerst voorlopig zou zijn gedaan wordt door de overgelegde stukken tegengesproken.

De aangerekende kosten zijn redelijk en niet overdreven. Verweerster geeft trouwens niet aan wat zij precies betwist.

- Bijstandskosten: 15 %

Wat betreft de aanrekening van deze post en verwijzing naar de Conventie BVVO dient verwezen naar het bovenstaande.

Door het schadegeval heeft aanlegster ongetwijfeld extra inspanningen en kosten dienen te maken welke wel duidelijk in causaal verband zijn met de door verweerster aangerichte schade.

Aanlegster heeft immers vaststellingen dienen te doen en de uitvoering der dringende herstellingen dienen te organiseren en coördineren. Aanlegster heeft een dossier dienen te openen en diverse administratiekosten dienen te dragen. Immers, indien verweerster geen schade had aangebracht, had aanlegster geen enkele tussenkomst wat betreft herstellingen dienen te leveren.

Deze kosten, in oorzakelijk verband met het ongeval, dienen ex aequo et bono geraamd op 75,00 euro.

- Interesten

Er is geen enkele reden om af te wijken van het beginsel dat de vergoedende interesten, te rekenen vanaf de datum van het schadegeval, worden gelijkgesteld aan de wettelijke interest.

- Uitvoerbaarheid bij voorraad

Het vonnis, gewezen in laatste aanleg, dient uitvoerbaar bij voorraad te worden verklaard.

Verweerster heeft overigens nagelaten om enige betaling, zelfs niet van een onbetwist gedeelte, uit te voeren.

Verweerster blijft derhalve verschuldigd:

- materiaal: 279,41 euro
- uurloon: 238,21 euro
- vervoer: 18,24 euro
- tussenkomst derden (A.): 130,98 euro
- bijstandskosten: 5,00 euro

OM DEZE REDENEN,

WIJ VREDERECHTER,

vonnissend op tegenspraak,

Alle tegenstrijdige conclusies verwerpend als zijnde ongegrond;

Verklaren de vordering toelaatbaar en deels als volgt gegrond;

Veroordelen verweerster om aan aanlegster te betalen de som van **ZEVENHONDERD EENENVEERTIG EURO EN VIERENTACHTIG EUROCENT** (741,84 EUR), meer de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 5 juli 2011 tot op datum der dagvaarding, 28 augustus 2012 en van dan af met de gerechtelijke interesten aan de wettelijke interestvoet.

Veroordelen de verwerende partij bovendien tot de kosten van het geding, deze laatste tot heden vereffend op:

- kosten van dagvaarding en rolzetting: 142,51 euro
- basisbedrag rechtsplegingsvergoeding: 440,00 euro.

Verklaren het vonnis uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van het recht tot kantonnement.

VREDEGERECHT TE BERINGEN - 28 JUNI 2013

Magistraat: dbr. Verlooy

Advocaat: mr. Vanbaeren loco mr Knaeps

I CVBA T / MN NV

Maatregelen te nemen vóór sloopwerken • Overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID • Bijstandskosten • Planaanvraag

Mesures à prendre avant la démolition • la covention ASSURALIA-SYNERGRID • Frais d'assistance • demande des plans

Wanneer bij sloopwerken de elektriciteitsaansluiting wordt beschadigd en de elektriciteitskast en -meter zijn verdwenen, dan is de daartoe aangestelde aannemer aansprakelijk. Het afsluiten van de elektriciteit, vóór de sloopwerken, staat niet gelijk met het verwijderen van de nutsleidingen. De loutere bewering van de bouwbeer dat alle nutsleidingen op die plaats verwijderd waren, ontslaan de aannemer niet van zijn verplichting om de liggingsplannen op te vragen, de eigenaar van de kabels te raadplegen en de kabels te lokaliseren.

Hoewel de verwerende partij niet is toegetreden tot de overeenkomst ASSURALIA-SYNERGRID, dient men toch te aanvaarden dat een schadebegroting overeenkomstig deze overeenkomst realistisch, objectief, billijk en deskundig is.

Lorsqu'au cours de travaux de démolition, le raccordement électrique est endommagé et le coffret et le compteur électrique ont disparu, l'entrepreneur désigné est responsable. La coupure de l'électricité, effectuée avant les travaux de démolition n'équivaut pas à l'enlèvement du câble d'utilité publique. La simple affirmation du maître d'ouvrage que toutes les installations d'utilité publique qui se trouvaient sur place avaient été détruites n'exempte pas l'entrepreneur de son obligation de demander les plans, de s'informer auprès du propriétaire des câbles et de localiser les câbles.

Même si le défendeur n'a pas ratifié la convention Assuralia-Synergrid, on peut accepter que la convention d'évaluation du dommage est une convention réaliste, objective et équitable.

Gelet op de inleidende dagvaarding van 10 mei 2012, betekend door het ambt van gerechtsdeurwaarder Paul VAN ELST met standplaats te Neerpelt, er kantoorhoudende Koning Albertlaan 51 - bus 11.

Gelet op de dagvaarding in gedwongen tussenkomst en vrijwaring van 11 september 2012, betekend door het ambt van plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder Daniel PALET, handelende in vervanging van gerechtsdeurwaarder Bart HEINES met standplaats te Hasselt, er kantoorhoudende Oude Luikerbaan 138.

Gelet op de conclusie voor verwerende partij.

Gelet op de beschikking dagbepaling van 26 oktober 2012 overeenkomstig art. 747, § 1, derde lid Ger.W.

Gelet op de conclusie voor verwerende partij.

Gelet op de conclusie voor verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring.

Gelet op de conclusie voor eisende partij.

Gelet op de syntheseconclusie voor verwerende partij.

Gelet op de syntheseconclusie voor verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring.

Gelet op de syntheseconclusie voor eisende partij.

Gelet op de geïnventariseerde bundel van eisende partij (12 stukken).

Gelet op de geïnventariseerde bundel van verwerende partij (3 stukken).

Gelet op de geïnventariseerde bundel van verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring (4 stukken).

Gelet op de artikelen 2, 3, 4, 30, 37,41 en 43 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

De raadslieden van partijen worden ter zitting van 3 mei 2013 in hun middelen en verklaringen in de Nederlandse taal gehoord, waarna de debatten worden gesloten en de zaak in beraad wordt genomen.

1. De feiten

Op 11 augustus 2009 worden door verwerende partij sloopwerken uitgevoerd te 3970 Leopoldsborg, Generaal De Krahestraat 34. Hierbij wordt de elektriciteitsaansluiting van 4 x 10 ampère beschadigd. Eisende partij stelt vast dat ook zowel de elektriciteitsmeter als de elektriciteitskast, allebei haar eigendom, verdwenen zijn.

De sloopwerken worden uitgevoerd in onderaanneming van de bvba M. B., niet in huidige procedure betrokken, welke handelt in opdracht van verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring, bouwheer en promotor van de werken.

Voor haar schade maakt eisende partij factuur nr. SC 2009/1361 van 8 oktober 2009 ten bedrage van 1 299,37 euro aan verwerende partij en aan verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring over.

2. De vorderingen

De vordering van eisende partij strekt ertoe verwerende partij te horen veroordelen tot betaling van 1 299,37 euro meer de vergoedende interesten vanaf 11 augustus 2009 tot de datum van dagvaarding en van dan af de gerechtelijke interesten tot datum van algehele betaling.

Eisende partij vraagt tevens verwerende partij tot de kosten van het geding te veroordelen en het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren niettegenstaande alle verhaalmiddelen, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

De vordering in tussenkomst en vrijwaring strekt ertoe verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring te horen veroordelen verwerende partij te vrijwaren voor de tegen verwerende partij gestelde vordering in hoofdsom, interesten en toebehoren, en haar te horen veroordelen tot terugbetaling aan verwerende partij van alle bedragen, zo in hoofdsom, interesten als kosten, waartoe verwerende partij opzichtens eisende partij zou worden veroordeeld.

Verder vraagt verwerende partij de bvba P. B. tot alle kosten van het geding te veroordelen en het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren niettegenstaande elk verhaal en zonder borgstelling noch aanbod van kantonnement.

3. Beoordeling

Onze bevoegdheid noch de ontvankelijkheid van de hoofdvordering en van de vordering in gedwongen tussenkomst en vrijwaren worden betwist.

3.A. De hoofdvordering

Verwerende partij betwist niet een kabel van eisende partij te hebben geraakt, doch is van oordeel dat zij geen enkele verantwoordelijkheid draagt omdat zij door de opdrachtgever in kennis was gesteld dat alle nutsleidingen op het terrein waren verwijderd. Zij verwijst daarvoor naar het verslag van 12 augustus 2009 van de veiligheidscoördinator van de werf.

Verwerende partij interpreteert het verslag wel erg ruim. Er staat letterlijk te lezen Tijdens de afbraakwerken was er nog een leiding onder spanning, nochtans had de bouwheer alle papieren waaruit blijkt dat de elektriciteit was afgesloten. (...)

Het afsluiten van de elektriciteit staat niet gelijk met het verwijderen van de nutsleidingen.

De bewering dat de bouwheer/opdrachtgever heeft gezegd dat alle nutsleidingen op het terrein waren verwijderd wordt door niets bewezen.

Dat een aannemer die graafwerken uitvoert, gehouden is om:

1. de liggingsplannen op te vragen
2. de eigenaar van de kabels te raadplegen alvorens grondwerken uit te voeren
3. de kabels voorafgaandelijk te lokaliseren kan niet ernstig betwist worden.

Verwerende partij is aansprakelijk voor de door haar veroorzaakte schade.

Verwerende partij betwist de omvang van de schade, omdat de aangerekende herstelkosten eenzijdig zijn opge maakt en geen duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen de kosten voor het herstel van de kabel en de kosten voor de elektriciteitskast en -meter.

Hoewel verwerende partij niet is toegetreden tot de BVVO-conventie (nu Assuralia-Synergrid), dient men toch te aanvaarden dat een schade begroting overeenkomstig deze conventie realistisch, objectief, billijk en deskundig is. Zulks wordt bevestigd door zeer talrijke rechtspraak, door eisende partij overvloedig geciteerd in haar syntheseconclusie.

Er worden geen kosten aangerekend betreffende het ontbreken van de elektriciteitskast en -meter. Zulks blijkt duidelijk uit hogervermelde factuur van eisende partij.

Tenslotte worden de door eisende partij aangerekende bijstandskosten betwist. Ter verantwoording van deze kosten verwijst eisende partij naar het feit dat zij moet voorzien in een organisatie en administratie die 24uur/24uur paraat staat om van zodra zich een storing of schadegeval voordoet, onmiddellijk van start te kunnen gaan, gaande van het lokaliseren van de storingen, het verwittigen van de buurtbewoners of buurtbedrijven, het opmaken van tegensprekelijke vaststellingen, het invullen van allerlei documenten, het afleggen van verklaringen aan de politie, het aanleggen van een technisch dossier, het controleren van de wederrindienststelling, het aanleggen van een dossier op de juridische dienst, het bestuderen van inkomende documenten, de briefwisseling, het opvolgen van het dossier, het inschakelen van de diensten van het magazijn, het bijhouden én aanvullen van de stock waarmee de herstellingen moeten gebeuren, de opvolging van de werken en boekhoudkosten enz.

Het is duidelijk dat niet steeds al deze posten voorkomen, maar dat neemt niet weg dat er toch heel wat administratie, opvolging, het aanleggen van een dossier e.d.m. naar aanleiding van het schadegeval nodig waren. Het in rekening gebrachte bedrag van 169,48 euro is absoluut niet overdreven en waarschijnlijk zelfs onvoldoende als men in detail zou gaan uitrekenen hoeveel manuren aan dit dossier door eisende partij dienden gepresteerd.

De vordering van eisende partij is integraal gegrond.

3.B. De vordering in vrijwaring

Hoger werd al aangehaald dat het niet bewezen, laat staan aangetoond is dat verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring heeft gezegd dat alle nutsleidingen op het terrein reeds waren verwijderd.

En zelfs als verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring zulks wel zou hebben gezegd, dan mag een voorzichtig en vooruitziend aannemer nog niet blindelings aannemen wat de bouwheer ter zake zegt. Dan nog is hij gehouden om navraag te doen bij de eigenaar van de nutsleidingen, in casu eisende partij, en pas als deze de verwijdering van de kabels bevestigt, dient de aannemer van grond- of graafwerken niet meer het nodige te doen om de kabels te lokaliseren.

De vordering tot vrijwaring is niet gegrond.

OM DEZE REDENEN,

Wij, toegevoegde vrederechter van het kanton Beringen,

Rechtdoende op tegenspraak en in eerste aanleg,

Verklaren de hoofdvordering en de vordering in vrijwaring ontvankelijk, doch alleen de hoofdvordering gegrond.

Veroordelen verwerende partij tot betaling aan eisende partij van de som van **duizend tweehonderd negennegentig euro zevenendertig cent** (1.299,37 euro) meer de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 11 augustus 2009 tot 9 mei 2012 en de gerechtelijke interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 10 mei 2012 tot de dag van betaling.

Veroordelen verwerende partij tot de kosten van de hoofd vordering en begroten deze in hoofde van eisende partij op 177,84 euro dagvaarding en rolstelling en 440,00 euro rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van verwerende partij op 440,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordelen eisende partij in tussenkomst en vrijwaring tot de kosten van de procedure in tussenkomst en vrijwaring en begroten deze in haren hoofde op 153,87 euro dagvaarding en 440,00 euro rechtsplegingsvergoeding en in hoofde van verwerende partij in tussenkomst en vrijwaring op 440,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaren huidig vonnis uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande alle verhaal, zonder borgstelling en met uitsluiting van kantonnement.

VREDEGERECHT TE MENEN - 24 JULI 2013

Magistraat: mevr. C. Delesie

Advocaat: mr. Van Dorpe

G T / AV

Gebrek van de zaak • Val van een boom • Verantwoordelijkheid van de bewaarder(van de zaak)

Het bovengronds net wordt beschadigd door twee omgevallen populieren. De schadelijder moet niet bewijzen dat de bewaarder van de boom een fout heeft begaan en de bewaarder kan zijn aansprakelijkheid dus niet ontkomen door een foutloos gedrag aan te tonen. Een zaak wordt als gebrekkig beschouwd als het een abnormaal kenmerk of een abnormaal karakter vertoont. Bovendien moet het gebrek aan een zaak niet steeds rechtstreeks worden aangetoond, vandaar dat de rechtspraak het onrechtstreekse of negatief bewijs aanvaardt m.a.w. als andere mogelijke oorzaken van de schade worden uitgesloten. Het argument van de felle wind als overmacht kan niet worden weerhouden, nu windstoten van rond de 90 km/u niet als buitengewone storm worden erkend.

Vice de la chose • Chute d'arbre • Responsabilité du gardien

Le réseau aérien a été endommagé par la chute de deux peupliers. La victime du dommage ne doit pas prouver que le gardien de l'arbre a commis une faute et le gardien ne peut donc pas s'exonérer de sa faute, en démontrant un comportement non fautif. Une chose est considérée comme viciée lorsque qu'elle montre une caractéristique ou un caractère anormal. De plus, le défaut de la chose ne doit pas être démontré de façon directe, si bien que le jugement accepte la preuve indirecte ou par défaut, en l'occurrence l'absence de toute autre cause. L'argument mentionnant d'importantes rafales de vent ne peut être retenu puisque des rafales de l'ordre de 90 km/h ne sont pas reconnus comme une tempête extraordinaire.

De inleidende dagvaarding werd betekend op 6 december 2012 door gerechtsdeurwaarder Michel INDEKEU, met standplaats te Menen.

Er werd toepassing gemaakt van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken. hetzij het Nederlands voor het kanton Menen.

Gehoord partijen in hun middelen en besluiten.

VOORWERP VAN HET GESCHIL

In de inleidende dagvaarding vordert eisende partij de veroordeling van verwerende partij tot betaling van 1 485,23 €, meer de vergoedende rente vanaf 7 december 2007 tot de datum van dagvaarding, en vanaf dan de rente aan de wettelijke rentevoet op alle schade in hoofdsom en rente tot datum van effectieve betaling.

In de conclusie neergelegd op 18 februari 2013 vervolledigt eisende partij

haar vordering door te verduidelijken dat de gevorderde intresten tot de dagvaarding 354,98 € bedragen.

FEITEN RELAAS

Verwerende partij is eigenaar van een weide te Menen, Schonekeerstraat 111. Deze weide is omzoomd door een rij populieren. Op 7 december 2007 waaiden twee van de populieren om, en raakten een bovengrondse elektrische kabel, eigendom van eisende partij.

BEKNOPTE WEERGAVE VAN DE STANDPUN TEN VAN PARTIJEN

Eisende partij baseert haar vordering vooreerst op de foutloze aansprakelijkheid van de bewaarder van de gebrekkige zaken (art. 1384, 10 B.W.). Volgens eisende partij betekent het feit dat een boom omvalt of omwaait, bij uitsluiting van andere oorzaken aantonen dat deze boom behept was met een gebrek, die van die aard is

schade te veroorzaken aan derden die zelf geen abnormaal gedrag tonen. Eisende partij verwijst naar een gelijkaardige zaak beslist door het vrederecht van Tielt «Vred. Tielt. 16 november 2011, G.G. t/ C.)

Eisende partij baseert zich eveneens op bovenmatige burenhinder (art. 544 B.W.) De bomen hebben duidelijk bovenmatige hinder veroorzaakt aan het naburige onroerend goed dat het distributienet met zijn aftakkingen is.

Verwerende partij meent dat hem geen fout kan worden verweten. Het is bovendien ook niet bewezen dat de bomen een gebrek vertoonden.

Volgens verwerende partij kan geen toepassing worden gemaakt van art. 544 B.W. omdat een elektriciteitspaal niet als een aanpalend erf kan worden beschouwd.

Minstens meent verwerende partij dat rekening moet worden gehouden met overmacht. Er werden die dag rukwinden gesignaleerd van meer dan 90 km per uur.

Uiterst ondergeschikt laat verwerende partij weten dat de gevorderde som van 1 485,23 € niet wordt betwist.

BEOORDELING

1. Toepassing art. 1384, 1 lid B.W.

Er bestaat geen discussie over het feit dat verweerder bewaarder is van de omgewaaide populieren.

Er wordt unaniem aanvaard dat de schadelijder geen fout van de bewaarder van de gebrekkige zaak moet bewijzen en dat de bewaarder ook niet aan zijn aansprakelijkheid kan ontkomen door zijn foutloos gedrag aan te tonen. (Th. VANSWEEVELDT en B. WEYTS, Handboek buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht, Intersentia 2009, p.496)

Algemeen wordt een zaak als gebrekkig beschouwd als het een abnormaal kenmerk of een abnormaal karakter vertoont. Het Hof van Cassatie besliste dat: *'het abnormaal karakter van een zaak kan slechts worden beoordeeld door een vergelijking te maken met zaken van dezelfde soort en van hetzelfde type op het ogenblik van de feiten, dit in het licht van de mogelijkheid om in bepaalde omstandigheden schade te berokkenen.'* (Cass. 25 april 2005, Arr. Cass. 2005,928)

Het gebrek aan de zaak kan niet steeds rechtstreeks worden aangevoerd, vandaar dat de rechtspraak het onrechtstreeks of negatief bewijs aanvaardt

M.a.w. andere mogelijke oorzaken van de schade worden uitgesloten (fout van een derde, overmacht.. ..) (Th. VANSWEEVELDT en B. WEYTS, Handboek buitencontractueel aansprakelijkheidsrecht, Intersentia 2009, p.465)

Verwerende partij roept de felle wind in als overmacht en verwijst hiervoor naar een attest afgeleverd door het KMI waarin wordt vermeld dat er op 7 december 2007 in de streek van Lauwe maximale windstoten snelheden waren rond 27 m/s .

De rechtbank meent echter dat dit niet als overmacht kan worden weerhouden nu dit weerfenomeen niet als een buitengewone storm werd erkend.

Uit het voorgaande volgt dat verwerende partij moet instaan voor de vergoeding van de schade.

2. Omvang van de schadevergoeding

Het gevorderde bedrag wordt op zich niet betwist en wordt door de rechtbank toegekend.

3. Gerechtskosten en rechtsplegingsvergoeding

Verwerende partij wordt in het ongelijk gesteld en wordt veroordeeld tot betaling van de gerechtskosten (171,19 €) en de rechtsplegingsvergoeding

OM DEZE REDENEN,

DE VREDERECHTER,

Beslissende op tegenspraak,

Verklaart de vordering ontvankelijk en gegrond:

Veroordeelt verwerende partij tot betaling van 1 485,23 €, meer de vergoedende intresten aan de wettelijke rentevoet vanaf 7 december 2007 tot de datum van dagvaarding, en vanaf dan de gerechtelijke rente aan de wettelijke rentevoet op alle schade in hoofdsom tot datum van effectieve betaling.

Veroordeelt verwerende partij eveneens tot de gerechtskosten (171,19 €) en de rechtsplegingsvergoeding (440 €).

Rechtspraak

Jurisprudence

Marktscenario's
Scénarios de marché

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE KORTRIJK - 29 JANUARI 2009

Magistraat: Brusselmans

Advocaat: mr. Govaert

G CVBA T / RSV VZW

Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest • Drop (huishoudelijk) • Schorsing • Budgetmeter: plaatsing • Toegang tot de meters • Weigering • Heraansluiting

Paiement de la consommation • Région flamande • Drop (résidentiel) • Suspension • Compteur à budget : installation • Accès aux compteurs • Refus • Rebranchement

Een huishoudelijke netgebruiker die gedropt werd door een commerciële leverancier en vervolgens ook de facturen van de sociale leverancier niet betaalt, mag door deze laatste worden afgesloten wanneer hij de plaatsing van een budgetmeter weigert.

Ook voor heraansluiting - bij aanbod tot consignatie van het verschuldigde bedrag - mag de distributienetbeheerder, optredend als sociale leverancier, eisen dat een budgetmeter wordt geplaatst.

De netgebruiker die daarvoor de toegang weigert, wordt op basis daarvan ook afgewezen in zijn eis tot heraansluiting.

Un utilisateur du réseau résidentiel qui a été droppé par un fournisseur commercial et qui ne paie pas ses factures au fournisseur social par la suite, peut être coupé par ce dernier quand il refuse le placement d'un compteur à budget.

Le gestionnaire de réseau de distribution, agissant comme fournisseur social, peut exiger qu'un compteur à budget soit placé pour un nouveau raccordement, par offre de consignation du montant dû.

La demande d'un rebranchement de l'utilisateur du réseau qui, en échange, refuse de donner accès, est également rejetée sur cette base.

‘...

Gelet op de inleidende dagvaarding betekend op 01/12/2008 aan eerste gedaagde door Herman VAN VALCKENBORGH, gerechtsdeurwaarder te Kortrijk en op 01/12/2008 aan tweede gedaagde door Pascal LOMBARDI, plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder van Jacques MATTHYS, gerechtsdeurwaarder te De Pinte.

De partijen werden in openbare terechtzitting gehoord in hun middelen en conclusies, en de stukken werden ingezien.

Relevante feitelijke gegevens en vorderingen.

Tot eind 2006 was de heer F.B. klant en afnemer van elektriciteit bij de NV E.. Een jarenlang aanslepend geschil betreffende de facturatie leidde ertoe dat de NV E. het contract met eiser

heeft opgezegd en op 09/11/2006 een slotfactuur heeft opgesteld.

Sinds november 2006 wordt de elektriciteit door de netbeheerder G. aan eiser geleverd, in het kader van de openbare dienstverplichting, daar de heer F.B. geen contract afsloot bij een andere stroomleverancier van de vrije markt.

Eiser beschouwt zichzelf echter niet als een sociale klant die omwille van geldgebrek op de netbeheerder is aangewezen voor het verkrijgen van een gewaarborgde minimumhoeveelheid elektriciteit. Het is, volgens eiser, ingevolge een principiële betwisting van de facturatie en niet ingevolge wanbetaling dat zijn contract met NV E. werd opgezegd. Om deze redenen heeft de heer F.B. steeds geweigerd om in te gaan op het verzoek van G. om een budgetmeter te plaatsen.

Omwille van deze halstarrige weigering om een budgetmeter te plaatsen alsook omwille van de inmiddels opgelopen betalingsachterstand hebben verweersters op 18/11/2008 de elektriciteitstoevoer ondergronds ter hoogte van de woning van eiser afgesloten.

Toen eiser op 18/11/2008 terugkeerde vanuit het ziekenhuis naar zijn woning, heeft hij deze afsluiting ter hoogte van zijn woning moeten vaststellen. Via zijn raadsman heeft eiser bij brief dd. 20/11/2008 erop aangedrongen om de elektriciteitstoevoer opnieuw aan te sluiten.

Eiser deed het voorstel om het openstaande betwiste facturatiebedrag te consigneren bij de Deposito- en Consignatiekas en een gerechtelijke procedure in te leiden bij proces-verbaal van vrijwillig verschijning, mits eer-

ste verweerster tegen uiterlijk 24 november 2008 instond voor de heraan-sluiting van zijn elektriciteitstoevoer op zijn adres.

Op 21/11/2008 bood tweede verweerster zich vruchteloos aan aan de woning van eiser om de elektriciteit terug aan te sluiten en een budgetteller te plaatsen. Een uitnodiging werd op het adres van eiser nagelaten om zo snel mogelijk contact op te nemen met de diensten van tweede verweerster teneinde deze werken uit te voeren.

Via de dagvaarding betekend op 01/12/2008 vordert eiser thans

- dat gedaagden veroordeeld zouden worden om de elektriciteitstoevoer op het leveringsadres te [...] binnen de 24 uren na de tussen te komen beschikking op eigen kosten opnieuw aan te sluiten, op straffe van een dwangsom van 1 000,00 euro per dag vertraging.
- dat gedaagden veroordeeld worden tot de kosten van het geding, met inbegrip van de kosten van de akte en de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1 200,00 euro.

Beoordeling.

1.

Eiser vermeldt in zijn dagvaarding dat de vordering hoogdringend is, derwijze dat Wij bevoegd zijn om van de vordering kennis te nemen.

2.

De vordering vertoont een urgent karakter nu eiser in de winterperiode de elektriciteitstoevoer moet ontberen en hierdoor ernstig nadeel lijdt.

3.

De vraag die beantwoord dient te worden is te weten of verweersters zich schuldig maken aan rechtsmisbruik door te weigeren eiser opnieuw aan te sluiten op het elektriciteitsnet gelet op zijn aanbod om de betwiste factuurschuld te consigneren en de betwisting inzake de factuurschuld in te leiden voor de vrederechter van het kanton MERELBEKE.

4.

Na kennisname van de stukkenbun-dels van partijen en meer in het bijzonder van stuk 4 van eiser, moet de rechtbank vaststellen dat tweede verweerster, in reactie op de brief van de raadsman van eiser dd. 20/11/2008, zich op 21/11/2008 van 9.20 uur tot 10.30 uur onmiddellijk heeft aangeboden aan de woning van eiser om de elektriciteit terug aan te sluiten en een budgetmeter te plaatsen. Er werd een bericht in de bus nagelaten waarin eiser werd gevraagd zo snel mogelijk contact op te nemen met tweede verweerster teneinde deze werken te laten uitvoeren.

Wanneer bij de behandeling van het dossier op de openbare terechtzitting dd. 18/12/2008 de elektriciteit nog niet was aangesloten, dan kan dit uitsluitend het gevolg zijn van het feit dat eiser niet is ingegaan op deze uitnodiging vanwege verweersters.

Het plaatsen van een budgetmeter is de enige voorwaarde die verweersters vooropgesteld hebben aan het wederaansluiten op het elektriciteitsnet.

Verweersters zijn volkomen gerechtigd deze voorwaarde te stellen gelet op hun wettelijke verplichting tot het plaatsen van een dergelijke budgetmeter krachtens art 8 §2 van het Besluit Vlaamse Regering dd. 3110112003 met betrekking tot de sociale openbare dienstverplichtingen in de vrijgemaakte elektriciteitsmarkt. Dit besluit voorziet tevens in de mogelijkheid voor de netbeheerder om de huishoudelijke afnemer van het elektriciteitsnet af te sluiten bij klaarblijkelijke onwil van de huishoudelijke afnemer, als de netbeheerder geen normale toegang heeft tot de woning of de budgetmeter en na een overeenkomstig gemotiveerd advies van de lokale adviescommissie. (artikel 19) De heraan-sluiting kan door de abonnee gevraagd worden bij de netbeheerder en vervolgens bij de Lokale Adviescommissie wanneer hij van oordeel is dat er geen sprake meer kan zijn van klaarblijkelijke onwil. (zie afdeling III van hoofdstuk

III van het Besluit van de Vlaamse Regering dd. 16/09/1997 betreffende de samenstelling en de werking van de lokale adviescommissie omtrent de minimale levering van elektriciteit, gas en water).

De halstarrige weigering van eiser om een budgetmeter te laten plaatsen is, naar het oordeel van de rechtbank, de enige reden waarom eiser nog niet werd heraan-gesloten op het elektriciteitsnet. Verweersters zijn evenwel volkomen gerechtigd, gelet op de geldende regelgeving, om deze voorwaarde in te lassen zodat eiser het uitsluitend aan zichzelf te wijten heeft dat hij zich in deze penibele situatie bevindt.

Enig rechtsmisbruik in hoofde van verweersters komt niet bewezen voor.

De overige argumentatie alsook de beoordeling van de rechtmatigheid van de afsluiting dd. 18/11/2008 raakt de grond van de zaak en is, in het bestek van het kort geding, niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN,

Wij dienstdoende Voorzitter voor de Rechtbank van eerste aanleg van het arrondissement Kortrijk, zetelend in kort geding,

Wijzende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen 2, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Verklaren de vordering ontvankelijk doch wijzen ze af als ongegrond.

Veroordelen eiser tot de kosten van het geding, langs de zijde van verweersters begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 1 200,00 euro.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT - 19 MAART 2009

17de Kamer

*Magistraat: dbr. Van Maele
Advocaten: mrs. Viaene en Poppe*

AL T / I OV

Verkeerde facturering • Defecte meetinstallatie • Rechtzetting • Bewijs • Betaling van het gebruik • Vlaams Gewest

Facturation erronée • Compteur défectueux • Rectification • Preuve • Paiement de la consommation • Région flamande

Wanneer uit een ijkingsverslag blijkt dat de elektriciteitsmeter defect was en dit resulteerde in een meting die 56 % hoger lag dan in realiteit, is hiermee wel aangetoond dat het verbruik moet worden herrekend.

Bij gebrek aan bewijs omtrent het bestaan van het defect in de tijdsperiode daterend van voor de rechtzettingperiode die werd toegekend door de leverancier (tot aan de vrijmaking van de energiemarkt), wordt de vordering van de netgebruiker tegenover de netbeheerder om terugbetaling te voorzien van hetgeen teveel zou betaald geweest zijn vóór de vrijmaking van de energiemarkt afgewezen als ongegrond.

Le fait qu'il ressort du rapport d'étalonnage que le compteur électrique était défectueux et que cela a engendré un comptage qui est 56 % plus élevé que la réalité démontre bien que la consommation doit être réévaluée.

En l'absence de preuve quant à l'existence de la défectuosité à un moment antérieur à la période de rectification accordée par le fournisseur (jusqu'à la libéralisation du marché de l'énergie), la demande de l'utilisateur du réseau vis à vis du gestionnaire de réseau pour le remboursement du trop perçu avant la libéralisation du marché de l'énergie n'est pas fondée.

...

I. Rechtspleging

De zaak werd ingeleid bij dagvaarding, die regelmatig werd betekend op 20 augustus 2007.

Bij tussenvonnissen d.d. 5 juni 2008 heropende de rechtbank de debatten teneinde het geldend reglement vóór 1 juli 2003 voor te leggen en de verweerster te laten verduidelijken waarom zij in haar brief d.d. 27 december 2006 de eiser naar Ea.E. en niet naar de verweerster verwees.

De eiser diende te verduidelijken welke betwisting nog bestaat omtrent het door de N.V. E. CUSTOMER SOLUTIONS uitbetaalde bedrag (intrest) en in hoeverre zij dit vordert van de verweerster.

De partijen werden gehoord op de openbare terechtzitting van 19 februari 2009.

Kennis werd genomen van het dossier van de rechtspleging en van de door de partijen neergelegde bundels.

II. De feiten

De eiser stelt dat ten gevolge van een defecte teller voor meting van het elektriciteitsverbruik jarenlang door de verweerster teveel werd aangerekend op het adres Vijfwindgatenstraat 19 te Gent.

Bij brief d.d. 21 juni 2006 stelde de eiser de verweerster ervan in kennis dat de elektriciteitsteller een abnormaal hoog verbruik aanduidde. Hij verzocht de verweerster de nodige metingen te doen teneinde vast te stellen dat de teller van E. defect is en indien mogelijk sinds wanneer (stuk 1 b van de eiser).

De verweerster bezorgde de eiser bij brief d.d. 24 november 2006 het verslag van de ijking, die op 11 augustus 2006 uitgevoerd werd. De verweerster deelde mee dat de verrekening van het teveel aangerekende verbruik gebeurt door de leverancier (stuk 1 a van de eiser).

Uit het ijkingsverslag blijkt dat de elektriciteitsteller 56 % teveel aangaf (stuk 1 a van de eiser).

Het teveel betaalde verbruik vanaf 1 juli 2003 (vrijmaking van de energiemarkt) werd – volgens de eiser – ten dele terugbetaald door de N.V. E. CUSTOMER SOLUTIONS. Een bedrag van 1 591,41 € aan intresten werd volgens de eiser nog niet betaald (stuk 5 van de eiser).

De eiser berekende het teveel betaalde sedert november 1985 (intrest inclusief) op 10 566,88 €, bedrag dat hij thans terugvordert van de verweerster (stuk 3 van de eiser).

Bij brief d.d. 27 december 2006 liet E. aan de eiser weten dat hij zich tot Ea. dient te wenden indien hij een herziening wenst voor de periode vóór 1 juli 2003 (stuk 2 van de eiser).

Bij brief d.d. 2 februari 2007 stelde de raadsman van de eiser de verweerster in gebreke (stuk 4 van de eiser).

Op 20 augustus 2007 ging de eiser over tot dagvaarding van de verweerster voor deze rechtbank.

Bij aangetekende brief d.d. 1 april 2008 reageerde de raadsman van de eiser op een aangetekende brief d.d. 24 maart 2008 van E., waarbij de eiser zich op schuldvergelijking beroept (stuk 6 van de eiser).

Na het tussenvonnissen d.d. 5 juni 2008 van deze rechtbank verwijst de raadsman van de eiser in zijn aangetekende brief d.d. 27 oktober 2008 aan E. naar de hangende procedure tegen de verweerster en stelt E. voor vrijwillig in deze procedure tussen te komen (stuk 7 van de eiser).

III. Vordering

De eiser vordert, in een voorlopig uitvoerbaar vonnis, de verweerster te veroordelen tot een bedrag van 10 566,88 €, meer de intresten aan de gerechtelijke intrestvoet tot de volledige betaling.

Tevens vordert de eiser de verweerster te veroordelen tot het bedrag aan intresten op het door E. terugbetaald bedrag ten belope van 1 591,41 €.

De verweerster vraagt de vordering van de eiser onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren. Ondergeschiedt vraagt de verweerster de vordering van de eisers gedeeltelijk onontvankelijk / ongegrond te verklaren.

IV. Beoordeling

Ontvankelijkheid van de vordering

De verweerster werpt de onontvankelijkheid op van de vordering van de eiser, doch voert geen onontvankelijkheidsgrond aan.

De argumentatie van de verweerster gaat over de grond van de zaak.

De vordering van de eiser is ontvankelijk.

Te hoog elektriciteitsverbruik

De eiser vordert de verweerster te veroordelen tot een bedrag van 10 566,88 €. Volgens de eiser was zijn elektriciteitsteller sinds 1969 defect. De eiser beweert dat als gevolg daarvan een te hoog elektriciteitsverbruik werd aangerekend. Het gevorderde bedrag heeft betrekking op de periode van november 1985 tot 1 juli 2003 (stuk 3 van de eiser).

De rechtbank is om de volgende redenen van oordeel dat de eiser niet het bewijs levert van het feit dat de elektriciteitsteller defect was en dat hem als gevolg daarvan teveel elektriciteit werd aangerekend voor de gevorderde periode vanaf november 1985 tot 1 juli 2003.

Bij brief d.d. 21 juni 2006 liet de eiser weten dat de elektriciteitsteller een abnormaal hoog verbruik aanduidde bij het testen van een elektrisch verwarmingstoestel. De eiser had dan een eigen teller geplaatst en stelde vast dat de teller 150 % aanduidde van de door hem geplaatste teller.

In diezelfde brief vroeg de eiser de nodige metingen te doen teneinde vast te stellen dat de teller defect is en indien mogelijk sinds wanneer (stuk 1 b van de eiser).

Bijgevolg stelde de eiser in 2006 een probleem vast met het elektriciteitsverbruik en wist hij op dat ogenblik niet sinds wanneer het probleem zich voordeed.

Waar de eiser beweert dat hij de voorafgaande jaren het hoge verbruik in vraag gesteld heeft, liggen daarvan nochtans geen stukken voor.

Vervolgens voerde de verweerster op 11 augustus 2006 metingen uit. Bij brief d.d. 24 november 2006 liet de verweerster weten dat de teller defect was en bezorgde het ijkingsverslag. Daaruit blijkt dat het verbruik foutief was en dat de teller 56 % teveel aangaf (stuk 1 a van de eiser).

Uit het ijkingsverslag blijkt niet sinds wanneer de elektriciteitsteller defect was of sinds wanneer een te hoog verbruik werd aangerekend. De voorgelegde stukken tonen niet aan dat het defect reeds bestond in 1985.

De berekening van het gevorderde bedrag gebeurde door de eiser en komt enkel voor op een eenzijdig stuk (stuk 3 van de eiser).

Het feit dat E. volgens de eiser een deel van het elektriciteitsverbruik terugbetaalde voor de periode vanaf 1 juli 2003 is geen bewijs dat de elektriciteitsteller vóór die datum ook defect was (cf. stuk 2 van de eiser).

De vordering van de eiser is ongegrond.

Gevorderde intresten

Bij tussenvonnissen d.d. 5 juni 2008 heropende de rechtbank de debatten teneinde de eiser onder meer de kans te geven te verduidelijken welke betwisting nog bestaat omtrent het door de N.V. E. uitbetaalde bedrag (intrest) en in hoeverre hij dit vordert van de verweerster.

De eiser vordert bij zijn laatste besluiten de verweerster te veroordelen tot een bedrag van € 1 591,41.

Dit bedrag heeft volgens de eiser betrekking op de intresten van het teveel betaalde verbruik vanaf 1 juli 2003, dat door E. terug betaald werd (stuk 5 van de eiser).

E. is een rechtspersoon die verschillend is van de rechtspersoon van de verweerster (stukken 2, 6, 7, 8 van de eiser).

De verweerster kan niet veroordeeld worden tot een bedrag waarvoor een (rechts)persoon (in casu E.) die geen procespartij is volgens de eiser dient in te staan. De rechtbank kan slechts vaststellen dat de eiser, bij aangetekende brief d.d. 27 oktober 2008 van zijn raadsman (stuk 7 van de eiser), om de vrijwillige tussenkomst van E. verzocht heeft, maar verder geen initiatief genomen heeft E. bij de procedure te betrekken.

De vordering van de eiser tegen de verweerster in betaling van het bedrag van € 1 591,41 is ongegrond.

Nopens de rechtsplegingsvergoeding

De eiser dient als de in het ongelijk gestelde partij te worden verwezen in de gerechtskosten (art. 1017, eerste lid Gerechtelijk Wetboek).

De gerechtskosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding zoals bepaald in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (art. 1018, 6e Gerechtelijk Wetboek).

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Gerechtelijk Wetboek, zoals vervangen bij art. 7 Wet 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de erelonen en de kosten verbonden aan de bijstand van een advocaat, B.S. 31 mei 2007, p. 29541).

De vordering van de eiser is een in geld waardeerbare vordering tussen de 10 000,00 € en 20 000,00 €. Het basisbedrag van de rechtstplegingsvergoeding is derhalve gelijk aan € 1 100,00 (art. 2 K.B. 26 oktober 2007).

De partijen hebben niet verzocht om enige rechtsplegingsvergoeding te verminderen of te verhogen.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

recht doende op tegenspraak,

met inachtneming van de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de vordering van de eiser ontvankelijk, toelaatbaar en ongegrond.

Laat de dagvaardingskosten ten bedrage van € 222,02 ten laste van de eiser.

Veroordeelt de eiser om aan de verweerster te betalen de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van € 1 100,00.

Zegt voor recht dat er geen redenen zijn om het verbod tot kantonnement uit te sluiten.

TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE NIVELLES - 9 JUIN 2009

Magistrat: mr. Panier

Advocats: me Duquesne, mes Dive loce de San, Mejantea

N T / E - S

**Urgence • Compteur à budget •
Région wallonne • Paiement de la
consommation**

**Hoogdringendheid • Budgetmeter
• Waals Gewest • Betaling van het
verbruik**

L'urgence invoquée constitue à la fois une condition de la compétence d'attribution du juge des référés et un élément constitutif du fondement de la demande. En ce qui concerne le gestionnaire de réseau de distribution, l'urgence est établie dans la mesure où, si celui-ci ne dispose d'aucun pouvoir d'appréciation sur l'opportunité de placement d'un compteur à budget, il convient de lui rendre opposable une décision prononcée à l'égard du fournisseur. En ce qui concerne les dépens, l'opposition du demandeur au placement du compteur à budget est légitime, le fournisseur est condamné à payer les dépens du demandeur et du gestionnaire de réseau de distribution.

De ingeroepen hoogdringendheid is tegelijk een voorwaarde voor de bevoegdheid van de rechter in kortgeding evenals een constitutief bestanddeel voor de gegrondheid van de vordering.

Voor wat betreft de distributienetbeheerder staat de hoogdringendheid vast in de mate dat, wanneer deze over geen enkele appreciatiebevoegdheid beschikt omtrent het plaatsen van een budgetmeter, het aangewezen is deze tegenstelbaar te maken aan een beslissing die ten aanzien van de leverancier werd uitgesproken.

Voor wat betreft de kosten, is het verweer van de eiser tegen de plaatsing van een budgetmeter gegrond, wordt de leverancier veroordeeld tot de kosten van de eiser en van de distributienetbeheerder.

‘...

Vu la citation signifiée le 8 septembre 2008;

Vu les conclusions, la note d'audience du demandeur et son dossier;

Vu les conclusions, les conclusions additionnelles et de synthèse, de la première défenderesse et son dossier;

Vu les conclusions (2) de la seconde défenderesse et son dossier;

Entendu les parties, en leurs dires et moyens, à l'audience des 7 avril et 2 juin 2009;

ANTECEDENTS

La première défenderesse est fournisseur d'énergie dans le cadre d'un contrat «Energy plus» du demandeur;

Par courrier du 13 août 2008, la première défenderesse sollicite de la seconde défenderesse le placement d'un compteur à budget;

La seconde défenderesse en avise le demandeur par courrier du 26 août 2008, de sorte que ses préposés se présentent à cette fin le 2 août 2008 mais ne peuvent procéder à ce placement compte tenu du refus du demandeur;

Le demandeur lance la présente instance par exploit du 8 septembre 2008 aux fins d'entendre condamner la première défenderesse à justifier la facturation intervenue le 10 mars 2007 compte tenu des relevés des compteurs pratiqués et les deux défenderesses à une astreinte de 250 € par jour en cas de rupture de fourniture d'énergie ou de placement d'un compteur à budget;

Par courrier adressé postérieurement, la première défenderesse avise le demandeur de la suspension de sa demande placement d'un compteur à budget jusqu'à la fin de la procédure;

La première défenderesse émet une facture de régularisation le 24 septembre 2008 reprenant l'ensemble des factures de consommation pour la période comprise entre le 1er janvier 2007 et le 28 mai 2008 pour un montant de € 1 218,75;

Cette facture est transmise le 8 octobre 2008 ainsi qu'un relevé détaillé du solde restant dû le 20 novembre 2008;

DISCUSSION

1. L'urgence • recevabilité.

Concernant l'urgence, cette dernière est à la fois une condition de la compétence d'attribution du juge des référés et un élément constituant le fondement de la demande (p. MARCHAL, 'Les référés', Rep. Not. Liv. XXIX, 15);

L'urgence invoquée 'constitue à la fois une condition de la compétence d'attribution du juge des référés et un élément constitutif du fondement de la demande portée devant lui en ce sens qu'il faut, d'une part, que l'urgence soit explicitement invoquée dans la citation introductive d'instance pour que le juge des référés puisse connaître de l'action intentée devant lui et, d'autre part, pour que l'action soit fondée, qu'il y ait urgence, c'est-à-dire que la crainte d'un préjudice d'une certaine gravité rende une décision immédiate souhaitable.' (Cass. 11 mai 1990, Pas. 1990, J, 1045; Cass., 11 mai 1990, Pas. 1990, J, 1050; J. VAN COMPERNOLLE et G. CLOSSET-MARCHAL, 'Droit judiciaire privé Examen de jurisprudence', R.C.J.B., 1999, n° 359, p. 157);

Comme l'a rappelé la Cour d'Appel de Bruxelles, 'vérifiant si l'urgence, en tant que condition de compétence est présente, il y a lieu d'apprécier son existence en fonction de la demande telle qu'elle est formulée par la partie demanderesse originaire dans son exploit introductif d'instance et non en fonction de l'objet réel de la demande' (Bruxelles, 9ème chambre, 23 novembre 1999, JT. 2000, p. 148-149);

Dès lors, 'la simple référence à l'urgence faite en termes de citation suffit à rendre l'action recevable et cela, quelle qu'ait été l'attitude réelle du demandeur, et donc sans préjudice du fondement de la demande; (F. MOTULSKY et M. BOBRUSHKIN, Récents développements du droit des étrangers devant les juridictions de référé civil, JT, 2001, p. 99);

En l'espèce, l'urgence est visée expressément dans l'acte introductif d'instance, de sorte que la demande est recevable;

La seconde défenderesse soutient que la demande est irrecevable à son égard, dès lors qu'elle n'a aucun pouvoir d'appréciation au niveau de la facturation établie par les fournisseurs et des différends avec leurs clients;

Elle expose que sa tâche consiste en la maintenance du réseau de distribution, son adaptation et son extension ainsi qu'en l'exécution des obligations de service public déterminées tant au niveau fédéral que régional et qu'elle est, à ce titre, tenue de respecter les prescriptions légales lorsqu'une intervention sur le réseau est sollicitée par un fournisseur impayé;

Elle rappelle les dispositions de l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 mars 2006 relatif aux obligations de service public dans le marché de l'électricité - section 3.

'défaut de paiement d'un client résidentiel et placement du compteur à budget' et plus particulièrement l'article 31 1er qui dispose: «Lorsqu'un client est déclaré en défaut de paiement, le fournisseur adresse, conformément aux dispositions du règlement technique pour la gestion du réseau de distribution relatives à l'échange d'informations, au gestionnaire du réseau, une demande de placer chez ce client un compteur à budget (...);

PAR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

Elle en conclut, dès lors, qu'elle n'est pas habilitée à apprécier le défaut de paiement invoqué par le fournisseur et qu'elle ne doit pas se poser la question de justification de cette demande, mais se doit de l'exécuter suivant les directives des fournisseurs;

Il convient cependant de relever que l'urgence telle qu'elle est visée à l'égard de la seconde défenderesse est établie dans la mesure où, si celle-ci ne dispose d'aucun pouvoir d'appréciation sur l'opportunité du placement du compteur à budget, il échet de lui rendre opposable une décision prononcée à l'égard de la première défenderesse;

L'urgence comme condition de recevabilité est dès lors avérée;

TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE NAMUR - 9 JUIN 2009

2ème Chambre

Magistrat: mme. De Backer

Advocats: mes Delvaux, Bastien loco Bodson

I. C / K

Consommation • Absence de contrat de fourniture • Prescription • Région wallonne

Verbruik • Geen leveringscontract • Verjaring • Waals Gewest

Il n'est pas contesté qu'un compteur a été placé chez le consommateur lequel n'a pas été répertorié si bien que l'électricité consommée n'a pas été payée pendant plus de 17 ans.

Vu l'absence de fraude établie et en l'absence de toute certitude quant à la consommation réelle il y a lieu de déclarer satisfaisante la proposition du client. Elle se base sur l'index relevé en final et opère un calcul proportionnel en divisant ce chiffre par 17 années $\frac{3}{4}$ puis en multipliant le résultat par 10 années.

Er wordt niet betwist dat bij de verbruiker een meter werd geplaatst die niet correct werd geregistreerd waardoor het elektriciteitsverbruik gedurende meer dan 17 jaar niet werd betaald.

Gezien er geen fraude werd vastgesteld en er evenmin enige zekerheid is omtrent het reële verbruik, kan het voorstel van de cliënt worden aanvaard. Dit is gebaseerd op de opgenomen eindmeterstand, waarbij een proportionele berekening wordt uitgevoerd door het bekomen cijfer door 17 jaar en $\frac{3}{4}$ te delen en het verkregen cijfer vervolgens te vermenigvuldigen met 10 jaar.

‘...

Vu le procès-verbal de comparution volontaire du 4 septembre 2007;

Vu le procès-verbal d'accord relatif au calendrier de la procédure du 4 septembre 2007;

Vu les ultimes conclusions de synthèse et le dossier de pièces déposés pour Madame CK;

Vu les conclusions de synthèse et le dossier de pièces déposés par l'intercommunale I., ci-après I.;

Entendu les conseils des parties en leurs dires et moyens;

I. OBJET DE LA DEMANDE

I. demande la condamnation de Madame CK à lui verser la somme totale de € 28 445,67 représentant les factures de consommation d'énergie électrique impayées depuis la facture n° 980002 du 30.8.2006 et jusqu'au 31.12.2006.

Elle demande aussi la condamnation de Madame CK aux dépens de l'instance.

Madame CK estime que la demande formée par la société I. est non fondée.

Elle fait une offre qu'elle considère satisfaisante de payer à la société I. la somme de (prix unitaire du kwh à la date du 1er août 2001) multiplié par 47 842,25 kwh, somme augmentée des factures relatives à la consommation depuis le 1er août 2006.

Elle demande aussi la condamnation de la société I. à supporter les dépens de l'instance.

II. DISCUSSION

Il n'est pas contesté que, le 21 février 1989, un compteur a été placé chez Mme CK, lequel n'a jamais été répertorié, si bien que l'électricité consommée par Mme CK n'a pas été payée pendant plus de 17 ans.

Mme CK prétend qu'elle a téléphoné à I., même si elle n'a pas écrit, ce qui a d'ailleurs sans doute suscité le contrôle.

Elle conteste absolument devoir payer les montants réclamés par I. mais se montre d'accord de payer la consommation qu'elle estime être la sienne sur dix ans, vu la prescription.

Il incombe à I. de prouver l'ampleur de la consommation dont elle réclame le paiement.

Elle reste en défaut de déposer des relevés de consommation enregistrés.

Elle a établi des calculs effectués par ses services sur la base d'une projection de consommation en partant du pare d'appareils qu'elle a relevé chez Mme CK et de la présomption de ce que le compteur aurait 'très probablement' effectué deux fois le tour entre le moment où il a été placé et le moment où le contrôle a été effectué.

Mme CK conteste le parc d'appareils pris en compte par I. pour faire ses calculs. Elle conteste l'utilisation de trois chauffages électriques, vantant par contre l'utilisation d'une cassette à bois et d'un poêle au mazout.

Vu l'absence de toute fraude établie dans le chef de Mme CK (qui n'a rien trafiqué et qui affirme avoir téléphoné) et en l'absence de toute certitude quant à sa consommation réelle alors qu'il appartient à I. d'établir le fondement de son action, il y a lieu de déclarer satisfaisante la proposition de Mme CK.

Celle-ci se base sur l'index relevé le 1er août 2006, soit 84.920 kWh, et opère un calcul proportionnel en divisant ce chiffre par 17 années $\frac{3}{4}$ puis en multipliant le résultat par 10 années, ce qui lui donne une consommation mensuelle de 398,68 kWh, qui correspond d'ailleurs à la consommation relevée depuis la date du contrôle.

Rien ne permet d'affirmer que Mme CK aurait changé à ce point ses habitudes de consommation depuis qu'elle paie ses factures.

I. ne peut être fondée à réclamer des montants plus importants en se basant uniquement sur des estimations de ses services, des probabilités et des déductions.

Compte tenu de ce qui précède, soit que Mme CK reconnaît la déduction de certains montants dans le cadre de la procédure, mais aussi de l'absence de toute réponse par la société I. aux lettres adressées par le conseil de Mme CK, avant l'introduction de la procédure, alors que celui-ci précisait *«je porterai à la connaissance de ma cliente tout élément nouveau de fait ou de droit que vous souhaiteriez lui faire savoir»* (lettre du 19 septembre 2006 suivie d'une lettre de rappel du 20 novembre 2006), il convient de déléguer à chacune des parties ses dépens de l'instance.

Vu les articles 1, 30, 34 à 38, 40 et 41 de la loi du 15 juin 1935 qui ont été observés;

PAR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

Statuant contradictoirement,

Dit satisfaisante l'offre de Mme CK de payer à la société I. la somme de (prix unitaire à la date du 1er août 2001) multiplié par 47 842,25 kWh, somme augmentée des factures relatives à la consommation depuis le 1er août 2006;

Déboute la société I. pour le surplus;

Délaisse à chacune des parties ses dépens.

TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE TOURNAI – 29 MARS 2010

22ème Chambre

Magistrat: mme. Dochy

Advocats: mes Detournay et Caby, Mes Delvaux et Donnet, Me Delvau

D - T C / E - IG. - IN.

**Contestation de consommation •
Absence de demande de contrôle
du système de comptage •
Rectification • Région wallonne**

**Betwisting verbruik • Geen vraag
tot nazicht van de meetinstallatie
• Rechtzetting • Waals Gewest**

Les demandeurs ne peuvent solliciter une expertise judiciaire relative à la vérification du fonctionnement de l'installation de gaz, plus particulièrement le compteur de gaz, étant donné qu'une procédure de vérification est spécialement prévue par un texte réglementaire s'imposant aux parties et ne pouvant être contourné par voie judiciaire.

De eisers kunnen geen gerechtelijke expertise eisen om de functionering van de gasinstallatie, meer bepaald de gasmeter, na te gaan wanneer hiertoe bij reglement specifiek een verificatieprocedure aan de partijen is opgelegd, welke niet kan worden omzeild bij gerechtelijke weg.

'...

Vu les pièces de la procédure, notamment:

- la citation en date du 24.09.208 à la requête de Mr AD et Madame M T à l'encontre de la SA E., la SCRL IG., la SCRL IN. pour l'audience du 8 octobre 2008 de la 1ère chambre du tribunal de 1ère instance de Tournai;
- la citation en date du 27 octobre 2008 à la requête de Mr AD et de Madame M. MT à l'encontre de la SCRL 1. G.H pour l'audience du 12.11.2008 de la 1ère chambre du tribunal de 1ère instance de Tournai;
- l'ordonnance rendue le 11.02.2009 en application de l'article 747 § 1er du code judiciaire;
- les conclusions principales, additionnelles et de synthèse déposées par les demandeurs au principal respectivement en date du 10 juin 2009 et du 13.11.2009;

- les conclusions principales et de synthèse déposées par la SA E. respectivement en date du 29.04.2009 et du 9.09.2009 contenant une demande reconventionnelle à l'encontre de Mr AD et de Madame MT;
- les conclusions, conclusions additionnelles et conclusions de synthèse déposées respectivement en date du 15 avril 2009, du 3.09.2009 et du 6.12.2009 - .. par IG.O, IN. et LG.H;

Entendu les conseils des parties à l'audience du 1er février 2010;

Objets des demandes

La demande principale a pour objet :

- de dire pour droit que les factures de consommation de gaz dressées par la SA E. à concurrence de 12 813,92 euros d'une part et moins 137,99 euros d'autre part ne sont pas dues;
- de dire pour droit qu'IG. doit être déclaré hors cause et qu'aucune indemnité de procédure n'est due envers IG.;

- de dire pour droit que l'exception 'obscuri libelli' soulevée est fondée et réserver à statuer quant au fond jusqu'à ce que les défenderesses produisent aux débats des décomptes lisibles et compréhensibles, année par année, en reprenant les indices, les consommations, la facturation, sous déduction des acomptes payés mensuellement;
- de dire pour droit que la créance constituée par les factures n° 700.001.240.194 de 18.813,92 euros et n° 709.040967522 de moins de 137,99 euros est prescrite, non établie;
- subsidiairement, d'ordonner la désignation d'un ingénieur-expert chargé de la mission suivante:
- convoquer les parties sur place à 7500 Tournai rue du Chateau, 14;
- se faire remettre les dossiers des parties, les entendre, les concilier, si c'est possible.

- dans un rapport motivé, examiner l'installation de distribution de gaz de l'immeuble, les raccordements et plus particulièrement le compteur gaz 009530.870;
- dire si l'installation est conforme aux normes de sécurité et de bon fonctionnement;
- dire si le compteur gaz est en bon état de fonctionnement et mesure exactement les quantités de gaz consommées, dire si les relevés de consommation sont exacts;
- décrire les vices, malfaçons de l'installation des raccordements et des compteurs et depuis quelle date le compteur n'est plus en état de fonctionner;
- évaluer les erreurs de calcul des consommations réelles ou supposées de la période litigieuse s'étendant du 1er janvier 2007 au 10 juillet 2008, compte tenu des consommations antérieures des années 2005 à 2007, voire même pour une période antérieure au 1er janvier 2007, si tel est le cas;
- s'entourer de tous conseils utiles et au besoin avoir recours à un spécialiste;
- dire que le rapport sera déposé au greffe du tribunal de 1ère instance de Tournai dans le mois de l'acceptation de sa mission;
- dire que le tribunal est dès à présent dispensé d'organiser la réunion d'installation;

La demande reconventionnelle formée par E. tend à obtenir la condamnation des défendeurs sur reconvention au paiement de la somme de 12.813,92 euros dont à déduire 137,99 euros soit un solde de 12.675,93 euros, décompte arrêté au 11 juin 2008, au titre de l'arriéré de consommation électrique;

Faits

Les demandeurs sont propriétaires d'un immeuble de rapport comprenant plusieurs appartements et studios, situé à Tournai, rue du Château, 14, fourni au gaz par la 1ère défenderesse E. (E.);

Le 7 août 2008, E. trace sur les demandeurs une facture de consommation de gaz n° 700001240194 (n° client 2.153.805 505) pour la période s'étendant du 1.01.2007 au 12.04.2007 et du 12.04.2007 au 5.04.2008, d'un import de 12 813,92 euros soit une consommation facturée de 25.178 m³ et de 7 573 m³, soit 289 885 kwh + 86 784 kwh, soit un total de 376 669 kwh;

Le 7 août 2008, ECS trace une 2ème facture de consommation de gaz n° 709.040.967.522 pour la période s'étendant du 4.04.08 au 10.07.08 d'un import de - 137,99 euros, soit une consommation facturée de 894 m³, soit 10 276 kwh;

Estimant cette consommation anormale compte tenu des consommations selon relevés d'E. pour les années précédentes, les demandeurs ont fait procéder à 2 constats d'huissier: le 19.09.08 pour consigner le chiffre de la consommation du compteur à gaz 870 qui indique 19.606,818 et le 9.10.2008 le chiffre de 19.829,964;

Par courrier recommandé du 16.10.2008, le conseil des demandeurs adresse à LG.H (gestionnaire du réseau de distribution d'énergie gazière) une mise en demeure libellée comme suit :

'La consommation pour la période s'étendant du 1.01.2007 au 10.07.2008 est anormale, compte tenu de ce que durant les périodes précédentes et selon le relevé E., les consommations ont été les suivantes: 2005: 17 294 kwh; 2006 : 18 069 kwh; 2007: 119 900 kwh (la consommation, de 2007 apparaît également anormalement élevée par rapport à 2005 et 2006);

En application de l'article 152 et suivants de l'arrêté du gouvernement wallon relatif à la révision du règlement technique pour la gestion des réseaux de distribution de gaz et l'accès à ceux-ci, nos clients vous informent qu'ils soupçonnent une erreur significative dans les données de mesure et de comptage;

Nos clients sollicitent un contrôle du dispositif de comptage par l'institut de métrologie compétent et souhaitent que les opérations se déroulent en la présence de l'huissier de justice Yves Bogaert de résidence à 7500 Tournai, rue du Château, 9.

Nous vous remercions de bien vouloir nous faire connaître vos intentions tout en vous précisant que nos clients sont à votre disposition pour le suivi et le bon fonctionnement des opérations.'

Le conseil des défendeurs IG., IN. et IGH fait état, sans que cela ne soit repris dans l'exposé des faits des parties demandresses, qu'il a ensuite écrit au conseil des demandeurs pour leur communiquer toutes les informations utiles à préciser l'origine du présent litige et des factures incompréhensibles pour ses clients, références normatives à l'appui et qu'il lui a demandé si, parfaitement informés du fait que le compteur litigieux ne présentait aucun dysfonctionnement, les demandeurs maintenaient leur demande de contrôle, dans le respect de l'arrêté du gouvernement wallon précité;

Le conseil des demandeurs n'a jamais répondu explicitement à cette demande de prendre position sur le souhait d'une vérification du compteur gaz dont le fonctionnement était à l'origine mis en doute, et ce malgré rappels;

Le conseil des demandeurs a indiqué par contre à toutes les parties qu'en ce qui concerne le fonctionnement du compteur litigieux, il a invité ses clients à vérifier le compteur de quinzaine en quinzaine;

Cette demande de mise en contrôle du compteur de gaz a ainsi été suspendue;

Il importe de préciser les rôles respectifs des intervenants en présence:

- E. à l'instar d'autres sociétés telles que L, ES., n'est que fournisseur d'énergie et utilise à cette fin le réseau mis à sa disposition par le gestionnaire du réseau de distribution (G.R.D)
- IG. était le gestionnaire du réseau
- IGH est l'actuel gestionnaire du réseau de distribution et gère le réseau de distribution de gaz en ce compris les groupes de comptage. IGH n'est pas fournisseur.

Il est seul responsable du bon fonctionnement du réseau et du groupe de comptage. IGH ne s'occupe que du transfert de l'énergie sur son réseau pour le compte d'un fournisseur d'énergie qui a conclu un contrat avec le client;

- IN. est une société filiale des intercommunales et des GRD, créée en 2003 qui a reçu ou reçoit la mission spécifique de procéder au relevé des index des différents compteurs;

Elle opère pour compte d'IGH ou de tout autre GRD. Son rôle est de collecter des données de mesure, de calculer les consommations d'énergie et de renvoyer ces consommations aux fins de facturation vers les fournisseurs.

E. a l'obligation de ne facturer les consommations d'énergie électrique ou gazière que sur base des index communiqués par le GRD via la société IN;

Discussion

A) Quant à la mise hors cause d'IG.

IG. estime avoir été mise à la cause par erreur dans la mesure ou elle gère exclusivement la distribution des signaux analogiques et numériques;

Elle sollicite sa mise hors cause;

Elle invoque que :

- par acte notarié du 30 mai 2002, publié aux annexes du Moniteur Belge du 25 juin 2002, elle a fait apport de sa branche d'activité électrique à IEH
- et que par acte notarié du 18 décembre 2003 publié aux annexes du Moniteur Belge du 13 janvier 2004, elle a fait apport de sa branche d'activité gaz à IGH;

Elle estime que :

- la publication de l'information au Moniteur Belge a rendu celle-ci opposable à tous;
- avant de lancer citation, la moindre des choses est de vérifier l'identité de l'adversaire;
- la négligence des demandeurs à s'informer de l'identité du gestionnaire de réseau au jour de l'introduction, lui a occasionné un préjudice consistant à devoir ouvrir un dossier, contacter un avocat, prendre les mesures nécessaires à se défendre etc ... soit des prestations à indemniser par l'indemnité de procédure qu'IG. réclame;

Les demandeurs admettent que IG. était le gestionnaire du réseau de distribution de leur immeuble et qu'IGH a pris le relais de cette gestion;

Ils invoquent cependant qu'IG. n'a jamais averti personnellement les clients du réseau de la modification opérée;

Ils soutiennent que :

- le gestionnaire du réseau doit informer personnellement les consommateurs de toute modification des coordonnées des interlocuteurs;
- cela n'a pas été fait en l'espèce;
- les défenderesses IG. et IGH ne connaissent pas les dates précises des apports effectifs des branches d'activité de gaz et d'électricité;

Ils estiment qu'il ne peut par conséquent pas leur être fait grief de ne pas disposer des informations utiles concernant le transfert des branches d'activité au moment où l'action est introduite puisque les défenderesses elles-mêmes ne sont pas en mesure de produire des pièces éclairant les parties et le tribunal quant à ces transferts;

Ils contestent devoir être condamnés à verser à IG. l'indemnité de procédure de base, relative au présent litige estimant que l'intervention du conseil d'IG. à ce stade de la procédure a été de solliciter la mise hors cause d'IG., ce qui ne nécessite pas de longs développements et ne justifie pas le paiement d'une quelconque indemnité de procédure;

Il est constant qu'informés de leur erreur initiale, les demandeurs ont cité en intervention forcée et garantie dès le 27.10.2008 (soit 3 semaines après notification de la citation à l'encontre d'IG.) la SCRL IGH, gestionnaire effectif du réseau de distribution de gaz de leur immeuble à la date des factures de consommation contestées;

La mise hors cause de la SCRL IG. s'impose et n'est pas contestée par personne, dans la mesure ou elle a été citée par erreur, alors qu'elle n'était plus gestionnaire du réseau de distribution gaz depuis le 18.12.2003;

Aux termes de la loi du 21 avril 2007 sur la répétibilité des frais et honoraires d'avocat, le débiteur de l'indemnité de procédure est celui qui succombe à l'action;

Le tribunal estime que tel n'est pas le cas en l'espèce;

La mise hors cause de la SPRL IG. dûment admise et acceptée et « corrigée » par la citation en intervention forcée ne peut avoir pour conséquence la condamnation des demandeurs au paiement de l'indemnité de procédure de base (1 100 euros) au profit de la SCRL IG., et ce d'autant plus que celle-ci a le même conseil que 2 autres défenderesses à la cause (en l'occurrence la SCRL IN. et la SCRL I.G.H (cette dernière dûment mise à

la cause rapidement en lieu et place de la SCRL IG.);

L'intervention du conseil d'IG. à ce stade de la procédure a par ailleurs été particulièrement réduite et limitée à solliciter la mise hors cause d'IG., implicitement admise par les demandeurs dès le 27.10.2008 par la citation en intervention forcée de la SCRL I.G.H.;

B) Demande principale

Les demandeurs invoquent être devenus propriétaires de l'immeuble en février 2002 et qu'un relevé des compteurs (dont le compteur litigieux 870) fut effectué contradictoirement entre eux et l'ancien propriétaire;

Sur base des relevés de consommation de 2001-2002, ils estiment qu'à l'époque la consommation moyenne annuelle se situait entre 8 500 et 9 000 m³ de gaz;

Ils relèvent que :

- pour les années 2005 et 2006, la consommation est anormale (de l'ordre de 1 500 m³) car inférieure au cubage de l'année 2001, le cubage de 2007 étant de 10 147,02 m³ ,
- la résidence comporte 9 compteurs de gaz actifs;
- le calcul de la consommation pour la période du 1er. 01. 07 au 12.04.07 ne peut être retenu car il multiplie par plus de 10, une consommation moyenne de 8 000 à 9 000 m³, par an (en comparaison avec l'année 2001 de référence); Sur base d'un examen des factures et des PV de constat de l'huissier Bogaert du 22.09.08 et du 11.10.08, les demandeurs soutiennent que:
- la facture du 7 août 2008 est erronée, soit que le compteur ne fonctionne pas normalement, soit que les relevés ayant servi de base au calcul de la consommation sont inexacts;

- la facture du 7 août 2008 ne correspond pas à une consommation effective durant la période prise en considération du 1.01.07 au 4.04.08;

- la facture du 7 août 2008 tente de régulariser une consommation antérieure, ce qui n'est pas possible au vu de la facture du 12 juin 2007 qui indique que le solde à payer de 844,05 euros correspond à une consommation jusqu'au 11 juin 2007 en y incorporant un montant de 145,83 euros correspondant au «solde» représentant votre consommation jusqu'au 31.12.2006 auprès de l'intercommunale ...;

Les demandeurs estiment que les factures tracées le 7 août 2008 sont irrégulières, s'agissant de factures faisant état de consommations «gonflées» sur un très court laps de temps, sous le couvert de régularisation d'années antérieures;

Ils soulèvent l'exception *obscuri libelli* réclamant aux défenderesses de présenter des décomptes lisibles et compréhensibles, année par année, en reprenant les indices, les consommations, la facturation sous déduction des acomptes payés mensuellement;

Ils sollicitent de réserver à statuer quant au fond jusqu'à ce que les défenderesses aient déposé des comptes clairs et précis, année par année;

Les demandeurs soutiennent que la créance d'E. concernant les / factures du 7 août 2008 est prescrite, en application de l'article 2272 al 2 du code civil, car contenant des créances relatives à des consommations (à les supposer établies ce qui n'est pas le cas) remontant à plus d'une année, quand la facture est tracée;

Ils invoquent que :

- l'électricité et le gaz sont une marchandise au sens de l'article 2272 al 2 du code civil s'agissant de choses incorporelles susceptibles d'appropriation privée;

- E. doit être considéré comme marchand au sens de l'article 2272 du code civil;

- la notion de marchand est plus large que la notion de commerçant et englobe les fournisseurs d'énergie;

- la notion de marchand englobe toute personne physique ou morale agissant dans le cadre de son activité professionnelle;

Ils considèrent qu'E. ne peut soutenir qu'ils reconnaissent implicitement l'existence de la dette;

Ils se réfèrent à la facture du 12 juin 2007 ou il est stipulé une consommation du 1er.01.2007 au 11.06.2007, en déduisant les montants provisionnels payés à concurrence de 391,90 euros et ajoutant «solde représentant votre consommation jusqu'au 31.12.2006 auprès de l'intercommunale. Le détail de ce solde vous parviendra par courrier séparé à titre d'information» ce qui signifie que le seul montant restant dû au 12.06.2007 s'élève à 844,05 euros;

Ils rappellent avoir pris l'initiative de la procédure afin que le tribunal déclare que les factures établies ne sont pas dues;

La SA E. soutient que le problème est relatif à la ventilation de la consommation pour la période de 2002 à 2007;

E. invoque d'une part que les demandeurs ont omis de transmettre au G.R.D leurs index effectifs durant toutes ces années et qu'ainsi le GRD n'a pu, pour cette même période, que procéder par voie d'index présumés en fonction d'un historique de consommation qui était en l'espèce inexistant;

d'autre part que les demandeurs ne se sont vus facturer (sur base d'index présumés) qu'une consommation totalement insuffisante pour la période de 2002 à janvier 2007 alors qu'ils se sont vus facturer, après janvier 2007, une consommation supérieure en fonction d'un index de sortie qui était réel;

Elle soutient que, pour la période de 2002 à avril 2007, la consommation enregistrée et facturée est correcte puisqu'elle se fonde sur un index d'entrée réel et sur un index de sortie réel également (77.410 l'index de départ en 2002 et 9.554 index de sortie au 12.04.2007 représentant une consommation totale de 35 144 m³ pour cette période là);

Elle note - une consommation moyenne annuelle de l'ordre de 7 000 m³ par an;

- qu'un nouvel index a été pris au 4 avril 2008, permettant de constater une consommation du 12 avril 2007 au 4 avril 2008, de 7.573 m³ ce qui confirme les données antérieures;

Elle considère que:

- la demande n'est pas fondée puisque le montant réclamé par elle aux demandeurs est bien dû même s'il représentait en réalité non la consommation du 12 juin 2007 au 11 juin 2008, mais bien de 2002 à juin 2008 (erreur de ventilation);
- les demandeurs doivent supporter l'indemnité de procédure dans la mesure où dûment informés des éléments ci-avant, dans le cadre de la mise en état de la cause, ils ont persisté dans leur demande alors qu'il n'y a aucun problème au compteur, ni aucune surfacturation par rapport à la consommation d'énergie gazière pour la période de 2002 à 2007;

IN. s'estime totalement étrangère au litige dans la mesure où aucune difficulté relative à un relevé d'index n'a été constatée chez les demandeurs;

IGH estime que les demandeurs ne peuvent solliciter une expertise judiciaire relative à la vérification du bon fonctionnement de l'installation de gaz, étant donné - d'une part qu'une procédure de vérification a été spécialement prévue par un texte réglementaire s'imposant aux parties et ne pouvant être contournée par une voie judiciaire (article 152 titre V chap II section 25 de l'arrêté du Gouvernement wallon du 12.07.2007) et que

d'autre part les demandeurs n'ont pas souhaité poursuivre leur demande de vérification de leur compteur, vu les coûts corrélatifs;

IGH considère par ailleurs que l'origine du litige ne réside pas dans un fonctionnement inadéquat d'un compteur de gaz ou une communication incorrecte d'index ou une facturation erronée mais réside dans une estimation inappropriée de l'index de gaz des demandeurs, au jour de la libéralisation du marché de l'énergie, soit le 1er janvier 2007;

IGH considère que:

- le compteur des demandeurs ne présente aucun dysfonctionnement;
- les demandeurs consomment environ 6 500 m³ par an depuis 2002 mais ont seulement payé de trop modiques sommes d'acompte depuis septembre 2006;
- l'index gaz des demandeurs au 1er.01.2007 (84 376) a été estimé incorrectement parce qu'elle ne disposait pas de données historiques;
- cette mauvaise estimation a donné lieu à une sous-estimation de la consommation antérieure au 1er janvier 2007 et à une surestimation de la consommation durant la période de janvier à avril 2007;
- au total, les demandeurs n'ont pas été lésés puisque toute l'énergie enregistrée puis facturée a été effectivement consommée dans leur immeuble;
- la seule erreur consiste en un «dispatching» inadéquat entre la période précédant la date pivot du 1er janvier 2007 et la période la suivant;
- l'estimation de l'index au 1er janvier 2007 ne relève pas d'une décision de l'une des intercommunales mais d'une décision prise par le régulateur wallon;

Elle invoque que tous les clients ont reçu à l'époque le folder édité par la CWaPE contenant l'information suivante :

«une facture de clôture sera établie par votre intercommunale/régie; les consommations relatives à la période comprise entre le dernier relevé et le 31 décembre 2006 feront l'objet d'une estimation par votre GRD, sur base de vos consommations antérieures.

De toute manière, les quantités estimées en trop ou trop peu seront compensées lors de la 1ère facturation de la 1ère période de 2007»

Elle renvoie à l'arrêté du Gouvernement wallon du 12 juillet 2007 relatif à la révision du règlement technique pour la gestion des réseaux de distribution de gaz et l'accès à ceux-ci (article 170 titre V chap III sect 35) qui indique que les estimations sont faites sur la base de valeurs équitables, sur base de critères objectifs et non discriminatoires ou sur la base de données historiques équivalentes;

Elle invoque que :

- dans l'hypothèse comme en l'espèce où on ne dispose pas de données historiques, seule une évaluation peut être opérée de manière hasardeuse, mais sans préjudice pour le client, puisqu'une compensation sera nécessairement opérée, avec la consommation immédiatement postérieure à la libéralisation;
- ce procédé explique en l'espèce l'estimation incorrecte au 1er.01.2007;
- toute défectuosité du compteur semble étrangère au présent litige puisqu'il est établi et non contesté que l'index au 1er janvier 2007 n'est qu'une estimation opérée dans le cadre de la libéralisation et qui ne correspond pas à la réalité, une compensation permettant ensuite de «rectifier le tir» lors de la 1ère facturation de 2007;

Quant à la consommation réelle de gaz chez les demandeurs, IGH relève que

- ces derniers sont reliés au gaz dans l'immeuble litigieux depuis l'année 2002;
- l'index de départ au 26.02.2002 s'élève à 77 410 tandis que l'index au 12 avril 2007 s'élève à 9 554 (9 554 équivaut à 109 554 car lorsque l'index dépasse 100 000 il repart à zéro);
- ceci permet d'établir une consommation effective mesurée entre le 4 avril 2007 et 10 le 4 avril 2008, soit 7 573 m³;
- l'index estimé au 1er.01.07 soit 84.376 était inférieur à la réalité puisque l'index réel relevé le 12 avril 2007 s'élève à 9 554 (équivalent à 109 554) ce qui signifierait que la consommation des demandeurs en trop gros mois équivaldrait à 25 178 m³!

IGH invoque ne s'être rendu compte qu'en août 2006 de l'existence réelle du client (toujours considéré à ce moment comme inactif c-à-d compteur fermé) et avoir constaté qu'aucune énergie n'avait dès lors été facturée aux demandeurs;

Elle affirme qu'il semble que les demandeurs aient omis de communiquer leurs index de consommation entre leur raccordement au gaz le 26 février 2002 et le constat de la consommation effective de gaz fait par IGH août 2006;

Elle invoque :

- que les demandeurs ne se sont vus réclamer aucune somme entre le 26 février 2002 et le constat d'août 2006;
- avoir envoyé le 29 août 2006 une lettre standard aux demandeurs, se référant à un emménagement du client sur les lieux;
- que dans sa première facture du 15.09.2006, elle a facturé aux demandeurs une estimation de tous les acomptes qu'elle aurait dû réclamer depuis février 2006 jusqu'en septembre 2006, afin

d'éponger le retard;

- que les acomptes ont été eux même calculés sur base d'estimations de consommations moyennes;
- qu'avant le 1er relevé effectif d'index du 12 avril 2007, seuls des index fictifs présumés avaient permis d'évaluer les provisions à réclamer aux demandeurs pour leur consommation de gaz;
- que la consommation réelle a nettement été sous-évaluée;

Elle admet seulement une mauvaise répartition de la consommation avant et après la date pivot du 1er janvier 2007 mais soutient qu'il n'est pas contestable que tous les m³ de gaz entre le placement du compteur en 2002 (77 410) et l'index relevé en avril 2007 (9 554 = 109 554) ont été consommés par les demandeurs, et doivent donc être facturés et payés;

IGH estime que les savants calculs effectués en conclusions par les demandeurs sont vains dans la mesure ou le coût de l'énergie consommée avec certitude entre leur installation en février 2002 dans l'immeuble et l'index relevé en 2007, a été mal réparti durant ces années, l'essentiel étant réclamé en 2007.

Elle ne comprend pas pourquoi les demandeurs :

- 1) se réfèrent à une consommation du 25 avril 2001 au 28.02.2002, alors qu'ils ne sont devenus propriétaires de l'immeuble qu'en février 2002 (avec un relevé contradictoire entre anciens et nouveaux propriétaires) et que cette consommation antérieure leur est totalement étrangère;
- 2) évaluent la consommation annuelle projetée sur base de la facture portant sur la période du 1er.01.2007 au 12 avril 2007 alors que l'énergie facturée ne correspond pas à la période, une mauvaise répartition de l'énergie consommée entre 2002 et 2007 ayant été constatée;

Demande reconventionnelle d'E.

E. sollicite la condamnation des défendeurs sur reconvention ADMT au paiement des factures litigieuses du 7.08.2008 à concurrence de 12 813,92 euros, dont à déduire 137,99 euros soit un solde de 12 675,93 euros, décompte arrêté au 11.06.2008 (à majorer des intérêts compensatoires puis moratoires à dater du 9.09.09, date du dépôt des conclusions au greffe);

Les défendeurs sur reconvention font valoir l'exceptio obscuri libelli et e moyen de prescription, développés dans le cadre de leur demande principale;

E. conteste que sa demande soit prescrite, considérant que l'article 2272 alinéa 2 du code civil ne s'applique pas aux livraisons d'électricité selon une jurisprudence constante;

Elle invoque que sont exclues de l'article 2277 du code civil les dettes qui constituent le prix de vente de marchandises, en ce compris le prix de fournitures d'électricité même si le contrat prévoit le paiement annuel des fournitures (Cass. 6.02.1998 RCJB 2000 P 481 et JP Gosselies 5.01.2001 inédit);

Elle estime que :

- l'article 2272 du code civil ne concerne que les dettes dont il n'est pas d'usage de les consacrer par écrit, ce qui n'est pas le cas des factures d'électricité;
- les défendeurs sur reconvention reconnaissent implicitement l'existence de cette dette, même s'ils en contestent la déduction, et précisent d'ailleurs ne pas l'avoir payée;
- l'article 2272 du code civil ne s'applique pas et qu'il faut revenir au droit commun soit la prescription de 10 ans visée à l'article 2262 bis du code civil et subsidiairement à la prescription de 5 ans;

Il résulte des débats que le fonctionnement des compteurs et plus particulièrement du compteur 0870 n'est plus mis en cause par les deman-

deurs qui ont pris l'initiative de saisir le tribunal pour contester deux factures de consommation de gaz tracées par E. le 7 août 2008;

Par conséquent, les moyens développés par les demandeurs sur base d'un fonctionnement anormal du compteur de même que la demande d'expertise telle que libellée ne peuvent être retenus;

En tout état de cause, comme le relève IGH, cette demande d'expertise doit être écartée dans la mesure où les demandeurs n'ont pas souhaité poursuivre leur demande de vérification de compteur selon la procédure prévue par l'arrêté du gouvernement wallon du 12 juillet 2007;

Le tribunal observe que l'index relevé au 28.02.2002 lorsque les demandeurs deviennent nouveaux propriétaires (compteur de gaz 870) est de 77 410, lequel est l'index de départ repris dans le courrier adressé le 29 août 2006 par l'intercommunale aux demandeurs;

Pour la période de 2002 à avril 2007, la consommation enregistrée est correcte puisqu'elle se fonde sur cet index de départ de 77 410 et un index de sortie réel au 12.04.2007 de 9 554 (109 554) ce qui représente en m³ 35 144 m³ pour cette période soit une consommation moyenne annuelle d'environ 7 000 m³ par an;

L'index relevé le 4.04.2008 (17 127) (ce qui est à mettre en corollaire avec les relevés d'huissier de septembre et d'octobre 2008) entérine une consommation de 7 573 m³ d'avril 2007 à avril 2008;

Il ne peut être contesté par les demandeurs que l'énergie enregistrée reflète l'énergie (gazière) consommée;

Il n'empêche que, tant E. qu'IGH reconnaissent que le montant réclamé aux demandeurs, par le biais de leurs factures du 7 août 2008, ~ représente pas la consommation de gaz naturel du 12.06.2007 au 11.06.08, comme indiqué sur la facture du 7 août 2008, mais la consommation de 2002 à juin 2008, ce qui est de nature à surprend-

re un consommateur à qui, on avait indiqué (dans la facture du 12 juin 2007) que le montant de 844,05 euros était le solde représentant leur consommation jusqu'au 31.12.2006 auprès de l'Intercommunale;

En toute hypothèse, la période indiquée sur la facture litigieuse (12.06.2007 - 11.06.2008) est reconnue comme inexacte;

Pour expliquer cette «inexactitude» tant E. qu'IGH invoquent que les demandeurs ont omis de transmettre au GRD les index effectifs, les contraignant ainsi à procéder par voie d'index présumés, vu l'absence de données historiques;

Cette explication, à défaut d'être justifiée par pièces (et pour cause s'agissant d'une omission) n'est pas contredite ni contestée par les demandeurs;

Si l'on peut comprendre que l'estimation de l'index gaz au 1er.01.2007 (84 371) fut par conséquent incorrecte, on comprend difficilement qu'une telle estimation fut retranscrite parmi les «données de consommation» (en annexe de la facture litigieuse);

On comprend encore moins que les explications fournies actuellement tant par IGH qu'E. n'aient pas été répercutées en temps utile aux demandeurs, notamment dans le courrier leur adressé le 7.08.2008 par E. indiquant :

'Nous avons constaté que le montant de cette facture est nettement plus élevé que par le passé' et (...) que 'pour établir la facture, nous nous sommes basés sur les relevés de compteurs que nous avons reçu à la date du 16 juillet 2008 de la société qui s'en occupe pour votre secteur:

pour le gaz:

index au 01.01.2007: 84 376 m³

index au 12.04.2007: 9 554 m³ (révolution passage paro)

index au 4.04.2008: 17 127 m³

Il aurait été utile pour E. de rappeler à cette occasion à ses clients les conséquences de la libéralisation du marché de l'énergie au 1er janvier 2007, soit concrètement que l'index au 1er janvier 2007 tant dans la facture que dans le courrier du 7 août 2008, n'était qu'une estimation opérée dans le cadre de cette libéralisation et que celle-ci ne correspondait pas à la réalité en l'espèce;

Le folder édité par la commission wallonne pour l'énergie auquel IGH se réfère, fait état d'une 'estimation par votre G.R.D, sur base notamment de vos consommations antérieures'. Il n'y est pas fait référence à une estimation sur d'autres bases, en l'occurrence de manière hasardeuse ..., avec le risque pour le client de se voir confronté comme en l'espèce à une sous-estimation de la consommation antérieure au 1er janvier 2007 et à une surestimation de la consommation pour la période de janvier à avril 2007 et en fin de course à se voir réclamer une facture d'un montant impressionnant, sans proportion avec les acomptes versés depuis 2006;

Par ailleurs, au vu des pièces déposées, les demandeurs ne se sont vu réclamer aucune somme pour leur consommation de gaz entre le 26 février, 2002 et le constat d'août 2006;

En conclusions, les défenderesses justifient que tous les m³ de gaz entre le placement du compteur en 2002 et l'index relevé en avril 2007 ont été effectivement consommés par les demandeurs et qu'E. était en droit de facturer cette consommation bien réelle aux demandeurs;

Le tribunal estime que l'exceptio obscuri libelli ne peut comme telle être soulevée par les demandeurs qui ont eux-mêmes pris l'initiative de saisir le tribunal de leur contestation des factures litigieuses et dans la mesure où le demandeur sur reconvention a fourni en cours de débats les éléments de 'clarification' nécessaires;

L'essentiel du problème est de savoir si l'essentiel de cette consommation (à raison d'une mauvaise ventilation avant et après le 1er.01.2007) pouvait n'être réclamée qu'en 2007, plus exactement facturé le 7 août 2008;

C'est dans ces conditions que les demandeurs ont opposé à la réclamation d'E., l'exception de la prescription, non sur base de l'article 2277 du code civil (ce qui a été admis par les dettes de fournitures d'énergie par les décisions du 19 janvier 2005 et du 17 janvier 2007 de la Cour Constitutionnelle) mais sur base de l'article 2272 alinéa 2 du code civil;

Si l'on peut admettre que le gaz peut être considéré comme une marchandise au sens de l'article 2272 alinéa 2 du code civil et si le fournisseur d'énergies qu'est E. peut être considéré comme un marchand, le tribunal observe d'une part que les demandeurs se font livrer cette énergie non pour leur privé mais en leur qualité de propriétaires d'un immeuble de rapport fourni en gaz par E.. Répondent-ils alors à la définition de simple consommateur;

D'autre part, les demandeurs sont implicitement en aveu du fait qu'ils n'ont pas payé la créance litigieuse, ce qui les empêche d'invoquer à leur profit une prescription présomptive de paiement, telle que celle de l'article 2272 alinéa 2 du code civil (article 2275 du code civil);

Par conséquent, la demande de Monsieur AD et de Madame MT n'est pas fondée tandis que par identité de motifs, la demande reconventionnelle d'E. sera déclarée fondée, mais à concurrence uniquement des fournitures d'énergie gazière postérieures au 7 août 2003, par application de la prescription quinquennale de l'article 2277 du code civil;

Il y a lieu par conséquent de déduire des montants réclamés une somme évaluée à 2 435 euros représentant en équité les fournitures d'énergie gazière de 2/2002 à 8/2003, couvertes par cette prescription quinquennale;

La demande reconventionnelle d'E. est par conséquent fondée à concurrence de 10 240,93 euros en principal, majorée des intérêts au taux légal à dater du 9.09.2009, date du dépôt des conclusions au greffe comme sollicité par E.;

Il y a lieu de condamner les demandeurs AD aux dépens liquidés dans le chef d'E. à l'indemnité de procédure soit 1 100 euros et liquidés dans le chef d'IN. et IGH à l'indemnité de procédure soit 1 100 euros pour ces 2 défenderesses;

PAR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

Vu les articles 1, 34, 36, 37, 40 et 41 de la loi du 15 juin 1935;

Statuant contradictoirement;

Reçoit les demandes principale et reconventionnelle;

Dit qu'il y a lieu de mettre hors cause la SCRL IG.;

Déclare la demande de Monsieur AD et de Madame MT non fondée;

Déclare la demande reconventionnelle de la SA E. fondée dans la mesure ci-après:

Condamne solidairement Monsieur AD et Madame MT à payer à la SA E. la somme de 10.240,93 euros en principal, majorée des intérêts au taux légal à dater du 9.09.2009, date du dépôt des conclusions au greffe ainsi que de l'indemnité de procédure soit 1 100 euros;

La déclare non fondée pour le surplus;

Condamne Monsieur AD et Madame MT aux frais et dépens liquidés dans le chef d'IN et d'IGH à la somme de 1 100 euros (indemnité de procédure);

Déclare le présent jugement exécutoire par provision, nonobstant tout recours et sans caution.

VREDEGERECHT TE SCHILDE - 20 JULI 2010

Magistraat: dbr. Luyt

Advocaten: mrs. Peeters loco Lecoutre en Heinen loco Herman

I O V T / PH BVBA

**Betaling van het verbruik • Drop
(niet-residentieel) • Afsluiting /
Schorsing • Vlaams Gewest**

**Paiement de la consommation •
Drop (non résidentiel) • Coupure/
Suspension • Région flamande**

Conform de wettelijke bepalingen terzake kan een natuurlijk persoon niet beschouwd worden als een huishoudelijke afnemer en kan deze derhalve geen aanspraak maken op de levering van bepaalde quota, indien de leveringscontracten op het adres van de natuurlijke persoon werden afgesloten door een onderneming.

Het verweer van de gedropte, niet-residentiële netgebruiker dat het afnamepunt niet kan geschorst worden omdat dit pand ook bewoond wordt door een natuurlijk persoon kan dan ook niet weerhouden worden.

Conformément aux dispositions légales applicables, une personne physique ne peut pas être considérée comme un client résidentiel et ne peut dès lors revendiquer la livraison d'un certain quota lorsque le contrat de fourniture a été conclu à l'adresse de la personne physique par une entreprise.

Le moyen de défense de l'utilisateur de réseau non résidentiel, dropé, qui consiste à affirmer que le raccordement ne peut être suspendu parce que l'appartement est également occupé par une personne physique, ne peut être retenu.

‘...

Gelet op de dagvaarding van gerechtsdeurwaarder H. J. te [...] en dd. 29 maart 2010.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen.

Dat de vordering van de eisende partij ertoe strekt de verwerende partij te horen veroordelen om onmiddellijk toegang te horen verlenen tot het pand aan de [...] (en niet [...] zoals in de inleidende dagvaarding vermeld werd) met het oog op de afsluiting van de energietoevoer; tevens de eisende partij zich te horen machtigen om zich toegang te verschaffen tot het voormeld pand om de nodige technische ingrepen te verrichten; verder te horen zeggen voor recht dat de kosten van ten uitvoerlegging van de werkzaamheden ten laste vallen van de verwerende partij; tenslotte

de verwerende partij te horen veroordelen tot het betalen van de gerechtskosten.

Dat het onbetwist is dat de leveranciers van elektriciteit en van gas op 9 april 2009 aan de verwerende partij hebben gemeld niet meer te kunnen instaan voor de levering van elektriciteit en gas op het adres aan de [...].

Dat de verwerende partij bovendien niet aantoonde dat zij na datum van 9 april 2009 leveringscontracten zou hebben afgesloten met andere leveranciers van nutsvoorzieningen, zodat de eisende partij in haar hoedanigheid van netwerkbeheerder gedwongen werd op te treden als leverancier van elektriciteit en gas.

Dat de verwerende partij ter zitting van 29 juni 2010 enkel aanvoert dat de eisende partij niet kan overgaan tot de afsluiting van energietoevoer op het adres aan de [...] omdat dit pand ook bewoond wordt door een

natuurlijke persoon (Mevrouw C. V. D.).

Dat conform de wettelijke bepalingen terzake een natuurlijke persoon niet kan beschouwd worden als een huishoudelijke afnemer en derhalve geen aanspraak kan maken op de levering van bepaalde quota, indien de leveringscontracten op het adres van de natuurlijke persoon werden afgesloten door een onderneming.

Dat - gelet op het voorgaande - de vordering van de eisende partij gegrond is.

Dat - gezien het uiterst eenvoudig karakter van de betwisting - het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding bepaald wordt op 250 EURO.

OM DEZE REDENEN,

Rechtdoende op tegenspraak,

Veroordeelt de verwerende partij om binnen de 8 dagen vanaf de betekening van huidig vonnis aan de eisende partij toegang te verlenen tot het pand aan de [...] teneinde de eisende partij toe te laten over te gaan tot de afsluiting van de energietoevoer op dit adres.

Machtigt de eisende partij om bij gebreke aan de vrijwillige uitvoering van het voornoemde zich met bijstand van de eerste daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder toegang te verschaffen tot het pand aan de [...] om aldaar de nodige technische ingrepen te verrichten.

Zegt dat de kosten van interventie van de aangestelden van de eisende partij ten laste vallen van de verwerende partij.

Veroordeelt de verwerende partij in de kosten van het geding, zijnde 631,11 EURO, aan de zijde van eisende partij begroot op 131,11 EURO, dagvaardingskosten en 250 EURO rechtsplegingsvergoeding en aan de zijde van verwerende partij begroot op 250 EURO.

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE DENDERMONDE - 3 DECEMBER 2010

6de Kamer

Magistraat: dbr. Van Durme

Advocaten: mrs. Cools loco Heyvaert, Jacobs, Van Hemelryck, Boeykens en Aelbrecht loco Vermassen

I O V T / WC, WS, LDP en YU

**Betaling van het verbruik •
Verjaring • Fraude • Objectieve
begroting van de schade • BOOM-
rapport • Vlaams Gewest**

**Paiement de la consommation •
Prescription • Fraude • Estimation
objective du dommage • Rapport
BOOM • Région flamande**

Elektriciteitsdiefstal is een voortgezet misdrijf, waarbij de verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf de beëindiging van de strafbare toestand en dus niet vanaf de dag waarop het feit werd gepleegd.

Aangezien de verweerders er, door middel van manipulaties aan de meter, alles aan gedaan hebben om de normale bewijsvoering door de distributienetbeheerder (door middel van registratie van het verbruik) te dwarsbomen, zijn zij bijzonder slecht geplaatst om de distributienetbeheerder nu te verwijten dat zij haar schade onvoldoende in concreto begroot.

Het BOOM-rapport omvat een onderbouwde en wetenschappelijk verantwoorde berekeningsmethode, die op verantwoorde wijze toelaat een vrij nauwkeurige raming te maken van de gebruikte elektriciteit bij cannabisplantages.

Le vol d'électricité est une infraction continue, pour laquelle le délai de prescription commence à courir à partir de la fin de la situation punissable et dès lors pas à partir du jour où le fait a été commis.

Vu que les défendeurs, au moyen de manipulations au compteur, ont tout fait pour entraver l'administration normale de la preuve par le gestionnaire de réseau de distribution (au moyen de l'enregistrement de la consommation), ils sont particulièrement mal placés pour reprocher maintenant au gestionnaire de réseau de distribution qu'il a évalué in concreto son dommage de manière insuffisante.

Le rapport BOOM contient une méthode de comptage, étayée et scientifiquement satisfaisante, qui permet de manière suffisante une évaluation assez précise de la consommation d'électricité pour un plantage de cannabis.

'...

1. De procedure

De rechtbank heeft in het dossier van rechtspleging kennis genomen van:

- de inleidende dagvaarding d.d. 19.03.2009 betekend door gerechtsdeurwaarder P. D. M. ter standplaats [...];
- de conclusie en (tweede) conclusie, neergelegd ter griffie dezer rechtbank voor W. S. op respectievelijk 22.05.2009 en 27.04.2010;
- de besluiten, synthesebesluiten en hernemende synthesebesluiten, neergelegd ter griffie dezer rechtbank voor L.D. op respectievelijk 03.07.2009, 02.02.2010 en 16.07.2010;

- de conclusie, aanvullende conclusie en (tweede) aanvullende conclusie, neergelegd ter griffie dezer rechtbank voor I. op respectievelijk 23.10.2009, 23.04.2010 en 12.08.2010.

De rechtbank heeft de middelen en conclusies van partijen gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 03.09.2010. Daarna werd een dossier met 13 stavingsstukken voor I. neergelegd, waarna de zaak in beraad werd genomen.

2. De feiten

In termen van dagvaarding zet I. uiteen:

- 2.1. dat de vier verweerders door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld werden wegens diefstal van elektriciteit in de periode 01.04.2003 tot 13.05.2004;
- 2.2. dat deze elektriciteit gestolen werd om een illegale cannabisplantage op te zetten;
- 2.3. dat zij de berekening van de verbruikte elektriciteit maakte op basis van de ter plaatse aangetroffen Installatie en een leidraad voor de berekening van gefraudeerd verbruik bij cannabisplantage op basis van vier recente onderzoeken;

2.4. dat het aldus teweeggebracht energieverbruik geraamd werd op 17 709,21 euro, terwijl bovendien interventiekosten dienden te worden gemaakt, geraamd op 656,07 euro volgens goedgekeurde CREG-tarieven;

2.5. dat aangedrongen wordt op uitvoerbaarheid bij voorraad van het tussen te komen vonnis.

3. De vorderingen

3.1. In termen van dagvaarding vordert I. veroordeling van C., S., D. en U. – solidair minstens in solidum - tot betaling van 17 709,21 euro meer vergoedende Interests vanaf 30.10.2003, meer de gerechtelijke interests op hoofdsom en vergoedende interests samen.

3.2. Tevens vordert I. de veroordeling van de vier verweerders tot betaling van de proceskosten en toelating om het vonnis voorlopig te mogen uitvoeren ook indien verweerders beroep zouden aantekenen.

3.3. In termen van conclusies past I. ingevolge een misrekening haar vordering aan en vordert zij thans veroordeling van genoemde verweerders tot betaling van 17 232,57 euro meer interests zoals reeds vermeld.

4. Discussie

4.1. S. vraagt de vordering onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren en, in ondergeschikte orde, de toegekende sommen te herleiden naar de juiste proporties, met als argumenten:

- dat de vordering verjaard en derhalve onontvankelijk voorkomt;
- dat de vordering ongegrond is want beperkt tot een kostenraming, terwijl I. haar schade niet hypothetisch maar in concreto dient te begroten;
- ondergeschikt, dat geen BTW verschuldigd is, geen interests kunnen worden toegekend nu I. drie jaren wachtte na het strafvonnis om tot dagvaarding over te gaan en, qua berekeningsmethodiek, enkel ramingen worden vooropgesteld terwijl I. toch tijd ge-

noeg heeft gehad om haar exacte schade te bepalen en bovendien slechts twee oogsten werden gerealiseerd, terwijl I. met vijf cycli rekening houdt.

4.2. D. laat evenzeer gelden dat de vordering onontvankelijk, minstens ongegrond is, met als argumenten:

- dat de vordering verjaard en derhalve onontvankelijk is, nu ervan moet uitgegaan worden dat ook diefstal van elektriciteit een aflopend en ogenblikkelijk misdrijf is;
- dat de vordering ongegrond voorkomt wegens gebrek aan bewijs van fout, schade en causaal verband;
- dat namelijk zijn fout of rol met betrekking tot de gepleegde feiten minimaliseert: andere beklaagden plaatsten de aftap, niet hijzelf;
- dat de vermeend geleden schade enkel steunt op een eenzijdige en arbitraire raming;
- dat bovendien de strafrechter enkel een bedrieglijke wegneming van elektriciteit weerhield voor de teelt in [...] en niet op andere plaatsen;
- dat het verslag BOOM, waarop de raming is gesteund, niet vrij is van kritiek en I. ten onrechte vertrekt van een volledig hypothetische hoeveelheid gekweekte cannabis;
- dat terzake de interests I. te lang wachtte en schadebeperkingsplicht heeft;
- dat de interventiekosten schromelijk zwaar worden doorgerekend;
- dat de gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad niet wordt gemotiveerd en bovendien eiseres zelf de zaak op haar beloop heeft gelaten.

5. Beoordeling

5.1. Met betrekking tot de opgeworpen verjaring dringt de vaststelling zich op dat de verweerders bij in kracht van gewijsde gegaan strafrechtelijk vonnis veroordeeld werden voor diefstal van elektriciteit in de periode 1 april 2003 tot 13 mei 2004.

In de gegeven omstandigheden is elektriciteitsdiefstal een voortgezet misdrijf, zijnde een ononderbroken en door de daderes) bestendigde delictuele toestand (zie definitie in Alain De Nauw, 'Inleiding tot het algemeen strafrecht', Die Keure 2010, blz. 63 t.e.m. 67).

De rechtbank weerhield eenheid van opzet voor alle weerhouden feiten, zodat zij maar één misdrijf uitmaken.

Er werd gedagvaard op 19.03.2009, hetzij tijdig, aangezien bij aflopende misdrijven de verjaringstermijn begint te lopen de dag waarop het feit werd gepleegd, terwijl bij voortdurende (of voortgezette) misdrijven de verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf de beëindiging van de strafbare toestand (zie ibidem).

Er werd derhalve geen verjaring bereikt en de vordering is ontvankelijk.

5.2. Waar D. laat gelden geen rol ter zake te hebben gespeeld, is dit in rechte irrelevant, aangezien hij definitief voor de elektriciteitsdiefstal in kwestie werd veroordeeld, samen met zijn kompanen.

Meteen kan de bewering dat I. geen bewijs van fout zou leveren, afgewezen worden.

5.3. Wat nu de begroting van de schade betreft:

5.3.1. Waar I. inderdaad in toepassing van art. 1315 B.W. het bewijs van haar aanspraken moet leveren en daarom meters bij de abonnees worden geïnstalleerd om hun verbruik te kunnen vaststellen, aantonen en aanrekenen, hebben hier de verweerders er alles aan gedaan om de normale bewijsvoering, waartoe I. inderdaad gehouden is, te dwarsbomen en onmogelijk te maken.

Ze zijn derhalve bijzonder slecht geplaatst om nu I. het verwijt te richten dat zij haar schade onvoldoende in concreto zou begroten.

5.3.2. Door I. wordt wetenschappelijke Nederlandse documentatie voorgelegd, getiteld '*Wederrechtelijk verkregen voordeel bennepkwekerij bij binnen teelt onder kunstlicht*

– *Standaardberekening en normen* door het Bureau Ontnemingswetgeving Openbaar Ministerie, april 2005 (In het kort: BOOM).

Net zoals door andere rechtscolleges blijkens de voorgelegde uitspraken stelt ook deze rechtbank vast dat een onderbouwde en wetenschappelijk verantwoorde berekeningsmethode voorgelegd wordt, die op verantwoorde wijze toelaat een vrij nauwkeurige raming te maken van de gebruikte elektriciteit bij cannabisplantages in acht genomen duurtijd en omvang van deze.

5.3.3. De voorgelegde berekeningen (stukken 3 en 8), gesteund op genoemd BOOM-rapport (stuk 5), stemmen overeen met de vaststellingen uit het strafdossier.

I. ging uit van 29 lampen, nodig om de groei van de cannabisplanten efficiënt en gelijkmatig toe te laten.

Het strafdossier leert op blz. 140 e.v. dat ter plaatse 17, 12, 14 en 3 lampen of samen 45 lampen werden aangetroffen.

Het kan niet ontkend worden dat voornamelijk het aantal lampen het verbruik aan gestolen elektriciteit bepaalt (zie opnieuw het BOOM-rapport).

Waar de berekeningsnota uitgaat van slechts 29 lampen, terwijl er ter plekke 45 werden aangetroffen, is de berekening door I. zeker niet overdreven en integendeel in het voordeel van de verweerders.

Weliswaar hebben de verweerders in de strafinformatie geponeerd - de ene met wat meer zekerheid en stelligheid dan de andere;

vergelijk hun verklaringen - dat slechts één oogst kon worden gerealiseerd.

De strafrechter heeft dit aangenomen om vervolgens zijn beslissing te nemen, wat niet wegneemt dat de bekentenissen ter zake ongetwijfeld minimaliserend waren.

Dat de strafrechter één oogst aannam (wat voldoende was om er de strafrechtelijke consequenties aan te

koppelen), betekent daarom nog niet dat deze benadering zich meteen zou opdringen aan de burgerlijke rechter voor de beoordeling van de burgerlijke eis tot schadevergoeding.

Het is in deze niet aannemelijk dat de verweerders al zolang bezig waren met hun illegale cannabiskweek en er slechts één oogst uithaalden, terwijl over die periode vijf à zes oogsten mogelijk waren en de vaststellingen ter plaatse bovendien aantonen dat de verweerders met kennis van zaken en de nodige professionaliteit hebben gehandeld.

De door I. - hangende het geding aangepaste - vordering gaat uit van een realistische benadering van de raming van de omvang aan gestolen elektriciteit, zodat deze aangepaste vordering met betrekking tot het verbruik aangenomen en integraal toegekend kan worden.

5.3.4. Wat de door verweerders naar voor gebrachte argumentatie betreft dat een normaal verbruik in mindering zou moeten worden genomen, kan dit allermindst worden gevolgd, want ook het huishoudelijk verbruik aan elektriciteit werd in de gegeven omstandigheden evenzeer gestolen.

5.3.5. Wat de tevens gevorderde interventiekosten betreft:

- De zegel breuk diende ter plaatse vastgesteld te worden (stuk 6: 74,54 euro CREG-tarief);
- I. rekent ook administratieve kosten aan, opnieuw getarifeerd door de CREG-commissie.

Over het principe van toekenning van administratieve kosten kan niet redelijk geredetwist worden.

De indicatieve tabel voorziet deze schadepost ten andere uitdrukkelijk voor particulieren ter vergoeding van allerlei administratieve kosten (postzegels, fotokopieën, telefoon, enz.),

In deze dient I. ongetwijfeld personeel te mobiliseren ter zake de fraudedossiers, personeel dat dan niet met andere taken kan worden belast.

Dat zulks op een gemiddeld forfait van 500,00 euro per fraudedossier

wordt begroot, is aannemelijk en wordt derhalve door deze rechtbank aangenomen.

De gevorderde schade hier ad 656,07 euro bedraagt minder dan de aangenomen forfaits (500,00 euro + 74,54 euro + 21 % BTW of samen 695,19 euro) en kan derhalve eveneens worden toegekend zoals gevorderd.

5.3.6. Wat de interesten betreft : verweerders zijn slecht geplaatst om I. te verwijten pas later tot dagvaarding te zijn overgegaan en aldus aan haar schadebeperkingsplicht niet te hebben voldaan, terwijl niets verweerders belette om zelf het initiatief te nemen de door hen gestolen elektriciteit - waarvoor zij strafrechtelijk werden veroordeeld - spontaan te vergoeden, minstens I. te contacteren om een voorstel te doen en betalingsaan te vatten.

Wel is I. slechts gerechtigd op interesten tot vijf jaar voorheen de dagvaarding, hetzij pas vanaf 19 maart 2004.

5.3.7. Wat de gevorderde solidariteit betreft: aangezien de ontstane schade het gevolg is van een opzettelijk misdrijf, zijn alle daders, hier verweerders, solidair gehouden tot vergoeding.

5.3.8. De gevraagde uitvoerbaarheid bij voorraad van het vonnis kan evenwel niet automatisch worden toegestaan, behoudens bijzondere omstandigheden die blijken hetzij uit de behandeling van de zaak zelf, hetzij uit de gegevens aangereikt door de verzoeken de partij.

Dit klemt des te meer daar overeenkomstig artikel 1397 Ger.W. verzet en hoger beroep tegen eindvonnissen de tenuitvoerlegging ervan schorsen en de uitvoerbaarheid bij voorraad zoals voorzien in artikel 1398 Ger.W. klaarblijkelijk een uitzondering is, zodat deze maatregel met een zekere omzichtigheid moet worden toegepast (Van Gompel H.,⁷ Uitvoerbaarheid bij voorraad en (uitdrukkelijke) motiveringsplicht 7, Limb. Rechts/1998, 215).

Een automatisch toestaan van deze tenuitvoerlegging zonder enige motivering en ingaande op een evenzeer niet gemotiveerd verzoek tot voorlopige tenuitvoerlegging, is derhalve kennelijk strijdig met de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (vgl. Antwerpen, 11 februari 1987, R.W. 1986-87, 2640 R.B. Mechelen, 24 juni 1991, T.B.B.R. 1994, noot Broeckx K. en Gent 09.03.1995, R.W. 95 - 96,437; T.B.B.R. 1994, 140).

Er zijn redenen om de uitvoerbaarheid bij voorraad toe te staan, gelet op de omstandigheden waarin de schuld van verweerders is ontstaan en hun totaal gebrek aan initiatief om de door hun eigen misdrijven veroorzaakte schade te vergoeden.

Op de vordering tot uitvoerbaarheid kan derhalve worden ingegaan, verstaan zijnde evenwel dat de mogelijkheid tot kantonnement behouden blijft, nu aan de wettelijke voorwaarden terzake niet werd voldaan zoals voorzien in artikel 1406 Ger. W.

5.3.9. Betreffende de rechtsplegingsvergoeding zijn er geen redenen om af te wijken van het basisbedrag conform de wet van 21.04.2007 en het K.B. van 26.10.2007, in deze 1 100,00 euro.

6. Beslissing

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

doet uitspraak op tegenspraak en in eerste aanleg.

Stelt vast dat de artikelen 2 en 30 tot 42 van de wet op het taalgebruik in gerechtszaken nageleefd zijn.

Alle meeromvattende, strijdige of andersluidende besluiten verwerpende als ongegrond, niet terzake dienend of overbodig en het meer gevorderde afwijzende als ongegrond.

Wijzende op de vordering, verklaart deze ontvankelijk en In de hierna volgende mate gegrond:

Veroordeelt C., S., D. en U. solidair om te betalen aan I. de som van 17.232,57 euro meer de vergoedende interesten aan wettelijke rentevoet vanaf 19 maart 2004 tot heden, meer gerechtelijke interesten aan wettelijke rentevoet op hoofdsom en vergoedende interesten tot heden berekend, samen, vanaf heden tot algehele betaling.

Veroordeelt C., S., D. en U. solidair tot de gedingskosten aan de zijde van I. begroot op 337,78 euro en 1 200,00 euro rechtsplegingsvergoeding.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, ondanks elk rechtsmiddel en zonder borg.

COUR D'APPEL DE MONS - 10 MAI 2011

142ème Chambre

Magistrat: mme Levecque

Avocats: Me Cornet loco Me Baudart, Me Decoene loco Me Delvaux

I C / CC

**Paiement de la consommation •
Fraude • Gardien (de la chose) •
Estimation des consommations •
Région wallonne**

**Betaling van het verbruik • Fraude
• Bewaarder (van de zaak) •
Raming van het verbruik • Waals
Gewest**

A défaut de protestations sur l'état du compteur par les locataires depuis leur entrée dans les lieux et / ou la mise à leur disposition de celui-ci, il y a lieu de considérer que le dit compteur se trouvait dans un état normal de fonctionnement, sans avarie, ni dégradation. Les locataires du compteur répondent en vertu de l'article 1732 du Code Civil des dégradations ou des pertes qui surviennent pendant leur jouissance à moins qu'ils ne démontrent qu'ils n'ont commis aucune faute.

Dans la mesure où la dégradation volontaire du compteur est acquise, quel qu'en soit l'auteur, dès lors que les locataires n'ont prouvé ni l'existence d'une cause étrangère, ni l'absence de faute dans leur chef, ils doivent répondre des dégradations constatées de la chose louée, supporter le coût des réparations, son remplacement, et la réparation des dommages qui en sont la conséquence, dont le prix de l'électricité éludée.

Le paiement de l'électricité est dû sur base du règlement en ce compris la TVA.

Indien er sinds hun intrede van het pand en/of de terbeschikkingstelling van de meter geen klachten zijn over de toestand van de meter, dient men ervan uit te gaan dat de meter zich in een normale werkingsstaat bevond, zonder schade noch beschadigingen. De huurders van de meter zijn krachtens artikel 1732 van het burgerlijk wetboek verantwoordelijk voor de schade die of het verlies dat optreedt tijdens hun gebruik van de meter, tenzij ze kunnen aantonen dat die schade of dat verlies zich zonder een fout van hunnentwege heeft voorgedaan.

Indien de vrijwillige schade aan de meter is vastgesteld, ongeacht wie de dader is, en indien de huurders het bestaan van een externe oorzaak of de afwezigheid van een fout van hunnentwege niet hebben aangetoond, zijn ze verantwoordelijk voor de schade die aan het gehuurde voorwerp wordt vastgesteld en voor het dragen van de kosten van de herstellingen, de vervanging en de herstelling van de schade die daaruit voortvloeit, waaronder de prijs van de niet-verdeelde elektriciteit.

De betaling van de elektriciteit is verschuldigd op basis van het reglement en dit inclusief de btw.

'...

La cour, après avoir délibéré, rend l'arrêt suivant:

Vu, produites en forme régulière, les pièces de la procédure requise par la loi, notamment:

- la requête d'appel déposée le 10 mars 2009 au greffe de la cour d'appel de Mons et les pièces établissant sa notification régulière, le même jour, à l'intimée et à son conseil,

- la copie certifiée conforme du jugement entrepris, prononcé contradictoirement le 18 décembre 2008 par la 5ème chambre du tribunal de première instance de Charleroi sous le n°06/02418/A du rôle général, jugement dont il n'est pas produit d'exploit de signification,
- les conclusions de l'intimée, déposées au même greffe le 03 avril 2009, le 2 et le 4 juin 2010,
- les conclusions des appelants y déposées le 22 février 2010 et le 27 octobre 2010,
- les dossiers des parties;

L'appel, interjeté dans les formes et délai légaux, est recevable;

Les faits de la cause et les antécédents de la procédure.

Le premier juge a donné, des faits pertinents de la cause et de l'objet de la demande, une relation exacte à laquelle la cour se réfère;

Il suffit de rappeler que l'intimée poursuit la condamnation solidaire ou, subsidiairement, in solidum des appelants, sur la base des articles 1134 et 1732 du Code Civil notamment, à lui payer le montant des consommations d'énergie éludée grâce

à la manipulation, qu'ils contestent, constatée le 31 mai 2005, par un préposé de l'intimée, accompagné d'un inspecteur de police, du compteur destiné à enregistrer les consommations d'électricité;

Le premier juge a dit la demande fondée en son principe, à tout le moins à concurrence des montants hors taxes réclamés par l'intimée et a rouvert les débats pour permettre aux parties de s'expliquer sur les taxes, notamment la TVA, la taxe à l'énergie et la 'cotisation';

Le fondement de l'appel

Les appelants contestent que le compteur ait été dégradé;

Le dossier répressif portant le nOCH. l8.L7.10397812005 des notices de M. le Procureur du Roi à Charleroi révèle que les constatations ont été opérées par Mme Michel, inspecteur principal et M Vandermolen, inspecteur, en compagnie de M. Lurmonte, préposé de l'intimée;

Ces constatations sont décrites comme suit: *'En compagnie de Lurmonte Daniel, nous constatons que les scellés ne sont pas réglementaires. La fente des vis de maintien de la coiffe compteur présente des traces de manipulations. De la poussière est présente sur des éléments intérieurs du compteur'*;

Ces constatations confirment la description qu'a faite le préposé de l'intimée de l'état du compteur; elles sont corroborées par les photographies jointes à cette déclaration; elles correspondent à la description de la fraude donnée par le dénonciateur, un sieur Pierard, qui a expliqué que l'appelant détenait une *'pinçe plomb'*;

Les dégradations constatées sont habituelles et bien connues des services de police; leur constat ne nécessite pas de compétence technique particulière et pouvait être opéré par les policiers, sans qu'il soit besoin de recourir aux soins d'un expert; la présence de poussière dans un compteur scellé est anormale et atteste de son ouverture; les appelants n'ont d'ailleurs pas demandé que ce comp-

teur, conservé dans les locaux du gestionnaire de réseaux à Louvain-la-Neuve, soit soumis à un examen approfondi ou une expertise;

Aucun élément produit aux débats ne permet de tenir pour acquis que la procédure utilisée par le préposé de l'intimée serait critiquable; les appelants qui lui font le reproche de s'être retrouvé seul dans le garage, n'expliquent pas en quoi cet élément, à le supposer établi, ce qui n'est pas le cas, serait de nature à invalider les constatations opérées par les policiers, en présence de l'appelant;

Les détériorations apportées au compteur et le fait que, partant, l'énergie consommée n'a pas été enregistrée complètement sont, partant, avérés;

Les appelants, locataires du compteur, ne prétendent pas avoir informé le distributeur de ces altérations, aisément décelables;

Eu égard à l'article III, 2, du règlement pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de l'électricité en basse tension, l'abonné ou le propriétaire de l'immeuble est tenu d'informer immédiatement le distributeur de toute avarie, altération ou inadaptation aux prescriptions légales qu'il pourrait raisonnablement constater;

A défaut de protestations des appelants depuis leur entrée dans les lieux et/ou la mise à disposition du compteur relativement à son état, il y a lieu de considérer qu'il se trouvait dans un état normal de fonctionnement, sans avarie, ni dégradation;

Les locataires du compteur répondent, en vertu de l'article 1732 du Code civil, des dégradations ou des pertes qui surviennent pendant leur jouissance, à moins qu'ils ne démontrent qu'elles se sont produites sans leur faute; ils ne peuvent s'exonérer de leur responsabilité que s'ils prouvent une cause étrangère en établissant l'absence de faute dans leur chef;

Cette preuve n'est pas rapportée; les appelants ne proposent pas de

l'établir;

Aucune conclusion certaine ne peut être déduite à cet égard du classement sans suite de l'information pénale qui n'a pour effet que d'arrêter provisoirement l'exercice de l'action publique et n'a pas l'autorité de la chose jugée sur l'action civile ultérieure basée sur les mêmes faits;

Dans la mesure où la dégradation volontaire du compteur est acquise, quel qu'en soit l'auteur, dès lors que les locataires n'ont prouvé ni l'existence d'une cause étrangère, ni l'absence de faute dans leur chef, ils doivent répondre des dégradations constatées de la chose louée, supporter le coût des réparations, ici son remplacement, et la réparation des dommages qui en sont la conséquence, dont le prix de l'électricité éludée; en la matière, les exigences relatives à la preuve ne peuvent se contenter d'une probabilité d'absence de faute;

Le compteur a pour fonction d'enregistrer au jour le jour la consommation d'électricité. Son remplacement s'impose donc dès que les dégradations et leurs conséquences ont pu être constatées; s'agissant de mettre fin à une déféction qui affecte dans la durée l'enregistrement de l'électricité consommée, au préjudice de l'intimée, consécutivement à la dégradation volontaire du compteur, dont les appelants assument les conséquences, à défaut de prouver la cause étrangère ou l'absence de faute, il ne peut être sérieusement soutenu que l'intimée devrait attendre la fin de la location pour prétendre au remplacement du compteur;

Les appelants, subsidiairement, contestent l'évaluation de l'électricité non enregistrée;

L'intimée a procédé, certes unilatéralement, au calcul, TVA et taxes comprises, de la consommation éludée sur la base de la consommation moyenne du parc d'appareils fonctionnant à l'électricité dans l'immeuble occupé par les appelants et a ajouté au montant obtenu une somme de 495 € de frais administratifs, incluant

le remplacement du compteur;

Les critères utilisés par l'intimée sont des critères objectifs;

Le relevé du parc d'appareils électriques a été établi contradictoirement avec l'appelante, qui l'a signé sans émettre la moindre objection;

Le rapport détaillé établi par le préposé de l'intimée précise que le fils des appelants a expliqué qu'il employait un groupe électrogène, qui était en panne; il mentionne la présence dans l'immeuble, outre l'appelante et son fils, de deux autres personnes, l'existence d'une deuxième maison à l'arrière occupée par un couple, une buanderie en commun; il indique qu'il a été tenu compte pour le calcul des arguments de l'appelante;

La production d'électricité par un groupe électrogène, avant le constat des policiers, ne résulte d'aucun élément produit aux débats; les appelants ne proposent pas de l'établir; les constats d'huissier opérés postérieurement ne sont pas probants de la situation antérieure;

Les appelants ne fournissent aucune explication crédible sur l'utilisation d'une buanderie commune avec les occupants de l'immeuble situé à l'arrière;

La cour retiendra en outre que l'abonné dont la consommation n'est pas correctement enregistrée, même s'il n'est pas l'auteur des dégradations au compteur, n'a aucune raison de limiter l'utilisation de ses appareils électriques et a, au contraire, tout intérêt à privilégier ce type d'énergie par rapport à d'autres; à cet égard, il est révélateur que le relevé contradictoire des appareils mentionne la présence de trois radiateurs électriques à bain d'huile de 2 000 W chacun, mode de chauffage particulièrement onéreux;

L'évaluation proposée apparaît dès lors pouvoir être retenue;

La Cour est saisie par l'effet dévolutif de l'appel des chefs de la demande réservés par le premier juge;

Les appelants font valoir que l'électricité, dont la consommation n'a pas été enregistrée, n'a pas été livrée par l'intimée, mais obtenue frauduleusement et que, conformément à la jurisprudence de la Cour de cassation (Cass., 1ère Ch., 15 avril 1999, C.97.0463.F., Pas., 1, 51), la taxe sur la valeur ajoutée n'est dans cette hypothèse pas due;

Le paiement de l'électricité prélevée sur le réseau est dû sur la base du règlement pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de l'électricité en basse tension, lequel prévoit que *'en cas de défectuosité du groupe de comptage, le prélèvement est évalué sur base d'éléments objectifs fournis par l'une ou l'autre des parties ...'*;

L'intimée est donc fondée, contractuellement, à obtenir le paiement de l'électricité consommée et non enregistrée, et à la facturer, en ce compris la TVA;

Les autres postes ne font pas en soi l'objet de contestations précises;

La cotisation sur l'énergie, les cotisations fédérales (Redevance CREG, surcharge OSP, redevance de voirie) sont calculées en fonction des Kwh prélevés sur le réseau et la redevance de voirie intégrée dans le tarif de distribution; l'intimée est dès lors fondée à les intégrer dans le calcul de son préjudice;

Il se déduit de l'ensemble de ces considérations que la demande est fondée à due concurrence et que l'appel n'est pas fondé;

PAR CES MOTIFS,

LA COUR,

Statuant contradictoirement,

Vu l'article 24 de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire,

Reçoit 1er appel,

Le dit non fondé,

Confirme le jugement entrepris,

Statuant en venu de l'effet dévolutif de l'appel,

Condamne solidairement les appelants à payer à l'intimée la somme de 14 601,28 €, avec les intérêts au taux légal depuis 1er 17 juin 2005, jusqu'à parfait paiement;

Les condamne solidairement aux dépens de l'intimée dans les deux instances, liquidés à la somme de 2 472,51 € selon son état;

Leur délaisse leurs propres dépens dans les deux instances.

TRIBUNAL DE PREMIERE INSTANCE DE MARCHE - 15 JUIN 2011

Magistrat: mme Bleret

Avocats: Me Hanin, Me Pirson loco Me Delvaux

B C / I

Manipulation frauduleuse des compteurs de gaz et d'électricité
• Bris de scellés • Estimation des consommations • Article 523 CP • Région wallonne

Manipulatie van gas-en elektriciteitsmeters • Zegelbreuk • Raming van het verbruik • Artikel 523 Sw • Waals Gewest

L'article 523 du Code Pénal implique la réunion des éléments suivants: une destruction, un objet consistant en une machine destinée à produire, transformer ou distribuer l'énergie, une atteinte à la propriété d'autrui, la volonté de détruire.

Sur cette base et dès lors qu'il y a eu manipulation du compteur, il paraît juste de se référer au calcul de l'évaluation de la consommation des appareils ménagers qui aurait dû être facturée sous déduction de l'énergie effectivement enregistrée par le compteur.

Art. 523 Sw. voorziet het samen voorhanden zijn van de volgende elementen:

Een vernieling, een object bestaande uit een machine bestemd voor de productie, omzetting of verdeling van energie, een aanslag op de eigendom van derden, de wil tot vernielen.

Op basis daarvan en dit vanaf het moment dat er een meter is gemanipuleerd, is het correct om voor de berekening van het verbruiksafname te baseren op het verbruik van huishoudapparaten dat had moeten worden gefactureerd onder aftrek van de energie die effectief door de meter werd geregistreerd.

'...

prévenu d'avoir,

à WAHA (MARCHE-EN-FAMENNE),
entre le 17/01/2003 et le 08/10/2009,
sans préjudice de dates plus précises,

1. frauduleusement soustrait de l'électricité pour un montant évalué à 8 125,17 €, qui ne lui appartenait pas, au préjudice de l'I.. (Articles 461, al. 1, 463 et 465 du Code Pénal).

2. volontairement détruit une machine appartenant à autrui, destinée à produire, transformer ou distribuer l'énergie motrice ou à en consommer à des fins autres que purement domestiques, en l'espèce un compteur électrique appartenant à l'I., les effets de la machine ayant été empêchés en tout ou en partie, soit que le fait portait sur les appareils moteurs, soit qu'il portait sur les appareils mis en mouvement.

(Article 523 du Code Pénal- Article 27 Loi du 10/03/1925 sur les distributions d'énergie électrique).

Partie civile:

L'I., société civile sous forme de coopérative à responsabilité limitée, [...], représentée par Maître Valérie Pirson, avocat à Rochefort loco Maître Marie-Amélie Delvaux, avocat à 5000 Namur, place d'Hastedon, 4/1.

Vu les pièces de la procédure.

Vu les conclusions pour le prévenu déposées et visées à l'audience du 13 mai 2011.

Vu les dossiers des parties.

La prévention d'avoir frauduleusement soustrait de l'électricité visée sub 1 en termes de citation n'est pas contestée sauf quant à la période infractionnelle et à l'évaluation du montant d'électricité qui a été soustrait. Le montant sera fixé sur le plan civil.

Le prévenu conteste l'application de l'article 523 du Code pénal.

Le délit prévu par l'article 523 implique la réunion des éléments suivants:

1. une destruction: il n'est pas nécessaire que la machine ait été mise en pièces. La loi punit les dommages qui comprennent au moins un bris ou une rupture mais aussi tout ceux qui sont de nature à arrêter, empêcher ou entraver l'action de la machine.

Il faut établir qu'il y a au moins un bris ou une rupture ou que le fonctionnement de la machine a été entravé.

Dans le cas d'espèce, les inspecteurs de l'I. ont constaté que :

- le scellé 'société' placé sous le cache-borne du compteur était brisé;

- le fil de scellement ne passait plus par l'ergot situé sur le cache-borne du compteur;
- la vis de serrage de la barrette était dévissée;
- la tête de vis présentait des traces de coups;
- lorsque la barrette de tension était ouverte, les consommations n'étaient plus enregistrées.

Il y a donc bien destruction au sens de l'article 523 du Code pénal.

1. un objet consistant en une machine destinée à produire, transformer ou distribuer l'énergie motrice ou à en consommer à des fins autres que purement domestiques

Il n'est pas contestable que c'est par le biais du compteur électrique que l'énergie est distribuée au point de fourniture de l'utilisateur du réseau.

La consommation à des fins autres que purement domestiques ne s'applique pas au cas d'espèce.

2. une atteinte à la propriété d'autrui.

3. la volonté de détruire: le fait doit avoir été commis sciemment et volontairement. L'intention frauduleuse ou le dessein de nuire ne sont pas requis.

(LORENT, A., Destructures et dégradations autres que par incendie ou explosion • Destructures de constructions, de machines à vapeur et d'appareils télégraphiques, Droit pénal et procédure pénale, Classeur 2, Kluwer, n° 33 à 40) .

Tous les éléments constitutifs du délit prévu à l'article 523 du Code pénal sont réunis en l'espèce.

Toutes les parties s'entendent pour dire que l'on ignore la date à laquelle le compteur a été manipulé.

Le prévenu admet que l'on constate qu'une chute de consommation enregistrée intervient à partir de 2006-2007 et que dès lors c'est au maximum depuis cette date que le tribunal pourrait retenir la période infractionnelle.

Le tribunal retient la date du début de la période infractionnelle comme étant le 31 mars 2006 (date d'un relevé d'index).

Les préventions 1 et 2 sont dès lors établies sous la précision que la période infractionnelle s'étend du 31 mars 2006 au 08.10.2009.

Les faits visés aux préventions 1 et 2 (précitées) mises à charge du prévenu constituent la manifestation successive et continue de la même intention délictueuse, une seule peine, la plus forte, sera seule prononcée à son encontre en application de l'article 65 alinéa 1 du Code pénal.

Le prévenu sollicite une peine de travail. Toute la portée de cette peine lui a été expliquée à l'audience et il a marqué son accord. Une peine de travail sera prononcée tenant compte des regrets exprimés et de l'absence totale d'antécédents judiciaires.

Par une peine de travail, le prévenu réparera de manière adéquate le trouble social causé par ses agissements délictueux tout en ne compromettant pas son avenir social et professionnel.

Une peine de travail d'une durée de 100 heures sera prononcée. Le prévenu est dans les conditions légales pour bénéficier du sursis laquelle mesure lui sera accordée pendant trois ans pour la moitié de la durée de la peine de travail prononcée afin de favoriser son amendement. A défaut d'exécution de la peine de travail, le prévenu sera condamné à une peine de six mois d'emprisonnement.

Au civil:

La constitution de partie civile d'I. est recevable et fondée dans la mesure ci-après.

La période infractionnelle ayant débuté le 31 mars 2006, il paraît juste de se référer au calcul de l'évaluation de la consommation des appareils ménagers qui aurait dû être consommée sous déduction de l'énergie effectivement enregistrée par le compteur (pièce 14 du dossier d'I.) durant la période infractionnelle retenue.

Le montant du préjudice sera donc évalué à € 4 977,96 à augmenter des intérêts compensatoires au taux légal depuis la date moyenne du 01 janvier 2008 et sera majoré, en outre, des intérêts moratoires au taux légal depuis ce jour jusqu'à complet paiement.

Le prévenu sera condamné aux frais liquidés envers la partie civile à l'indemnité de procédure minimale de € 412,50.

POUR CES MOTIFS,

Le tribunal,

ouï Madame Anne-Cécile DAMAR, substitut du Procureur du Roi, statuant contradictoirement,

Dit les préventions établies sous la précision que la période infractionnelle s'étend du 31 mars 2006 au 08.10.2009.

Condamne le prévenu à une seule peine de travail qui sera fonction de ses capacités professionnelles et intellectuelles, d'une durée de CENT HEURES, et qui sera exécutée dans les douze mois qui suivent la date à partir de laquelle le présent jugement sera passé en force de chose jugée et ce, sous le contrôle de la commission de probation du lieu de résidence effective.

Lui accorde un sursis pendant TROIS ANS pour la moitié de la durée de la peine de travail.

En cas de non-exécution de la peine de travail, le condamne à une peine de 6 mois d'emprisonnement.

Condamne en outre le prévenu au paiement d'une somme de 25 euros majorée de 45 décimes, et ainsi portée à 137,50 euros à titre de contribution au fonds spécial d'aide aux victimes d'actes intentionnels de violence et aux sauveteurs occasionnels, instituée par les articles 28 et 29 de la loi du 01.08.1985.

Condamne en outre le prévenu au paiement d'une indemnité de 25 euros prévue à l'article 1er de l'A.R. du 23.12.1993.

Condamne le prévenu aux frais envers l'Etat liquidés à la somme de 35,89 euros.

Au civil:

Condamne le prévenu B. à payer à la partie civile I. la somme de € 4.977,96 à augmenter des intérêts compensatoires au taux légal depuis la date moyenne du 01 janvier 2008, majorée, en outre, des intérêts moratoires au taux légal depuis ce jour jusqu'à complet paiement et l'indemnité de procédure minimale de € 412,50.

Par application des articles 37ter-65-461-463-523 du code pénal; 27 Loi du 10/03/1925 sur les distributions d'énergie électrique; 1382 du code civil; 194 du code d'instruction criminelle; 810i 29.06.1964 telle que mod.; loi 24.12.1993; 1 A.R. 23.12.1993; 28 et 29 loi 1.8.1985 modo art. 310i 24.12.1993; AR 31.10.2005; 58 A.R. 18.12.1986; loi 26 et 30/6/2000; AR 201712000 et 1111212001; 23 AR 19.12.2003 et loi du 15.6.1935.

HOF VAN BEROEP TE ANTWERPEN - 22 JUNI 2011

*Magistraat: dbr. Van Haelst
Advocaten: mrs. Erdman en Schormans*

I T / E O - F - K

Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest • Fraude • Objectieve begroting van de schade • BOOM-rapport

Paiement de la consommation • Région Flamande • Evaluation objective du dommage • Rapport BOOM

Inzake de begroting van het onvreemde verbruik in het kader van plantages, biedt het BOOM-rapport waarborgen van objectiviteit, nu het gaat om het resultaat van een grondige studie.

Het feit dat het BOOM-rapport geen rekening houdt met de specifieke situatie en met de exacte omvang van de geleden schade, verbindt niet dat de parameters waartoe het BOOM-rapport concludeert kunnen worden toegepast op de concrete situatie.

Omwille van de motiveringen in het BOOM-rapport primen de adviezen van het BOOM-rapport inzake geloofwaardigheid boven het niet-gemotiveerd advies van de verbalisanten.

Pour l'évaluation de la consommation illicite faite dans le cadre de plantations, le rapport BOOM apporte une garantie d'objectivité puisqu'il est le résultat d'une étude approfondie.

Le fait que le rapport BOOM ne tienne pas compte de la situation précise et des spécificités propres au dommage encouru n'empêche pas que les paramètres, auxquels le rapport BOOM conclut, puissent être utilisés dans la situation concrète.

De part leur motivation, les recommandations du rapport BOOM priment en matière de crédibilité sur les recommandations non motivées des verbalisants..

‘...

1. Wat voorafgaat.

1.1. Op 3 januari 2008 liet I.: dagvaarding betekenen aan Y. E. O., aan M. F. en aan A. K. om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

De I. voert aan dat de gedaagden bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van 12 januari 2007 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in correctionele zaken veroordeeld werden voor het inrichten van een cannabisplantage en voor het bedrieglijk wegnemen door middel van braak van een onbekende hoeveelheid elektriciteit in de periode van 9 januari 2005 tot 10 september 2005.

Zij vordert in de inleidende dagvaarding een schadevergoeding, bestaande uit het verlies van inkomsten wegens elektriciteitsverbruik ten be-

drage van € 77 694,89 en interventiekosten ten bedrage van € 812,15.

In de loop van het geding in eerste aanleg is de eis herleid tot een bedrag van € 52.634,16, te vermeerderen met vergoedende interesten vanaf 10 september 2005 tot op de datum van betaling.

1.2. De gedaagden hebben aangevoerd dat de berekeningswijze van de I. over de omvang van haar schade niet kan worden aangenomen. Zij voeren aan dat de schade ex aequo et bono dient te worden geëvalueerd bij gebreke aan een nauwkeurige, objectieve wijze van berekening door de I..

1.3. In het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 februari 2009 veroordeelt de eerste rechter de gedaagden solidair om aan de I. de som te betalen van € 25 000, vermeerderd met vergoedende interesten aan de wette-

lijke interestvoet vanaf 10 september 2005 tot 3 januari 2008, en met de gerechtelijke intresten aan dezelfde interestvoet vanaf 3 januari 2008.

De eerste rechter gaat uit van een elektriciteitsverbruik op basis van 140 lampen van 400 watt. De eerste rechter oordeelt dat de omvang van een bijkomend aangerekend verbruik per lamp voor de transfo bij gebreke van de overgelegde stukken niet objectief kan gecontroleerd worden. De eerste rechter oordeelt dat de door de I. gehanteerde prijs per verbruikte kWh onduidelijk is, te weten nachttarief dan wel dagtarief.

De eerste rechter overweegt dat het door de I. geciteerde rapport van het bureau ontnemingswetgeving openbaar ministerie, zogenaamde Boomrapport, niet wordt voorgelegd zodat elke objectieve controle onmogelijk is.

De eerste rechter evalueert daarom de schade ex aequo et bono en kent in hoofdsom € 25 000 toe. Deze hoofdsom wordt vermeerderd met vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet vanaf 10 september 2005 tot 3 januari 2008 en met de gerechtelijke interesten aan dezelfde interestvoet vanaf 3 januari 2008 tot op de dag van de betaling.

1.4. Met een verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd op de griffie van dit hof op 4 december 2009, heeft de I. hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 4 februari 2009.

2. De eisen in hoger beroep.

2.1. De I. vraagt om bij hervorming van het bestreden vonnis geïntimeerden te veroordelen om aan haar te betalen de som van € 56 317,59, te vermeerderen met vergoedende interesten vanaf 10 september 2005 tot op de datum van de betaling.

2.2. De geïntimeerden stellen incidenteel beroep in. Zij vragen dat de eis ongegrond zou worden verklaard, omdat de omvang van de schade niet kan worden bepaald. Zij vragen ondergeschikt de omvang van de schade ex aequo et bono te bepalen.

Beoordeling.

3. De toelaatbaarheid van het hoger beroep van de I. is geen geschilpunt. Het hoger beroep is tijdig en regelmatig naar vorm. Het hoger beroep is toelaatbaar.

4. Het hof stelt vast dat de eis van appellante steunt op artikel 1382 burgerlijk wetboek.

Het bestaan van de fout, bestaande in het door braak bedrieglijk wegnemen van een hoeveelheid elektriciteit, die aan geïntimeerden niet toebehoorde, is niet betwist.

Het bestaan van schade in hoofde van appellante is niet betwist.

Het bestaan van een conditio sine qua non verband tussen enerzijds de schade, te weten inkomstenverlies door diefstal van elektriciteit, en anderzijds de concrete fout, bestaande

in het bedrieglijk wegnemen van een hoeveelheid elektriciteit is niet betwist.

Het geschilpunt betreft de omvang van de schade.

5. Over het verweer dat de eis ongegrond is omdat de schade niet bepaalbaar is.

5.1. Geïntimeerden voeren aan: *'de eis moet worden afgewezen bij gebreke aan nauwkeurige, objectieve wijze van begroting van de schade.'*

Geïntimeerden verbinden aan het gegeven dat zij veroordeeld werden voor diefstal van een niet nader bepaalde hoeveelheid elektriciteit het rechtsgevolg dat de eis ongegrond is.

5.2. Het hof volgt deze redenering niet, nu het bestaan van schade niet betwist wordt. In het kader van de totstandkoming van het correctionele vonnis is geen beslissing genomen of geen geschilpunt beslecht met betrekking tot de omvang van de schade door diefstal van elektriciteit.

Het is niet omdat in het correctionele vonnis geïntimeerden veroordeeld werden voor diefstal van een niet nader bepaalde hoeveelheid elektriciteit, dat het hof de eis, over het aan haar en niet aan de rechter in strafzaken voorgelegd geschilpunt over de omvang van de schade geleden door de I., zou moeten afwijzen als ongegrond.

Zelfs indien na onderzoek door het hof zou blijken dat de berekeningswijze van de omvang van de schade, zoals voorgesteld door appellante om een of andere reden niet kan worden gevolgd, dan heeft dit niet als rechtsgevolg dat de eis ongegrond zou zijn, maar heeft dit enkel als rechtsgevolg dat het hof de schade eventueel ex aequo et bono moet ramen, indien de schade niet anders kan worden geraamd.

6. Over het geschilpunt of de toepassingsvoorwaarden voor een raming ex aequo et bono al dan niet vervuld zijn en over het geschilpunt over de omvang van de schade.

Appellante betwist dat het niet mogelijk is om de schade door haar geleden correct te berekenen.

Geïntimeerden staan op het standpunt dat de schade ex aequo et bono moet geraamd worden.

6.1. De schattingstechniek ex aequo et bono mag slechts subsidiair worden aangewend. Hij mag slechts worden aangewend indien er een reden is waarom de door de benadeelde voorgestelde berekeningswijze niet kan worden aangenomen, en indien het niet mogelijk is de schade, zoals de benadeelde deze heeft omschreven, anders te bepalen dan ex aequo et bono.

6.2. Het hof kijkt na of de toepassingsvoorwaarden voor een raming ex aequo et bono al dan niet vervuld zijn en beoordeelt de berekeningswijze van appellante.

6.3. Het hof stelt vast dat appellante als eerste parameter het aantal branduren per lamp per kweek gebruikt.

Appellante baseert zich voor deze parameter op een onderzoek van 14 april 2005 van het bureau ontnemingswetgeving openbaar ministerie, het zogenaamde BOOM-rapport.

Het gaat om een Nederlands onderzoek tot stand gekomen met de medewerking van de dienst Nationale Recherche Informatie, het Nationaal Netwerk Drugsexpertise, het Financieel Expert Platform Politie en de politieregio's Drenthe, Friesland, Gelderland-Midden, Gooi & Vechtstreek, Laaglanden, IJsselland, Limburg-Noord, Midden- en West-Brabant, Rotterdam-Rijnmond, Twente, Utrecht en Zeeland.

Volgens de gegevens van dit grootschalig onderzoek, dat werd gevoerd in de periode 2003-2005 is geconcludeerd dat er per kweekperiode 798 branduren nodig zijn. Zij concluderen dat uit het kweekschema kan worden opgemaakt dat de lampen gedurende de eerste week 18 uren per dag moeten branden en gedurende de overige acht weken 12 uren per dag. Dan volgt er een 1 week zonder branduren. Gedurende deze

week wordt geoogst en opnieuw aangeplant. Een volledige kweek duurt aldus 10 weken of 70 kalenderdagen.

Het Boom-rapport werd aan de eerste rechter niet voorgelegd en wordt aan het hof wel voorgelegd.

Het hof oordeelt dat het Boom-rapport waarborgen biedt van objectiviteit, nu het gaat om het resultaat van een grondige studie met de medewerking van voornoemde instanties en dit gedurende twee jaar met betrekking tot hennepplantages bij binnenteelt onder kunstlicht. Het gaat precies om de berekeningen van aantal branduren, duur van een kweek enz., te weten onderwerpen waarover het in casu gaat.

De kritiek dat het Boom-rapport geen rekening houdt met de specifieke situatie en met de exacte omvang van de geleden schade is juist maar laat onverkort dat het hof de parameters waartoe het Boom-rapport concludeert kan toepassen op de concrete situatie van geïntimeerden.

Een kweekschema van tien weken met 798 branduren, inclusief 1 week leegstand zonder branduren voor omwisseling kweek, is een objectief gegeven. Het hof bemerkt omtrent deze parameter geen specifiek verweer van geïntimeerden.

Geïntimeerden weerleggen niet dat voor een kweek 798 branduren noodzakelijk zijn, terwijl dit als een objectief gegeven voorkomt uit het Boom-rapport na onderzoek door experts.

De parameter van 798 branduren per kweek is een gegeven waarmee het hof rekening houdt bij de evaluatie van de schade.

6.4. De tweede parameter die appellante gebruikt is dat er drie kweken zijn geweest gedurende de periode van 9 januari 2005 tot 10 september 2005.

6.4.1. De periode van 9 januari 2005 tot 10 september 2005 is de periode gedurende dewelke geïntimeerden volgens de in kracht van gewijsde gegane beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 12 januari 2007 door middel van braak, inklimming of valse sleutels een niet nader bepaalde hoeveelheid elektriciteit, die hen niet toebehoorde, bedrieglijk hebben weggenomen.

Het gaat om een periode van 241 kalenderdagen of 34,42 weken.

Appellante heeft gedurende die periode 3 kweekcyclussen van 10 weken, samen 27 weken productie en 3 weken leegstand voor oogsten en opnieuw planten aangerekend.

Appellante baseert zich weerom op het Boom-rapport dat bij de berekening van de duur van een kweek rekening houdt met 10 weken, te weten 1 week (7 'dagen) x 18 uren = 126 branduren, 8 weken (56 dagen) x 12 uren = 672 branduren, samen 798 branduren en 1 week leegstand.

Het hof oordeelt dat de parameters van het Boom-rapport inzake duur van een kweek inclusief oogst en heraanplant (10 weken) waarborgen bieden van objectiviteit, gelet op het specifiek langdurig en grondig gemotiveerd onderzoek van binnenteelt bij kunstlicht.

6.4.2. Geïntimeerden werpen tegen dat zij vanaf 9 januari 2005 begonnen zijn met het inrichten van de cannabisplantage en dat appellante bij haar berekening geen rekening houdt met het gegeven dat een plantage geleidelijk wordt opgebouwd, wat zou blijken uit het gegeven dat op de dag van de arrestatie, tweede geïntimeerde ter plaatse aankwam met twee nieuwe kweeklampen.

Geïntimeerden voeren aan dat de verbalisanten zelf van oordeel zijn dat er geen rekening mag gehouden worden met de maand januari, omdat in het proces-verbaal van 16 december 2005 staat geschreven 'plantage actief februari-maart 2005'. Geïntimeerden voeren aan dat de verbalisanten in dit proces-verbaal adviseren dat er volgens de bereke-

ning van de tijdslijn (februari - maart 2005 - september 2005) er voldoende ruimte blijkt te zijn voor 2 volledige oogsten en de start van een nieuwe kweek.

6.4.3. Het hof stelt vast dat er tussen 9 januari 2005, begin van de huurperiode, tot 10 september 2005, 241 kalenderdagen verstreken zijn. Het hof heeft reeds geoordeeld dat objectief bewezen geraakt dat een kweekcyclus inclusief oogst en heraanplant 10 weken (70 kalenderdagen) duurt.

Het hof stelt vast dat, rekening houdend met 70 kalenderdagen per kweek, appellante rekening houdt met 3 cyclussen van 70 kalenderdagen, of 210 kalenderdagen, terwijl de ganse duur van de huurperiode en incriminatieperiode 241 kalenderdagen beliep.

Het hof oordeelt dat uit de aard van de plantage blijkt dat het om een professionele plantage ging. Het hof oordeelt dat professionelen met zekerheid niet meer dan 31 kalenderdagen nodig hebben om in een leegstaand pand een professionele plantage in te richten, zoals die in concreto ingericht was volgens de vaststellingen van de verbalisanten. Geïntimeerden voeren niet aan dat zij meer dan 31 kalenderdagen nodig hebben om een leegstaand pand professioneel in te richten met 141 lampen.

Het is ondenkbaar dat professionelen, die uit zijn op illegaal en zeer aanzienlijk geldgewin, treuzelen bij de inrichting van een cannabisplantage, vermits zij ab initio rekening houden met het risico dat het misdrijf vastgesteld wordt, wat de noodzaak van tijdige verplaatsingen van plantages en steeds nieuwe kweekadressen met zich brengt ten einde eventueel voor een huiszoeking of een inval de plaat te poetsen.

Het hof houdt bij de berekening van de schade in casu rekening met 3 cyclussen van 70 kalenderdagen en met 798 branduren per cyclus, hetzij 2 394 branduren.

Omwillе van de motiveringen in het Boom-rapport primeren de adviezen van het Boom-rapport in zake geloofwaardigheid boven het niet gemotiveerd advies van de verbalisanten in zake 2 kweken en begin van een derde kweek.

Er was met zekerheid voldoende tijdsruimte voor 3 kweken en het is totaal ongeloofwaardig dat die tijdsruimte in een professionele plantage als deze niet zou benut zijn.

6.4.4. Ten onrechte brengt appellante buiten de 210 kalenderdagen voor kweek met 2.394 branduren, inclusief 1 week leegstand per kweek, nog eens 414 branduren in rekening voor branduren gedurende de 31 overblijvende kalenderdagen nodig voor de inrichting van de plantage. 414 branduren van kweeklampen tijdens de inrichtingswerken van 9 januari 2005 tot 9 februari 2005 geraken niet met gerechtelijke zekerheid bewezen.

Het hof houdt aldus rekening met 2 394 branduren per lamp gedurende de kweekperiode van 10 februari 2005 tot 10 september 2005 en niet met 2 808 branduren per lamp zoals appellante doet.

6.4.5. Het hof stelt vast dat voor de berekening van het totaal kWh appellante rekening houdt met 141 kweeklampen 600 W en 13 lampen 400 W. Dit stemt overeen met de vaststellingen van de verbalisanten (vervolg 1 aan PV nr. 60.AN.LB.105294/2005 van 7 oktober 2005).

Appellante gaat verder uit van elektriciteitsverbruik ingevolge voorschakelapparatuur aan 100 W per lamp. Er waren samen 154 lampen.

Het hof houdt rekening met de concrete vaststellingen van de verbalisanten inzake inrichting van de plantage met het wattage van de lampen en komt aldus tot 2 398 branduren en een verbruik van 105,20 kWh per branduur of 252 269,60 kWh verbruik voor de lampen.

Hierbij is rekening gehouden met het verweer van geïntimeerden dat de plantage niet vanaf de eerste huur-dag op volle toeren draait.

Het hof houdt immers rekening met 2 398 branduren en niet met 2 808 branduren, zoals appellante doet en waarover hoger reeds is gemotiveerd.

Appellante gaat verder uit van het verbruik door de aanwezigheid van 8 ventilatoren, twee afzuiginstallaties en twee kleine afzuigingen.

De aanwezigheid daarvan is niet betwist en wordt trouwens bevestigd door de inventaris van wat in het kader van het strafonderzoek na inbeslagname van de land- en tuinbouwschool aan kweekmateriaal werd overgedragen.

Ook deze toestellen verbruiken elektriciteit. Zij werken permanent.

Rekening houdend met het verweer van geïntimeerden inzake inrichtingstijd houdt het hof rekening met de werking ervan gedurende 210 kalenderdagen. Het hof houdt rekening met een niet specifiek betwist verbruik van 1,7 kWh en komt aldus voor 210 kalenderdagen gedurende 24 uren tot een verbruik van 8 568,00 kWh voor de 8 ventilatoren, 2 afzuiginstallaties en 2 kleine afzuigingen.

Het hof komt aldus tot een totaal verbruik van 252 269,60 kWh + 8 568,00 kWh = 260 837,60 kWh voor de periode van 10 februari 2005 tot 9 september 2005.

6.4.6. Voor de installatieperiode van 31 dagen van 9 januari 2005 tot 10 februari 2005, waarin enkel elektriciteit werd verbruikt met het oog op de realisatie van de installatie, raamt het hof, gelet op de aard van de installatie, het verbruik 50 kWh per dag, hetzij 1 550 kWh gedurende 31 dagen. De berekeningswijze van appellante aan 18 branduren per dag gedurende 7 dagen en 12 branduren per dag gedurende 24 dagen kan niet worden gevolgd, gelet op de installatieperiode waarin er alleen verbruik was om te installeren en niet om te kweken.

Voor de hele periode gedurende dewelke geïntimeerden voor elektriciteitsdiefstal werden veroordeeld beloopt het aantal verbruikte kWh dienvolgens 1 550 kWh + 260 837,60 kWh = 262 387,60 kWh.

6.4.7. Appellante houdt rekening met de totale prijs per kWh voor professioneel elektriciteitsverbruik in 2005, te weten 0,182189 €/kWh.

Over de eenheidsprijs per kWh merkt het hof geen specifiek verweer. Deze eenheidsprijs is gestaafd door de voorlegging van de eenheidsprijzen voor professionelen aangerekend door appellante in 2005.

Het hof komt aldus tot een totaal verbruik van 262 387,60 kWh x 0,182189 E per kWh = € 47 804,13.

6.4.8. Appellante rekent verder interventiekosten aan ten bedrage van € 707,15 op basis van de goedgekeurde en opgelegde tarieven door de Greg.

Er zijn met zekerheid interventies nodig geweest om een einde te stellen aan de illegale aftapping van elektriciteit door geïntimeerden. Daarom-trent wordt geen specifiek verweer gevoerd. Het hof acht deze kosten bewezen.

6.4.9. Het hof komt tot een totaal van schade bij appellante, bestaande in gemis aan inkomsten ten bedrage van € 47 804,13 en bestaande in interventiekosten ten bedrage van € 707,15, samen schade ten bedrage van € 48 511,28.

6.4.10. Het hof kent vergoedende interesten toe aan de wettelijke interestvoet vanaf 10 september 2005 zoals gevorderd. De schade was zeker en vaststaand op 10 september 2005, zijnde de einddatum van de uitbating van de cannabisplantage.

6.4.11. Het hof kon de schade, zoals deze is omschreven, aan de hand van de concrete omvang van de plantage en aan de hand van de inventaris van het in beslag genomen materiaal en aan de hand van het objectieve Boom-rapport inzake kweekduur en aantal branduren per kweek anders bepalen dan ex aequo et bono. De

berekeningswijze van appellante kan met enige correctie inzake inrichtingswerken van de plantage worden gevolgd. De toepassingsvoorwaarden voor begroting ex aequo et bono zijn dus niet vervuld.

Ten aanzien van de proceskosten.

Het hof verwijst geïntimeerden in de proceskosten van beide aanleggen, nu de eis grotendeels gegrond is en geïntimeerden tot gedwongen nakoming van herstelverbintenissen dienen te worden veroordeeld.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak.

Gelet op artikel 24 van de Wet van 15 juni 1935.

Verklaart het hoger beroep van de I. toelaatbaar en gedeeltelijk gegrond.

Verklaart het incidenteel beroep van Y. E. O., van M. F. en van A. K. toelaatbaar, doch ongegrond.

Het bestreden vonnis wijzigend:

Verklaart de eis van de I. tegen Y. E. O., tegen M. F. en tegen A. K. als volgt gegrond:

Veroordeelt Y. E. O., M. F. en A. K. in solidum om aan de I. te betalen het bedrag van € 48 511,28 meer de vergoedende interesten aan de wettelijke interestvoet op € 48 511,28 vanaf 10 september 2005 tot op de dag der integrale betaling.

Verwijst Y. E. O., M. F. en A. K. in de proceskosten van beide aanleggen aan de zijde van de I..

Vereffent de proceskosten van beide aanleggen aan de zijde van de I. op:

- dagvaardingskosten: € 477,58
- rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: € 2 500,00
- rolrecht hoger beroep: € 186,00
- rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: € 2 750,00

TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE BRUXELLES - 21 MAI 2012

Magistrat: mme Englebert
 Advocats: mr Ouchinzky loco Sylber, Gobiet

A C / S

**Fraude • Preuve • Facture • TVA
 • Paiement de la consommation
 • Prescription • Région de
 Bruxelles-Capitale**

**Fraude • Bewijs • Factuur • BTW
 • Betaling van het verbruik •
 Verjaring • Brussels Hoofdstedelijk
 gewest**

La créance du fournisseur d'énergie naît en principe au moment où la fourniture intervient et non au moment de sa facturation. Toutefois en l'espèce le gestionnaire du réseau de distribution ignorait l'existence d'une fourniture en raison de la fraude. La prescription ne commence à courir qu'au moment où la fraude est découverte.

La TVA est due sur les montants.

Conformément aux règlements techniques, l'utilisateur du réseau supporte la responsabilité des manipulations opérées sur les compteurs soumis à sa garde, sans qu'il soit besoin d'établir qu'il a lui-même procédé auxdites manipulations.

De schuldvordering van de energieleverancier ontstaat in principe op het moment dat de levering begint en niet op het moment van de facturering van de levering. Dit geldt ook in het onderhavige geval dat de beheerder van het distributienet niet op de hoogte is van het bestaan van een levering omwille van de fraude. De verjaringstermijn begint pas te lopen op het moment dat de fraude wordt ontdekt.

Op de bedragen moet BTW worden betaald.

Overeenkomstig de technische reglementen draagt de gebruiker van het net de verantwoordelijkheid van de manipulaties die op de meters, die aan hem zijn toevertrouwd, worden uitgevoerd, zonder dat hoeft te worden aangetoond dat hij die manipulaties zelf heeft uitgevoerd.

‘...

En cette cause tenue en délibéré le 17 avril 2012, le Tribunal prononce le jugement suivant.

Vu les pièces de la procédure et notamment:

- le jugement avant dire droit prononcé le 17 février 2011,
- l'ordonnance rendue en application de l'article 747§2 du Code judiciaire le 21 mars 2011,
- les conclusions principales de la demanderesse déposées le 6 juin 2011,
- les conclusions du défendeur déposées le 20 juillet 2011,
- les conclusions de synthèse de la demanderesse déposées le 15 septembre 2011,

- les ultimes conclusions de synthèse du défendeur déposées le 14 octobre 2011.
- Entendu les conseils des parties en leurs dires et moyens à l'audience publique du 17 avril 2012.

I. OBJET DE L'ACTION ET RETRO-ACTES

S. requiert la condamnation de Monsieur A., par un jugement exécutoire nonobstant tout recours et sans caution ni cantonnement, au paiement de la somme de € 37 332,99, majorée des intérêts moratoires au taux légal depuis le 22 juin 2007, des intérêts judiciaires et des dépens, en ce compris une indemnité de procédure de 2 200 €.

Monsieur A. demande au Tribunal:

- à titre principal, de dire la demande de S. irrecevable parce que prescrite en totalité ou en partie;
- à titre subsidiaire, de la dire non fondée;
- en toute hypothèse, de condamner S. au paiement des dépens, en ce compris l'indemnité de procédure liquidée à 2.000 €.

Par jugement avant dire droit prononcé le 17 février 2011, le Tribunal a invité S., préalablement à tout débat sur la recevabilité et le fondement de la demande :

- à produire les conditions générales et/ou la réglementation qui régissaient ses relations avec Monsieur A.;

- à préciser l'impact sur celles-ci de la libéralisation du marché énergétique pour les clients résidentiels intervenue au 1er janvier 2007;
- à verser aux débats l'ensemble des factures émises par elle pour les consommations de gaz et d'électricité, depuis l'acquisition de l'immeuble par Monsieur A. jusqu'à ce jour.

II. EXPOSE du LITIGE

1. Avant la libéralisation du marché de l'énergie, la fourniture de celle-ci relevait d'un service public, fourni pour le gaz par S. et pour l'électricité par E..

Les relations entre S. et E. et leurs abonnés étaient de nature réglementaire.

Les règlements applicables tenaient le propriétaire de l'immeuble, à défaut de demande de mise à disposition de gaz et/ou d'électricité formulée par un tiers, responsable par défaut de l'utilisation des compteurs situés dans l'immeuble, et notamment des consommations qui y étaient enregistrées.

A partir du 1er janvier 2007, seule la gestion du réseau est demeurée réglementaire. S. en a la charge en région bruxelloise.

La fourniture de l'énergie a été libéralisée et est entrée dans un cadre contractuel.

2. L'immeuble acquis par Monsieur A. le 14 juin 2001 contient 4 compteurs d'électricité et un compteur de gaz, qui sont enregistrés à son nom en sa qualité de propriétaire de l'immeuble.

Les compteurs de gaz n° 095307655 et d'électricité n° 005185470 ont été scellés le 18 mars 2004.

Les compteurs électriques n° 005213346 et 006166703 sont demeurés ouverts, de même que le quatrième, qui ne fait pas l'objet du litige,

Le 7 février 2007, l'agent de S. a constaté:

- que les compteurs de gaz n° 095307655 et d'électricité n° 005185470 avaient été descellés, afin de «forcer» la fourniture d'énergie;
- que le compteur de gaz et les 3 compteurs d'électricité avaient en outre fait l'objet de manipulations afin d'empêcher l'enregistrement des consommations.

Les compteurs ont été remplacés. Seules les consommations antérieures au 7 février 2007 font l'objet du présent litige.

3. Pour les compteurs électriques n° 005213346 et 006166703, régulièrement ouverts, E. est devenu, en l'absence de contrat conclu par Monsieur A. avec un autre fournisseur au 1er janvier 2007, le fournisseur par défaut.

S. ne réclame par conséquent à Monsieur A. que les consommations arrêtées au 31 décembre 2006.

Pour les compteurs de gaz n° 095307655 et d'électricité n° 005185470, S. était le fournisseur d'énergie jusqu'à leur scellement. Aucun contrat de fourniture n'a été conclu par la suite par Monsieur A..

C'est donc à S. qu'il appartient de facturer l'énergie détournée, en sa qualité de fournisseur jusqu'au 31 décembre 2006 et en sa qualité de gestionnaire du réseau de distribution de gaz et d'électricité pour la Région de Bruxelles-Capitale après le 1er janvier 2007.

4, S. a procédé à la facturation du gaz dont la consommation était objectivement établie par la différence entre l'index relevé le 18 mars 2004 (30 941 m³) et celui relevé le 7 février 2007 (35,049 m³).

Les sommes facturées à ce titre, ainsi que les consommations enregistrées par le compteur de gaz numéro 30103247 (qui a remplacé le compteur numéro 95307655 le 7 février 2007) pour la période du 7 février 2007 au 6 novembre 2007 n'ont pas

été contestées par Monsieur A. et un plan d'apurement a été conclu avec S..

Elles ne sont pas réclamées par S. dans le cadre de la présente procédure.

Sur base des consommations de gaz antérieures au 18 mars 2004, S. a toutefois estimé que la consommation enregistrée ne correspondait pas à la totalité de la consommation réelle.

Elle a dès lors procédé à une estimation des consommations de gaz non enregistrées suite aux manipulations frauduleuses du compteur.

C'est ainsi qu'elle a adressé à Monsieur A. la facture suivante:

- Facture n° 120009532 d'un montant de € 8 728,46 couvrant la période de consommation du 18.3.2004 au 7.2.2007 pour le compteur de gaz n° 95307655.

S. a procédé de la même manière pour les consommations électriques, ce qui a entraîné l'émission des factures suivantes:

- Facture n° 120009533 d'un montant de € 19 057,72 couvrant la période de consommation du 14.6.2001 au 31.12.2006 pour le compteur électrique n° 6166703;
- Facture n° 120009534 d'un montant de € 7 479,09 couvrant la période de consommation du 14.6.2001 au 31.12.2006 pour le compteur électrique n° 5213346;
- Facture n° 120009531 d'un montant de € 2.067,72 couvrant la période de consommation du 18.3.2004 au 7.2.2007 pour le compteur électrique n° 5185470.

5. Monsieur A. refuse de procéder au paiement des 4 factures émises par S..

Il conteste tant la recevabilité de l'action de S. que son fondement.

III. DISCUSSION

A. Recevabilité de la demande

1. Exception de transaction

Ainsi que cela a été exposé ci-dessus, S. ne réclame pas à Monsieur A. le paiement des sommes relatives aux consommations de gaz qui ont fait l'objet d'un accord entre parties.

Cette exception ne peut dès lors être accueillie.

2. Prescription de l'article 2272 alinéa 2 du Code civil

Monsieur A. conteste la recevabilité de la demande de S., au motif que la créance de celle-ci serait prescrite par application de l'article 2272 du Code civil, aux termes duquel l'action des marchands, pour les marchandises qu'ils vendent aux particuliers non marchands, se prescrit par un an.

Il faut considérer comme marchand au sens de cette disposition la personne qui vend des denrées alimentaires ou d'autres produits d'usage courant.

Sont visées les créances qui, en raison de leur objet, ne laissent trace ni de leur naissance, ni de leur extinction.

S. ne peut être considérée comme un marchand ou un artisan au sens donné à ces termes par la loi du 1er mai 1913.

L'article 2272 n'est donc pas applicable.

Du reste, la prescription annale de l'article 2272 du Code civil est fondée sur une présomption de paiement.

Or, en l'espèce, Monsieur A. ne conteste pas qu'il n'a pas payé les consommations qui lui sont réclamées, s'agissant de consommations dont il conteste l'existence même.

3. Prescription de l'article 2277 du Code civil

3.1. L'article 2277 du Code civil dispose que:

'Les arrérages de rentes perpétuelles et viagères, ceux des pensions alimentaires, les loyers des maisons, et

le prix de ferme des biens ruraux, les intérêts des sommes prêtées, et généralement tout ce qui est payable par année, ou à des termes périodiques plus courts, se prescrivent par cinq ans'.

Cette prescription n'est pas basée sur une présomption de paiement.

Sa ratio legis est de protéger les débiteurs contre l'accumulation continue et inaperçue d'échéances périodiques, ayant pour effet de transformer celles-ci en une importante dette de capital, et d'inciter les créanciers à faire diligence dans la récupération de leurs créances.

L'article 2277 du Code civil n'impose expressément qu'une condition pour l'application de la prescription de 5 ans, à savoir le caractère périodique de la dette.

La condition de périodicité n'implique pas que le montant des échéances et leur espacement soient constants.

La jurisprudence et la doctrine en ont déduit une deuxième, tirée de la nature de la dette : seules sont visées les dettes de revenus, à l'exception des dettes de capital (cfr. nota Cass., 612/98, J.L.M.B., p. 1428).

Or, le critère de distinction déduit du caractère de capital ou de revenu de la créance n'est pas pertinent par rapport à l'objectif de l'article 2277 du Code civil.

Plusieurs arrêts récents de la Cour d'Arbitrage, aujourd'hui Cour Constitutionnelle, ont précisé la portée de cette disposition :

- dans son arrêt prononcé sur question préjudicielle le 19 janvier 2005, elle a ainsi décidé que *'interprété en ce sens que la prescription quinquennale qu'il prévoit ne s'applique pas aux dettes périodiques relatives à la fourniture d'eau, l'article 2277 du Code civil viole les articles 10 et 11 de la Constitution'.*

- dans son arrêt prononcé sur une question préjudicielle le 17 janvier 2007, elle a indiqué que *'interprété en ce sens que la prescription quinquennale qu'il prévoit ne s'applique pas aux dettes périodiques en rapport avec la fourniture de téléphone mobile, l'article 2277 du Code civil viole les articles 10 et 11 de la Constitution'.*

Si la force de chose jugée d'un arrêt sur question préjudicielle pris par la Cour d'Arbitrage / Constitutionnelle se limite à la cause pour laquelle la question a été posée, les juridictions confrontées au même problème sont tenues soit de décider dans le même sens, soit de poser à nouveau la question.

Le Tribunal estime que la question de l'application de l'article 2277 du Code civil aux dettes périodiques relatives à la fourniture de gaz est similaire à celle de l'application de cette disposition aux dettes périodiques relatives à la fourniture d'eau ou de téléphonie, de sorte qu'il doit être statué dans le même sens que les arrêts précités.

L'article 2277 du Code civil doit par conséquent être interprété comme s'appliquant à toutes dettes périodiques relatives à des fournitures qui ont pour caractéristique de croître avec l'écoulement du temps.

Cette interprétation est conforme au texte de cette disposition, qui n'impose expressément qu'une condition pour l'application de la prescription de 5 ans, à savoir le caractère périodique de la dette, sans distinction selon sa nature (de revenu ou de capital).

Elle satisfait également à sa ratio legis, qui est de protéger les débiteurs contre l'accumulation continue et inaperçue d'échéances périodiques, ayant pour effet de transformer celles-ci en une importante dette de capital, et d'inciter les créanciers à faire diligence dans la récupération de leurs créances.

Ainsi que l'a souligné la Cour d' Arbitrage / Constitutionnelle dans ses arrêts précités, le critère de distinction déduit du caractère de capital ou de revenu de la créance n'est pas pertinent par rapport à l'objectif de l'article 2277 du Code civil.

En effet, par rapport à cet objectif, la dette relative à des prestations de services est semblable aux dettes visées par l'article 2277 du Code civil, puisque dès lors qu'elle est périodique et que son montant augmente avec l'écoulement du temps, elle risque de se transformer, à terme, en une dette de capital à ce point importante qu'elle pourrait causer la ruine du débiteur.

3.2. Selon Monsieur A., en application de l'article 2277 du Code civil, l'action de S. est prescrite pour toutes ses prétendues créances antérieures au 18 février 2005.

S. estime quant à elle que le délai de prescription quinquennal n'a pas pu commencer à courir avant le 7 février 2007, date où la fraude a été découverte.

La créance du fournisseur d'énergie naît en principe au moment où la fourniture intervient et non au moment de sa facturation.

Toutefois, en l'espèce, S. ignorait l'existence même d'une fourniture d'énergie pour les compteurs de gaz n° 095307655 et d'électricité n° 005185470, cette fourniture ayant été obtenue de manière frauduleuse.

C'est également en raison de la fraude commise que le volume réel des consommations des compteurs électriques n° 005213346 et 006166703 lui est demeuré inconnu jusqu'au 7 février 2007.

La créance de S. relative aux consommations obtenues par fraude n'est par conséquent née que le 7 février 2007 et c'est à cette date que le délai de prescription a commencé à courir.

Introduite par citation signifiée le 18 février 2010, la demande n'est pas prescrite.

B. Quant au fond

1. Responsabilité de Monsieur A.

Il résulte des développements qui précèdent que les relations entre Monsieur A. et S. étaient de nature réglementaire, en ce que Monsieur A. ne disposait pas du libre choix de son fournisseur d'énergie et en ce que ces relations étaient régies par les règlements suivants, régulièrement émis par S. en sa qualité d'autorité administrative régie par la loi du 22 décembre 1986 sur les intercommunales:

- Le 'Règlement pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de l'électricité en basse tension';
- Le 'Règlement pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de gaz en distribution publique';
- Le 'Règlement relatif aux conditions techniques et commerciales de la mise à disposition de puissance électrique';
- Le 'Règlement relatif aux conditions techniques et commerciales de la mise à disposition de gaz'.

La circonstance que les règlements pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement d'électricité à basse tension et pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de gaz ont été approuvés par les arrêtés du Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale du 13 juillet 2006 n'enlève rien au caractère réglementaire dont ils bénéficiaient auparavant.

Après la libéralisation du marché au 1er janvier 2007, le règlement technique pour la gestion du réseau de distribution d'électricité en Région de Bruxelles-Capitale et l'accès à celui-ci pris en exécution de l'article 11 de l'ordonnance du 19 juillet 2001 relative à l'organisation du marché de l'électricité en Région de Bruxelles-Capitale, ainsi que le règlement technique pour la gestion du réseau de distribution de gaz pris en exécution

de l'article 9 de l'ordonnance du 1er avril 2004 relative à l'organisation du marché du gaz en Région de Bruxelles-Capitale, sont demeurés d'application.

Les règlements pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de l'électricité en basse tension et de gaz en distribution publique disposaient que :

'Le client s'engage à informer le distributeur dans les plus brefs délais de toute modification des caractéristiques de prélèvement ou d'autres faits qui lui sont imputables et qui nécessitent des travaux de branchement.

Les frais qui résultent de ces travaux sont à charge du client ou du propriétaire de l'immeuble.

Le client ou le propriétaire de l'immeuble, gardien du branchement, prend les dispositions nécessaires pour éviter toute cause de détérioration de celui-ci.

Il incombe au client ou au propriétaire de l'immeuble d'informer immédiatement le distributeur de toute avarie, altération ou inadaptation aux prescriptions légales qu'il pourrait raisonnablement constater (...)

Il (le branchement) ne peut être soumis à aucun effet nuisible ni mis en contact avec un métal ou produit risquant de provoquer sa détérioration.' (Article III. 2).

'Le client ou le propriétaire de l'immeuble a la garde des scellés placés par le distributeur sur le groupe de comptage.

Il avise ce dernier dans le plus bref délai de toute dégradation ou anomalies qu'il constaterait' (Article VI).

Les nouveaux règlements approuvés par le Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale contiennent des dispositions similaires.

Le règlement technique pour la gestion du réseau de distribution d'électricité approuvé par arrêté du 13 juillet 2006 du Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale, dispose ainsi que :

Art. 100: 'L'utilisateur du réseau de distribution et lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, le propriétaire du bien immeuble concerné, prennent les précautions nécessaires pour prévenir tout dommage au raccordement et, de manière générale, au réseau de distribution et aux installations des autres utilisateurs du réseau de distribution.'

Art. 101: 'L'utilisateur du réseau de distribution et, lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, le propriétaire du bien immeuble concerné, sont tenus de notifier immédiatement au gestionnaire du réseau de distribution tout dommage, anomalie ou non-conformité aux prescriptions légales ou réglementaires qu'ils constatent.'

Art. 102: 'En cas de modification, par l'utilisateur du réseau de distribution, des caractéristiques de prélèvement ou d'injection ou en cas de modification par rapport aux conditions qui prévalaient lors de la réalisation du raccordement, le gestionnaire du réseau de distribution peut, sans préjudice des mesures nécessaires à la régularisation définitive de la situation, modifier le raccordement aux frais de l'utilisateur du réseau de distribution ou, lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, du propriétaire du bien immeuble concerné afin de préserver la sécurité générale du réseau, de faciliter le contrôle et l'entretien du raccordement, de permettre le fonctionnement correct des équipements constitutifs du raccordement et d'assurer la relève aisée des compteurs.'

Art. 194. '§ 1er. L'équipement de comptage est scellé par le gestionnaire du réseau de distribution.'

§ 2. Les scellés ne peuvent être brisés ou enlevés que par le gestionnaire du réseau de distribution ou avec l'accord écrit préalable du gestionnaire du réseau de distribution.

§ 3. Lorsque le gestionnaire du réseau de distribution constate qu'un équipement de comptage est descellé, il procède à un contrôle de l'équipement sur place avant de resceller et de remettre le point d'accès hors service.

Tous les frais exposés par le gestionnaire du réseau de distribution ensuite d'un enlèvement ou d'un bris de scellés non autorisés sont mis à charge de soit, s'il est connu, l'occupant des locaux auxquels cet équipement de comptage est dédié, soit le propriétaire de l'immeuble concerné.

Ces frais comprennent d'une part les frais administratifs et les tarifs des prestations effectuées par le gestionnaire du réseau de distribution pour la remise en pristin état, d'autre part, l'indemnité, exprimée en euro par unité de consommation, due à celui-ci pour l'électricité prélevée en fraude. Celle-ci est estimée sur base de critères objectifs.

Le montant des frais administratifs et de l'indemnité visés ci-avant est fixé par le gestionnaire du réseau de distribution et publié sur son site internet.'

Le règlement technique pour la gestion du réseau de distribution de gaz) approuvé par arrêté du 13 juillet 2006 du Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale, dispose quant à lui:

Art. 91: 'L'utilisateur du réseau de distribution et, lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, le propriétaire du bien immeuble concerné, prennent les précautions nécessaires pour prévenir tout dommage au raccordement et, de manière générale, au réseau de distribution et aux installations des autres utilisateurs du réseau de distribution.'

Art. 92: 'L'utilisateur du réseau de distribution et, lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, le propriétaire du bien immeuble concerné, sont tenus de notifier immédiatement au gestionnaire du réseau de distribution tout dommage, anomalie ou non-conformité aux prescriptions légales ou réglementaires qu'ils constatent.'

Art. 93: 'En cas de modification, par l'utilisateur du réseau de distribution, des caractéristiques de prélèvement ou en cas de modification par rapport aux conditions qui prévalaient lors de la réalisation du raccordement, le gestionnaire du réseau de distribution peut, sans préjudice des mesures nécessaires à la régularisation définitive de la situation, modifier le raccordement aux frais de l'utilisateur du réseau de distribution ou, lorsqu'il s'agit d'une personne distincte, du propriétaire du bien immeuble concerné afin de préserver la sécurité générale du réseau, de faciliter le contrôle et l'entretien du raccordement, de permettre le fonctionnement correct des équipements constitutifs du raccordement et d'assurer le relevé aisé des compteurs.'

Art. 150: '§ 1er L'équipement de comptage est scellé par le gestionnaire du réseau de distribution.'

§ 2. Les scellés ne peuvent être brisés ou enlevés que par le gestionnaire du réseau de distribution ou avec l'accord écrit préalable du gestionnaire du réseau de distribution.

§ 3 Lorsque le gestionnaire du réseau de distribution constate qu'un équipement de comptage est descellé, il procède à un contrôle de l'équipement sur place avant de receller et de remettre le point d'accès hors service.

Tous les frais exposés par le gestionnaire du réseau de distribution ensuite d'un enlèvement ou d'un bris de scellés non autorisés sont mis à charge de soit, s'il est connu, l'occupant des locaux auxquels cet équipement de comptage est dédié, soit le propriétaire de l'immeuble concerné.

Ces frais comprennent d'une part les frais administratifs et les tarifs des prestations effectuées par le gestionnaire du réseau de distribution pour la remise en pristin état, d'autre part, l'indemnité, exprimée en € par unité de consommation, due à celui-ci pour le gaz prélevé en fraude.

Le montant des frais administratifs et de l'indemnité visés ci-avant est fixé par le gestionnaire du réseau de

distribution et publié sur son site internet.'

Conformément à ces règlements, Monsieur A. supporte la responsabilité des manipulations opérées sur les compteurs soumis à sa garde, sans qu'il soit besoin d'établir qu'il a lui-même procédé auxdites manipulations.

De nombreux éléments du dossier tendent en outre à démontrer que tel a effectivement été le cas.

Tous les compteurs litigieux sont inscrits au nom de Monsieur A., qui n'a sollicité l'ouverture que de certains d'entre eux.

Pourtant, Monsieur A. souligne dans ses conclusions que les appartements de l'immeuble ont toujours été loués :

'Ces quatre appartements étaient - et sont toujours - tous loués, les contrats de baux prévoyant pour chacun des locataires, le paiement d'un loyer charges comprises, en ce compris le gaz et d'électricité. Monsieur A., en réalité, «hérité» des locataires de l'ancien propriétaire, qui vont, par ailleurs, «bouger» par la suite.' (ses dernières conclusions, page 2).

Monsieur A. prétend également que *'d'autres avaient bien intérêt à éventuellement frauder; le contrat de bail porte à son article 9 que les charges électricité et gaz sont à charge des locataires'* (ses dernières conclusions, p. 22).

Il résulte toutefois des baux produits par Monsieur A. que les charges de chauffage, eau, gaz et électricité sont comprises dans le loyer.

Aucun locataire n'avait dès lors d'intérêt quelconque à empêcher l'enregistrement des consommations électriques ou de gaz de l'immeuble.

La demande de S. est donc fondée en son principe.

2. Montants dus

2.1. S. réclame à Monsieur A. l'indemnisation de la consommation du gaz et de l'électricité dont l'enregistrement a été rendu impossible à cause des manipulations opérées sur les compteurs.

Eu égard à leur ancienneté, S. n'a pas pu produire la totalité des factures établies depuis l'achat de l'immeuble par Monsieur A.. Manquent ainsi les factures antérieures à 2004.

Monsieur A. tente de tirer argument du fait que certaines des factures portent la mention «maison vide» pour contester les estimations auxquelles S. a procédé.

Or, cette mention concerne un mode de facturation et non l'état d'occupation de l'immeuble.

Du reste, l'argument de Monsieur A. est contraire à ses propres écrits, puisqu'il affirme en conclusions que l'immeuble a toujours été loué (cfr. ci-dessus).

2.2. Les règlements pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de l'électricité en basse tension et pour le branchement, la mise à disposition et le prélèvement de gaz en distribution publique disposaient que :

'En cas de défektivité reconnue de comptage, le prélèvement est évalué sur base d'éléments objectifs fournis par l'une et l'autre des parties, tels par exemple le prélèvement enregistré au cours de la même période de l'année antérieure, les niveaux de températures, les modifications de prélèvement intervenues dans le chef du client.' (article 5. 3 in fine)

'En cas de fraude, il sera compté, outre le coût de l'énergie fraudée, un montant minimum de € 495,79 pour les frais de remise en état du compteur et frais techniques et administratifs.' (Article VI in fine).

Les frais administratifs et les tarifs de prestations ont été approuvés par la Commission de Régularisation de l'Electricité et du Gaz (CREG) et sont publiés sur le site web *www.S.be*.

L'indemnité relative à 'énergie prélevée en fraude couvre non seulement l'achat par S. du gaz et de l'électricité prélevés frauduleusement mais également les diverses redevances et cotisations qui majorent le tarif de l'énergie consommée.

Elle doit être exprimée par unité de consommation (kWh).

Pour estimer la quantité d'énergie fraudée, S., qui ne dispose pas de données de comptage réelles ou fiables, en raison précisément de la fraude, utilise des valeurs équitables sur base de critères objectifs et non discriminatoires, au départ d'une période de référence pondérée en fonction d'un effet saisonnier.

2.3. En ce qui concerne l'électricité, pour une utilisation domestique (sans chauffage), S. se base sur le nombre proportionnel de jours d'utilisation.

Elle établit une moyenne annuelle sur l'ensemble de l'historique qu'elle compare avec la moyenne journalière après réparation.

Cette comparaison se fait sur base du relevé d'estimation et de 2 analyses:

- une estimation annuelle sur base de la proportion journalière de la nouvelle période;
- une estimation annuelle sur base de la valeur 'Synthetic Low profiles (SLP)' du client de la nouvelle période (les SLP sont établis par Synergrid, Fédération des gestionnaires de réseaux d'électricité et de gaz en Belgique).

S. adapte ensuite le résultat de l'estimation après rectification de la période d'anomalie et obtient une consommation théorique totale pour cette période, qui doit être diminuée de la consommation enregistrée.

En ce qui concerne le gaz pour une utilisation domestique avec chauffage, S. utilise la même méthode de calcul:

- elle établit une moyenne annuelle sur l'ensemble de l'historique qu'elle compare avec la moyenne journalière après réparation;
- cette comparaison est basée sur le relevé d'estimation et 2 analyses:
 - o une estimation annuelle sur base de la proportion journalière de la nouvelle période en utilisant les degrés/jour (source ARGB);
 - o une estimation annuelle sur base de la valeur '*SLP du profil client*' de la nouvelle période;
- elle adapte le résultat de l'estimation après rectification de la période d'anomalie et obtient ainsi une consommation théorique totale pour cette période, qui doit être diminuée de la consommation enregistrée.

2.5. Contrairement à ce que soutient Monsieur A., la T.V.A. est due sur les montants revenant à S..

En effet, la T.V.A. est due selon le Code T.V.A. lorsqu'il y a livraison de biens et prestations de services faites par un assujetti dans l'exercice de son activité professionnelle.

En l'espèce, ce qui est réclamé à Monsieur A. correspond au prix de l'énergie qui lui a été fournie, dans un cadre contractuel réglementaire.

2.6. En application de ces principes, les consommations énergétiques non enregistrées en raison de la manipulation frauduleuse des compteurs, doivent être calculées comme suit :

1) Facture n° 12009532 du 22.07.2007 - compteur gaz n° 95307655 - période du 18.03.2004 au 07.02.2007

Cette facture concerne le compteur gaz n° 95307655, unique compteur de l'immeuble, qui alimentait tout celui-ci, qui était scellé depuis le 18 mars 2004.

Il a été remplacé par un nouveau compteur le 7 février 2007 à l'index 0.

Un relevé a été établi le 30 mars 2007, qui a indiqué une consommation de 706 m³, base sur laquelle la consommation annuelle a été estimée à 3669,01 m³ et, après pondération, à 2888,32 m³,

Sur cette base, pour la période du 18 mars 2004 au 7 février 2007, la consommation de gaz a été fixée à 8 139 m³ ou 8 3457 kWh.

Doit en être déduite la consommation de 4.108 m³ relevée le 7 février 2007 - qui a déjà été facturée, ce qui porte la consommation à facturer à 4. 031 m³ ou 41 334 kWh.

Le montant dû à S. est dès lors le suivant :

- Indemnité pour l'énergie gaz (MWh) prélevée sur le réseau de manière illicite suite à une constatation de fraude: € 3. 319,12

(41,334 MWh x € 80,30)

- Forfait suite à une constatation de fraude sur l'installation gaz : 512,00 €

• TVA (21 %)	<u>€ 804,53</u>
Total	€ 4.635,65

2°) Facture n° 12009531 du 22.06.2007 - compteur électrique n° 5185470 - période du 18.03.2004 au 07.02.2007

Cette facture concerne le compteur électrique n° 5185470 qui était scellé depuis le 18 mars 2004 et alimentait le premier étage de l'immeuble.

Lors du relevé du compteur du 7 février 2007, ce compteur affichait un index de 16114.

Un nouveau relevé d'index a été réalisé le 30 mars 2007, qui a révélé une consommation de 198 kWh.

La consommation annuelle a été estimée à 1417,06 kWh puis pondérée en fonction de l'effet saisonnier, de sorte que la consommation moyenne annuelle a été estimée à 1290,26 kWh.

Pour la période du 18 mars 2004 au 7 février 2007, la consommation d'électricité a donc été fixée à 3 721 kWh, de sorte que sont dues à S. les sommes suivantes :

- Indemnité pour l'énergie électrique (MWh) prélevée sur le réseau de manière illicite suite à une constatation de fraude: € 1 173,98 (3,721 MWh x € 315,50)

- Forfait suite à une constatation de fraude sur l'installation électrique: € 534,88

• TVA (21 %)	<u>€ 358,86</u>
Total	€ 2. 067,72

3°) Facture n° 12009533 du 22.06.2007 - compteur électrique n°6166703 ~ période du 14.06.2001 au 31.12.2006

Cette facture concerne le compteur électrique n° 6166703 qui était ouvert depuis le 14 juin 2001 pour les communs.

A cette date, le compteur présentait un index de 23 294 tandis que l'index communiqué le 31 décembre 2006 était de 31 915, ce qui représente une consommation de 8 245 kWh ou une consommation annuelle moyenne de 1 485,40 kWh.

Au jour du constat d'anomalie (7 février 2007), ce compteur présentait un index de 31 710.

Le 30 mars 2007 a été relevé un index de 33 124.

Durant cette période de 51 jours a été enregistrée une consommation de 1 414 kWh, soit une consommation annuelle estimée à 10 119,80 kWh et pondérée à 9 214,28 kWh.

Pour la période du 14 juin 2001 au 31 décembre 2006, la consommation d'électricité a donc été fixée à 56 471 kWh, alors que la consommation enregistrée était de 8 245 kWh.

La consommation non enregistrée s'élève par conséquent à 48 226 kWh (5 6471 kWh - 8 245 kWh), de sorte que sont dues à S. les sommes suivantes:

- Indemnité pour l'énergie électrique (MWh) prélevée sur le réseau de manière illicite suite à une constatation de fraude: € 15 215,30 (48,226 MWh x € 315,50)
- Forfait suite à une constatation de fraude sur l'installation électrique: 534,88 €
- TVA (21 %) € 3 307,54
Total € 19 057,72

4°) Facture n° 12009534 du 22.06.2007 - compteur électrique n° 5213346 - période du 14.06.2001 au 31.12.2006.

Cette facture concerne le compteur électrique n° 5213346 qui était ouvert depuis le 14 juin 2001 et alimente le deuxième étage de l'immeuble.

A cette date, le compteur présentait un index de 10 382 tandis que l'index communiqué le 31 décembre 2006 était de 15 769 ce qui représente une consommation de 5 387 kWh ou une consommation annuelle moyenne de 970,51 kWh.

Au jour du constat d'anomalie, soit le 7 février 2007, ce compteur présentait un index de 15 874.

S. a procédé à un nouveau relevé de l'index le 30 mars 2007, qui a révélé une consommation de 583 kWh en 51 jours, soit une consommation annuelle estimée à 4 172,45 kWh et pondérée à 3 799,10 kWh.

Sur cette base, pour la période du 14 juin 2001 au 31 décembre 2006, la consommation réelle d'électricité a été évaluée à 23 283 kWh, alors que n'avait été enregistrée pour cette période qu'une consommation de 5 387 kWh.

La consommation non enregistrée s'élève donc à 17 896 kWh (23 283 kWh - 5 387 kWh), de sorte que sont dus à S. les montants suivants:

- Indemnité pour l'énergie électrique (MWh) prélevée sur le réseau de manière illicite suite à une constatation de fraude: € 5 646,19 (17,896 MWh x € 315,50).
- Forfait suite à une constatation de fraude sur l'installation électrique: € 534,88
- TVA (21 %) € .298,02
Total € 7 479,09

2.7. La demande de S. est fondée à concurrence de la somme de € 33 240,18.

C. Exécution provisoire

S. demande au Tribunal de déclarer le présent jugement exécutoire par provision, nonobstant tous recours et sans caution ni cantonnement.

Eu égard notamment à l'ancienneté de la dette et au risque d'utilisation de moyens dilatoires par Monsieur A. qui apparaît réel compte tenu de l'argumentation qu'il a développée - il est justifié d'accorder à S. le bénéfice d'un jugement exécutoire.

Par contre, elle ne démontre pas que le cantonnement du montant de la condamnation l'exposerait à un préjudice grave et il n'y a dès lors pas lieu d'exclure cette faculté.

POUR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935 sur l'emploi des langues en matière judiciaire;

Statuant contradictoirement;

Dit la demande recevable et fondée dans la mesure suivante;

Condamne Monsieur A. à payer à S. la somme de 33.240,18 €, majorée des intérêts moratoires au taux légal depuis le 22 juin 2007 jusqu'au paiement;

Le condamne aux dépens, liquidés dans le chef de S. à la somme de € 260,68 (citation et mise au rôle) + € 2 200 (I.P.);

Autorise l'exécution provisoire du présent jugement;

JUSTICE DE PAIX IXELLES - 6 JUIN 2012

Magistrat: me Kesteloot

Advocats: me Dhont loco Collon et me Amri

M T / S

Fraude • Consommation illégitime • Preuve • Paiement de la consommation • Région de Bruxelles-Capitale

Fraude • Onrechtmatig verbruik • Bewijs • Betaling van het verbruik • Brussels Hoofdstedelijk gewest

Pour les périodes de consommation visées par les factures litigieuses le défendeur n'avait pas conclu un contrat de sorte que le gestionnaire de réseau de distribution était habilité à constater une consommation d'énergie illicite et à facturer pareille consommation.

Il n'appartient pas au gestionnaire de réseau de distribution de prouver que les compteurs étaient scellés mais au client de démontrer qu'il avait signé un contrat avec un fournisseur pour les périodes de consommation litigieuses.

Voor de verbruiksperiodes waarop de betwiste facturen betrekking hebben en waarvoor verwerende partij geen overeenkomst heeft gesloten, heeft de distributienetbeheerder het recht om onrechtmatige verbruiken vast te stellen en te factureren.

Het is niet aan de distributienetbeheerder om te bewijzen dat de meters verzegeld waren maar wel aan de gebruiker om te bewijzen dat hij een overeenkomst gesloten heeft met een leverancier voor de periodes van onrechtmatig verbruik.

'...

Vu la citation de l'huissier .de justice Jules PETIJEAN à Ixelles du 11 aout 2011;

Vu l'ordonnance 747 du Cj. du 6 décembre 2011;

Vu les conclusions des parties;

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935 relative à l'usage des langues en matière judiciaire;

Entendu les parties en leurs dires et moyens à l'audience publique du 3 avril 2012;

Attendu que la demanderesse sollicite la condamnation du défendeur au paiement des quatre factures suivantes :

Facture 850015028 du 5/10/2010: 321,63 eur;

Facture 850015030 du 5/10/2010: 754,07 eur;

Facture 850015529 du 13/10/2010: 285,81 eur;

Facture 850021075 du 14/04/2011: 454,88 eur.

Qu'in limine litis, le défendeur soulevé notre incompétence territoriale en ce qui concerne la facture 850021075 (454,88 eur) parce que cette facture concerne un immeuble situé à [], de sorte que la Justice de paix de Bruxelles (2è canton) serait compétente.

Que le demandeur ne demandant pas le renvoi de la cause devant le tribunal d'arrondissement, il nous appartient de statuer sur le déclinatoire du défendeur.

Attendu que contrairement à ce que soutient le défendeur, la compétence territoriale n'est pas réglée par l'article 591 du Code judiciaire mais par l'article 624.

Que le défendeur étant domicilié à [], la justice de paix d'Ixelles est bien compétente territorialement en vertu de l'article 624, 1° du Code judiciaire.

Attendu que les factures litigieuses ont trait à une consommation d'énergie sur les compteurs d'électricité aux points de fournitures situés [] et [], immeubles dont le défendeur est propriétaire.

Que le défendeur conteste pour la première fois après signification de la citation introductive d'instance (alors qu'il avait auparavant été plusieurs fois mis en demeure) les quatre factures mentionnées ci-dessus en produisant le contrat qu'il a signé avec L. le 8/7/2009 (pièce 5 du dossier du défendeur).

Que les factures litigieuses concernent une consommation d'énergie pour des périodes antérieures à l'entrée en vigueur du contrat signé avec L..

Que les conditions convenues dans ce dernier contrat sont inopposables à la demanderesse.

Que pour les périodes de consommation visées par les factures litigieuses le défendeur n'avait pas conclu de contrat, de sorte que la demanderesse (en sa qualité de gestionnaire du réseau de distribution d'énergie (gaz et/ou électricité) était habilitée à constater une consommation d'énergie illicite et à facturer pareille consommation (Ordonnance du 19 juillet 2001 relative à l'organisation du marché de l'électricité en région de Bruxelles-capitale et Ordonnance du 1er avril 2004 relative à l'organisation du marché du gaz en région de Bruxelles-capitale).

Que contrairement à ce qu'affirme le défendeur, il n'appartient pas à la demanderesse de prouver que les compteurs étaient scellés mais au défendeur de démontrer qu'il avait signé un contrat avec un fournisseur pour les périodes de consommation litigieuses.

Que l'article 194 du règlement technique pour la gestion du réseau de distribution d'électricité en Région de Bruxelles-capitale (approuvé par l'Arrêté du Gouvernement de la région de Bruxelles-capitale du 13 juillet 2006), autorise le gestionnaire du réseau de distribution (c'est-à-dire la demanderesse) à facturer les frais relatifs à un bris de scellés ainsi qu'une indemnité afférente à la consommation (selon un tarif publié: sur son site internet) à l'occupant de l'immeuble, ou si ce dernier n'est pas connu, à son propriétaire.

Que l'accessibilité de ce tarif sur le site internet de la demanderesse n'est pas contestée par le défendeur.

Que la demande doit donc être déclarée fondée.

Que la demanderesse souhaite que le présent jugement soit déclaré exécutoire par provision.

Que contrairement à ce qu'elle soutient, le défendeur n'a pas fait preuve d'une attitude dilatoire.

Que l'insolvabilité de ce dernier n'est pas démontrée.

Qu'il n'y a donc pas lieu de déclarer le présent jugement exécutoire par provision.

POUR CES MOTIFS,

Nous, Juge de Paix,

statuant contradictoirement,

Recevons la demande et la déclarons fondée.

Condamnons par conséquent le défendeur au paiement à la demanderesse de la somme de MILLE HUIT CENT SEIZE EUROS TRENTE-NEUF CENTS (1 816,39 eur), augmentée des intérêts judiciaires depuis le 11 août 2011 (date de la citation) et des dépens liquidés dans le chef de la demanderesse à la somme de 589,00 eur (y compris l'indemnité de procédure de 440,00 eur).

TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE DE MONS - 24 AVRIL 2013

Magistrat: m Devos

Advocats: me Decoene loco mes Delvaux et Donnet, me De Springer

IEH - IGH C / K

Manipulation frauduleuse des compteurs de gaz et d'électricité

• Preuve • Présomptions graves, précises et concordantes • Paiement de la consommation • Région wallonne

Manipulatie van gas-en elektriciteitsmeters • Bewijs • Gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens • Betaling van het verbruik • Waals Gewest

En ce qui concerne les consommations d'électricité, en présence d'une fraude, la preuve par présomption est admise. En l'espèce, la manipulation constatée au compteur, l'insuffisance de la consommation d'énergie, l'identification de la personne ayant intérêt à réduire l'enregistrement de sa consommation constituent un faisceau de présomptions graves, précises et concordantes qui permet de considérer qu'il y a eu consommation impayée et dégradation volontaire au compteur.

Bij invordering van elektriciteitsfacturen is het bewijs door middel van vermoedens toegestaan in geval van fraude. De manipulatie die werd vastgesteld aan een meter, het ontoereikend energieverbruik en de identificatie van de persoon die belang heeft bij de verlaagde registratie van het verbruik vormen voldoende gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens om te besluiten dat er sprake is van onbetaalde verbruiken en vrijwillige beschadiging van de meter.

'...

Vu l'exploit de citation enregistré signifié le 28 juin 2011 par Me J-P. Bruynooghe, huissier de justice de résidence à Dom;

Vu l'ordonnance de mise en état du 19 octobre 2011;

Vu les conclusions de synthèse déposées au greffe de ce Tribunal le 23 avril 2012 pour et au nom du défendeur;

Vu les conclusions additionnelles et de synthèse déposées au greffe le 06 juin 2012 pour et au nom des demanderesse;

Vu le dossier des parties déposé à l'audience du 18 février 2012;

Ouï les parties en leurs dires et moyens à la susdite audience;

La demande principale tend à entendre condamner N. K. à payer à la :

- SCRL IEH la somme de 2 393,39 euros à majorer des intérêts compensatoires au taux lé-

gal à dater du 11 mars 2006, date moyenne, jusqu' au jour de la citation (28 juin 2011) et des intérêts judiciaires à dater de la citation jusqu' à parfait paiement;

- SCRL IGH la somme de 9 058,62 euros à majorer des intérêts compensatoires au taux légal à dater du 21 mai 2006, date moyenne, jusqu' au jour de la citation (28 juin 2011) et des intérêts judiciaires à dater de la citation jusqu'à parfait paiement

- les frais et dépens liquidés à la somme de 1 438,30 euros;

Les sommes postulées sont réclamées au titre de consommations éludées par la manipulation du compteur électrique et du compteur à gaz.

A titre subsidiaire, la demanderesse invoque la responsabilité contractuelle du défendeur en sa qualité de gardien des compteurs.

Le défendeur reconnaît être redevable des dégâts occasionnés au comp-

teur de gaz uniquement et conteste pour le surplus le fondement de la demande.

Les faits:

Le 22 février 2010, il est procédé à l'enlèvement du compteur à gaz suite à une fuite.

Il est constaté à l'arrière du compteur des griffes et l'enfonce du corps du compteur suite à l'utilisation d'un serre-joint qui permet d'écraser la vitre de la minuterie et de bloquer l'enregistrement de la consommation.

Quant au compteur électrique, les agents de la demanderesse constatent que le scellé constructeur est abîmé et relèvent lors du dépôt de la coiffe que le joint d'étanchéité est dégradé sur 6 cm ce qui permet d'introduire un objet souple pour freiner l'enregistrement des consommations.

Les agents des demanderesse se rendent compte que les compteurs ont été manipulés en vue d'empêcher

l'enregistrement des consommations lesquelles n'ont donc pas été enregistrées correctement.

Plainte a été déposée. Le dossier répressif a été classé sans suite.

Mis en demeure de payer, le défendeur a répondu par le voix de son conseil qu'il contestait être l'auteur de ces manipulations.

Sur la demande de la SCRL IGH

Le défendeur a déclaré aux verbalisants le 16 avril 2010 qu'il acceptait de payer les dégâts causés au compteur gaz mais pas d'électricité et que si la somme était trop élevée, il demandait à payer en plusieurs fois.

Il s'agit d'un engagement unilatéral de réparer le préjudice subi par la SCRL IGH ensuite de la fraude constatée.

Le défendeur s'est engagé librement. Il ne fait d'ailleurs aucune allusion à quelque contrainte morale que ce soit.

Sur base de cet engagement unilatéral il y a lieu de faire droit à la demande de réparation du compteur (1 500 euros) et celle de paiement des consommations éludées (9 058,62 euros).

Sur la demande de la SCRL IEH

Pour pouvoir estimer de manière objective la quantité d'énergie fraudée et les paiements de consommation éludés, les agents de la demanderesse ont procédé au relevé contradictoire des appareils électriques dans l'habitation.

Les consommations éludées ont été évaluées à 7 748 kWh représentant un préjudice financier de 2 393,39 euros en ce compris le remplacement du compteur.

Sur le fond

A titre principal, la demanderesse plaide l'existence d'une fraude dans le chef des défendeurs.

La charge de la preuve de cette fraude pèse sur la demanderesse qui peut la rapporter par toutes voies de droit.

L'objectif du fraudeur n'est pas de réduire sa consommation d'énergie (il consomme) mais de réduire l'enregistrement de sa consommation.

En l'espèce, il a été constaté une intervention sur le scellé constructeur qui est abîmé et lors du dépôt de la coiffe il est relevé que le joint d'étanchéité est dégradé sur 6 cms ce qui permet d'introduire un objet souple pour freiner l'enregistrement des consommations.

La comparaison des consommations avant et après la fraude permettent d'affirmer qu'elles ont doublé après la fraude: 127 kWh par mois avant la fraude et 336 kWh enregistrés deux mois après le constat de fraude. Cette augmentation est pour le moins significative.

Le défendeur ne peut raisonnablement soutenir que les agents qui relèvent les index auraient dû s'en apercevoir car ces agents sont mandatés par société chargée de procéder au relevé des index sans plus.

Il faut constater que les interventions constatées ne se sont pas opérées toute seules et que le compteur électrique a bien été manipulé.

Si la consommation est faible c'est précisément parce que le disque de Ferraris a été freiné.

Le défendeur étant le propriétaire occupant de l'immeuble depuis plus de 40 ans, aucune autre personne n'avait intérêt à éluder les consommations d'énergie.

Le défendeur invoque vainement la prescription.

En effet, le constat de fraude est opéré le 1er mars 2010 et c'est à partir de ce moment que la demanderesse en a connaissance.

L'action se prescrit par 5 ans.

La demanderesse lance citation le 28 juin 2011, l'action ne sera donc prescrite que le 28 février 2015.

Conclusion:

Pour éluder toute intervention sur le compteur, force est de constater que les explications et dénégations du défendeur sont vaines.

En ce qui concerne les consommations de gaz, le défendeur s'est engagé au paiement.

En ce qui concerne les consommations d'électricité, en présence d'une fraude, la preuve par présomption est admise.

En l'espèce, la manipulation constatée au compteur, l'insuffisance de la consommation d'énergie, l'identification de la personne ayant intérêt à réduire l'enregistrement de sa consommation constituent un faisceau de présomptions graves, précises et concordantes qui permet de considérer qu'il y a eu consommation impayée et dégradation volontaire au compteur.

Il résulte de l'ensemble des éléments exposés ci-dessus que les demandes doivent être déclarées fondées .

Les termes et délais

Le défendeur postule des termes et délais à raison de versements mensuels de 50 euros.

Attendu que les termes et délais sollicités sont insuffisants à l'égard de la hauteur des montants réclamés.

Qu'il n'y a pas lieu de les accorder;

POUR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

statuant contradictoirement,

Vu les articles 1, 9, 30, 34, 36, 37 et 41 de la loi du 15 juin 1935; Donnant acte aux parties de leurs dires, dénégations et réserves, rejetant comme non fondées toutes conclusions plus amples ou contraires;

Reçoit les demandes et les dit fondées;

Condamne N. K. à payer à la:

- SCRL IEH la somme de DEUX MILLE TROIS CENT NONANTE-TROIS euros TRENTE NEUF centimes (2 393,39) à majorer des intérêts compensatoires au taux légal à dater du 11 mars 2006, date moyenne, jusqu'au jour de la citation (28 juin 2011) et des intérêts judiciaires à dater de la citation jusqu'à parfait paiement;

- SCRL IGH la somme de NEUF MILLE CINQUANTE HUIT euros SOIXANTE-DEUX centimes (9 058,62) à majorer des intérêts compensatoires au taux légal à date du 21 mai 2006, date moyenne, jusqu'au jour de la citation (28 juin 2011) et des intérêts judiciaires à dater de la citation jusqu'à parfait paiement;

Le condamne, en outre, aux frais et dépens liquidés à la somme de 1 438,30 euros;

Déclare le présent jugement exécutoire par provision nonobstant tout recours et sans caution.

TRIBUNAL DU PREMIERE INSTANCE DE MONS - 25 SEPTEMBRE 2013

22ème Chambre

Magistrat: m Devos

Advocats: mes Jantea et De Springer

I. SCRL C / B. et consors

**MOZA • Accès aux compteurs
• Relevé des index • Région
Wallonne**

**MOZA • Toegang tot de meters •
Meteropname • Waals Gewest**

Tout gestionnaire de réseau de distribution est propriétaire ou titulaire d'un droit lui garantissant la jouissance des infrastructures et équipements du réseau pour lequel il a obtenu la gestion. L'une des missions du gestionnaire de réseau de distribution est notamment d'établir les relevés de consommation (sur base des index) à communiquer aux fournisseurs des utilisateurs de réseaux pour leur permettre d'établir la facturation de leurs clients. Le corollaire de cette mission est le droit pour le gestionnaire de réseau de distribution d'avoir accès aux installations de raccordement et de comptage en tout temps.

Elke distributienetbeheerder is eigenaar of titularis van een gebruiksrecht van de infrastructuur en de uitrusting van het net waarover hij het beheer heeft bekomen. Eén van de opdrachten van de distributienetbeheerder is meer precies het vaststellen van de verbruiksgegevens (op basis van de indexen) welke aan de energieleveranciers dienen medegedeeld te worden om hen toe te laten hun klanten te factureren. Ingevolge deze opdracht heeft de distributienetbeheerder het recht om ten allen tijde toegang te krijgen tot de aansluiting- en meetinstallaties.

‘...

Vu l'exploit de citation enregistré signifié le 17 juin 2013 par Maître Jean-Pierre Bruynooghe, Huissier de Justice de résidence à Dour;

Vu le dossier de la partie demanderesse déposé à l'audience du 26 juin 2013;

Où les parties présentes en leurs dires et moyens à la susdite audience;

Bien que régulièrement cités, les défendeurs sub 1,3 et 4 n'ont pas comparu ni été représentés à l' audience;

La demande, telle què libellée en citation, tend à entendre:

- ordonner à A. B., F. D., E. D. et M. D. de donner l'accès à l'immeuble sis à [...] aux agents de la SCRL I. aux fins de contrôle du compteur d'électricité et de la suspension des fournitures pour défaut de régularisation concernant le contrat de fourniture d'électricité et ce, dans les trois jours de la signifi-

tion du présent jugement,

- dire pour droit qu'à défaut d'accès donné par les parties défenderesses à la SCRL I. dans les trois jours de la signification du jugement, la SCRL I. et l'Huissier de Justice instrumentant sont autorisés à recourir à la force publique et à un serrurier pour avoir accès à l'immeuble concerné susvisé afin de pouvoir réaliser le contrôle du compteur et la suspension des fournitures,
- à titre subsidiaire, dire pour droit qu'à défaut d'accès donné par les parties défenderesses à la SCRL I. dans les trois jours de la signification du jugement, les parties défenderesses seront redevables envers la SCRL I. d'une astreinte de cinq cents euros (500,00) par infraction dûment constatée, ce même montant devant également être dû par toute personne qui interdirait l'accès au bâtiment,

- autoriser, dans ce cas, l'Huissier instrumentant à vérifier l'identité de toute. personne qui contreviendrait à cette décision,
- condamner les parties défenderesses aux intérêts judiciaires et aux dépens de l'instance en ce compris l'indemnité de procédure de base de 1 320,00. euros (demande non évaluable en argent);

Exposé de la partie demanderesse - législation applicable

La SCRL I. expose qu'elle est la gestionnaire du réseau' de distribution d'électricité pour la localité de Jemappes;

En vertu des dispositions légales applicables à la gestion des réseaux de distribution d'énergie en Région Wallonne, le gestionnaire de réseau (GRD) 'est responsable de l'exploitation, de l'entretien et du développement du réseau pour lequel il a été désigné (...) en vue d'assurer la sécurité et la continuité

d'approvisionnement (Décret du 12 avril 2001 relatif à l'organisation du marché régional de l'électricité, art. 11, § 2, al. 1 et Décret du 19 décembre 2002 relatif à l'organisation du marché régional du gaz, art. 12, § 2, al. 1); .

Tout GRD est propriétaire ou titulaire d'un droit lui garantissant la jouissance des infrastructures et équipements du réseau pour lequel il a obtenu la gestion (art. 3 des Décrets électricité et gaz susmentionnés);

L'une des missions du GRD est notamment d'établir les relevés de consommation (sur base des index) à communiquer aux fournisseurs des utilisateurs de réseaux (URD) pour leur permettre d'établir la facturation de leurs clients (art. 11, § 2, al. 2, 4° du Décret électricité et art. 12, § 2, al. 2, 4° pour le Décret gaz);

Le corollaire de cette mission est le droit pour le GRD d'avoir accès aux installations de raccordement et de comptage en tout temps;

L'article 16, § 2 de l'Arrêté du Gouvernement Wallon (AOW) du 3 mars 2011 approuvant le règlement technique pour la gestion des réseaux de distribution d'électricité en Région Wallonne et l'accès à ceux-ci (M.B. du 11 mai 2011, p. 27325) dispose:

'Le gestionnaire du réseau de distribution a le droit d'accéder sans contraintes ou risques exagérés à toutes les installations sur lesquelles il possède le droit de propriété ou de jouissance et qui se trouvent sur le site de l'utilisateur du réseau de distribution. L'utilisateur du réseau de distribution veille à ce que le gestionnaire du réseau de distribution ait un accès permanent ou prend les mesures nécessaires pour le lui donner immédiatement et en tout temps.'

Une disposition similaire existe pour la distribution de gaz, en l'occurrence l'article 17, § 2 de l'AGW du 12 juillet 2007 relatif à la révision du règlement technique pour la gestion des réseaux de distribution de gaz et l'accès à ceux-ci (M.B. du 21 août 2007, p. 43787);

Elle est ainsi libellée:

'Le GRD a le droit d'accéder à toutes les installations sur lesquelles il possède le droit de propriété ou de jouissance et qui se trouvent sur le site de l'URD.

L'URD veille à ce que le GRD ait un accès permanent ou prend les mesures nécessaires pour le lui donner immédiatement et en tout temps sur simple requête verbale d'un délégué qualifié du GRD.'

Tout URD doit avoir conclu un contrat de fourniture avec l'un des fournisseurs commerciaux présents sur le marché, s'agissant d'une condition de raccordement au réseau de distribution (AGW du 3 mars 2011, art 43 pour l'électricité et AGW du 12 juillet 2007, art. 110 pour le gaz);

L'AGW du 30 mars 2006 (M.B. du 27 avril 2006, p. 22143) relatif aux obligations de service public dans le marché de l'électricité dispose en son article 22 bis:

'Lorsque le gestionnaire de réseau de distribution est informé par un fournisseur (...) qu'en raison du déménagement d'un de ses clients, ce fournisseur ne doit plus être enregistré comme fournisseur du point d'accès concerné, et dans la mesure où le gestionnaire ne dispose d'aucune information relative à l'enregistrement d'un nouveau fournisseur de ce même point d'accès, le gestionnaire du réseau de distribution est tenu de prendre contact, par écrit, avec le nouvel utilisateur du point d'accès du réseau de distribution ou le propriétaire de l'immeuble dans les cinq jours ouvrables afin de déterminer le nouveau fournisseur de ce point d'accès.

Si le nouvel utilisateur du point d'accès ou le propriétaire de l'immeuble ou se trouve le point d'accès dispose d'un contrat de fourniture ou s'il est fourni par un fournisseur désigné, il est invité par le gestionnaire du réseau de distribution à prévenir son fournisseur actuel de son déménagement.

Si le nouvel utilisateur du point

d'accès ou le propriétaire de l'immeuble ne dispose d'aucun contrat de fourniture, il est invité par le gestionnaire du réseau de distribution à conclure un contrat de fourniture avec un fournisseur dans les dix jours calendrier.

Si le nouvel utilisateur du point d'accès ou le propriétaire de l'immeuble ne donne aucune suite à la demande du gestionnaire du réseau de distribution dans le délai susmentionné de dix jours calendrier, le gestionnaire du réseau de distribution met en oeuvre la procédure de régularisation.

Le Ministre détermine les modalités de cette procédure de régularisation.

Si au terme de cette procédure de régularisation aucun fournisseur n'a été enregistré pour le point d'accès concerné, le gestionnaire du réseau de distribution procède à la suspension de fourniture d'électricité, selon les modalités déterminées par le Ministre.

A partir du 31ème jour suivant la demande du fournisseur portant sur la suppression de son enregistrement au point d'accès concerné, le gestionnaire du réseau de distribution est tenu de prendre en charge l'alimentation du point d'accès jusqu'au terme de la procédure de régularisation';

Une disposition identique existe pour le gaz, en l'occurrence l'art. 23 bis de l'AGW du 30 mars 2006 (M.B. du 27 avri12006, p. 22120) relatif aux obligations de service public dans le marché du gaz;

L' Arrêté Ministériel (AM) du 3 mars 2008 (M.B. du 18 mars 2008, p. 15809) relatif à la procédure de régularisation prévue dans le cadre d'un déménagement expose la marche à suivre - tant pour la distribution d'électricité que pour celle du gaz - lorsque le nouvel URD ne donne aucune suite à la demande de régularisation du GRD en vertu des articles 22 et 23 bis précités;

Les articles 3 (pour l'électricité) et 6 (pour le gaz) précisent dans leur dernier alinéa:

'Si le client refuse de compléter et de signer le document de régularisation, ou s'il ne réagit pas aux lettres du gestionnaire de réseau de distribution, la procédure de régularisation est a/ors considérée en échec et le gestionnaire de réseau de distribution peut procéder à la suspension de la fourniture (...);

Le cas d'espèce

En l'espèce, les défendeurs sont les propriétaires d'un immeuble sis à [...], correspondant au point d'accès avec le Code EAN [...];

Cet immeuble est alimenté en électricité sans qu'un fournisseur agréé n'en soit officiellement informé et sans qu'un contrat de fournitures ne soit conclu; il en résulte qu'aucune facturation n'est établie pour les consommations de l'immeuble dont question;

Il s'agit d'un immeuble commercial;

La demanderesse a suivi la procédure légale prévue et a interpellé les défendeurs à maintes reprises, mais n'a pas réussi à régulariser la situation, comme le démontre à suffisance le dossier de pièces qu' elle produit aux débats;

En date du 9 août 2012, Maître Jean-Pierre BRUYNOOGHE, Huissier de Justice de résidence à Dour, mandaté par la demanderesse, a mis en demeure les défendeurs de régulariser la situation, soit en souscrivant un contrat de fournitures avec le fournisseur de leur choix, soit en renvoyant le formulaire de régularisation dûment complété et signé, soit en demandant la fermeture du compteur;

En date du 21 mars 2013, Maître Jean-Pierre BRUYNOOGHE, Huissier de Justice de résidence à Dour, a rédigé un procès-verbal de constat précisant que l'immeuble est manifestement vide;

La demanderesse est donc autorisée à suspendre la fourniture d'électricité dans l' attente d 'une régularisation;

Cette suspension est toutefois impossible étant donné que la demanderesse n'a pas accès au bâtiment;

Elle n'a donc d'autre option que de saisir le Tribunal afin qu'il ordonne aux défendeurs de donner accès aux installations de distribution en vue de la coupure à effectuer, et le cas échéant, qu'il autorise la demanderesse à faire appel à la force publique accompagnée d'un serrurier pour avoir accès au bâtiment;

Il convient d'assortir cette décision d'une astreinte suffisamment persuasive afin d' en assurer l' efficacité;

Il résulte des explications de la demanderesse et des pièces produites à son dossier que la demande est juste et bien fondée;

Il y a lieu d'y faire droit comme il sera précisé ci-après;

POUR CES MOTIFS,

LE TRIBUNAL,

statuant par défaut à l'encontre d'A. B., E. D. et

M. D., et contradictoirement à l'égard de F. D.;

Vu les articles 1,9,30,34,36,37 et 41 de la loi du 15 juin 1935;

Donnant acte aux parties présentes de leurs dires, dénégations et réserves, rejetant comme non fondées toutes conclusions plus amples ou contraires;

Dit la demande recevable et partiellement fondée;

Ordonne aux parties défenderesses de donner l'accès à l'immeuble sis à [...] (Code EAN [...]) aux agents de la SCRL I. aux fins 'de contrôle du compteur d'électricité et de la suspension des fournitures pour défaut de régularisation concernant le contrat de fourniture d'électricité et ce dans les trois jours de la signification du présent jugement;

Dit pour droit qu'à défaut d'accès donné par les parties défenderesses à la SCRL I. dans les trois jours de la signification du jugement, la SCRL I. et l'Huissier de Justice instrumentant sont autorisés à recourir à la force publique et à un serrurier pour avoir accès à l' immeuble concerné susvisé afin de pouvoir réaliser le contrôle du compteur et la suspension des fournitures;

Dit pour droit qu'à défaut d'accès donné par les parties défenderesses à la SCRL I. dans les trois jours de la signification du jugement, les parties défenderesses seront redevables envers la SCRL I. d'une astreinte de cinq cents euros (500,00) par infraction dûment constatée, ce même montant devant également être dû par toute personne qui interdirait l'accès au bâtiment;

Autorise, dans ce cas, l'Huissier instrumentant à vérifier l'identité de toute personne qui contreviendrait à cette décision;

Rouvre les débats aux fins de permettre à la partie demanderesse de s'expliquer sur le fondement de sa demande à la condamnation d'intérêts judiciaires dans le chef des parties défenderesses;

Réserve à statuer sur les frais et dépens;

Fixe date quant à ce à l'audience du 28 mai 2014 de 11h30 à 12h00

Déclare le présent jugement exécutoire par provision nonobstant tout recours et sans caution;

HOF VAN BEROEP TE GENT - 7 OKTOBER 2013

18de Kamer

*Magistraten: bb. Tavernier, De Raeymaeker en De Smet
Advocaten: mrs. De Smet loco Heyvaert en Van Damme loco Jespers*

I. OV en I. OV T / D.V.D. en C.R.

Fraude • Objectieve begroting van de schade • BOOM-rapport • Betaling van het verbruik • Vlaams Gewest

Fraude • Evaluation objective du dommage • Rapport BOOM • Paiement de la consommation • Région flamande

Wanneer de aftapping voor de meter gebeurt, kan de daadwerkelijk afgenomen hoeveelheid energie niet bepaald worden en moet de distributienetbeheerder noodzakelijkerwijs overgaan tot een raming.

Lorsque le prélèvement est effectué avant le compteur, il n'est pas possible de déterminer la quantité probable d'énergie détournée et le gestionnaire du réseau de distribution se voit contraint de procéder à une estimation.

De raming gebaseerd op het BOOM-rapport wordt, gelet op de grondige wijze waarop de studie bij het totstandkomen van het BOOM-rapport werd gevoerd, als begrotingsmethode aanvaard.

Le calcul basé sur le rapport BOOM est acceptée comme méthode d'estimation vu la façon approfondie dont l'étude, aboutissant au rapport BOOM, a été menée.

‘...'

I. Voorwerp van de betwisting voor het Hof

1.1 Bij vonnis van 19 mei 2009 met nummer 1734 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 19-kamer, recht sprekend in correctionele zaken, werd de verweerder D. V. D. schuldig bevonden aan het plegen van de feiten voorwerp van de hierna omschreven tenlasteleggingen A1, A2 en B in zijnen hoofde, de verweerder C. R. werd schuldig bevonden aan het plegen van de feiten voorwerp van de hierna omschreven tenlasteleggingen A1 en A2 en werd hij niet schuldig bevonden aan hetgene hem door het Openbaar Ministerie werd ten laste gelegd, zijnde het plegen van het feit voorwerp van de hierna omschreven tenlastelegging B in zijnen hoofde:

A. Bij inbreuk op de artikelen 1,2 bis (§§ 1, 3b en 5), 4 (§§ 1, 4 en 6), 5 en 6 van de wet van 24 februari 1921 betreffende het verhandelen van de gifstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen,

ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen (BS 06.03.1921) zoals gewijzigd bij wetten van 9 juli 1975, 14 juli 1994, 4 april 2003 en 3 mei 2003 en op de artikelen 1, 1bis, 2, 11, 26 bis en 28 §§ 1 en 2,3 0 van het KB van 31 december 1930 houdende de regeling van de slaapmiddelen en de verdovende middelen en betreffende risicobeperking en therapeutisch advies (BS 10.01.1931) zoals gewijzigd bij K.B. van 16 mei 2003 (B.S. 02/06/2003), buiten de aankoop of het bezit krachtens geneeskundig voorschrift, zonder voorafgaande vergunning van de Minister van Volksgezondheid, tegen betaling of kosteloos, verdovingsmiddelen te hebben vervaardigd, in bezit te hebben gehad, te hebben verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft: met de verzwarende omstandigheid dat de feiten gepleegd werden als daden van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging namelijk het vervaardigen van het zogenaam-

de product weed dat substanties bevat die onder de wetenschappelijke benaming Cannabis opgenomen zijn in artikel 1 nr. 15 van voormeld KB van 31.12.1930, door de verbouw of teelt van planten waaruit deze stoffen kunnen worden getrokken.

1) De ... , de ... , de vijfde, en de achtste met samenhang te [...], meermaals op niet nader te bepalen data, in de periode van 01/11/2007 tot 01/12/2008: minstens 1.256 planten

2) de ... , de ... de , de vijfde, de ... en de achste te [...] en met samenhang te [...], meermaals op niet nader te bepalen data in de periode van 01/06/2007 tot 01/12/2008: minstens 1.888 planten

B. De , de vijfde, de .. , en de achtste: te [...] en met samenhang te [...] en te [...], meermaals, op niet nader te bepalen data in de periode van 01/06/2007 tot 01/12/2008:

ten nadele van E. een ongekende totale hoeveelheid elektriciteit die hen niet toebehoorde, te hebben weggenomen

Bij hetzelfde voormeld vonnis van 19 mei 2009 werd op burgerrechtelijk gebied in verband met de rechtsvordering van de burgerlijke partij I. OV beslist als volgt:

'recht doende op tegenspraak:

Wijst de burgerlijk vordering van de burgerlijke partij S. V. I. af als ongegrond, voor zover gericht tot F. V. en C. R.:

Veroordeelt de beklaagden D. V. D. en C. R. solidair tot de betaling aan de burgerlijke partij S.V. I. van een provisionele schadevergoeding ten bedrage van 1,00 euro.

*Houdt de verdere afhandeling van de burgerlijke belangen aan overeenkomstig artikel 4 van de Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering, zoals gewijzigd bij artikel 2 van de Wet van 13 april 2005 (BS 03.05.2005)'.
1.2 Na neerlegging van een verzoekschrift art. 4 V.T. Sv werd een vonnis geveld op 13 september 2011 met nummer 2548 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde, 19-kamer, recht doende in strafzaken. waarbij als volgt werd beslist:*

'rechtdoende op tegenspraak:

Veroordeelt V. D. D. en R. C. solidair tot betaling:

- *aan de burgerlijke partij S. V. I. van een schadevergoeding van 12 618,28 euro, meer de vergoedende interesten vanaf 01 maart 2008 (gemiddelde datum) tot op heden en vanaf heden meer de gerechtelijke interesten op de hoofdsom en interesten tot de dag der algehele betaling, telkens aan de wettelijke interestvoet;*
- *aan de burgerlijke partij I. van een schadevergoeding van 7 032,34 euro, meer de vergoedende interesten vanaf 01 mei 2008 (gemiddelde datum) tot op heden en vanaf heden meer de gerechtelijke interesten op de hoofdsom en interesten tot de dag der algehele betaling, telkens aan de wettelijke interestvoet;*

Wijst het meergevorderde af als ongegrond.

Veroordeelt V. D. D. en R. C. solidair om overeenkomstig artikel 162bis van het Wetboek van Strafvordering en artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, aan de burgerlijke partijen S. V. I. en I. een rechtsplegingsvergoeding betalen ten bedrage van 1. 100,00 euro.'

1.3 Tegen voormeld vonnis tekende de burgerlijke partijen S.V. I. en I. op 28 september 2011 hoger beroep aan 'tegen alle beschikkingen' - uiteraard enkel geldend op burgerrechtelijk gebied wat haar eigen rechtsvordering betreft.

2. Behandeling voor het Hof

Op de openbare terechtzitting van het Hof van 3 juni 2013 is C. R. niet verschenen - noch persoonlijk noch in de persoon van een advocaat.

Op dezelfde voormelde openbare terechtzitting van het Hof werd gehoord in het Nederlands:

- de burgerlijke partij S.V. I., ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Servaas De Smet in de plaats van Mr. Jacques Heyvaert, beiden advocaat te Dendermonde;
- de burgerlijke partij I., ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Servaas De Smet in de plaats van Mr. Jacques Heyvaert, beiden advocaat te Dendermonde de;
- de verweerder D.V.D., in zijn middelen van verdediging, ter zitting vertegenwoordigd door Mr. Simon Van Damme in de plaats van Mr. Rafael Jaspers, beiden advocaat te Antwerpen;

3. Beoordeling door het Hof

Ontvankelijkheid

Het hoger beroep van de S.V. I. en I. is regelmatig naar tijd en vorm, en ontvankelijk.

Het door D.V.D. ingestelde incidenteel hoger beroep is eveneens ontvankelijk.

Ten gronde

De sv I. en I. zijn het oneens met de herleiding door de eerste rechter van de door hen gestelde vordering met betrekking tot het door hen geleden verlies ingevolge de illegale aftapping, diefstal van elektriciteit.

De sv I. vordert de solidaire, minstens in solidum veroordeling van D.V.D. en C.R., tot het betalen van de som van € 20 211,26 meer de vergoedende rente vanaf 29 februari 2008 en meer de gerechtelijke rente op de gecumuleerde bedragen tot de dag van uiteindelijke betaling. Deze som vertegenwoordigt het verlies dat zij heeft geleden door de cannabisplantages in [...] en [...].

I. vordert de solidaire, minstens in solidum veroordeling van D.V.D. en C.R., tot het betalen van de som van € 13 865,49 meer de vergoedende rente vanaf 29 februari 2008 en meer de gerechtelijke rente op de gecumuleerde bedragen tot de dag van uiteindelijke betaling. Deze som vertegenwoordigt het verlies dat zij heeft geleden door de cannabisplantage te [...].

D.V.D. stelt dat de sv I. en I. de door hen geleden schade niet bewijzen en vraagt dat hun vorderingen ongegrond zouden worden verklaard.

D.V.D. verwijt aan de sv I. en I. dat zij hun schade niet begroten op basis van de daadwerkelijk door hen afgetapte elektriciteit maar op basis van een raming gesteund op het Boom-rapport. Dit verwijt is niet terecht.

Doordat de aftapping gebeurde vóór de elektriciteitsmeter kunnen de burgerlijke partijen de daadwerkelijk afgenomen hoeveelheid elektriciteit niet bepalen en moeten zij noodzakelijkerwijs hun toevlucht nemen tot een raming.

Deze raming is gebaseerd op het Boom-rapport, zijnde een Nederlandse studie over het wederrechtelijk verkregen voordeel van een hennepkwekerij bij binnenteelt onder kunstlicht. Deze studie werd uitgevoerd door Het Bureau Ontnemingswetgeving Openbaar Ministerie (Boom). Het eerste rapport dateert van 2005

en werd verschillende keren geactualiseerd. Dit rapport wordt in Nederland algemeen aanvaard om de hoeveelheid verbruikte elektriciteit te berekenen. Ook in België wordt het, gelet op de grondige wijze waarop de studie is uitgevoerd, als begrotingsmethode aanvaard.

Dit houdt echter niet in dat dit rapport zonder meer moet worden overgenomen en dat de erop gebaseerde berekeningen zonder meer correct zouden zijn.

De eerste rechter heeft bij de berekening van het verlies geen rekening gehouden met de periode vermeld in de tenlastelegging B, doch wel met het aantal gerealiseerde oogsten.

Dit gebeurde volgens de sv I. en I. ten onrechte. D.V.D. houdt voor dat het hof, gelet op het strafrechtelijk gewijsde, gebonden is door wat de eerste rechter heeft beslist met betrekking tot het aantal gerealiseerde oogsten. Dit is niet correct. Op strafrechtelijk gebied is de beslissing definitief maar het hof dient in het kader van het hoger beroep tegen dit vonnis op burgerlijk gebied de feiten opnieuw te onderzoeken, waarna het tot een andere beslissing kan komen dan wat door de eerste rechter werd beslist.

De eerste rechter heeft zich voor het bepalen van het aantal oogsten op de verschillende plantages verlaten op enerzijds de periode weerhouden voor de tenlasteleggingen A1 en A2 (vervaardigen van verdovende middelen) en anderzijds de berekening van het vermogensvoordeel (procesverbaal 000620/2009 blz. 422 tot en met 426 straf dossier).

Het Boom rapport stelt dat voor een correcte berekening van de verbruikte elektriciteit de periode van de kweek zou nauwkeurig mogelijk moet worden bepaald aan de hand van concrete aanwijzingen zoals onder meer de aanvang van de huurovereenkomst van het lokaal waar de plantage werd ondergebracht.

Uit het strafonderzoek is gebleken dat:

- het gedeelte van de woning te [...] werd verhuurd vanaf november 2007
- de locaties in [...] en [...] in gebruik waren sedert 1 juni 2007.

Het hof volgt de redenering die gemaakt wordt met betrekking tot het aantal oogsten in het kader van de berekening van het vermogensvoordeel niet. Er mag aangenomen worden dat eens een locatie gevonden werd zo snel mogelijk met de opstart van de plantage werd begonnen zodat het niet aannemelijk is dat een volledige maand nodig was om elk van de plantages op te starten. Overigens wordt ook in de opstartfase elektriciteit verbruikt.

Er wordt niet aangegeven waarom de in het Boom rapport weerhouden kweekcyclus van 10 weken met inbegrip van één week leegstand voor het oogsten, opruimen en planten van nieuwe stekken, in casu niet correct zou zijn.

De berekening van het totaal aantal verbruikte kWh is correct voor de plantages teruggevonden in [...] (66 722,40 kWh) en [...] (64 854,00 kWh). Dit is niet het geval voor de plantage in [...]. De sv I. gaat bij haar berekening uit van een aanvang van de activiteiten op 1 juni 2007. Dit blijkt niet uit het straf dossier. Er is maar een bewezen gebruiknaam vanaf 1 november 2007. De volgende herberekening dringt zich op:

- verbruik van de lampen:

Van 1 november 2007 tot 1 december 2008 = 395 dagen.

Aantal volledige cycli: 395 dagen: 70 dagen per cyclus: 5

Aantal branduren in de volledige cycli: 798 branduren x 5 cycli = 3 990 branduren

Overblijvende dagen: 395 dagen - 350 dagen (5 cycli) = 45 dagen, waarvan:

7 dagen x 18 uren = 126 uren

38 dagen x 12 uren = 456 uren.

Totaal aantal uren: 3 990 + 126 + 456 = 4 572 uren

Verbruik lampen (zie berekening, stuk 2): 11,20 kW per uur of in totaal 3 972 x 11,20 = 44 486,40 kWh.

- aanvullende verwarmingstoestellen 12 uur op 24 uur:

3,40 kW per uur of een verbruik van 3,40 x 395 dagen x 12 uur per dag = 16 116 kWh

- toestellen werkend 1 uur op de 24

0,50 kWh of een verbruik van 0,50 x 395 dagen = 198,50 kWh.

Totaal verbruik: 44 486,40 kWh + 16 116 kWh + 198,50 kWh = 60 800,90 kWh.

De sv I. en I. kunnen verder in hun berekening niet gevolgd worden wat betreft de door hen in aanmerking genomen btw. Diefstal van goederen kan niet beschouwd worden als de levering van goederen onder bezwarende titel in de zin van art. 2 van het wetboek van 3 juli 1969 van de belasting over de toegevoegde waarde zodat de schadevergoeding niet aan btw is onderworpen.

Naast de vergoeding van de wederrechtelijk afgenomen elektriciteit vorderen de sv I. en I. de toekenning van een vergoeding voor de kosten van de interventie, voor elke locatie forfaitair begroot op € 688,84. De eerste rechter heeft het gevorderde bedrag telkens verminderd naar € 200,00.

De door de sv I. en I. aangerekende interventiekost werd goedgekeurd door de Creg (Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas), een door de Belgische overheid in dienst geroepen instelling. Er mag aangenomen worden dat deze kost dan ook op een correcte en billijke wijze werd begroot. Het tegendeel wordt alleszins niet bewezen.

Vordering van de sv I.

Gelet op de hierboven geformuleerde opmerkingen wordt de vordering van de sv I. in de volgende mate gegrond verklaard:

- plantage te [...]: € 7 892,98
€ 7 892,98

- plantage te [...]: € 7 671,96
€ 7 671,96

- interventiekosten :
2 x € 688,84 : € 1 377,68 =
€ 1 377,68

Totaal : € 16 942,62 € 16 942,62

De hoofdsom is te vermeerderen met de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op € 15 564,94 vanaf de gemiddelde datum of 29 februari 2008 en op € 1 377,68 vanaf de ontdekking van de plantages zijnde 3 december 2008.

Vordering van I.

- plantage te [...]:
60 800,90 kWh x € 0,1182958 :
€ 7 192,49 € 7 192,49

- interventiekosten :
€ 688,84 € 688,84

Totaal: € 7 881,33 € 7 881,33

De hoofdsom is te vermeerderen met de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op € 7 192,49 vanaf de gemiddelde datum of 17 mei 2008 en op € 688,84 vanaf de ontdekking van de plantages zijnde 2 december 2008.

Kosten en de rechtsplegingsvergoeding

Nu het hoger beroep van de burgerlijke partijen deels gegrond is worden D.V.D. en C.R. solidair veroordeeld tot de kosten aan de zijde van de burgerlijke partijen begroot op € 2 200,00 rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg, € 98,40 (dit is € 68,40 afschrift vonnis van 19 mei 2009 en € 30,00 attest niet beroep), € 32,85 kosten aantekenen beroep en € 2 200,00 rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

4. Beslissing van het Hof:

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak,

Gelet op:

- de wetsartikelen van de taalwet door de eerste rechter aangehaald;
- artike124 van de wet van 15 juni 1935;
- artikel 162, 190 en 211 van het Wetboek van Strafvordering;
- de artikelen 1382 e.v. van het Burgerlijk Wetboek;
- artikel 4 van de Voorafgaande Titel aan het Wetboek van Strafvordering;

Alle voormelde wetsbepalingen ter terechtzitting van heden door de Voorzitter aangehaald;

Verklaart het incidenteel hoger beroep van D.V.D. ontvankelijk doch ongegrond.

Verklaart het hoger beroep van de sv I. en I. ontvankelijk, en erover beslissend in de mate dat het hof werd gevat,

Doet het bestreden vonnis teniet daar waar uitspraak wordt gedaan over de burgerlijke vordering van de sv I. en I.

Veroordeelt D.V.D. en C.R. solidair om aan de sv I. te betalen de som van € 15 564,94 meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op € 21 052,22 vanaf 29 februari 2008 en op € 1 377,68 vanaf 3 december 2008 tot heden en vanaf dan de gerechtelijke verwijlrente op de gecumuleerde bedragen tot de dag van uiteindelijke betaling,

Veroordeelt D.V.D. en C.R. solidair om aan I. te betalen de som van € 7 881,33 meer de vergoedende rente aan de wettelijke rentevoet op € 7.192,49 vanaf 17 mei 2008 en op € 688,84 vanaf 2 december 2008 tot heden en vanaf dan de gerechtelijke

verwijlrente op de gecumuleerde bedragen tot de dag van uiteindelijke betaling.

Veroordeelt D.V.D. en C.R. solidair tot de kosten van de procedure aan de zijde van de sv I. en I. begroot op € 2 200,00 rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg, € 98,40 (dit is € 68,40 afschrift vonnis van 19 mei 2009 en € 30,00 attest niet beroep), € 32,85 kosten aantekenen beroep en € 2 200,00 rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

Dit arrest is gewezen door de achtentiende correctionele kamer van het Hof van beroep te Gent samengesteld uit:

- raadsheer L. Tavernier, voorzitter van de 18 kamer,
- plaatsvervangend raadsheer G. De Raeymaeker,
- plaatsvervangend raadsheer J. De Smet,

magistraten die deel uitmaakten van de zetel van de 18 kamer van het hof op de zitting(en) waarop deze zaak werd behandeld, en over deze zaak hebben beraadslaagd en beslist;

Rechtspraak

Jurisprudence

Zakelijke rechten
Droits réels

HOF VAN CASSATIE - 17 SEPTEMBER 2010

*Magistraten: hb. Dirix en Fettweis, mevr. Deconinck
Advocaten: mrs. Mabieu en Van Ommeslaghe*

I O V T / N.

**Verplaatsing van installaties
• Tenlasteneming van de
kosten • Wet 10 maart
1925 • Wet 17 januari 1938 •
Interceptietheorie**

**Déplacement d'installation •
Prise en charge des frais • Loi
10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938
• Théorie de l'interception**

Het enkele feit van een bovengrondse kruising van een spoorweg met een daaronder gelegen gemeenteweg heeft op de plaats van de kruising niet de inlijving tot gevolg van de lager gelegen weg, ook al steunt de bovengrondse kruising op een bouwwerk dat rust op een lager gelegen weg. Het komt de spoorwegbeheerder dan niet toe om de kosten voor de verplaatsing te verhalen op de eigenaars van de leidingen. Door aldus te oordelen, hebben de appelrechters hun beslissing naar recht verantwoord.

Le simple fait d'un croisement aérien du chemin de fer avec la route nationale, régionale, provinciale ou communale située en contrebas n'a pas pour effet, à l'endroit de ce croisement, l'incorporation de la route située en contrebas nonobstant le fait que le carrefour aérien s'appuie sur une construction reposant sur cette route située en contrebas. Le gestionnaire du chemin de fer ne peut reporter les coûts du déplacement sur les propriétaires des canalisations.

En statuant ainsi, la cour d'appel a justifié sa décision en droit.

NMBS HOLDING, naamloze vennootschap, met zetel te 1060 Brussel, Frankrijkstraat 85~

eiseres~

vertegenwoordigd door mr. Michel Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 523, waar de eiseres woonplaats kiest

tegen

1. ANTWERPSE WATERWERKEN (AWW), intergemeentelijk

samenwerkingsverband onder de voor van een opdrachthoudende vereniging,

met zetel te 2018 Antwerpen, Mecbelsesteenweg 64,

eerste verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Pierre Van Ommeslaghe, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 106, waar de verweerster woonplaats kiest,

2. IGAO, intercommunale gasvoorziening van Antwerpen en omgeving, met zetel te 2000 Antwerpen, Grote Markt 1,

verweerster,

3. IMEA, interconunonale maatschappij voor energievoorziening Antwerpen,

met zetel te 2000 Antwerpen, Grote Markt 1,

verweerster,

4. INTEGAN, intercommunale voor teledistributie van het gewest Antwerpen, met zetel te 2660 Hoboken, Boombekelaan 14,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Huguette Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000-Brussel, Quatre Brasstraat 6, waar de verweerster woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 2 december 2008, gewezen door het hof van beroep te Antwerpen.

Raadsheer Beatrijs Deconinck heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Guy Dubrulle heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift een middel aan.

Het verzoekschrift is aan dit arrest gehecht.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

1. Na te hebben vastgesteld dat de te verplaatsen leidingen gelegen zijn in het openbaar domein van de stad Antwerpen, oordelen de appelrechters, met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepalingen, dat:

- het enkele feit van een bovengrondse kruising van de spoorweg met een daaronder gelegen rijksweg, gewestweg, provincieweg of gemeenteweg, op de plaats van de kruising niet de inlijving tot gevolg heeft van de lager gelegen weg, ook al steunt de bovengrondse kruising op een bouwwerk dat rust op de lager gelegen weg;
- de door de eiseres gedragen kosten voor de verplaatsing van leiding gelegen in het stadsdomein en die de spoorweg niet gelijkgronds kruisen niet kan verhalen op de verweerders. 2. Hiermee beantwoorden en verwerpen de appelrechters met, opgave van redenen de interpretatie voorgestaan door de eiseres dat het begrip interceptie in dit geval niet mag beperkt worden tot gelijkgrondse kruisingen.

Het middel mist feitelijke grondslag.

Dictum

Het Hof

eenparig beslissend,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres in de kosten,.

Bepaalt de kosten op de som van 533,94 euro jegens de eisende partij, op de som van 183,86 euro jegens de verwerende partij sub 1 en op de som van 172,36 euro jegens de verwerende partij sub 4.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van, Cassatie, eerste kamer,

samengesteld uit raadsheer Eric Dirix, waamemend voorzitter, en de raadsheren Albert Fettweis en, Beatrijs Deconinck, en in openbare terechtzitting van 17 september 2010 uitgesproken door raadsheer Eric Dirix, waarnemend voorzitter,

in aanwezigheid van advocaat-generaal Guy Dubrulle, met bijstand van griffier Philippe Van Geem.

HOF VAN BEROEP TE GENT - 8 DECEMBER 2011

Magistraten: bb. Floren, Gasseen Wylleman

Advocaten: mrs. Soete, Ampe en De Visscher

KVL T/ I OV

Openbare dienst • Ruimte voor plaatsing van een distributiecabine • Erfpachtovereenkomst • Vordering tot permanente toegang • Rechtsplegingsvergoeding

Service public • Local pour le placement d'une cabine de distribution • Convention de superficie • Demande d'accès permanent • Lotissement • Indemnité de procédure

Wanneer een aansluiting wordt gevraagd voor een appartementsgebouw en daarbij de plaatsing van een distributiecabine noodzakelijk blijkt om het gevraagde elektrisch vermogen voor dat gebouw te kunnen aanbieden vanuit het distributienet, kan dit worden beschouwd als een verticale verkaveling. De distributienetgebruiker is in principe verplicht een ruimte gratis ter beschikking te stellen in het kader van de openbare dienst en dus in het kader van het algemeen belang.

Quand un raccordement est demandé pour un immeuble à appartements et que le placement d'une cabine de distribution semble nécessaire pour pouvoir offrir la puissance électrique demandée, ceci peut être considéré comme un lotissement vertical. L'utilisateur du réseau de distribution est en principe obligé de mettre un local gratuitement à disposition dans le cadre du service public et dans le cadre de l'intérêt général.

'...

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit hof op 15.04.2009 heeft K. V. L. tijdig en op regelmatige wijze hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 09.02.2009 op tegenspraak gewezen door de rechtbank van eerste aanleg te Gent, eerste kamer.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

Voorgaanden

1. Appellant is zelfstandig slager die een nieuwbouw liet oprichten op de hoek van de [...]straat en de [...]straat te [...], bestaande uit meerdere appartementen en een slagerij op het gelijkvloers.

Appellant deed een aanvraag tot aansluiting op het elektriciteitsnet voor de appartementen en de handelsruimte. Gezien uit de studie van geïntimeerde bleek dat de gevraagde elektriciteitslevering aan de nieuwbouw niet te realiseren viel zonder dat een nieuwe elektriciteitscabine in het distributienetwerk geplaatst werd, werd aan appellant gevraagd een ruimte van minimaal 5 meter bij 2,7 meter te voorzien in de nieuwbouw om het noodzakelijk station te kunnen plaatsen. Aan appellant werd een vergoeding voorgesteld van 173,53 euro per vierkante meter (later opgetrokken tot 200,00 euro) en er werd voorgesteld dat de overeenkomst omtrent de vergoeding kon vastgesteld worden in de vorm van een recht van opstal, erfpacht of aankoop.

Appellant repliceerde dat een kelder de enige mogelijkheid was om dergelijke ruimte te voorzien, dat de kosten verdeeld moesten worden tussen alle gebruikers van de cabine en dat de voorgestelde vergoeding onvoldoende was: appellant drong aan op een volledige vergoeding van de kosten die hij zou moeten maken voor de plaatsing van de cabine.

Gelet op het feit dat een oplossing vereist was om de stedenbouwkundige vergunning te kunnen bekomen, heeft appellant uiteindelijk toch de kelder laten graven en de cabine door geïntimeerde in die kelder laten aanbrengen. Tegelijk bleef hij hameren op een volledige vergoeding.

Nadat de werken waren uitgevoerd, heeft geïntimeerde aan appellant een erfpachtovereenkomst bezorgd met de vraag deze ondertekend terug te sturen.

Appellant heeft dit geweigerd indien hem niet een op een bedrag van 72 374,90 euro begrote bijkomende vergoeding zou worden uitbetaald.

Deze vergoeding stemt overeen met 80 % van de (beweerde) kostprijs voor het realiseren van de kelder ruimte. Appellant stelt immers dat de cabine voor 80 % bestemd is voor de elektriciteitsbevoorrading van derden en slechts voor 20 % voor het appartementsgebouw zelf.

2. Appellant is overgegaan tot dagvaarding en vorderde voor de eerste rechter de veroordeling van geïntimeerde tot betaling van voormeld bedrag van 72 374,90 euro, meer interest.

De vordering van appellant is gebaseerd op:

- art. 1382-1383 BW wegens het disproportioneel karakter van het verzoek van geïntimeerde tot ter beschikkingstelling van ruimte, waarbij hij o.m. verwijst naar art. 105 §1 DRO waarvan het tweede lid bepaalt dat de lasten die de vergunningverlenende overheid bij het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning kan opleggen in verhouding moeten zijn tot de te ontwikkelen projecten; appellant voert ook aan dat geïntimeerde het gelijkheidsbeginsel schendt door hem te vragen om ruimte ter beschikking te stellen voor het plaatsen van een cabine die ook derden van elektriciteit zal bevoorraden;
- vermogensverschuiving zonder oorzaak;
- de beslissing van de Raad van Bestuur van geïntimeerde waarbij werd beslist om in dergelijke gevallen een vergoeding toe te kennen aan de klant, precies omwille van het discriminatoir karakter van dergelijke toestanden, zij het dat de vergoeding veel te beperkt is en de discriminatie niet opheft.

Geïntimeerde vroeg de vordering af te wijzen als ongegrond. Zij beklemtoont dat zij in principe gratis de ter beschikkingstelling van ruimte voor het plaatsen van een cabine kan eisen.

Bij tegeneis vroeg zij dat appellant zou worden verplicht om zijn medewerking te verlenen aan het verlijden van de overeenkomst van erfpacht en bij gebrek daaraan een notaris aan te stellen die appellant hierbij zou vertegenwoordigen. In ondergeschikte orde vroeg geïntimeerde dat voor recht zou worden gezegd dat appellant ertoe gehouden is permanente toegang te verlenen tot het goed en

meer bepaald tot de kelderruimte waar de cabine zich bevindt, onder verbeurte van een dwangsom van 100 euro per dag vertraging.

3. Bij het bestreden vonnis heeft de eerste rechter de hoofdvordering van appellant als ongegrond afgewezen. De tegeneis tot het verlijden van de akte-erfpacht werd ingewilligd. De eerste rechter overwoog daartoe o.m. dat appellant geen fout aantoonde in hoofde van geïntimeerde en ook niet bewijst dat zijn vermogen werd verarmd en dat geïntimeerde in principe zelfs geen enkele tegemoetkoming verschuldigd was aan appellant.

4. In hoger beroep herneemt appellant zijn vordering. Ondergeschikt vordert appellant een bedrag van 8 850,00 euro (d.i. de toegezegde vergoeding van 200,00 euro per vierkante meter voor 44,25 vierkante meter kelderruimte), meer rente. Tenslotte vraagt hij de tegenvordering van geïntimeerde als ongegrond af te wijzen.

Geïntimeerde vraagt het hoger beroep als ongegrond af te wijzen en het bestreden vonnis te bevestigen.

Beoordeling

1. Oorspronkelijke hoofdvordering

1.1 Appellant baseert zijn vordering in eerste instantie op artikel 1382-1383 BW. Volgens appellant handelde geïntimeerde foutief door van hem een ruimte te eisen voor een elektriciteitscabine die voor 80 % derden zou bevoorraden, zonder hem hiervoor volledig te vergoeden.

Volgens appellant houdt dit een miskenning in van art. 105 §1, 2^e lid van het (ten tijde van zijn bouwvraag nog toepasselijke) Decreet Ruimtelijke Ordening, dat bepaalt dat de lasten die de vergunningverlenende overheid kan opleggen in verhouding moeten zijn tot de te ontwikkelen projecten. Daarnaast zou geïntimeerde, door aldus te handelen, ook het gelijkheidsbeginsel hebben miskend. Kennelijk bedoelt appellant hiermee dat hij ongelijk behandeld wordt ten aanzien van andere netgebruikers,

van wie geen dergelijke ruimte wordt geëist en die worden bevoorrad door de cabine die in zijn kelder werd geplaatst.

De vordering van appellant in zoverre gebaseerd op de foutaansprakelijkheid (art. 1382-1383 BW) kan maar slagen indien hij hard kan maken dat hij door de fout van geïntimeerde schade heeft geleden. Daartoe dient appellant aan te tonen dat hij zonder de fout van geïntimeerde de kosten die hij nu heeft gemaakt voor het graven van de kelder, niet had moeten maken. Dit veronderstelt dat hij aantoonde dat voor het plaatsen van een cabine die volstond voor de eigen elektriciteitsbevoorrading van het appartementsgebouw, een aanzienlijk beperktere ruimte nodig was.

Appellant beweert dat dit het geval is. Hij stelt dat voor de eigen bevoorrading van het gebouw slechts een cabine nodig was met een vermogen van 100 kVA en dat een dergelijke cabine slechts één vierkante meter ruimte in beslag neemt (daar waar de huidige cabine 13,5 vierkante meter inneemt).

Appellant levert hiervan echter niet het bewijs.

Geïntimeerde van haar kant maakt aan de hand van de door haar voorgelegde stukken aannemelijk dat ook voor een cabine van 100 of van 160 kVA een ruimte van dezelfde orde van grootte nodig zou zijn geweest als voor de cabine die nu werd geïnstalleerd. Hierbij kan op het volgende worden gewezen:

- uit de door geïntimeerde voorgelegde technische fiche (haar stuk 14, blad 1) blijkt dat de hoogspanningscabine die bij appellant werd geplaatst er één is die de plaatsing van een transformator van 630 kVA moet toelaten. In deze fiche staat immers te lezen: *‘Gezien in principe alle HS-cabines dienen voorzien om het plaatsen van transformatoren 630 kVA toe te laten, zijn de afmetingen van deze laatste het belangrijkste’*;

- in dezelfde technische fiche wordt verder een overzicht gegeven van de afmetingen van de diverse transformatoren die in een cabine kunnen worden geplaatst. Uit dat overzicht blijkt dat een transformator met een vermogen van 630 kVA 1,50 meter lang en 85 centimeter breed is, terwijl een transformator met een vermogen van 100 kVA 1 meter lang en 62 centimeter breed is. Een transformator van 160 kVA, die voor de eigen bevoorrading van het gebouw naar alle waarschijnlijk nodig was omdat geïntimeerde in de meest voorzichtige berekening nog tot een noodzakelijk vermogen van precies 100 kVA kwam (zie het advies van 30.03.2004, stuk 1 geïntimeerde, laatste blad), heeft een lengte van 1 meter en een breedte van 70 centimeter. De omvang van een transformator van 630 kVA en een voor de bevoorrading van het gebouw nodige transformator van 160 kVA ligt dus in dezelfde orde van grootte;
- daarnaast zet geïntimeerde uiteen (zie haar syntheseconclusies, p. 12-13, punt 7.2) en verduidelijkt zij met een plannetje (haar stuk 14, blad 2) dat een hoogspanningscabine uit meer bestaat dan de transformator alleen en met name ook uit één schakeltoestel type hoogspanning en twee laagspanningsborden, dat deze opstelling noodzakelijk is bij elke hoogspanningscabine, dat de plaatsbepaling van de toestellen afhankelijk is van waar de kabels binnenkomen, waar de deuropening is, waar de verluchting/het transformatorluik kan komen en dat tenslotte rekening moet worden gehouden met een veilige schakelafstand tussen de toestellen vanuit het oogpunt van de veiligheid van haar aangestelden die een schakelmaneuver moeten uitvoeren. Aan de hand van deze elementen, die door het voorggelegd plan worden ondersteund en die op geen enkele wijze worden weerlegd door appelland, maakt geïntimeerde aannemelijk dat de

totale ruimte die voor een cabine met een transformator van 160 kVA nodig zou zijn geweest, even groot zou zijn geweest als de ruimte die appelland nu ter beschikking heeft moeten stellen, of toch minstens in dezelfde orde van grootte ligt.

De stelling van appelland dat voor cabine met een transformator 160 kVA maar één vierkante meter ruimte nodig zou zijn geweest, blijkt in elk geval totaal onjuist.

Er mag dus worden besloten dat indien geïntimeerde slechts ruimte zou hebben gevraagd voor een hoogspanningscabine met een vermogen van 160 kVA of 100 kVA, de situatie niet of niet wezenlijk zou hebben verschild van de huidige situatie. Het hof acht dit voldoende aangetoond op basis van de voorliggende elementen. Indien de door het plannetje ondersteunde uiteenzetting van geïntimeerde onjuist zou zijn geweest, zou appelland ongetwijfeld minstens een begin van tegenbewijs hebben kunnen leveren. Appelland doet dit echter niet. Op zijn verzoek om een deskundigenonderzoek te bevelen, wordt in die omstandigheden niet ingegaan.

Indien er een beperkt verschil in omvang van de (volledige) cabine en dus een verschil in nodige ruimte zou zijn geweest bij de installatie van een transformator van 160 of 100 kVA, dan mag de tussenkomst die geïntimeerde heeft toegezegd (200,00 euro per vierkante meter ingenomen ruimte) als een billijke vergoeding worden beschouwd voor de extra ruimte die appelland dan ter beschikking diende te stellen om de plaatsing van een cabine met een grotere transformator (die ook derden bevoorraadt) mogelijk te maken. Hierbij dient rekening te worden gehouden met het feit dat appelland door geïntimeerde niet is verplicht om een kelder te graven. Geïntimeerde schreef in dat verband in haar brief van 01.04.2004 (haar stuk 2): *'Voor de plaatsbepaling geven wij de voorkeur op het gelijkvloerse en zo dicht mogelijk bij de straat. Een andere plaatsbepaling kan in gemeen*

overleg gebeuren rekening houdend met de nieuwe bouwvoorschriften en de soort materialen om de cabine in te richten.'

Slotsom is dus dat appelland niet bewijst schade te hebben geleden. De vordering faalt dan ook in zoverre gegrond op artikel 1382-1383 BW.

1.2 Uit de overwegingen hierboven volgt dat de vordering gebaseerd op vermogensverschuiving zonder oorzaak, eveneens als ongegrond moet worden afgewezen. Appelland toont immers niet aan dat zijn vermogen werd verarmd: zelfs indien de ruimte die hij ter beschikking had moeten stellen bij installatie van een cabine met een transformator van 160 kVA iets minder groot zou zijn geweest, dan nog vormt de hem toegezegde som daarvoor een billijke vergoeding, mede gelet op het feit dat hij niet werd verplicht om een kelder te graven.

1.3 Tenslotte kan appelland zijn vordering tot volledige vergoeding ook niet steunen op de beslissing van de Raad van Bestuur van geïntimeerde van 01.04.1994 (zie stuk 9 geïntimeerde), waarbij werd beslist om voortaan een eenmalige vergoeding van 7 000 BEF (€ 173,53) per vierkante meter toe te kennen voor de nuttige oppervlakte die door het lokaal in beslag wordt genomen.

Deze beslissing werd - zo wordt in de verantwoording gezegd - genomen omwille van het 'ongenoege' waartoe de regel dat gratis ruimte ter beschikking moet worden gesteld in sommige gevallen leidt, omdat dit als 'discriminerend kan worden aanvoeld' wanneer het onderstation ook dient voor de bevoorrading van derden. Het gaat dus maar om een beslissing die ertoe strekt het gevoel van discriminatie en het daaruit voortvloeiend ongenoege weg te nemen die soms bestaat wanneer de geplaatste cabine ook derden bevoorraadt. Hoe dan ook werd beslist om in die gevallen een forfaitaire vergoeding toe te kennen per vierkante meter in beslag genomen nuttige oppervlakte, niet om (een deel van) de werkelijke/volledige kost te vergoe-

den. Deze beslissing biedt dan ook geen grond voor de vordering van appelllant.

Op basis van deze beslissing kan appelllant aanspraak maken op de door geïntimeerde voorgestelde vergoeding van 3 168,00 euro, niet op een vergoeding van 8 850,00 euro. Niet de volledige kelder maar slechts ongeveer 13,5 vierkante meter wordt immers door de cabine ingenomen.

Ook de subsidiaire vordering van geïntimeerde dient bijgevolg als ongegrond te worden afgewezen.

2. Oorspronkelijke tegenvordering

Geïntimeerde heeft al in haar eerste brief aan geïntimeerde van 01.04.2004 gemeld: 'De overeenkomst omtrent de vergoeding kan dan vastgelegd worden in de vorm van een akte belast met 'een recht van opsta/': 'erfpacht' of 'aankoop'.'

Appellant heeft dat principe, namelijk dat het recht van geïntimeerde om steeds toegang te hebben tot haar hoogspanningscabine juridisch de vorm zou krijgen van een opstalrecht, een erfpacht of een aankoop van (een deel van) de kelder, op zich nooit betwist. Enkel de omvang van de vergoeding die geïntimeerde zou betalen was een punt van betwisting.

Hoe dan ook was een cabine noodzakelijk en dus ook een juridische regeling om geïntimeerde toegang te verlenen tot die cabine. Waar appellant in zijn repliekbrief van 04.07.2004 heeft geschreven dat hij de noodzaak van een distributiecabine kan begrijpen en aanvaarden, heeft hij dan ook impliciet maar zeker ingestemd dat het recht op toegang tot die cabine zou worden geregeld op één van de wijzen voorgesteld in de brief van 01.04.2004.

De beslissing van de eerste rechter die appelllant heeft verplicht de erfpachtakte te ondertekenen, kan dan ook worden bevestigd.

Wel vraagt appelllant terecht dat waar in de akte houdende vestiging van de erfpacht wordt bepaald dat de duur ervan 99 jaar bedraagt, daaraan wordt toegevoegd dat de erfpacht van rechtswege beëindigd wordt wanneer het gebouw zelf ophoudt te bestaan.

3. Gedingkosten

Appellant werd, als in het ongelijk gestelde partij, terecht veroordeeld tot de gedingkosten met betrekking tot de procedure voor de eerste rechter.

Het hof volgt de eerste rechter echter niet waar hij een afzonderlijke rechtsplegingsvergoeding heeft toegekend voor de hoofd- en de tegenvordering. Wanneer een partij zowel op de hoofdvordering als de tegenvordering in het gelijk wordt gesteld, is slechts één enkele rechtsplegingsvergoeding verschuldigd, berekend op de hoofdvordering. Bijgevolg kon enkel de met de hoofdvordering overeenstemmende basisvergoeding van 3 000,00 euro worden toegekend.

Appellant dient als hoofdzakelijk in het ongelijk gestelde partij ook te worden veroordeeld tot de gedingkosten in hoger beroep. Ook in beroep kan geïntimeerde slechts aanspraak maken op één rechtsplegingsvergoeding, begroot op 3 300,00 euro geïndexeerd.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

rechtdoende op tegenspraak,

gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

het hoger beroep toelaatbaar maar slechts in beperkte mate gegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis, behoudens wat de uitspraak over de gedingkosten betreft en met dien verstande dat in de te verlijden akte houdende vestiging van een erfpacht dient te worden bedongen dat de erfpacht zal worden beëindigd wanneer het gebouw ophoudt te bestaan.

Doet het bestreden vonnis teniet waar het heeft geoordeeld over de gedingkosten.

Veroordeelt appelllant tot de gedingkosten in beide aanleggen, die aan zijn zijde niet moeten worden begroot nu ze ten zijne laste blijven, en die aan de zijde van geïntimeerde worden begroot op 3 000,00 euro rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg en 3 300,00 euro rechtsplegingsvergoeding hoger beroep.

HOF VAN CASSATIE - 29 MAART 2012

Magistraten: hb. Dirix, Stassijns, Deocninck, Smetrijns, Mestdagh en Van Ingelgem

Advocaten: mrs. Geinger en Maes

KVL T / I OV

**Elektriciteitscabine •
Gebruiksrecht • Erfdienstbaarheid
• Wettelijke erfdienstbaarheid van
openbaar nut**

**Cabine électrique • Droit d'usage
• Servitude • Servitude légale
d'utilité publique**

Een erfdienstbaarheid kan bestaan uit het dulden van een bepaald gebruik van het lijdend erf. Een overeenkomst die het recht verleent om een lokaal ingericht als transformatiepost 'te benutten' volgens de in de overeenkomst bepaalde modaliteiten, verleent een erfdienstbaarheid van openbaar nut. Bij de realisatie van de cabine hoort ook het verlenen van toegang ertoe, waardoor de eigenaar gehouden is een erfpachtovereenkomst in dat opzicht te verlenen.

Une servitude peut se composer de la tolérance d'un usage donné du fonds servant. Une convention qui octroie le droit d'utiliser un local aménagé en poste de transformation selon les modalités définies dans la convention octroie une servitude d'utilité publique. Pendant la réalisation de la cabine, il est nécessaire d'attribuer l'accès, ainsi le propriétaire est tenu d'accorder un contrat de servitude dans ce sens.

'...

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het vonnis in hoger beroep van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 9 maart 2010.

Advocaat-generaal met opdracht André Van Ingelgem heeft op 19 januari 2012 een schriftelijke conclusie neergelegd.

Raadsheer Eric Stassijns heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht André Van Ingelgem heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eisers voeren in hun verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Uit de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan, blijkt dat krachtens de overeenkomst van 18 oktober 1973, de rechtsvoorgangers van de eisers aan de verweerster, een

intercommunale voor energievoorziening, het recht verlenen om een lokaal ingericht als transformatiepost 'te benutten' volgens de in deze overeenkomst bepaalde modaliteiten (o.m. de vrije toegang personeel, het plaatsen van onderaardse kabels en de onbeschikbaarheid van de strook tussen de openbare weg en de post waar 'de kabels zich bevinden'). Artikel 4 van deze overeenkomst bepaalt dat deze rechten gelden 'zolang de (verweerster) en haar eventuele rechtsopvolgers de voorziening van elektriciteit op 'het grondgebied der gemeente zullen verzekeren'.

2. De appelrechters die oordelen dat de bepalingen van de overeenkomst een last leggen op het erf van de 'eisers 'tot het gebruik en tot nut van de gebouwen in de buurt van de Bisschoppenhoflaan', geven van de overeenkomst van 18 oktober 1973 een uitleg die met de bewoordingen ervan niet onverenigbaar is.

Het onderdeel mist feitelijke grondslag.

Tweede onderdeel

3. Het onderdeel komt op tegen de feitelijke beoordeling van de appelrechters dat de lasten gelegd op het erf van de eisers strekken tot het ge-

bruik en tot nut van de gebouwen in de buurt van de Bisschoppenhoflaan.

Het onderdeel is niet ontvankelijk.

Derde onderdeel

4. Een erfdienstbaarheid kan bestaan uit het dulden van een bepaald gebruik van het lijdende erf. '

5. In zoverre het onderdeel aanvoert dat een erfdienstbaarheid niet kan bestaan uit activiteiten die op het lijdende erf worden uitgeoefend, faalt het naar recht.

6. In zoverre het onderdeel aanvoert dat de last op het erf van de eisers niet strekt 'tot vergemakkelijking van het gebruik en de exploitatie van de gebouwen in de Bisschoppenhoflaan' komt het op tegen de feitelijke beoordeling van de appelrechters en is het niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eisers in de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eisers op 581,09 euro en voor de verweerster op 149,04 euro.

HOF VAN BEROEP TE GENT - 6 SEPTEMBER 2013

Magistraten: mevnr Beerens en Matthys, dhr Baranyai

Advocaten: mrs Verriest, De Maeyer en Janssens

I O V T / N

**Verplaatsing van installaties
• Tenlasteneming van de
kosten • Wet 10 maart
1925 • Wet 17 januari 1938 •
Interceptietheorie**

Interceptie kan niet worden toegepast wanneer een spoorweg de daaronder gelegen rijksweg, gewestweg, provincieweg of gemeenteweg enkel bovengronds kruist, ook al steunt de bovengrondse kruising op een bouwwerk dat rust op een lager gelegen weg.

Er is in dat geval immers geen sprake van inlijving van de lager gelegen weg door de spoorweg. Daardoor heeft de spoorwegmaatschappij niet de bevoegdheid om de kosten voor de verplaatsing van de nutsleidingen in de lager gelegen weg op te leggen aan de nutsmaatschappijen.

De toepasselijke regelgeving staat de spoorwegmaatschappij enkel toe verplaatsing op kosten van de nutsmaatschappijen te bevelen voor nutsleidingen op en binnen haar eigen domein. Onteigende gronden komen hoogstens vanaf en na de onteigening in aanmerking voor een bevel tot verplaatsing op kosten van de nutsmaatschappijen.

Het hof heeft de partijen bij monde van hun respectieve raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands. Zowel de regelmatig na de dagvaarding na cassatie neergelegde conclusies (inzonderheid de alsdan laatst neergelegde of syntheseconclusies), als de regelmatig neergelegde stukken werden ingezien.

Dit hof heeft, na cassatie, kennis genomen van het bestreden eindvonnis van 11 december 2003 van de 11^e B kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in de zaak aldaar gekend onder A.R. nr. 00-1952-A.

Eiseres na cassatie wordt hierna verder kort aangeduid als I, verweerster na cassatie als de N en de vrijwillig tussenkomende partij na cassatie als A.

1. Feitelijke en procedurele antecedenten

1.1. Onderhavig geschil kadert in de uitbouw door de N van haar hoge snelheidslijn, meerbepaald de noordelijke tak van het Belgische HSL-traject (gelegen tussen Brussel en de Nederlandse grens, meer in het bijzonder van het deelvlak Antwerpen Albertkanaal-Havanastraat en het sporencomplex Luchtbal-stopplaats Groenendaallaan (gekend als Project

**Déplacement d'installation •
Prise en charge des frais • Loi 10
mars 1925 • Loi 17 janvier 1938 •
Théorie de l'interception**

La théorie de l'interception ne peut pas être appliquée lorsque une voie de chemin de fer ne fait que croiser en aérien une route nationale, régionale, provinciale ou communale située en contrebas, malgré le fait que le carrefour aérien s'appuie sur une construction reposant sur cette route située en contrebas.

Il n'est pas plus question d'incorporation de la route en contrebas par la voie de chemin de fer. De ce fait la société de chemin de fer n'a pas le droit de reporter les frais de déplacement des canalisations d'utilités publiques situées dans la route en contrebas sur l'entreprise de service public.

La règle applicable permet seulement à la société de chemin de fer de procéder au déplacement au frais de l'entreprise de service public des installations d'utilités publiques situées dans son propre domaine.

Les terres expropriées sont seulement susceptibles dès l'expropriation et à partir de celles-ci d'ouvrir le droit à un déplacement aux frais de l'entreprise d'utilité publique

7321/werken burgerlijke bouw-kunde)), in het kader waarvan op diverse plaatsen de aanpassing en/of verplaatsing nodig werd van bestaande installaties en nutleidingen van respectievelijk water-, elektriciteit-, tele-, gas- en telefoondistributie en waartoe de N bij aangetekend schrijven van 24 maart 1999 aan de in deze in zake zijnde nutmaatschappijen, met name het I en het A, ieder afzonderlijk de (op hun kosten-wet van 17.1.1938) uit te voeren wijzigingen meedeelde.

Wat betreft het A diende in een eerste fase de waterleiding DN 500 ST gelegen in de as van het noordelijk rijvak van de Groenendaallaan

over een lengte van circa 80 m verplaatst te worden voor het bouwen van de brugondersteuning voor een nieuwe HSL-spoorwegbrug ten oosten van de bestaande spoorwegbrug. Deze werken worden gesteld effectief te zijn uitgevoerd in januari 2000. In een tweede fase diende ook de waterleiding ON 800 tussen het Albertkanaal en de Groenendaallaan, gelegen aan de voet van het talud van de N, verplaatst te worden om de HSL-sporen aan de westkant van de bestaande lijnen te kunnen aanleggen. Er wordt gesteld dat deze werken aanvankelijk gepland waren in augustus 2002.

Wat betreft het I diende bij de aanvang van de werken de stalen gasleiding 0500 over een lengte van circa 1 550 m te worden verplaatst tussen het Oude Schijn en de kruising van de gasleiding ten oosten van de collector van AQUAFIN. Er wordt gesteld dat deze werken effectief uitgevoerd werden in maart 2000.

Het akkoord van I en A om op hun kosten de bevolen wijzigingen van hun nutvoorzieningen uit te voeren werd door de N niet bekomen.

Bij schrijven van 10 december 1999 schreef A aan de N dat zij ervan uitging dat, gelet op de locatie van haar leiding tegenover het spoorwegdomein, de betrokken kosten niet door haar gedragen moesten worden.

Uit het vorenstaande en de voorgelegde stukken, inzonderheid de briefwisseling, komt voldoende naar voor dat de hier in zake zijnde nutmaatschappijen van mening waren voor de kosten van de verplaatsing van de nutleidingen niet te moeten instaan.

De N heeft vervolgens de kosten van de in dit kader uit te voeren werken geprefinancierd en wenst deze kosten thans terug te verhalen op respectievelijk het I en het A.

1.2. De N liet op 22 maart 2000 geding inleidende dagvaarding betekenen aan A en I (aangezien N hun akkoord niet, ofwel slechts gedeeltelijk, ofwel onder bepaalde voorwaarden bekwam) met vordering (zoals later

geactualiseerd in conclusies) om:

- te horen zeggen voor recht dat:
- A en I op eigen kosten gehouden zijn tot aanpassing en/of verplaatsing van de respectieve nutleidingen en/of installaties overeenkomstig de respectieve bevelen tot verplaatsing die hen (door de N) werden betekend bij aangetekend schrijven tegen ontvangstbewijs d.d. 24 maart 1999 of die hen nog zullen worden betekend;
- het A en I niet toegelaten is ter financiering van de aanpassingen- en/of verplaatsingskosten voorschotten aan te rekenen (aan de N);
- A en I te veroordelen tot terugbetaling aan haar (N) van de van haar reeds ontvangen voorschotten, te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding en alleszins te vermeerderen met de verwijlntrest vanaf de respectievelijke data van betaling en de gerechtelijke intrest vanaf de datum van dagvaarding. (In haar laatste, op 14 juli 2003 ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg neergelegde conclusie begrootte de N haar vordering lastens A in hoofdsom op € 192 782,08 en lastens I op € 697 876,72);
- haar (N) voorbehoud te verlenen tot het terugvorderen van eventuele andere uitbetaalde of nog uit te betalen voorschotten (te vermeerderen met de moratoire en gerechtelijke intresten);
- haar (N) eveneens voorbehoud te verlenen voor het terugvorderen van een vergoeding van alle kosten en/of schade die rechtstreeks of onrechtstreeks het gevolg zijn van de niet-tijdige verplaatsing / aanpassing en/of vertraging van de HSLwerken;
- A en I solidair te veroordelen tot de aan haar zijde nader begrote gedingkosten.

1.3. Nadat de 11^e B-kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen bij vonnis van 22 november 2002 (in de zaak aldaar gekend on-

der A.R. nr. 00-1952-A) de debatten ambtshalve had heropend, heeft de eerste rechter in het bestreden eindvonnis van 11 december 2003 van dezelfde rechtbank in dezelfde aldaar gekende zaak:

- aan de N akte verleend van haar eisuitbreiding jegens A;
- deze aangepaste vordering toelaatbaar en gegrond verklaard 'zoals gevorderd en hiervoor onder punt 1.2 omschreven;
- A en I verwezen in de nader aan de zijde van de N begrote gedingkosten.

1.4.a. Bij beroepsverzoekschrift, neergelegd ter griffie van het hof van beroep te Antwerpen op 5 april 2004, stelde I tijdig en regelmatig naar de vorm, hoger beroep in tegen het onder 1.3 voormelde eindvonnis van 11 december 2003 en betrachtte daarmee het teniet doen van het bestreden vonnis en (zoals uiteindelijk geformuleerd in de laatste, op 29 december 2004 neergelegde conclusies):

- de oorspronkelijke vordering van de N ontvankelijk, doch ongegrond te doen verklaren;
- in ondergeschikte orde een nader geformuleerde prejudiciële vraag aan het Arbitragehof/Grondwettelijk Hof te laten stellen;
- de N te doen verwijzen in de nader aan haar zijde begrote gedingkosten van de beide instanties.

1.4.b. A stelt in conclusies incidenteel beroep in tegen het eindvonnis van 11 december 2003 en naar haar zeggen ook impliciet tegen het tussenonnis van 22 november 2002, doch zij vordert enkel het teniet doen van het bestreden vonnis (in het enkelvoud gesteld), alsmede de afwijzing als ongegrond van de vordering van N jegens haar, met verwijzing van N in de aan haar zijde nader begrote kosten.

1.4.c. N concludeerde tot de afwijzing als ongegrond van het hoofd- en incidenteel beroep en vorderde haar akte te verlenen van haar eisuitbreiding tot de hoofdsom van € 476 510,99

jegens A in toepassing van art. 807 Ger.W., alsmede de veroordeling van I en A tot de aan haar zijde begrote gedingkosten van het hoger beroep.

1.5. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 28 juni 2005 werd beslist tot:

- de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van het hoger beroep met bevestiging van het bestreden vonnis van 22 november 2002 in al zijn beschikkingen, evenals met bevestiging van het bestreden vonnis van 11 december 2003 ten aanzien van I in al zijn beschikkingen en ten aanzien van A enkel in zoverre de vordering ontvankelijk werd verklaard en zij tot de gedingkosten werd veroordeeld;
- de ontvankelijk verklaring van de eisuitbreiding jegens het A en de hervorming van het vonnis van 11 december 2003 wat betreft de gegrondheid van de vordering jegens A, die werd veroordeeld tot de onder punt 1.4.c op eisuitbreiding gevorderde hoofdsom, meer aankleven van rente;
- de verwijzing van I en A in de nader aan de zijde van de N begrote gedingkosten van het hoger beroep.

1.6. Zowel I als A stelden succesvol cassatievoorziening in en nadat de beide voorzieningen (aldaar gekend onder de nrs. C.050514.N en C.05.0518.N) werden gevoegd, omdat zij gericht werden tegen hetzelfde arrest, werden zij bij arrest van 22 juni 2007 gegrond verklaard en werd het onder punt 1.5. hiervoor omschreven arrest vernietigd; behalve in zoverre dit de hogere beroepen, de vordering van de N en de uitbreiding ervan jegens A ontvankelijk verklaarde en werd de aldus beperkte zaak naar dit hof van beroep verwezen.

De kosten werden aangehouden en de beslissing hieromtrent werd aan de feitenrechter overgelaten.

Uit de motivering van het cassatiearrest valt te weerhouden dat:

- krachtens het laatste lid van het enig artikel van de wet van 17 januari 1938 (tot regeling van het gebruik door de openbare besturen, de verenigingen van gemeenten en de concessiehouders van openbare diensten of van diensten van openbaar nut, van de openbare domeinen van de Staat, van de provincieën en van de gemeenten, voor het aanleggen en onderhouden van leidingen en inzonderheid van gas- en waterleidingen) de Staat, de provincies en de gemeenten het recht geeft om in alle geval op hun domein de schikkingen op het plan van een waterleiding en de werken die ermee verband houden, te doen wijzigen en de kostprijs van die wijzigingen door de concessiehouder worden gedragen als de wijzigingen in het belang van de wegen vereist zijn,
- krachtens art. 7, 1^e lid van de wet van 9 augustus 1948 (houdende wijziging van de wetgeving inzake de wegen) de Koning de grote wegen in genummerde trajecten mag indelen en er de vakken van provincie- en gemeentewegen bij inlijven;
- krachtens het 2^e lid van hetzelfde art. de Koning van ambtswege de inlijving zonder vergoeding bij de grote wegen van de Staat mag voorschrijven van wegen of vakken van wegen die niet tot de grote wegen behoren maar in de genummerde trajecten begrepen zijn;
- krachtens art. 1 van de wet van 25 juli 1891 (houdende herziening van de wet van 15 april 1843 op de politie van de spoorwegen) de spoorwegen ingedeeld zijn in de grote wegen;

Uit de samenhang van voormelde bepalingen volgt dat een rijksweg, een gewestweg, een provincieweg of een gemeenteweg op de plaats waar die door een spoorweg wordt gekruist, door het feit zelf van zijn nieuwe bestemming op die kruising zijn oorspronkelijke aard verliest en integre-

rend deel uitmaakt van de spoorweg, zijnde de grote weg (de interceptie-theorie).

Het enkel feite van een bovengrondse kruising van de spoorweg met een daaronder gelegen rijksweg, gewestweg, provincieweg of gemeenteweg heeft op de plaats van die kruising niet de inlijving tot gevolg van de lager gelegen weg, ook al steunt de bovengrondse kruising op een bouwwerk dat rust op een lager gelegen weg. Dit was in deze het geval zoals vastgesteld in het arrest voormeld onder 1.5 van het hof van beroep te Antwerpen van 28 juni 2005 waar in eerste fase de waterleiding DN 500 ST gelegen in de as van het noordelijk rijvak van de Groenendaallaan over een lengte van circa 80 m verplaatst te worden voor het bouwen van de brugondersteuning voor een nieuwe HSL-spoorwegbrug ten oosten van de bestaande spoorwegbrug en dat deze werken ook effectief werden uitgevoerd in januari 2000.

Op grond van het vorenstaande is het Hof van Cassatie van oordeel dat het arrest voormeld onder 1.5 van het hof van beroep te Antwerpen van 28 juni 2005 zijn beslissing niet naar recht verantwoordt als zou de eenheid van beheer van de wegen er zich tegen verzetten dat de interceptie tot de gelijkgrondse kruisingen zou worden beperkt en dat de interceptie van een andere weg ook zou dienen te worden aangenomen in geval van een bovengrondse kruising.

Uit de motivering van het cassatiearrest valt verder nog te weerhouden dat:

- het laatste lid van het enig artikel van de voormelde wet van 17 januari 1938 de aan Staat, de provincies en de gemeenten het recht geeft om in alle geval op hun domein de inrichting of het plan van een aanleg evenals de daarmee verband houdende werken later op hun onderscheidenlijk domein te doen wijzigen, terwijl de kosten van deze werken ten laste vallen van de aanneming die de aanleg

heeft gedaan, wanneer de wijzigingen worden opgelegd 'hetzij om reden van de openbare veiligheid of tot behoud van natuurschoon, hetzij in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of van een openbare dienst;

- deze bepaling zowel het openbaar als het privé-domein van die overheden betreft, maar geen toepassing vindt met betrekking tot een eigendom die niet aan één van hen toebehoort en uit die bepaling volgt dat een overheid, ten aanzien van een onroerend goed dat niet tot zijn domein behoorde, na onteigening ervan het recht verkrijgt om zich in voorkomend geval op de voormelde bepaling te beroepen.

Op grond van het vorenstaande is het Hof van Cassatie van oordeel dat het arrest voormeld onder 1.5 van het hof van beroep te Antwerpen van 28 juni 2005 zijn beslissing niet naar recht verantwoordt als zou de opdracht van de openbare dienst er zich tegen verzetten dat de N thans na overdracht van het staatsspoorwegnet minder rechten kunnen uitoefenen in het kader van de exploitatie en de verdere ontwikkeling van de spoorweginfrastructuur ten algemene nutte dan deze die voorheen onder de prerogatieven van de Belgische staat viel en I niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt als zou de N niet gemachtigd zijn om de verplaatsing van nutleidingen te bevelen die zich op het haar oorspronkelijk overgedragen en onderscheidenlijk domein bevinden, respectievelijk op domein dat zij later ingevolge onteigening in het kader van de uitoefening van haar opdracht heeft verworven.

1.7.a. Op 27 mei 2008 liet I dagvaarding na cassatie betekenen aan de N en vordert van dit hof te Gent, zoals nader gepreciseerd in haar laatst op 20 januari 2012 ter griffie van dit hof neergelegde syntheseconclusies om de N-vordering af te wijzen als ongegrond en de N te verwijzen in de aan haar zijde nader begrote gedingkosten van alle instanties.

1.7.b. A is in de procedure na cassatie vrijwillig tussengekomen en vordert in laatst op 17 januari 2012 ter griffie van dit hof neergelegde syntheseconclusies om haar akte te verlenen van haar incidenteel beroep tegen het vonnis van 11 december 2003 en impliciet tegen het tussenvonnissen van 22 november 2002, doch zij vordert enkel het teniet doen van het bestreden vonnis (in het enkelvoud gesteld), alsmede de afwijzing als ongegrond van de vordering van N jegens haar en deze laatste te verwijzen in de aan haar zijde (A) nader begrote gedingkosten.

1.7.c. De N vordert thans opnieuw hetgeen reeds uiteengezet werd onder punt 1.4.c. met dien verstande dat de gedingkosten aan haar zijde werden aangepast aan het verder verloop van de procedure.

2. Beoordeling

2.1. Uit het cassatiearrest voormeld onder punt 1.6 volgt dat dit hof niet meer gevat is van de ontvankelijkheid, doch enkel gevat is van de al dan niet gegrondheid van de hogere beroepen alsmede van het initieel gevorderde.

Lezing van de syntheseconclusies na cassatie, getoetst aan alle thans regelmatig neergelegde stukken leidt het hof tot de navolgende beslissing, waarbij het hof enkel zal motiveren in zoverre voldoende en noodzakelijk geacht om zijn genomen beslissing te gronden en verantwoorden en waarbij nu reeds wordt gezegd dat het hof de meeromvattende en andersluidende middelen, waarvan het hof van oordeel is dat die (toch) tot geen andersluidende beslissing (meer) kunnen leiden, zal terzijde laten en niet verder nog expliciet zal ontmoeten.

2.2. Uit de hierboven onder 1.6 aangehaalde motivering uit het cassatiearrest, gekoppeld aan de neergelegde stukken die duidelijk maken welke werken er in feite in deze aan de orde waren, volgt dat er in deze geen sprake is van interceptie vermits enkel een bovengrondse kruising in deze voorhanden is (cf. specifiek het

door het hof gecursiveerde en met stippellijn onderlijnde onder punt 1.6 van de redengeving van het Hof van Cassatie) waarbij er geen sprake is van inlijving van de lager gelegen weg, ook al steunt de bovengrondse kruising op een bouwwerk dat rust op een lager gelegen weg.

De N vermag dan ook in deze niet te argumenteren noch beweren dat enige interceptie haar in deze meer bevoegdheden om verplaatsing van nutleidingen op kosten van de nutmaatschappijen te bevelen zou hebben verleend, want er is geen interceptie in die zin voorhanden in deze. 2.3.a. Uit de hierboven onder 1.6 aangehaalde motivering uit het cassatiearrest, gekoppeld aan de neergelegde stukken die duidelijk maken welke werken er in feite in deze aan de orde waren, volgt eveneens dat de door de N ingeroepen en in deze van toepassing zijnde regelgeving aan de N hoogstens toestaat om bevel tot verplaatsing van nutleidingen aan de nutmaatschappijen te geven (en op hun kosten) voor wat betreft verplaatsingen op en binnen haar domein, derhalve binnen haar eigendom.

Onteigende gronden komen hoogstens vanaf en na de onteigening voor een mogelijk succesvol bevel tot verplaatsing op kosten van de nutmaatschappijen in aanmerking.

De N (zelfs in het geval dat zij inzake de bevoegdheid tot het geven van bevel tot verplaatsing van nutleidingen - In het kader van spoorweginfrastructuurwerken zoals deze, op gelijke voet is komen te staan met de prerogatieven die voorheen ter zake toebehoorden aan Belgische Staat (doch waarover het hof zich te dezen niet noodzakelijk nader gemotiveerd dient uit te spreken)-), dient in alle geval aan te tonen dat zij met het door haar gegeven bevel tot verplaatsing handelt binnen haar domein, desgevallend haar domein zoals het is uitgebreid of gewijzigd na door haar uitgevoerde onteigening in het kader van de uitoefening van haar openbare dienst.

De N, van wie enkel een bevel d.d. 24 maart 1999 voorligt, gericht tot zowel I als A, toont niet aan dat zij met dit bevel binnen haar domein bleef en handelde in de zin zoals onmiddellijk hiervoor aangegeven.

De N toont niet aan dat de hier aan de orde zijnde 'de verplaatsing van nutleidingen en waartoe zij bevel tot verplaatsing gaf, alsdan binnen haar bestaande en toebehorende spoorwgdomein waren gelegen.

2.3.b. Het stuk 2.9 van de N, met name het KB van 13 oktober 1999 van de toenmalige Federale Minister van Verkeer en Mobiliteit (-waarbij de onmiddellijke inbezitneming van sommige percelen, gelegen op het grondgebied van de stad Antwerpen van algemeen nut worden verklaard, in het kader waarvan onder meer bij gebreke aan afstand in der minne, de voor de werken benodigde en op voormelde plannen aangewezen percelen ingenomen en bezet worden overeenkomstig de wet van 26 juli 1962 betreffende de onteigeningen ten algemene nutte en de concessies voor de bouw van de autosnelwegen, inzonderheid artikel 5-), daar waar het enige in deze gegeven bevel tot verplaatsing van ruim daaraan voorafgaand dateert, meer bepaald reeds op 24 maart 1999 door de N werd gegeven en niet meer herhaald werd nadien, onderstreept alleen maar het vorenstaande dat de N met het enige door haar gegeven bevel tot verplaatsing van 24 maart 1999 niet binnen haar domein, zoals het bestond op dat ogenblik, handelde.

2.4. Het hof is van oordeel de ingeroepen en in het cassatiearrest onder punt 1.6 nader aangehaalde regelgeving toe te moeten passen volgens de bewoordingen ervan, zoals ook blijkt en wordt uiteengezet in dat cassatiearrest.

Het enige dat het hof in deze beslist en gehouden is te beslissen is uiteindelijk dat de N in deze geen bevel tot verplaatsing heeft gegeven noch op dat tijdstip vermocht te geven dat haar toeliet de verplaatsingskosten van hun nutleidingen definitief ten

laste van de nutmaatschappijen A en I te leggen.

Naar het oordeel van het hof leest de N ten onrechte en niet gefundeerd in diezelfde regelgeving (-en tegen de duidelijke bewoordingen ervan in, wat zij ten onrechte tracht te vergoelijken door het inroepen van een voorgehouden rechtseconomische ratio legis, die evenwel een lectuur contra de bewoordingen van de regelgeving niet kan rechtvaardigen-), dat het niet zou uitmaken welke overheid het verplaatsingsbevel geeft zolang als het maar om een verplaatsing gaat in het belang van de weg en de openbare dienst en dat de kosten van dergelijke verplaatsing' sowieso altijd ten laste van de nutmaatschappijen moeten blijven.

Het hoort evenwel niet aan hoven en rechtbanken om de duidelijke tekst van wets- en regelgevende bepalingen te wijzigen en het is hen verboden om bij wege van algemene en als regel geldende beschikking uitspraak te doen (art. 6 Ger.W.).

Nergens uit blijkt dat er een toelating of bijzondere vergunning van de N noodzakelijk zou zijn dan wel nuttig zou zijn verleend voor een geval als dit waarbij een nutvoorziening zoals een waterleiding gelegen is in een gemeenteweg of gewestweg die overbrugd moet worden door een spoorweg.

Uit het in punt 1.1 in cursief gestelde komt afdoende naar voor dat I en A niet akkoord gingen om de door N bevolen verplaatsingen van hun leidingen op eigen kosten uit te voeren en dat zij ook nooit hebben erkend dat dit in alle geval op hun kosten mocht gebeuren door vrijwillige uitvoering van het verplaatsingsbevel. Indien door hen aan het verplaatsingsbevel enig gevolg werd gegeven dan weten de nutmaatschappijen in alle geval plausibel aan te brengen dat dit veeleer gebeurd is om te vermijden dat door de uitvoering van werken hun netwerk en bijgevolg hun (openbare) dienstverlening zou worden onderbroken.

Geen enkele van de middelen en argumenten van de N (zoals ondermeer gedaan onder referte aan rechtspraak die veelal geen betrekking heeft op soortgelijke omstandigheden als in onderhavige zaak en mogelijk door de N niet steeds objectief werd gelezen-), overtuigt het hof dat dé N de kosten van de bevolen verplaatsing Van de nutleidingen in deze ten laste van A en I vermag te leggen.

Op het zogeheten impliciet incidenteel beroep van A tegen het tussenvonnissen van 22 november 2002 gaat dit hof niet verder in. Immers, noch inzake ontvankelijkheid noch inzake gegrondheid nam dit tussenvonnissen enige beslissing en het impliciet incidenteel beroep tegen dit tussenvonnissen werd verder ook door geen enkel concreet (rechts)middel geschraagd, terwijl dit tussenvonnissen evenmin op hoofdberoep werd bestreden. Het is, zoals hieraan voorafgaand gebleken, perfect mogelijk om enkel rechtdoend op de hogere beroepen tegen het bestreden eindvonnissen tot de in deze instantie door A en I betrachtte ongegrond verklaring van de oorspronkelijke vordering van de N, zoals uitgebreid, te beslissen, zijnde het enige dat met de hogere beroepen concreet betracht wordt/werd.

2.5. De N wordt als in het ongelijk gestelde partij verwezen in al de gedingkosten, aan haar zijde niet te begroten vermits zij ten hare laste blijven en aan de zijde van A en I vereffend zoals door deze partijen respectievelijk begroot en gevorderd, enkel waar nodig (en nader in het dictum aangegeven) nog geïndexeerd in toepassing van art. 8 KB 26 oktober 2007.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

recht doende op tegenspraak en met toepassing van art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.

Verklaart de reeds ontvankelijk verklaarde hogere beroepen gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis van 11 december 2003 en opnieuw recht doende.

Wijst de oorspronkelijke vordering van de N af als ongegrond, zowel jegens A als jegens I, thans I.

Verwijst de N in de gedingkosten van alle instanties, begroot aan de zijde van:

- A op € 334,67 rechtsplegingvergoeding eerste aanleg, € 466,05 rechtsplegingvergoeding hoger beroep Antwerpen en € 7 700,00 rechtsplegingvergoeding hoger beroep Gent, na cassatie;
- I, thans I op € 334,67 rechtsplegingvergoeding eerste aanleg, € 466,05 rechtsplegingvergoeding hoger beroep Antwerpen en € 11 000,00 (geïndexeerde) rechtsplegingvergoeding hoger beroep Gent, na cassatie.

HOF VAN CASSATIE 26 SEPTEMBER 2013

*Magistraten: mevr De Coninck, hb. Dirix, Mestdagh, Lievens en Wylleman
Advocaten: mrs Geinger en Lebbe*

N T / I O V

**Verplaatsing van installaties
• Tenlasteneming van de
kosten • Wet 10 maart
1925 • Wet 17 januari 1938 •
Interceptietheorie**

**Déplacement d'installation •
Prise en charge des frais • Loi
10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938
• Théorie de l'interception**

Uit de samenhang van de toepasselijke wetgeving volgt dat een rijksweg, gewestweg, provincieweg of gemeenteweg op de plaats waar die door een spoorweg wordt gekruist, door het feit zelf van zijn nieuwe bestemming, op de kruising zijn oorspronkelijke aard verliest en integrerend deel uitmaakt van de spoorweg, zijnde de grote weg.

Noch uit de wetsbepalingen, noch uit de beginselen van veranderlijkheid en continuïteit van de openbare dienst kan echter worden afgeleid dat de spoorwegmaatschappij verplaatsing kan bevelen op andere gronden dan diegene die haar zijn overgedragen door de Belgische Staat.

Il ressort de la lecture conjointe de ces dispositions qu'à l'endroit du croisement avec un chemin de fer, une route nationale, régionale, provinciale ou communale perd, par le fait même de sa nouvelle affectation à cet endroit, sa nature originale et fait partie intégrante du chemin de fer, c'est-à-dire de la grande voirie.

Il ne ressort ni des dispositions légales précitées ni des principes de mutabilité et de continuité des services publics que la société de chemin de fer peut ordonner le déplacement de canalisations situées sur des biens autres que ceux transférés par l'État belge.

N., eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Michel Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, [...],

tegen

I., verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Paul Lefèbvre, advocaat bij het Hof van Cassatie, [...]

Artikel 13, derde lid, van de wet van 10 maart 1925 op de elektriciteitsvoorziening geeft de Staat, de provinciën en de gemeenten, in alle gevallen, het recht de schikkingen of het plan van een inrichting van elektriciteitsleidingen en de werken die ermee verband houden, te laten wijzigen.

Krachtens die bepaling moet de kostprijs van die wijzigingen worden

gedragen door de onderneming die de leidingen heeft aangelegd als de wijzigingen vereist zijn in het belang van de wegen.

Krachtens het te dezen toepasselijke artikel 4, eerste lid, van de wet van 23 juli 1926 betreffende N en haar verbonden vennootschappen draagt de Staat de eigendom van het Staatspoorwegnet, met inbegrip van de Noord-Zuidverbinding, zonder vergoeding over aan de N.

Krachtens het tweede lid van die wetsbepaling heeft deze overdracht van rechtswege plaats en is zij zonder verdere formaliteiten tegenstelbaar aan derden vanaf de dag waarop dit artikel in werking treedt.

Krachtens het derde lid van die wetsbepaling wordt de lijst van de goederen die het voorwerp van deze overdracht uitmaken, op voorstel van de

N, bij koninklijk besluit vastgesteld.

Krachtens het vierde lid van die wetsbepaling neemt de N de rechten en verplichtingen van de Staat betreffende de haar krachtens dit artikel overgedragen goederen over, met inbegrip van de rechten en verplichtingen verbonden aan hangende en toekomstige gerechtelijke procedures.

4. Uit de samenhang tussen die wettelijke bepalingen volgt dat de eiseres de verplaatsing kan vorderen van de leidingen die zich bevinden op de aan haar overgedragen goederen die deel uitmaken van het voormalig Staatspoorwegnet en dat de kosten van de verplaatsing ervan ten laste zijn van de concessiehouder of van de onderneming die de leiding heeft aangelegd indien de verplaatsing gevorderd wordt in het belang van de aanleg van nieuwe wegen.

Noch uit de vermelde wettelijke bepalingen noch uit de beginselen van veranderlijkheid en continuïteit van de openbare dienst kan echter worden afgeleid dat de eiseres de verplaatsing kan bevelen van leidingen gelegen op andere gronden dan diegene die haar zijn overgedragen door de Belgische Staat in uitvoering van artikel 4 van de wet van 23 juli 1926.

DICTUM

HET HOF,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op 744,85 euro en voor de verweerster op 395,61 euro.

HOF VAN CASSATIE - 26 SEPTEMBER 2013

Magistraten: mevr. De Coninck, hb. Dirix, Mestdagh, Lievens en Wylleman
Advocaten: mrs Geinger en Lebbe

I O V T / N

**Verplaatsing van installaties
• Tenlasteneming van de
kosten • Wet 10 maart
1925 • Wet 17 januari 1938 •
Interceptietheorie**

**Déplacement d'installation •
Prise en charge des frais • Loi
10 mars 1925 • Loi 17 janvier 1938
• Théorie de l'interception**

Kosten voor verplaatsing van elektriciteits- of gasleidingen zijn volgens het Hof van Cassatie overeenkomstig de geldende wetgeving slechts ten laste van de nutsbedrijven wanneer én de verplaatsing wordt gelast door de overheid in wiens domein de nutsleidingen gelegen zijn én werd voldaan aan één van de (in de wet) opgesomde voorwaarden die de noodzaak van de werken in het openbaar belang uitdrukken.

Een arrest dat oordeelt dat de kosten ten laste vallen van het nutsbedrijf wanneer de verplaatsing geschiedt in het belang van een openbare dienst, terwijl niet de bevel verlenende maar een andere overheid eigenaar was, schendt de betreffende wetsbepaling.

Selon la Cour de cassation, les frais de déplacement des conduites de gaz ou d'électricité, sur la base du législation actuelle, n'incombent aux impétrants que lorsque le déplacement a été ordonné ou approuvé par l'autorité sur le domaine de laquelle les conduites sont situées et qu'il a aussi été satisfait à une des conditions énumérées (dans la loi) exprimant la nécessité des travaux dans l'intérêt public.

En constatant que les frais de déplacement de ces conduites sont à charge de l'impétrant dès lors que ce déplacement a été réalisé dans l'intérêt du service public, alors que le déplacement des conduites a été effectué sur l'ordre d'un service public et pas de l'autorité compétente, l'arrêt viole la loi concernée.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 12 april 2012.

Raadshere Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Christian Vandewal heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Krachtens artikel 13, derde lid, van de wet van 10 maart 1925 op de

elektriciteitsvoorziening, zoals hier nog van toepassing, hebben de Staat, de provinciën, de gemeenten, in alle gevallen, het recht het plan van een inrichting naderhand te laten wijzigen, alsmede de werken daarmee in verband. Indien de wijzigingen noodzakelijk zijn, hetzij om reden van openbare veiligheid, hetzij om de schoonheid van een landschap te vrijwaren, hetzij in het belang van de wegen, waterlopen, kanalen of van een openbare dienst, vallen de kosten van de werken ten laste van de onderneming die de geleiding heeft aangelegd. In de overige gevallen komen de kosten ten laste van de overheid die de wijzigingen gelast.

Overeenkomstig het laatste lid van het enig artikel van de wet van 17 januari 1938 tot regeling van het gebruik door de openbare besturen,

de verenigingen van gemeenten en de concessiehouders van openbare diensten of van diensten van openbaar nut, van de openbare domeinen van de Staat, van de provinciën en van de gemeenten, zoals hier nog van toepassing, hebben de Staat, de provinciën en de gemeenten in alle gevallen het recht om de inrichting of het plan van een aanleg, evenals de daarmee verband houdende werken, later op hun onderscheidenlijk, domein te doen wijzigen. Worden wijzigingen opgelegd hetzij om redenen van de openbare veiligheid of tot behoud van natuurschoon, hetzij in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of van een openbare dienst, hetzij als gevolg van veranderingen welke de aangelanden aan de toegang tot de eigendommen langsheen de gebezigde wegen hebben

toegebracht, dan zijn de kosten van 'de werken ten laste van de aanname die 'de aanleg heeft gedaan. In de andere gevallen komen zij ten laste van de overheid die de wijzigingen oplegt. Deze overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, bij onenigheid, zelf tot de uitvoering van de werken overgaan.

Overeenkomstig artikel 9, tweede en derde lid, van de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen, heeft de Koning het recht, wanneer het belang van het land het vereist, de ligging of het tracé van de gasvervoerinstallaties en de desbetreffende werken te doen wijzigen. De kosten van deze wijzigingen komen ten laste van diegene die de gasvervoerinstallatie exploiteert. Ditzelfde recht bezitten ook de Staat, de provinciën en de gemeenten ten aanzien van de gasvervoerinstallatie op hun openbaar domein opgericht. De aldus verrichte wijzigingen geschieden op kosten van diegene die de gasvervoerinstallatie exploiteert, indien zij zijn opgelegd hetzij ter wille van de openbare veiligheid, hetzij ter wille van de vrijwaring van het landschapsschoon, hetzij in het belang van een openbare dienst of van de waterlopen, kanalen en openbare wegen, hetzij wegens verandering in de toegangen tot de eigendommen gelegen langs de openbare weg.

2. Uit deze bepalingen volgt dat de kosten van de verplaatsing van leidingen, op grond van die bepalingen, slechts aan de nutsbedrijven ten laste kunnen worden gelegd, wanneer deze verplaatsing werd gelast of bekrachtigd door de overheid in wiens domein de nutsleidingen gelegen zijn en tevens werd voldaan aan één van de opgesomde voorwaarden die de noodzaak van de werken in het openbaar belang uitdrukken.

3. Het arrest dat vaststelt dat de verplaatsing van de nutsleidingen werd verricht op bevel van de verweerster en niet van de bevoegde overheid, zijnde het Vlaams Gewest en de gemeente Bierbeek, en vervolgens oordeelt dat de kosten voor het verplaatsen van deze leidingen, op grond van de hoger vermelde wetsbepalingen ten laste vallen van de onderneming die de inrichting heeft aangelegd, vermits deze verplaatsing gebeurde '*in het belang van de openbare dienst*', schendt de voormelde wettelijke bepalingen.

Dienvolgens is de beslissing dat de vordering van de verweerster tot terugbetaling van de prefinanciering van de verplaatsingswerken ten opzichte van de eiseres gegrond is, vermits deze laatste zich in dezen niet kon beroepen op hoger vermelde wetsbepalingen om de kosten af te wentelen op de verweerster, als niet-bevoegde opdrachtgever, niet naar recht verantwoord.

Het middel is gegrond.

DICTIONNAIRE

HET HOF,

Vernietigt het bestreden arrest.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

ELEKTRICITEIT / ELECTRICITE

Federale Wetgeving/Législation fédérale

Wetten/Lois

Wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen / **Loi** du 8 janvier 2012 portant modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité et de la loi du 12 avril 1965 relative au transport de produits gazeux et autres par canalisations, BS-MB, 11.01.2012 - Ed. 2, p. 909

Wet van 29 maart 2012 houdende diverse bepalingen - Wijzigingen van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt / **Loi** du 29 mars 2012 portant des dispositions diverses - Modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, BS-MB, 30.03.2012 - Ed.3, p. 20537

Wet van 25 augustus 2012 houdende diverse bepalingen inzake energie (II) - Erratum / **Loi** du 25 août 2012 portant des dispositions diverses en matière d'énergie (II) - Erratum, BS-MB, 06.09.2012, p. 55935

Wet van 27 december 2012 houdende diverse bepalingen inzake energie - Wijzigingen van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt / **Loi** du 27 décembre 2009 portant des dispositions diverses en matière d'énergie - Modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, BS-MB, 28.12.2012 - Ed.4, p. 88518

Wet van 1 juli 2012 tot uitlegging van artikel 108, § 2, tweede lid, eerste en tweede zinsnede van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen / **Loi** du 1 juillet 2012 interprétative de l'article 108, §2, alinéa 2, première et deuxième partie de phrase de la loi du 8 janvier 2012 portant modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité et de la loi du 12 avril 1965 relative au transport de produits gazeux et autres par canalisations, BS-MB, 06.08.2012, p. 46122

Wet van 23 juli 2013 tot bekrachtiging van het koninklijk besluit van 21 december 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 16 juli 2002 betreffende de instelling van mechanismen voor de bevordering van elektriciteit opgewekt uit hernieuwbare energiebronnen / **Loi** du 23 juillet 2013 confirmant l'arrêté royal du 21 décembre 2012 portant modifications de l'arrêté royal du 16 juillet 2002 relatif à l'établissement de mécanismes visant la promotion d'électricité produite à partir des sources d'énergie renouvelables, BS-MB, 31.07.2013, p. 47879

Wet van 18 december 2013 houdende wijziging van de wet van 31 januari 2003 houdende de geleidelijke uitstap uit kernenergie voor industriële elektriciteitsproductie en houdende wijziging van de wet van 11 april 2003 betreffende de voorzieningen aangelegd voor de ontmanteling van de kerncentrales en voor het beheer van splijtstoffen bestraald in deze kerncentrales / **Loi** du 18 décembre 2013 modifiant la loi du 31 janvier 2003 sur la sortie progressive de l'énergie nucléaire à des fins de production industrielle d'électricité et modifiant la loi du 11 avril 2003 sur les provisions constituées pour le démantèlement des centrales nucléaires et pour la gestion des matières fissiles irradiées dans ces centrales, BS-MB, 24.12.2013, p. 102011

Wet van 26 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie / **Loi** du 26 décembre 2013 portant des dispositions diverses en matière d'énergie, BS-MB, 31.12.2013 - Ed. 2, p. 104026

Koninklijke besluiten / Arrêtés Royaux

KB van 29 maart 2012 tot vaststelling van de regels voor het bepalen van de kosten van de toepassing van de sociale tarieven door de elektriciteitsbedrijven en de tussenkomstregels voor het ten laste nemen hiervan / **AR** du 29 mars 2012 fixant les règles de détermination du coût de l'application des tarifs sociaux par les entreprises d'électricité et les règles d'intervention pour leur prise en charge, BS-MB, 30.03.2012 - Ed. 3, p. 20569

KB van 14 november 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 maart 2003 tot vaststelling van een federale bijdrage bestemd voor de financiering van bepaalde openbare dienstverplichtingen en van de kosten verbonden aan de regulering van en contrôle op de elektriciteitsmarkt en van het koninklijk besluit van 24 maart 2003 tot vaststelling van een federale bijdrage bestemd voor de financiering van bepaalde openbare dienstverplichtingen en van de kosten verbonden aan de regulering van en contrôle op de aardgasmarkt / **AR** du 14 novembre 2012 portant modifications de l'arrêté royal du 24 mars 2003 fixant les modalités de la cotisation fédérale destinée au financement de certaines obligations de service public et des coûts liés à la régulation et au contrôle du marché de l'électricité et de l'arrêté royal du 24 mars 2003 fixant les modalités de la cotisation fédérale destinée au financement de certaines obligations de service public et des coûts liés à la régulation et au contrôle du marché du gaz naturel, BS-MB, 29.11.2012, p. 76258

KB van 20 november 2012 tot vaststelling van de bedragen voor 2012 van de fondsen die bestemd zijn voor de financiering van de werkelijke kostprijs ingevolge de toepassing van maximumprijzen voor de levering van elektriciteit en aardgas aan beschermde residentiële / **AR** du 20 novembre 2012 déterminant les montants pour 2012 des fonds destinés au financement du coût réel résultant de l'application de prix maximaux pour la fourniture d'électricité et de gaz naturel aux clients protégés résidentiels, BS-MB, 29.11.2012, p. 76260

KB van 10 december 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 maart 2003 tot vaststelling van een federale bijdrage bestemd voor de financiering van bepaalde openbare dienstverplichtingen en van de kosten verbonden aan de regulering van en contrôle op de / **AR** du 10 décembre 2012 modifiant l'arrêté royal du 24 mars 2003 fixant les modalités de la cotisation fédérale destinée au financement de certaines obligations de service public et des coûts liés à la régulation et au contrôle du marché de l'électricité, BS-MB, 17.12.2012 - Ed. 3, p. 80492

KB van 30 juli 2013 betreffende de instelling van een systeem voor de toekenning van garanties van oorsprong voor elektriciteit opgewekt uit hernieuwbare energiebronnen / **AR** du 30 juillet 2013 relatif à l'établissement d'un système d'octroi de garanties d'origine pour l'électricité produite à partir de sources d'énergie renouvelables, BS-MB, 08.08.2013 - Ed. 2, p. 49624

KB van 8 december 2013 betreffende de modaliteiten van de procedure van offerteaanvragen aangenomen met toepassing van artikel 5 van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt / du 8 décembre 2013 concernant les modalités de la procédure d'appel d'offres pris en application de l'article 5 de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, BS-MB, 23.12.2013 - Ed. 3, p. 101841

Ministeriële Besluiten / Arrêtés Ministériels

MB van 27 januari 2012 tot wijziging van het ministerieel besluit van 13 februari 2001 houdende benoeming van leden van de algemene raad van de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas / **AM** du 27 janvier 2012 modifiant l'arrêté ministériel du 13 février portant nomination des membres du conseil général de la Commission de Régulation de l'Electricité et du Gaz, BS-MB, 01.02.2012 - Ed. 2, p. 7829

MB van 21 december 2012 tot het vastleggen van de toeslag die door de netbeheerder dient te worden toegepast ter compensatie van de reële nettokost voortvloeiend uit de verplichting tot aankoop en verkoop van groene certificaten in 2013 / **AM** du 21 décembre 2012 fixant la surcharge qui devra être appliquée par le gestionnaire de réseau, pour compenser le coût réel net résultant de l'obligation d'achat et de vente des certificats verts en 2013, MB-BS, 28.12.2012 - Ed. 3, p. 88472

MB van 15 oktober 2013 tot goedkeuring van de wijzigingen aan het marktreglement voor de uitwisseling van energieblokken / **AM** du 15 octobre 2013 portant approbation des modifications au règlement de marché d'échange de blocs d'énergie, BS-MB, 21.10.2013, p. 74662

MB van 18 november 2013 over het beroep op de aanbestedingsprocedure krachtens artikel 5, §2, van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt / **AM** du 18 novembre 2013 portant sur le recours à la procédure d'appel d'offres en application de l'article 5, §2 de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité, BS-MB, 02.12.2013, p. 94535

MB van 17 december 2013 tot het vastleggen van de toeslag die door de netbeheerder dient te worden toegepast ter compensatie van de reële nettokost voortvloeiend uit de verplichting tot aankoop en verkoop van groene certificaten in 2014 / **AM** du 17 décembre 2013 fixant la surcharge qui devra être appliquée par le gestionnaire de réseau, pour compenser le coût réel net résultant de l'obligation d'achat et de vente des certificats verts en 2014, BS-MB, 20.12.2013 - Ed. 4, p. 101318

Vlaams Gewest/Région flamande

Decreten/Décrets

Decreet van 16 maart 2012 houdende diverse bepalingen inzake energie / **Décret** du 16 mars 2012 portant diverses dispositions en matière d'énergie, BS-MB, 02.04.2012, p. 20677

Decreet van 13 juli 2012 houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de milieuvriendelijke energieproductie / **Décret** du 13 juillet 2012 modifiant le décret sur l'Energie du 8 mai 2009, en ce qui concerne la production écologique d'énergie, BS-MB, 20.07.2012, p. 40448

Decreet van 20 april 2012 houdende diverse bepalingen inzake leefmilieu en natuur - Hoofdstuk 11 - Decreet tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water / **Décret** du 20 avril 2012 portant diverses dispositions en matière d'environnement et de nature - Chapitre 11 - Décret réglant le droit à la fourniture minimale d'électricité, de gaz et d'eau, BS-MB, 22.05.2012, p. 29396

Decreet van 28 juni 2013 houdende diverse bepalingen inzake energie / **Décret** du 28 juin 2013 portant diverses dispositions en matière d'énergie, BS-MB, 28.06.2013, p. 41094

Decreet van 12 juli 2013 houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de mogelijkheid om de netbeheerder onder bepaalde voorwaarden gegevens te laten verstrekken aan personen die daarvoor door de Vlaamse Regering zijn aangewezen / **Décret** du 12 juillet 2013 modifiant le décret sur l'Energie du 8 mai 2009, en ce qui concerne la possibilité de permettre au gestionnaire de réseau de faire fournir, sous certaines conditions, des renseignements aux personnes désignées à cet effet par le Gouvernement flamand, BS-MB, 12.08.2013, p. 52430

Decreet van 19 juli 2013 tot wijziging van het decreet van 20 december 1996 tot regeling van het recht op minimumlevering van elektriciteit, gas en water en tot wijziging van het decreet van 24 mei 2002 betreffende water bestemd voor menselijke aanwending wat de minimumlevering van water betreft en de bescherming van abonnees tegen afsluiting van de drinkwatertoevoer / **Décret** du 19 juillet 2013 modifiant le décret du 20 décembre 1996 réglant le droit à la fourniture minimale d'électricité, de gaz et d'eau et modifiant le décret du 24 mai 2002 relatif aux eaux destinées à l'utilisation humaine en ce qui concerne la livraison minimale d'eau et la protection d'abonnés contre la coupure de l'approvisionnement en eau potable, BS-MB, 23.08.2013, p. 56202

Besluiten/arrêtés

Besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2012 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 maart 2006 tot vaststelling van de Raad van Bestuur van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 10 février 2012 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 31 mars 2006 établissant le Conseil d'Administration de l'agence autonomisée externe de droit public 'Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt' (Autorité de régulation flamande pour le marché de l'Electricité et du Gaz), BS-MB,06.03.2012, p. 14006

Besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart 2012 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft het corporategovernancecomité van de netbeheerders / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 30 mars 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'énergie du 19 novembre 2010, en ce qui concerne le comité de gouvernement d'entreprise des gestionnaires de réseau, BS-MB, 24.04.2012, p. 24948

Besluit van de Vlaamse Regering van 25 mei 2012 houdende goedkeuring van het technisch reglement distributie elektriciteit / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 25 mai 2012 portant approbation du règlement technique distribution d'électricité, BS-MB, 14.11.2012, p. 68001

Besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2012 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010 wat betreft de sociale openbaredienstverplichtingen en de energiescans, en het besluit van de Vlaamse Regering van 23 september 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen an van het Energiebesluit van 19 november 2010 / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 7 septembre 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'Energie du 19 novembre 2010, pour ce qui concerne les obligations sociales de service public et les scans énergétiques, et l'arrêté du Gouvernement flamand du 23 septembre 2011 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 18 décembre 1992 instaurant une prime d'adaptation et une prime d'amélioration pour les habitations et l'arrêté relatif à l'Energie du 19 novembre 2010, BS-MB, 16.10.2012, p. 63202

Besluit van de Vlaamse Regering van 28 september 2012 houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010 / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 28 septembre 2012 modifiant l'arrêté portant des dispositions générales en matière de la politique de l'énergie du 19 novembre 2010, BS-MB, 16.11.2012, p. 68618

Besluit van de Vlaamse Regering van 12 oktober 2012 houdende wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010 / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 12 octobre 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'énergie du 19 novembre 2010, BS-MB, 12.10.2012, p. 69135

Besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2013 houdende goedkeuring van het technisch reglement plaatselijk vervoernet van elektriciteit, BS-MB, 29.10.2013, p. 82606 / Vertaling ontbreekt

Besluit van de Vlaamse Regering van 13 september 2013 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid, wat betreft de invoering van een steunregeling voor nuttige groene warmte / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 13 septembre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 19 novembre 2010 portant des dispositions générales en matière de la politique de l'énergie, en ce qui concerne l'instauration d'un règlement d'aide à la chaleur écologique utile, BS-MB, 20.11.2013 - Ed. 2, p. 86226

Besluit van de Vlaamse Regering van 13 september 2013 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 19 november 2010 houdende algemene bepalingen over het energiebeleid, wat betreft de invoering van een steunregeling voor restwarmte / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 13 septembre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 19 novembre 2010 portant des dispositions générales en matière de la politique de l'énergie, en ce qui concerne l'instauration d'un règlement d'aide à la chaleur résiduelle, BS-MB, 20.11.2013 - Ed. 2, p. 86244

Besluit van de Vlaamse Regering van 29 november 2013 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 2 maart 2007 tot instelling van een tegemoetkoming in de kosten bij de renovatie van een woning en van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft de openbaredienstverplichtingen van de distributienetbeheerders of de beheerder van het plaatselijk vervoernet van elektriciteit aangaande de sociale energiemaatregelen en ter stimulering van het rationeel energiegebruik / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 29 novembre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 2 mars 2007 instaurant une subvention aux frais de rénovation d'une habitation et modifiant l'arrêté relatif à l'Energie du 19 novembre 2010, pour ce qui concerne les obligations de service public des gestionnaires de réseau de distribution ou du gestionnaire de réseau de transport local d'électricité en matière des mesures sociales en matière d'énergie et visant à promouvoir l'utilisation rationnelle d'énergie, BS-MB, 19.12.2013, p. 99746

MB van 28 februari 2012 tot verlenging van de periode waarin gedurende de winter 2011-2012 de toevoer van elektriciteit en aardgas niet mag worden afgesloten / **Arrêté** ministériel du 28 février 2012 prolongeant la période de l'hiver 2011-2012 pendant laquelle l'alimentation en électricité et en gaz naturel ne peut être interrompue, BS-MB, 07.03.2012, p. 14166.

MB van 18 januari 2013 houdende de inwerkingtreding van de artikelen 2 en 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 7 september 2012 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft de sociale openbaardienstverplichtingen en de energiescans, en het besluit van de Vlaamse Regering van 23 september 2011 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 18 december 1992 houdende instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen en van het Energiebesluit van 19 november 2010 / **Arrêté** ministériel du 18 janvier 2013 déterminant l'entrée en vigueur des articles 2 et 11 de l'arrêté du Gouvernement flamand du 7 septembre 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'Energie du 19 novembre 2010, pour ce qui concerne les obligations sociales de service public et les scans énergétiques, et l'arrêté du Gouvernement flamand du 23 septembre 2011 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 18 décembre 1992 instaurant une prime d'adaptation et une prime d'amélioration pour les habitations et l'arrêté relatif à l'Energie du 19 novembre 2010, BS-MB, 25.01.2013, p. 4007.

MB van 18 januari 2013 houdende vastlegging van de bandingfactoren van groenestroomcertificaten en warmtekrachtcertificaten voor 2013, BS-MB / **Arrêté** ministériel du 18 janvier 2013 fixant le facteur de banding pour les certificats d'électricité écologique, les certificats de cogénération pour 2013, 29.01.2013, p. 4559.

MB van 20 februari 2013 tot verlenging van de periode waarin gedurende de winter 2012-2013 de toevoer van elektriciteit en aardgas niet mag worden afgesloten / **Arrêté** ministériel du 20 février 2013 prolongeant la période de l'hiver 2012-2013 pendant laquelle l'alimentation en électricité et en gaz naturel ne peut être interrompue, BS-MB 25.02.2013, p. 11919.

MB van 11 maart 2013 tot verlenging van de periode waarin gedurende de winter 2012-2013 de toevoer van elektriciteit en aardgas niet mag worden afgesloten / **Arrêté** ministériel du 11 mars 2013 prolongeant la période de l'hiver 2012-2013 pendant laquelle l'alimentation en électricité et en gaz naturel ne peut être interrompue, BS-MB 14.03.2013, p. 15215.

MB van 25 september 2013 houdende vastlegging van de bandingfactoren van groenestroomcertificaten voor groenestroomprojecten die gebruik maken van zonne-energie met een startdatum vanaf 2014 / **AR** du 25 septembre 2013 fixant les facteurs de banding pour les certificats d'électricité écologique pour les projets d'électricité écologique utilisant l'énergie solaire ayant une date de début à partir de 2014, BS-MB 31.10.2013, p. 83305

Région wallonne/Waals Gewest

Arrêtés/Besluiten

Arrêté du Gouvernement wallon du 26 janvier 2012 relatif à la révision du règlement technique pour la gestion du réseau de transport local d'électricité en Région wallonne et l'accès à celui-ci / **Besluit** van de Waalse Regering van 26 januari 2012 betreffende de herziening van het technisch reglement voor het beheer van het lokale elektriciteitstransmissienet in het Waalse Gewest en de toegang ertoe, MB-BS, 22.02.2012, p. 12192

Arrêté du Gouvernement wallon du 1 mars 2012 modifiant l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 novembre 2006 relatif à la promotion de l'électricité produite au moyen de sources d'énergie renouvelables ou de cogénération / **Besluit** van de Waalse Regering van 1 maart 2012 tot wijziging van het besluit van de Waalse regering van 30 november 2006 tot bevordering van elektriciteitsopwekking uit hernieuwbare energiebronnen en uit warmtekrachtkoppeling, MB-BS, 03.10.2012 – Ed. 2, p. 60884

Arrêté du Gouvernement wallon du 14 mars 2013 relatif au prolongement de la période hivernale dans le cadre de la fourniture d'électricité et de gaz... / **Besluit** van de Waalse Regering van 14 maart 2013 betreffende de verlenging van de winterperiode in het kader van gas- en elektriciteitslevering, MB-BS, 25.03.2013 – Ed. 3 p. 18518

Arrêté du Gouvernement wallon du 20 juin 2013 désignant TECTEO en tant que gestionnaire de réseau de distribution d'électricité pour le territoire de la ville de Liège / **Besluit** van de Waalse Regering van 20 juni 2013 waarbij TECTEO als elektriciteitsdistributienetbeheerder voor het grondgebied van de stad Luik aangewezen wordt, MB-BS, 03.07.2013, p. 41870

Arrêté du Gouvernement wallon du 27 juin 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 novembre 2006 relatif à la promotion de l'électricité produite au moyen de sources d'énergie renouvelables ou de cogénération / **Besluit** van de Waalse Regering van 27 juni 2013 tot wijziging van het besluit van de Waalse Regering van 30 november 2006 tot bevordering van de groene elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen of uit warmtekrachtkoppeling, MB-BS, 08.07.2013, p. 42496

Arrêté du Gouvernement wallon du 12 septembre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 mars 2006 relatif aux obligations de service public dans le marché de l'électricité / **Besluit** van de Waalse Regering van 12 september 2013 tot wijziging van het besluit van de Waalse Regering van 30 maart 2006 betreffende de openbare dienstverplichtingen op de elektriciteitsmarkt, MB-BS, 19.09.2013, p. 66644

Arrêté du Gouvernement wallon du 3 octobre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 novembre 2006 relatif à la promotion de l'électricité produite au moyen de sources d'énergie renouvelables ou de cogénération / **Besluit** van de Waalse Regering van 3 oktober 2013 tot wijziging van het besluit van de Waalse Regering van 30 november 2006 tot bevordering van de groene elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen of uit warmtekrachtkoppeling, MB-BS, 25.10.2013 – Ed. 2, p. 82300

Arrêté du Gouvernement wallon du 3 octobre 2013 modifiant l'arrêté du Gouvernement wallon du 30 novembre 2006 relatif à la promotion de l'électricité produite au moyen de sources d'énergie renouvelables ou de cogénération / **Besluit** van de Waalse Regering van 3 oktober 2013 tot wijziging van het besluit van de Waalse Regering van 30 november 2006 tot bevordering van de groene elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen of uit warmtekrachtkoppeling, MB-BS, 25.10.2013 – Ed. 2, p. 82303

Arrêté du Gouvernement wallon du 10 octobre 2013 relatif à la désignation de gestionnaires de réseaux de distribution d'électricité et de gaz / **Besluit** van de Waalse Regering van 10 oktober 2013 betreffende de aanwijzing van elektriciteits- en gasdistributienetbeheerders, MB-BS, 25.10.2013 – Ed. 2, p. 82334

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d'IEH / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van IEH, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85688

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de l'AIEG / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van AIEG, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85689

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de l'AIESH / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van AIESH, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85690

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de GASELWEST/ **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van GASELWEST, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85692

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d' IDEG / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van IDEG, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85693

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d' INTEREST / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van INTEREST, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85695

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d' INTERLUX / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van INTERLUX, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85696

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d' INTERMOSANE - secteur 1 / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van INTERMOSANE - sector 1, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85698

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité d'INTERMOSANE - secteur 2 / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van INTERMOSANE - sector 2, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85699

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de la Régie d'électricité de Wavre / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van de Regie van Waver, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85701

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de la PBE / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van PBE, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85702

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de SEDILEC / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van SEDILEC, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85703

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de SIMOGEL / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van SIMOGEL, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85705

Arrêté du Gouvernement wallon du 24 octobre 2013 approuvant les plans d'adaptation 2013-2016 et 2014-2017 du réseau de distribution d'électricité de TECTEO-RESA / **Besluit** van de Waalse Regering van 24 oktober 2013 tot goedkeuring van de aanpassingsplannen 2013-2016 en 2014-2017 van het stroomdistributienet van TECTEO-RESA, MB-BS, 14.11.2013 - Ed. 2, p. 85706

GAS / GAZ**Federale Wetgeving/Législation fédérale****Wetten/Lois**

Wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige produkten en andere door middel van leidingen / **Loi** du 8 janvier 2012 portant modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité et de la loi du 12 avril 1965 relative au transport de produits gazeux et autres par canalisations, BS-MB, 11.01.2012 - Ed. 2, p. 909

Wet van 1 juli 2012 tot uitlegging van artikel 108, § 2, tweede lid, eerste en tweede zinsnede van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen / **Loi** du 1 juillet 2012 interprétative de l'article 108, §2, alinéa 2, première et deuxième partie de phrase de la loi du 8 janvier 2012 portant modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité et de la loi du 12 avril 1965 relative au transport de produits gazeux et autres par canalisations, BS-MB, 06.08.2012, p. 46122

Wet van 1 juli 2012 tot uitlegging van artikel 108, § 2, tweede lid, eerste en tweede zinsnede van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 29 april 1999 betreffende de organisatie van de elektriciteitsmarkt en de wet van 12 april 1965 betreffende het vervoer van gasachtige producten en andere door middel van leidingen / **Loi** du 1 juillet 2012 interprétative de l'article 108, §2, alinéa 2, première et deuxième partie de phrase de la loi du 8 janvier 2012 portant modifications de la loi du 29 avril 1999 relative à l'organisation du marché de l'électricité et de la loi du 12 avril 1965 relative au transport de produits gazeux et autres par canalisations, BS-MB, 06.08.2012, p. 46122

Koninklijke Besluiten/Arrêtés Royaux

KB van 29 maart 2012 tot vaststelling van de regels voor het bepalen van de kosten van de toepassing van de sociale tarieven door de aardgasondernemingen en de tussenkomstregels voor het ten laste nemen hiervan / **AR** du 29 mars 2012 fixant les règles de détermination du coût de l'application des tarifs sociaux par les entreprises de gaz naturel et les règles d'intervention pour leur prise en charge, BS-MB, 30.03.2012 - Ed. 3, p. 20584

KB van 14 november 2012 tot wijziging van het koninklijk besluit van 24 maart 2003 tot vaststelling van een federale bijdrage bestemd voor de financiering van bepaalde openbare dienstverplichtingen en van de kosten verbonden aan de regulering van en controle op de elektriciteitsmarkt en van het koninklijk besluit van 24 maart 2003 tot vaststelling van een federale bijdrage bestemd voor de financiering van bepaalde openbare dienstverplichtingen en van de kosten verbonden aan de regulering van en controle op de aardgasmarkt / **AR** du 14 novembre 2012 portant modifications de l'arrêté royal du 24 mars 2003 fixant les modalités de la cotisation fédérale destinée au financement de certaines obligations de service public et des coûts liés à la régulation et au contrôle du marché de l'électricité et de l'arrêté royal du 24 mars 2003 fixant les modalités de la cotisation fédérale destinée au financement de certaines obligations de service public et des coûts liés à la régulation et au contrôle du marché du gaz naturel, BS-MB, 29.11.2012, p. 76258

KB van 20 november 2012 tot vaststelling van de bedragen voor 2012 van de fondsen die bestemd zijn voor de financiering van de werkelijke kostprijs ingevolge de toepassing van maximumprijzen voor de levering van elektriciteit en aardgas aan beschermde residentiële / **AR** du 20 novembre 2012 déterminant les montants pour 2012 des fonds destinés au financement du coût réel résultant de l'application de prix maximaux pour la fourniture d'électricité et de gaz naturel aux clients protégés résidentiels, BS-MB, 29.11.2012, p. 76260

KB van 20 november 2012 tot vaststelling van de bedragen voor 2012 van de fondsen die bestemd zijn voor de financiering van de werkelijke kostprijs ingevolge de toepassing van maximumprijzen voor de levering van elektriciteit en aardgas aan beschermde residentiële / **AR** du 20 novembre 2012 déterminant les montants pour 2012 des fonds destinés au financement du coût réel résultant de l'application de prix maximaux pour la fourniture d'électricité et de gaz naturel aux clients protégés résidentiels, BS-MB, 29.11.2012, p. 76260

Ministeriële Besluiten/Arrêtés Ministériels

MB van 27 januari 2012 tot wijziging van het ministerieel besluit van 13 februari 2001 houdende benoeming van leden van de algemene raad van de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas / **AM** du 27 janvier 2012 modifiant l'arrêté ministériel du 13 février portant nomination des membres du conseil général de la Commission de Régulation de l'Electricité et du Gaz, BS-MB, 01.02.2012 - Ed. 2, p. 7829

MB van 27 januari 2012 tot wijziging van het ministerieel besluit van 13 februari 2001 houdende benoeming van leden van de algemene raad van de Commissie voor de Regulering van de Elektriciteit en het Gas / **AM** du 27 janvier 2012 modifiant l'arrêté ministériel du 13 février portant nomination des membres du conseil général de la Commission de Régulation de l'Electricité et du Gaz, BS-MB, 01.02.2012 - Ed. 2, p. 7829

Brussels Hoofdstedelijk Gewest / Région de Bruxelles-Capitale

Besluiten/Arrêtés

Besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke regering van 14 januari 2010 houdende de toekenning van een leveringsvergunning voor gas in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest aan de vennootschap EDF BELGIUM NV / **Arrêté** du Gouvernement de la Région de Bruxelles-Capitale relatif à l'octroi d'une licence de fourniture de gaz en Région de Bruxelles-Capitale à la société EDF BELGIUM SA, BS-MB, 19.03.2010 – Ed. 3, p. 18063

Vlaams Gewest/Région flamande

Besluiten/Arrêtés

Besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2012 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 maart 2006 tot vaststelling van de Raad van Bestuur van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Reguleringinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 10 février 2012 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 31 mars 2006 établissant le Conseil d'Administration de l'agence autonomisée externe de droit public 'Vlaamse Reguleringinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt' (Autorité de régulation flamande pour le marché de l'Electricité et du Gaz), BS-MB,06.03.2012, p. 14006

Besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart 2012 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft het corporategovernancecomité van de netbeheerders / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 30 mars 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'énergie du 19 novembre 2010, en ce qui concerne le comité de gouvernement d'entreprise des gestionnaires de réseau, BS-MB, 24.04.2012, p. 24948

Besluit van de Vlaamse Regering van 25 mei 2012 houdende goedkeuring van het technisch reglement distributie gas / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 25 mai 2012 portant approbation du règlement technique distribution de gaz, BS-MB, 14.11.2012, p. 67820

Besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2012 tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 31 maart 2006 tot vaststelling van de Raad van Bestuur van het publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap Vlaamse Reguleringinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 10 février 2012 modifiant l'arrêté du Gouvernement flamand du 31 mars 2006 établissant le Conseil d'Administration de l'agence autonomisée externe de droit public 'Vlaamse Reguleringinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt' (Autorité de régulation flamande pour le marché de l'Electricité et du Gaz), BS-MB,06.03.2012, p. 14006

Besluit van de Vlaamse Regering van 30 maart 2012 tot wijziging van het Energiebesluit van 19 november 2010, wat betreft het corporategovernancecomité van de netbeheerders / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 30 mars 2012 modifiant l'arrêté relatif à l'énergie du 19 novembre 2010, en ce qui concerne le comité de gouvernement d'entreprise des gestionnaires de réseau, BS-MB, 24.04.2012, p. 24948

Besluit van de Vlaamse Regering van 25 mei 2012 houdende goedkeuring van het technisch reglement distributie gas / **Arrêté** du Gouvernement flamand du 25 mai 2012 portant approbation du règlement technique distribution de gaz, BS-MB, 14.11.2012, p. 67820

33

iuvis

